

Giới thiệu Nữ Thứ Phụ

“Thân phận nghiệt ngã nhất trong một câu chuyện Nữ Thứ Phụ của Lục Lạc Nhi đó là nhân vật nữ phụ. Nhưng nếu nữ phụ đó lại là nữ chính trong một câu chuyện trùng sinh xuyên không báo thù thì cũng không đáng thương là mấy. Ít nhất nữ phụ ấy còn được sống lại và hưởng hạnh phúc đáng ra mình nên có. Vậy nhân vật nên được tội nghiệp tiếp theo sẽ là ai? Không phải kẻ thù của nữ phụ trùng sinh, cũng không phải người bị nữ phụ trùng sinh giết. Mà chính là nữ thứ phụ luôn bên cạnh nữ phụ từ kiếp trước đến kiếp này. Được gọi là nữ thứ phụ, bởi vì ngay cả cơ hội để trở thành nữ phụ ngôn tình sủng cũng hoàn toàn chưa từng có. Kiếp trước thì vì bảo vệ nữ phụ mà hy sinh bản thân, khiến nữ phụ nhận ra bộ mặt thật của người mình yêu, đến lúc chết cũng nung nấu ý định trả thù. Khi sống lại, nữ phụ đối xử tốt với nữ thứ phụ vì muốn bù đắp lại khoảng thời gian trước đã từng vì gã nam chính mà nghi ngờ ghét bỏ nữ thứ phụ. Nhưng tưởng nữ thứ phụ sẽ được bỏ đi chữ thứ mà ngang nhiên ngồi chiếm vị trí nữ phụ. Ai ngờ, lại một lần nữa bị tác giả lấy ra làm vật hy sinh cho nữ phụ trùng sinh, chết một cách uất ức.” Đọc giả đọc truyện quá kích thích giận đập bàn, hét lớn: “Làm gì có cái nghịch lý như vậy. Tác giả đúng là mẹ ghê mà!” Khi cô vừa hét lớn một tiếng như thế, bỗng nhiên căn phòng cúp điện trở nên tối đen như mực. Lục Lạc Nhi bức xúc: “Lại chuyện gì nữa đây?” Cô vừa nói, vừa lần mò trong bóng tối tìm cầu giao điện. Sau một lúc chật vật, không biết Lục Lạc Nhi đã chạm vào chỗ nào mà cả căn phòng đột nhiên bừng sáng trở lại. Lục Lạc Nhi chưa kịp vui mừng thì thời khắc căn phòng bừng sáng cũng là lúc cầu giao chấp mạch một lần nữa. Còn cô thì đứng ngay cạnh bảng điều khiển, một tiếng nổ phát ra từ cầu giao, dòng điện cả ngàn von truyền thẳng từ nguồn điện qua cơ thể cô. Lúc này, Lục Lạc Nhi chỉ cảm thấy cơ thể mình rất đau, rồi trong chớp lát cô mất đi ý thức và không còn cảm thấy điều gì nữa. Đến khi cô mở mắt, thì cô đã không còn là Lục Lạc Nhi lúc trước nữa. Cái gì? Xuyên vào tiểu thuyết trùng sinh báo thù cầu huyết rồi á, còn không được làm nữ phụ trùng sinh nắm giữ bàn tay vàng trong truyện thuyết. Cũng không phải vai phản diện muốn làm gì thì làm vậy, cười trên nỗi đau của người khác mà sống. Sao lại xui xẻo rơi vào vị nữ thứ phụ xấu số này, không biết đã đắc tội gì với tác giả mà bị “mẹ ghê” hành hạ đến thế thảm. Không được, nhất quyết không được! Lục Lạc Nhi âm thầm khẳng định, không thể chết một cách lãng phí như vậy. Nếu đã xuyên qua rồi, nhất định cô phải sống sót đến cuối cùng. Tránh xa nữ phụ trùng sinh, không dây dưa với nam chính, nam phụ, bỏ mặc thế sự, chỉ có thể Lục Lạc Nhi cô mới có thể sống lâu được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Đại Loạn Xuyên Không.

Đạo gần đây tứ hải bát hoang vô cùng yên tĩnh, nếu như không muốn nói là rất nhàm chán. Có bao nhiêu câu chuyện xưa cũ đều được mang ra nói đi nói lại đến mức tẻ nhạt. Ấy vậy mà, cách đây ba ngày, một sự việc đã xảy ra làm chấn động cả tam giới, thiên địa. Thượng thần Mẫn Nguyên lại một lần nữa thu nhận đệ tử, phá bỏ lời thề chỉ nhận duy nhất một đệ tử của người. Vị đại đệ tử này thân phận lại rất cao, chính là công chúa Hàn Nguyệt, nữ nhi của Thiên đế. Nàng ta xưa giờ vô cùng kiêu ngạo, vì mình là đệ tử đầu tiên cũng là cuối cùng của Thượng thần Mẫn Nguyên. Vị chiến thần được vạn người ngưỡng mộ, khi vừa nhìn thấy nàng đã lập tức thu làm đệ tử, truyền dạy pháp thuật cho nàng. Người đó đã từng thề, đời này kiếp này, chỉ cần Thượng thần Mẫn Nguyên còn sống, thì chỉ nhận duy nhất một đệ tử mà thôi.

Vì chuyện nhận đồ đệ lần này của Thượng thần Mẫn Nguyên, mà Hàn Nguyệt đã làm náo loạn cả Trường Nguyên cung, nơi ở của Thượng thần Mẫn Nguyên. Các cung nga đứng hầu bên ngoài còn kháo nhau rằng, khi công chúa bước ra khỏi cửa cung, toàn thân đều phát ra sát khí rợn người. Không nói hai lời đã cười mây đi mất, chỉ để lại một cơn cuồng phong phần nộ ở phía sau. Nhiều đó thôi, đã đủ khiến cho các vị thần tiên nhàn rỗi ở khắp tứ hải bát hoang có chuyện để bàn ra tán vào suốt mấy năm liền. Nhưng đó chỉ là một phần của câu chuyện, ai cũng bảo tiểu tiên kia thật có phúc. Mới có thể khiến chiến thần của Thiên giới nghịch lại lời thề, chọc giận công chúa Hàn Nguyệt, còn nguyện ý giữ lại bên mình, nhận làm đệ tử bé nhỏ.

Tình cảnh lúc này của nàng thật sự rất bi đát, nếu không phải tại nàng đã chửi rủa thậm tệ tác giả là mẹ ghê, thì có phải nàng đã không xuyên qua đây làm nữ thứ phụ đáng thương kia rồi chứ? Lục Lạc Nhi ngâm ngùi nuốt nước mắt, đôi mắt to tròn nhìn thẳng vào người trước mặt. Người đó cũng đang nhìn nàng, đôi mắt lấp lánh sự thích thú, cứ như thể đang nhìn một món đồ chơi vậy. Ngón tay tròn xinh đẹp điểm nhẹ lên trán nàng, ngón tay vừa chạm vào, thì lập tức một luồng tiên khí mạnh mẽ theo đó truyền vào cơ thể nàng. Lục Lạc Nhi rung mình một cái, cảm giác mới mẻ này khiến nàng hơi sợ sệt, rốt cuộc nàng đã làm chuyện gì trái với đạo trời mà phải chịu như vậy.

Người đứng trước mặt nàng lúc này, chính là người đã đưa nàng về Thiên giới, sư phụ của nữ thứ phụ, Thượng thần Mẫn Nguyên. Vốn dĩ nàng là một cô gái hiện đại, không may bất cẩn xuyên qua một tiểu thuyết nữ phụ báo thù. Đáng thương thay, báo thù thì chưa thấy nhưng nàng biết chắc thế nào mình cũng trở thành vật hy sinh. Đường như những gì nàng đang suy nghĩ, hắn đều có thể cảm nhận được, luồng tiên khí mạnh mẽ dừng lại. Nhưng ngón tay lại không rời khỏi khuôn mặt của nàng, đầu ngón tay mân mê mon trớn trên làn da trẻ con trắng mịn. Một tiếng cười trầm thấp khẽ vang lên: “Vừa sinh ra từ Bát Nhã* đã mang nguyên hình là một con phượng hoàng lửa, chưa tu luyện đã có thể trở thành hình người. Năm xưa, đạt đến cảnh giới này chỉ có tứ phương thần mà thôi. Chẳng lẽ, con lại là tái sinh của một trong số họ?”

Nàng im lặng không nói nửa lời, cái gì mà Bát Nhã, cái gì mà tứ phương thần kia chứ? Lục Lạc Nhi không hiểu những gì hắn đang nói, chỉ biết khi nàng mở mắt nhìn thấy thế giới xung quanh, thì bao quanh nàng đã có rất nhiều lửa. Lúc đó, Lục Lạc Nhi kêu gào cầu cứu, nhưng cổ họng nàng chỉ phát ra được những tiếng kỳ quái của loài thú bay. Trong cơn sợ hãi tột cùng, nàng phát hiện ra cơ thể mình đã hóa thành một con chim khổng lồ đang vùng vẫy trong lửa. Giữa lúc tưởng chừng nàng sắp chết, thì hắn đã cứu nàng, một cái vung tay đã dập tắt ngọn lửa, tiên khí vừa chạm vào thân đã trở lại hình người. Nàng mệt mỏi ngất liệm trong vòng tay của hắn, khi tỉnh lại lần nữa, đã bị hắn bắt về Trường Nguyên cung, cưỡng ép nàng nhận hắn làm sư phụ.

Chưa được bao lâu, thì có một thiếu nữ đáng sợ từ đâu xông vào, hét chất vấn hắn rồi còn tấn công nàng. Nàng thật sự rất đau khổ, chỉ có thể vừa chạy vừa lần để trốn nàng ta, còn hắn thì lại chống cằm nhìn nàng chơi trò đuổi bắt, khỏe mỗi khi công lên. Cuối cùng, hình như hắn đã nhìn thấy nàng bị hành hạ đủ, cả ngón tay cũng không thêm nhức nhích, chỉ mở miệng bình thản nói: “Hàn Nguyệt đủ rồi!” Lời vừa nói ra, như chứa muôn ngàn lưỡi dao vô hình, bay về phía Hàn Nguyệt, khiến phép thuật của nàng ta nửa đường bị chặn lại, còn đánh bật cả Hàn Nguyệt ra xa.

Lúc này, Lạc Lạc Nhi mới có thể ngưng chạy, sợ sệt chạy ngay đến chỗ hắc, không tự nguyện kêu hai tiếng: “Sư phụ!” Hai chữ này thật sự làm nàng rất đau lòng, không kêu hắc như vậy, giữa nàng và hắc sẽ không có bất kỳ mối quan hệ nào. Hắc làm sao ra tay cứu nàng, để nàng không bị cô công chúa Hàn Nguyệt điên loạn kia giết chết. Nếu kêu rồi, có nghĩa sau này số phận của nàng hoàn toàn do hắc định đoạt. Ở nơi xa lạ này, nàng cũng chỉ có thể dựa vào hắc mà thôi. Hai tiếng này của nàng rất hợp ý hắc, Mẫn Nguyên đưa tay ra ôm lấy nàng vào lòng, dịu dàng lau nước mắt trên mặt nàng: “Ngoan lắm, sau này, con sẽ là đệ tử bé nhỏ của ta, và cũng là ngoại lệ duy nhất của Chiến thần Mẫn Nguyên này.”

Những tưởng những ngày tháng sau này nàng sẽ rất khó sống, nhưng lại trái ngược hoàn toàn. Không biết Hàn Nguyệt đã nói gì với Thiên đế, mà Chiến thần Mẫn Nguyên nhận được chiếu chỉ phải rời khỏi Thiên giới, thu phục Ma giới. Lần này ra đi không biết khi nào trở lại, phép thuật hắc còn chưa dạy nàng dù chỉ một chút. Trước khi đi chỉ giao phó nàng cho Thiên đế, nở nụ cười khuyh thiên hạ: “Hàn Hạ, hãy chăm sóc tiểu nha đầu này thay ta, nếu ta có mệnh hệ gì hãy giúp ta lo lắng cho tương lai sau này của nó.” Lời này của hắc thật sự khiến nàng cảm động, từ khi nàng gọi hắc hai tiếng sư phụ đến bây giờ, chưa đến ba ngày, vậy mà hắc lại có thể hết lòng vì nàng như vậy. Thiên đế gật đầu với hắc, trước quần thần thiên triều, trịnh trọng thề: “Ta nhất định sẽ chăm sóc cho tiểu đệ tử của huynh như nữ nhi Hàn Nguyệt của mình.”

Có được lời hứa đó, Mẫn Nguyên hài lòng xuất binh, dù đã lên ngựa nhưng hắc vẫn không quên ngoái đầu dặn dò: “Lạc Nhi! Con chờ ta trở về!” Không hiểu tại sao, nàng lại bất giác đáp lại lời hắc: “Con chờ người!” Ngay lúc ấy, nàng đã kịp nhìn thấy nụ cười vui vẻ của hắc, con tuấn mã lập tức phi nhanh dẫn theo mười vạn tinh binh của Thiên giới. Ngay khi hắc rời đi, Thiên đế ban bố chiếu chỉ, công nhận nàng là hậu duệ của một trong Tứ phương thần, ban cho danh hiệu Chu Tước, cùng với một tòa cung điện rộng lớn, gọi là Mai Lạc. Lạc Nhi thở dài rời khỏi cung Trường Nguyên, dọn đến nơi ở mới, có Thiên đế bảo trợ, Hàn Nguyệt không còn gây sự với nàng nữa.

Đến lúc này, nàng mới có thể an tĩnh suy nghĩ thấu đáo mọi việc, những gì đang xảy ra đều giống hệt với cuốn tiểu thuyết nàng đã đọc. Công chúa Hàn Nguyệt là nhân vật phản diện lớn nhất, cản đường đến hạnh phúc của nhân vật nữ phụ báo thù. Dù nàng ta chưa xuất hiện, nhưng chắc hắc cũng không còn bao lâu nữa, khi Mẫn Nguyên trở về từ Ma tộc, hắc sẽ dẫn theo người con gái đáng sợ đó về. Nếu nàng cứ ngây ngốc ở cung Mai Lạc đợi hắc về, thì không biết sẽ còn xảy ra những chuyện đáng sợ nào nữa. Lạc Nhi âm thầm suy tính, nếu đã xuyên qua rồi thì nàng chỉ có thể trái nghịch đạo trời, giữ cho bản thân mình toàn mạng đầu tiên.

Trước tiên, nàng cần phải học pháp thuật cho thật tốt, nhưng không may vị sư phụ nàng vừa mới nhận được lại phải đến Ma tộc. Mà trên cơ thể này của nàng, có một loại tiên khí mạnh mẽ, các tiểu tiên khác chỉ cần đứng gần nàng thì sẽ lập tức cảm thấy đau đớn, đến mức không thể thở nổi. Lạc Nhi thở dài ảo não, nàng mệt mỏi úp mặt xuống bàn, mặc dù Mẫn Nguyên đã áp chế một phần tiên khí này, nhưng vẫn không thể khống chế hoàn toàn. Khắp cả Thiên giới, tìm được người có thể đứng chung với nàng mà không chịu tổn thương chỉ có thể là người có pháp lực cao hơn nàng mà thôi. Nếu không phải Mẫn Nguyên đích thân dạy dỗ, thì khắp tứ hải bát hoang này còn ai dám dạy dỗ đệ tử bé nhỏ của Chiến thần Mẫn Nguyên?

Mọi việc cũng không đến nỗi không còn đường lui, ngày Mẫn Nguyên xuất quân, nàng đã gặp được hậu duệ của Tứ phương thần, Huyền Vũ, Thanh Long, và Bạch Hổ. Vậy mà chỉ có một mình Huyền Vũ có thể đến gần nàng, hài tử nhỏ tuổi từ tốn tiến lại gần nàng: “Ta là Huyền Vũ, nghe nói muội là người kế vị của Thượng thần Chu Tước. Không những thế còn là đệ tử bé nhỏ của Chiến thần Mẫn Nguyên nữa. Chúc mừng muội. Chúng ta đã đợi muội rất lâu rồi, Lạc Nhi!”

Theo lời nói của hắc, hai người đứng cạnh hắc đều đưa mắt nhìn nàng, từ ngày đó trở đi, cung Mai Lạc của Lạc Lạc Nhi luôn luôn rộn ràng. Hậu duệ của Tứ phương thần cùng tụ họp một chỗ, Huyền Vũ, Thanh Long và Bạch Hổ dạy cho Lạc Nhi những điều cơ bản về cuộc sống ở Thiên giới này. Có ba người bên cạnh bầu bạn, chẳng mấy chốc thời gian đã trôi qua rất nhanh, phép thuật của nàng dần tiến bộ không ít, mà ngày Mẫn Nguyên trở về cũng không còn xa xôi. Tin tức thắng trận liên tục báo về, Hàn Nguyệt vô cùng vui sướng, suốt ngày chạy đến chỗ nàng thao thao bất tuyệt. Đến lúc này, nàng cảm thấy vị công chúa này cũng không đến nỗi quá đáng ghét. Mặc dù nàng ta rất ghét nàng, nhưng thân là đại đệ tử, sư phụ lại không có ở đây, nàng ta đã luôn quan tâm chăm sóc đến nàng. Ngay cả việc cung nga ở Mai Lạc cung phạm lỗi, cũng đều do Hàn Nguyệt xử phạt, khiến cho một tiểu tiên không biết gì như nàng ở Thiên giới rất an nhàn tự tại.

Nếu không có nỗi lo cầu huyết về nữ phụ báo thù xuất hiện, có lẽ nàng đã bỏ qua tất cả sóng sung sướng đến hết kiếp này. Nhưng ông trời đúng là không có mắt, khiến nàng phải chịu dày vò như vậy. Ngày Lạc Nhi thăng làm Thượng tiên, cũng là ngày Mẫn Nguyên trở về, bên cạnh hắc có một nữ nhân xinh đẹp, một nụ cười làm điên đảo chúng sinh.

*Bát Nhã: Nơi tận cùng của trời đất, cũng là Thánh địa của Thiên tộc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thử Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Kiếp Nạn Thăng Tiên (1)

Author: Lạc Lạc Nhi

Hôm nay, bọn người Huyền Vũ bị sư phụ của mình bắt đi luyện tập, vì thế Mai Lạc cung của nàng hết sức yên tĩnh. Qua vài tháng tu luyện chăm chỉ, hiện tại Lạc Lạc Nhi đã có thể cảm nhận được khí tức của các vị thần tiên khác. Ngay khi Hàn Nguyệt vừa bước chân qua cổng Mai Lạc cung, nàng đã chỉ vào chiếc bàn bên cạnh, lên tiếng gọi: “Mau nhìn xem. Đây là bánh hoa mai do đám Ngọc Cầm làm đấy, tỷ cũng ăn thử xem sao?” Lạc Nhi nhàn nhã nở nụ cười tình nghịch, ngón tay trở phẩy nhẹ một cái, đĩa bánh hoa mai đã lơ lửng xoay tròn trên không trung.

Hàn Nguyệt nhìn thấy bộ dạng của nàng, hàng chân mày khê cau chặt lại, giọng điệu nghiêm khắc bảo nàng: “Thần kiếp thẳng làm Thượng tiên của muội sắp đến rồi!” Lời vừa dứt, thì một tiếng “Choang!” đã vang lên. Lạc Nhi ngồi thẳng người dậy, đôi mắt mở to hoảng sợ, trước mặt nàng chính là đĩa bánh hoa mai ban nãy. Những chiếc bánh lăn trên đất, xung quanh đầy những mảnh vỡ, nàng ngẩng đầu lên: “Tỷ. . . Tỷ nói thật ư?” Hàn Nguyệt nặng nề gật đầu. Sáng sớm ngày hôm nay, theo thường lệ Hàn Nguyệt sẽ đến chỗ phụ vương để thỉnh an, sau đó mới đến Mai Lạc cung thăm tiểu sư muội của mình. Nhưng vừa tỉnh dậy, nàng đã có một cảm giác kỳ lạ, bèn vội vàng gieo quẻ nhìn tương lai. Không ngờ lại gieo ra Thần kiếp của Lạc Nhi!

Nghe những lời nói đó, đối với nàng như sét đánh ngang tai, hiện tại với thần lực trong người nàng, ngay cả đánh nhau với tiểu yêu bình thường cũng không thắng được. Chứ đừng nói là chịu đựng qua Thần kiếp để phi thăng Thượng tiên, mười tám đạo thiên lôi, một đạo cũng không thể thiếu. Mỗi tia sét đánh vào người đều như muốn lấy mạng, nỗi đau gãy vỡ như thể bị xé nát nguyên thân. Phải tu luyện ít nhất hai vạn năm mới có thể đủ tinh lực đối phó với mười tám đạo thiên lôi này. Nhưng bây giờ với năng lực của nàng, một đạo thiên lôi cũng đã chịu không được rồi. Vì sao kiếp số lại đến sớm như vậy? Nàng nghi hoặc nhìn Hàn Nguyệt, chẳng phải việc nữ thứ phụ phi thăng làm Thượng tiên còn phải đợi đến ba vạn năm sau hay sao?

Hàn Nguyệt như đọc được suy nghĩ của nàng, một nụ cười chua chát nở trên môi: “Lạc Nhi! Quẻ tượng số biến đổi không ngừng, nhưng nay lại thành ra như thế này thì không còn nghi ngờ gì nữa. Là có kẻ nhúng tay vào việc đẩy nhanh Thần kiếp của muội, hoặc là xuất hiện kẻ có tướng số quý dị bên cạnh làm mệnh kiếp của muội cũng bị ảnh hưởng theo.” Lạc Nhi gật đầu với Hàn Nguyệt, kẻ có tướng số quý dị, không phải là nữ phụ bảo thù Tần Y hay sao? Vậy là nàng ta cũng đã trùng sinh thành công, chuẩn bị quay lại Thiên giới báo thù, máu tanh sắp chảy thành sông rồi.

Trong nguyên tác, sau khi Tần Y sống lại, cũng là lúc Mẫn Nguyên dẫn quân chinh phạt Ma tộc. Trên đường đi qua lãnh địa của Ma tộc đã cứu ra một tiểu nha đầu mang trên mình tiên khí đào dạt, còn ai khác ngoài Tần Y. Sau khi điều tra rõ ràng, lại phát hiện Tần Y chính là con gái duy nhất của công chúa Hàn Y, muội muội duy nhất của Thiên đế, người được gả đến Ma tộc cầu thân năm vạn năm trước. Xót thương cho thân phận mồ côi phụ mẫu của nàng, và tình bằng hữu giữa hân và Hàn Y, Mẫn Nguyên bèn dấu thân phận của Tần Y. Đưa nàng ta về Thiên giới, rồi giao cho Thiên đế chăm sóc, cả tứ hải bát hoang này, người biết được sự thật đó e rằng chỉ có mình hân và Hàn Hạ.

Hàn Hạ vốn rất yêu thương Hàn Y, năm xưa vì vạn bất đắc dĩ mới phải ký hiệp ước với Ma tộc, gả Hàn Y đến nơi xa xôi đó. Sau nhiều năm không có tin tức, nay lại biết nàng vừa sinh Tần Y thì đã tự sát. Dù không biết nguyên nhân tại sao Hàn Y lại chọn cách độc đoán như vậy, nhưng Hàn Hạ lại nuôi mối căm thù sâu sắc với Ma tộc. Từ đó về sau ban chiều chỉ, đuổi cùng giết tận Ma tộc, khiến Ma tộc không còn chỗ dung thân, dẫn đến thảm kịch về sau. Hàn Hạ nhìn Tần Y như nhìn thấy Hàn Y, dùng thân phận dưỡng nữ, thu nhận nàng ta lại bên cạnh mình. Sau đó còn đích thân đưa nàng ta đến Âm Tư Môn để xin học đạo, gửi gắm Tần Y cho trưởng tôn Gia Bình Cẩn nhận nàng làm đệ tử.

Mối duyên giữa nữ thứ phụ và Tần Y nói ra tuy xa xôi mà lại gần gũi, trưởng tôn Gia Bình Cẩn vốn là sư thúc của Thượng thần Mẫn Nguyên. Nay sư phụ của Mẫn Nguyên không còn, xét theo thân phận, Lạc Nhi còn phải gọi vị trưởng tôn kia một tiếng tổ sư thúc. Tần Y lại là đệ tử của trưởng tôn Gia Bình Cẩn, có thể nói là ngang hàng với Thượng thần Mẫn Nguyên. Đối với nàng ta, Lạc Nhi còn phải cung kính gọi hai tiếng, tiểu sư cô. Lục Lạc Nhi thờ dài, khi Tần Y trở lại chắc chắn sẽ tìm đến nàng đầu tiên. Trong nguyên tác, kiếp trước kiếp này, chỉ có một mình Lục Lạc Nhi nàng là đối xử với nàng ta thật lòng thật dạ. Bây giờ đã trùng sinh, nhất định Tần Y sẽ bồi đắp cho nàng những sai sót kiếp trước.

Nàng rung mình một cái, Lạc Nhi không cần, chỉ cần nàng ta không đến tìm nàng là may mắn lắm rồi. Chứ đừng nói là trả nợ cho nàng, nếu thật sự đã có lòng đối tốt với nữ thứ phụ này, cuối cùng sẽ không vì một nam nhân khác mà bán đứng tỷ muội tốt. Hàn Nguyệt nhìn thấy Lục Lạc Nhi cứ im lặng này giờ, cho rằng nàng đang sợ hãi quá độ. Bàn tay của nàng ấy đưa ra xoa nhẹ đầu của nàng: “Đừng lo lắng! Tỷ đã báo tin cho sư phụ rồi, chắc chắn người sẽ có cách giúp muội vượt qua kiếp nạn này.” Lạc Nhi âm thầm nuốt nước mắt, có thể nói với hân ta giết quách Tần Y đi không? Nếu có thể làm nàng ta biến mất, nàng sẽ bình an thoải mái sống hết kiếp này. Nhưng những lời đó lại bị nàng nuốt xuống bụng, từ tốn trả lời Hàn Nguyệt: “Muội tin tỷ!”

Hàn Nguyệt rời khỏi Mai Lạc cung đã được một lúc lâu, nhưng tinh thần của nàng vẫn không thể khá hơn được. Cung nga tên Ngọc Cầm quay trở lại bên cạnh nàng, vừa nhìn thấy đĩa bánh hoa mai trên đất, đã lập tức lo lắng hỏi nàng: “Chủ tử! Người có bị thương không?” Lạc Nhi chậm chạp lắc đầu, cung nga này là người của Huyền Vũ phái đến. Trên người nàng ta có cấm chế cho hân đặt vào, nếu như lúc bình thường Ngọc Cầm vẫn có thể đến gần nàng mà không chịu sự đau đớn nào. Ngoài nàng ta ra, còn có cả bảy cung nga nữa trực tiếp hầu hạ nàng, đều là người của bọn Thanh Long, Bạch Hổ đưa đến.

Lục Lạc Nhi cảm thấy thật sự mệt mỏi, báo với sư phụ thì đã sao chứ, hân có quay về kịp hay không mới là trọng điểm. Kiếp nạn này, chắc chắn nàng sẽ phải chịu, vì không đủ thần lực ứng phó mà nguyên thân suýt bị xé tan thành từng mảnh. Còn bị đánh cho trở về nguyên hình là một con phượng hoàng, sau đó nằm dưỡng thương trong Mai Lạc cung suốt một năm dài mới có thể miễn cưỡng đi lại. Nhưng kẻ giúp nàng gánh hơn phân nửa mười tám đạo thiên lôi lại là Huyền Vũ, hân vốn đã trải qua kiếp nạn thăng làm Thượng tiên từ lâu. Pháp lực và tu vi cũng cao hơn nàng một bậc, nhưng tự ý làm trái mệnh trời, giúp nàng vượt qua thiên kiếp, vì thế hân sẽ bị thương nặng hơn nàng. Tu vi năm vạn năm của hân chẳng mấy chốc tan đi một nửa, còn hôn mê mười năm trời. Món nợ như vậy, nàng không gánh nổi!

Nàng thờ dài một tiếng, trước giờ nàng không hề thích nợ nần bất kỳ ai, nhưng cứ theo đà này, thì việc xảy ra như nguyên tác đã viết là không thể tránh khỏi. Nàng đưa mắt nhìn Ngọc Cầm đang thu dọn mọi thứ, hạ lệnh: “Ngọc Cầm, thu dọn đồ đạc đi, chúng ta tạm thời dọn đến cung của sư tỷ ở vài hôm. Chuyện này tuyệt đối không được để bọn Bạch Hổ biết, tuy người là người của họ phái đến. Nhưng hãy nhớ, hiện giờ ta mới là chủ tử của người. Chỉ cần một lời ta nói, dẫu có là bọn họ cầu xin cũng không thể cứu lấy cái mạng nhỏ bé của người được đâu.” Cơ thể Ngọc Cầm khẽ run một chút rồi cúi người vâng lệnh đi chuẩn bị.

Lúc này, nàng mới đứng dậy khỏi chỗ ngồi, họ luôn giám sát sự an toàn của nàng, điều này nàng vẫn luôn biết. Chẳng qua thường ngày, nàng mắt nhắm mắt mở không thèm để tâm đến, nhưng đây là việc quan trọng, đi sai một bước nàng sẽ mất mạng như chơi. Với giao tình mấy tháng qua giữa nàng và bọn họ, Lạc Nhi không thể để họ mạo hiểm vì mình. Trải qua thiên kiếp đúng không, được rồi, Lạc Nhi nàng sẽ chống mắt lên xem thử mười tám đạo thiên lôi ấy làm gì được nàng? Vừa nghĩ nàng vừa trở về phòng mình, hiện giờ để ngăn chặn đám người Huyền Vũ, nàng chỉ có thể tạm lánh ở cung của Hàn Nguyệt. Dù bọn họ có can quấy đến đâu, thì sư tỷ kia của nàng cũng là Thiên nữ được Thiên đế yêu quý nhất, lời nàng nói ai hân tỷ ấy sẽ nghe.

Trận chiến giữa Ma tộc và hán đã đến hồi kết thúc, khi đánh thắng vào vương cung của địch quốc, hán lại phát hiện ra một việc đau lòng. Hàn Y đã chết, chết ngay sau khi hạ sinh cho Ma vương một hài tử. Mẫn Nguyên nhắm mắt lại, cảm thấy trái tim của mình nhói lên từng đợt, nắm đó thiếu nữ xinh đẹp mặc giả y lỏng lẻo, được hán đích thân tiễn về nhà chồng. Nàng còn vui đùa nói với hán: “Nhị ca! Khi nào muội sinh được hài tử đầu tiên, dù là trai hay gái đều sẽ mở tiệc ăn mừng. Đến lúc đó huynh và đại ca nhất định phải đến chung vui với muội!” Lúc đó, hán đã nghiêm mặt nói với nàng: “Nhị nữ đã xuất giá, sao còn có thể càn rỡ như thế! Mau đội lại khăn trùm đầu, đừng để người khác cười nhạo Thiên tộc chúng ta không biết quy tắc chứ.”

Nàng vừa ngồi ngay ngắn lại trong kiệu, vừa cười khúc khích: “Nhị ca nhất chắc chắn phải đến đấy!” Lúc đó, nàng đã không biết rằng, hán ở ngoài kiệu nghe được tiếng cười của nàng, tận đáy lòng cũng vui mừng theo. Dù vậy, hán vẫn là một chiến thần được người người ngưỡng mộ, sao có thể tùy tiện bộc lộ cảm xúc cho người khác thấy được. Âm điệu trầm thấp vẫn không thay đổi, khẽ đồng ý với nàng: “Được!” Bao nhiêu năm trôi qua, vậy mà muội của hán đã không còn, lời hứa năm xưa của hán cũng không thể thực hiện được. Vì sao? Vì lý do gì đã khiến cho muội muội của hán phải chọn con đường cay nghiệt này? Là Ma tộc đã bức chết muội ấy phải không? Được, hán sẽ san bằng cả Ma giới, trả thù cho Hàn Y.

Đứa trẻ tên Tần Y giống muội muội của hán như đúc, nhưng thân phận của nó lại là một vấn đề nan giải. Dù là nữ nhi của Hàn Y, bên trong cơ thể nó có một nửa là tiên khí, một nửa là ma khí. Hán đưa tay áp chế ma khí trong người Tần Y, phát huy đến cực hạn tiên khí mang dáng dấp của Hàn Y. Để không ai ngoài hán và Hàn Hạ có thể nhận ra thân phận thật sự của con bé. Trên đường trở về Thiên giới, Tần Y không chuyển trò nhiều, chỉ im lặng đưa mắt nhìn về một chỗ. Có lẽ ở Ma giới phải chịu quá nhiều đã kích khiến Tần Y phải mất một thời gian mới có thể thích ứng từ từ với hoàn cảnh được.

Sau khi Hàn Y mất, Ma vương lại không thêm để tâm đến Tần Y, khiến cuộc sống của con bé trở thành địa ngục. Ngay cả một người hầu cũng mặc sức coi thường nó, ngày tháng Tần Y lớn lên hết sức khó khăn. Nếu không có nhũ mẫu tốt bụng chăm sóc cho nó, có lẽ Tần Y đã chết theo Hàn Y rồi. Mẫn Nguyên thờ dài, từ tốn chăm sóc cho đứa trẻ tội nghiệp này!

Ngay lúc ấy, hán lại nhận được tin truyền khẩn cấp của Hàn Nguyệt, tiểu đệ tử của hán chỉ còn vài ngày nữa sẽ trải qua thiên kiếp thăng làm Thượng tiên. Khi nhận được tin, hán vừa vui vừa sợ, vui vì tiểu phượng hoàng kia thật sự có thiên phú tu luyện, sợ là vì chưa chắc Lục Lạc Nhi đã có thể một mình tự vượt qua thiên kiếp lần này. Ngày hán nhìn thấy Lạc Nhi, thứ làm hán bất chấp mọi thứ mà thu nhận nàng làm đệ tử chính là vì chân thân của nàng. Nguyên hình của Hàn Y cũng là một con phượng hoàng lửa, vừa mở mắt nhìn thế gian đã đốt trụ cả cung điện của Thiên Hậu, tạo ra truyền kỳ mãi về sau.

Mẫn Nguyên không còn cách nào khác, đành đẩy nhanh tiến độ về Thiên giới của mình, không một phút nào dám nghỉ ngơi. Tần Y cũng cảm nhận được sự gấp gáp của hán, nàng nghi hoặc hỏi: “Vì sao người lại vội vã như vậy?” Hán đáp lại lời nàng: “Tiểu đệ tử của sắp trải qua thiên kiếp thăng làm Thượng tiên. Với tu vi hiện giờ, một mình nó không thể chống đỡ được!” Đôi mắt của Tần Y như sáng lên khi nghe hán nhắc đến tiểu đệ tử của mình, nàng lại hỏi: “Tiểu đệ tử của người tên là gì?” Mẫn Nguyên nhướng cao hàng chân mày, từ lúc nào mà nha đầu này lại hứng thú với một chuyện gì đến thế, nhưng hán vẫn trả lời: “Lục Lạc Nhi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thủ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Kiếp Nạn Thăng Tiên (2)

Author: Lục Lạc Nhi

Đến lúc nàng chuyển đến nơi ở của Hàn Nguyệt, thì dường như Lục Lạc Nhi đã nhận ra đây là một quyết định đúng đắn. Khác hẳn với tính cách ưa náo nhiệt của Hàn Nguyệt, Tuế Vân cung lại là một nơi thanh tịnh đến không ngờ. Nàng vừa đến đã bị Hàn Nguyệt kéo đến hồ Thái Thanh nằm sâu trong cung điện, nói rằng muốn giúp nàng bế quan tu luyện hấp thụ linh khí của thiên địa. Lục Lạc Nhi đưa mắt ngắm hồ Thái Thanh một lượt, mặt hồ xanh ngắt, từng làn hơi nóng bốc lên nghi ngút, xung quanh tiên khí chôn vùi bay lượn. Đúng như lời đồn đại, quả thật Hàn Hạ vô cùng yêu thương nữ nhi của mình, ngay cả một trong Tam đại bảo vật để tu luyện tiên khí cũng đưa cho Hàn Nguyệt.

“Thời gian bây giờ còn lại không nhiều, khi bị thiên lôi đánh trúng, với tu vi của muội hiện giờ không thể nào chịu đựng được. Hồ Thái Thanh là bảo vật để tu luyện tiên khí, giúp đẩy nhanh quá trình hấp thụ linh khí thuần khiết. Muội hãy xuống hồ, bế quan thiên định, chưa hẳn sẽ giúp được nhiều nhưng ít nhất cũng bổ sung được cho muội phần linh khí còn thiếu. Lúc chịu Thần kiếp sẽ dễ dàng hơn một chút!” Hàn Nguyệt phát tay một cái, giăng ra kết giới xung quanh hồ Thái Thanh, tay kia lại trực tiếp đẩy nàng xuống hồ nước nóng. Không còn cách nào khác, Lạc Nhi đành phải mặc nguyên y phục, chỉ kịp bỏ đôi hài trên bờ rồi trắm mình xuống nước. Làn nước ấm nóng thấm qua y phục tiếp xúc với da thịt của nàng, Lạc Nhi thở một hơi dài thích thú.

Nàng nhắm mắt lại, để nước ngập đến ngang hông rồi ngồi xuống, bắt đầu vận khí thiên định. Tam đại bảo vật không hổ danh là Tam đại bảo vật, từng luồng linh khí thuần khiết của trời đất cứ chảy tràn vào cơ thể của nàng. Mạnh mẽ và dào dạt đến mức dường như không hề có điểm dừng, mặt nước lay động một chút nhưng cũng nhanh chóng ổn định lại. Lúc này, Hàn Nguyệt đứng trên bờ quan sát nàng, trong ánh mắt toát lên vẻ kinh ngạc. Hồ Thái Thanh đúng là bảo vật tu luyện tiên khí, nhưng cũng phải tương đương với pháp lực và tu vi của người tu luyện. Mà lượng linh khí có thể hấp thụ vào là bao nhiêu và tốc độ nhanh hay chậm, còn với tiểu sư muội này của nàng, thì những điều trên đã không còn đúng nữa rồi.

Linh khí khắp nơi như tự hết cả về hồ Thái Thanh này, chỉ để cho một mình Lạc Nhi hấp thụ. Còn tốc độ chuyển hóa lại cực kỳ nhanh, kinh mạch tiếp nhận linh khí không một chút bài xích. Nếu không phải Thần kiếp đến sớm, thì chỉ cần tu luyện thêm độ mấy trăm năm nữa Lạc Nhi cũng đã đủ khả năng thăng làm Thượng tiên rồi. Hàn Nguyệt dời tầm mắt đi chỗ khác, xoay gót rồi đi, thiên phú như thế ngay cả nàng cũng không có được, chẳng trách Thượng thần Mẫn Nguyên phá lệ thu nhận Lạc Nhi làm đệ tử. Nếu có thể truyền thừa bát y cao đời cho một đệ tử như vậy, nếu là nàng, nàng cũng sẽ vô cùng mãn nguyện.

Hàn Nguyệt dặn dò cung nhân canh giữ cẩn thận, không được để bất kỳ ai quấy rầy việc tu luyện của nàng. Còn Hàn Nguyệt thì lại vội vã rời khỏi Tuế Vân cung, mặc dù trấn an Lạc Lạc Nhi rằng sư phụ Mãn Nguyên đã biết chuyện này. Nhưng chính Hàn Nguyệt cũng không chắc chắn được sư phụ có trở về kịp lúc hay không. Khi nàng trải qua Thần kiếp thăng Thượng tiên, nỗi đau đớn ấy như xé da nát thịt, ngay cả khi nàng đã được chuẩn bị sẵn sàng vẫn không có cách nào chịu nổi. Huống chi sư muội còn chưa chính thức tu luyện pháp thuật, tu vi còn chưa đầy một năm. Nghe nói Tăng trưởng Thiên vương có một món pháp khí, chính là một chiếc gương bằng vàng, tác dụng của nó là phong ấn một phần nỗi đau đớn của một người rồi chuyển sang cho người khác. Nếu nàng có thể mượn được món pháp khí này, giúp Lạc Nhi trải qua kiếp nạn bình an, thì phần đau đớn ấy nàng nguyện gánh thay tiêu sư muội.

Nhưng nàng lại không hề biết rằng, mình đã chậm hơn một bước, chiếc gương vàng không hề có ở chỗ của Tăng trưởng Thiên vương. Người đã mượn nó đi chính là Huyền Vũ, không chỉ có Hàn Nguyệt mới có thể gieo ra quẻ tượng số của Lạc Lạc Nhi. Mà ngay cả Huyền Vũ cũng đã gieo ra được Thần kiếp phi thăng của nàng ấy, vì thế hẳn từ sớm đã có chuẩn bị, mượn pháp khí của sư phụ mình. Khi Hàn Nguyệt vừa bước chân ra khỏi Tuế Vân cung cũng là lúc Huyền Vũ ẩn thân tiến vào cung điện. Vượt qua các cung nhân một cách lặng lẽ, cuối cùng hắn cũng đã đến được nơi cần đến.

Huyền Vũ hiện thân, đứng bên ngoài kết giới tìm kiếm bóng dáng của Lạc Lạc Nhi. Chẳng cần mất nhiều thời gian hắn đã nhìn thấy nàng, Huyền Vũ khẽ cười một tiếng, bàn tay đưa lên gõ nhẹ vào thành kết giới hai tiếng, hắn gọi nàng: “Lạc Nhi!” Dường như nàng cũng đã cảm nhận được Huyền Vũ, luồng chân khí đang xoay chuyển trong người nàng dừng lại. Lạc Nhi mở mắt ra nhìn về phía hắn, có chút sững sốt hiện ra trong đôi mắt của nàng: “Vi sao người biết ta ở đây? Là Ngọc Cầm báo cho người phải không?” Huyền Vũ ngồi xếp bằng bên ngoài kết giới, từ tốn trả lời nàng: “Không phải do Ngọc Cầm, là do miếng ngọc bội ta tặng muội. Nó vốn dĩ là cùng một đôi với cái ta đang đeo, chỉ cần muội mang nó trên người, dù đi đến đâu ta cũng sẽ tìm thấy muội.”

Lạc Nhi cúi đầu xuống, nhìn mảnh ngọc hình phượng hoàng được chạm trổ tinh xảo đang được nàng đeo trên thắt lưng. Qua làn nước trong vắt, chất ngọc thượng hạng dường như còn rực rỡ hơn trước bội phần, Lạc Nhi có chút hối hận vì đã dễ dàng nhận nó từ Huyền Vũ. “Về đi! Chẳng phải sư phụ của người đang bắt người luyện tập pháp thuật hay sao?” Huyền Vũ nhìn nàng, “Không cần thiết phải dẫu ta nữa, mệnh kiếp của muội ta đã gieo được rồi. Lạc Nhi! Đừng sợ, nhất định ta sẽ giúp muội bình an vượt qua Thần kiếp lần này.” Lạc Nhi bất ngờ đến mức đứng thẳng người dậy, hắn cũng đã bội được mệnh kiếp của nàng rồi ư. Lúc này, nàng đã hoàn toàn quên mất, y phục bị dính ướt bám sát vào cơ thể của nàng, làm lộ ra những đường cong mê hoặc của thiếu nữ mới lớn.

Khuôn mặt của Huyền Vũ thoáng chốc ửng đỏ, hắn hắng giọng một chút, dời ánh mắt ra khỏi cơ thể của nàng: “Lạc Nhi! Y phục của muội!” Nghe được lời nhắc nhở của hắn, Lạc Nhi hơi ngẩn người rồi ngay lập tức hiểu ra. Nàng vội vã ngồi xuống, trầm hẳn vào làn nước bên dưới như muốn giấu mình đi vậy. Không biết do nhiệt độ của nước quá nóng, hay do cơ thể nàng đang phát sốt, mà từng mảng da màu hồng phấn bắt đầu xuất hiện trên cơ thể nàng. Lạc Nhi ngượng ngùng không dám nhìn về phía Huyền Vũ nữa, càng lúc càng tiến sâu xuống đáy hồ, trong chốc lát hắn chẳng còn cảm thấy hơi thở của nàng nữa, lúc này, Huyền Vũ mới ngẩng đầu lên.

Hắn biết dù nàng đang ở dưới nước, nhưng nàng vẫn nghe được lời hắn nói: “Kết giới của công chúa Hàn Nguyệt ta không mở được, nhưng nếu muốn vào ta ắt sẽ có cách. Giờ muội muốn nói chuyện hòa bình với ta hay đợi ta dùng vũ lực ép muội nói chuyện?” Lạc Nhi không còn cách nào khác đành phải rẽ nước ngoi lên, từng giọt nước từ mái tóc đen dài lần xuống mặt hồ, tạo ra những tiếng tí tách như mưa rơi. Xuyên qua màn kết giới mờ ảo Huyền Vũ vẫn nhìn thấy từng cử động của nàng, có lẽ chính bản thân Lạc Nhi không hề biết rằng, khắp tứ hải bát hoang này không có một ai có thể làm hắn để tâm nhiều đến thế như nàng. Có lẽ là thiên duyên tiền định, hắn cũng không quan tâm lắm, chỉ cần là việc gì hắn đã xác định thì nhất định sẽ không thay đổi.

“Người muốn nói gì đây?” Lạc Nhi vẫn duy trì tư thế chìm trong nước, hỏi Huyền Vũ. Huyền Vũ cau mày không hài lòng, bàn tay đưa ra vẫy nàng lại, Lạc Nhi nghiêng người về phía hắn, cho đến khi nàng và hắn thực sự chỉ còn cách nhau một lớp kết giới hắn mới gặt đầu: “Đưa tay ra đây!” Bàn tay của hắn đã mở ra áp vào kết giới, trên tay hắn còn có một thứ trang sức bằng vàng nhỏ, Lạc Nhi cũng không chú ý đến nó nhiều. Một cách chậm chạp, nàng đưa tay về phía trước chạm vào bàn tay của hắn, dù ngăn bởi kết giới nhưng nàng vẫn cảm thấy hơi ấm tỏa ra từ hắn rất rõ ràng.

Bỗng chốc, từ bàn tay ấy phát ra tia sáng màu xanh lam dịu nhẹ, lóe lên trong thoáng chốc rồi biến mất. Nàng giật mình thu tay lại, chỉ trong khoảnh khắc, Lạc Nhi cảm thấy hắn đã đưa thứ gì đó vào cơ thể của nàng. Lạc Lạc Nhi tức giận: “Người đã làm gì vậy hả?” Huyền Vũ khẽ cười, “Là pháp khí của sư phụ cho ta mượn, có nó rồi chắc chắn muội sẽ bình an.” Một lời của hắn bỗng nhiên làm nàng hiểu ra tất cả, thì ra việc hắn bị trọng thương vì nghịch thiên ý là vì thứ pháp khí hắn đã đưa vào người nàng. Lạc Nhi cảm thấy những gì mình làm đều trở nên vô ích, bàn tay đập mạnh vào làn nước hất văng hắn: “Ai nhờ người kia chứ! Tên ngốc này!” Cứ ngỡ rằng nước sẽ không thể đến được chỗ hắn vì màn kết giới, nhưng nàng vẫn làm vậy, nổi tức giận vì tên ngốc này của nàng hiện giờ rất lớn.

Nhưng ngoài dự liệu của nàng, màn kết giới bỗng nhiên biến mất, khiến cho làn nước nàng hất về phía hắn đã đáp đúng đích đến. Lạc Nhi mở to mắt nhìn hắn ướt sũng như chuột lột, còn Huyền Vũ cũng ngạc nhiên không kém, kết giới này có lỗ hổng sao? Ngay lúc cả hai còn đang hoang mang, thì một tiếng cười đã vang vọng khắp Tuế Vân cung. Lạc Nhi nhìn qua vai Huyền Vũ, vui mừng gọi hai tiếng: “Sư tỷ!” Huyền Vũ cũng quay đầu lại, chỉ nhìn thấy Hàn Nguyệt đã ung dung đứng đó từ bao giờ. Nghe thấy tiếng nàng gọi, Hàn Nguyệt mới chậm rãi tiến về phía nàng, thuận tiện đi ngang qua người Huyền Vũ, khẽ gõ lên trán hắn mấy cái: “Tiểu tử hồ đồ! Người làm chuyện đi của ta đến gặp Tăng trưởng Thiên vương hóa ra công cốc. Còn tự ý khiến Lạc Nhi tức giận, chút nước nà coi như là dạy dỗ người.”

Nói thì nói như vậy, nhưng Hàn Nguyệt lại không hề dùng lực, ngược lại vài đường tiên khí lại được điểm sang người Huyền Vũ. Hắn nhướng hàng chân mày nhìn Hàn Nguyệt, khóe môi khẽ nhếch lên: “Đa tạ chỉ dạy của công chúa.” Hàn Nguyệt phui tay ra về không liên quan đến mình, “Việc cần làm người đã làm xong, việc không cần làm cũng đã làm luôn rồi. Chẳng lẽ người còn muốn ở lại Tuế Vân cung dùng bữa tối luôn sao?” Huyền Vũ khoan thai đứng dậy, phui quần áo dính nước của mình vài cái, trước khi rời đi còn nói với Lạc Nhi vài câu: “Ngày mai ta sẽ lại đến tìm muội.”

Không đợi nàng phản ứng, bóng dáng màu lam đã biến mất khỏi Tuế Vân cung, Lạc Nhi trừng mắt nhìn theo bóng lưng của hắn, cơn giận của nàng vẫn chưa tan. Hàn Nguyệt ngồi xuống bên hồ, vờn tay xoa đầu nàng: “Được rồi! Đừng tức giận nữa, mau lên bờ đi, cơm tối tỷ đã chuẩn bị xong rồi. Tỷ không cần ăn cũng không sao, nhưng tu vi của muội còn chưa đủ, cần cốt chỉ tốt hơn người phạm một chút, vẫn nên ăn nhiều vào.” việc đã đến nước

này, Lạc Nhi cũng không còn cách nào khác đành phải ngoan ngoãn làm theo lời Hàn Nguyệt nói. Com tối nàng thật sự nuốt không nổi, món nợ mà nàng đã tránh, nay lại có kẻ tự đem đến trước mặt, tình nguyện khiến nàng mắc nợ hân.

Lạc Nhi thở dài sầu não, sự phụ đại nhân à, tốt nhất là người nên trở về sớm một chút, nếu không đệ tử của người sắp thành gà quay rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thủ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Kiếp Nạn Thăng Tiên (3)

Ngày Thiên kiếp sẽ giáng xuống, không cần đến quẻ bói Chu Dịch của Hàn Nguyệt và Huyền Vũ thì nàng vẫn có thể cảm thấy được. Hôm đó, dù Hàn Nguyệt có cản nài, nhưng nàng nhất quyết không chịu xuống hồ Thái Thanh tu luyện, một mực ngồi bên bàn trà ngoài lương đình chờ Huyền Vũ. Hân vừa đến Tuế Vân cung thì đã nhìn thấy bàn tay nhỏ bé của nàng đang vẫy hân. Trong chớp mắt, bóng dáng màu lam đã xuất hiện bên cạnh nàng, Huyền Vũ liếc mắt nhìn Hàn Nguyệt bồn chồn bên cạnh. Rồi an nhiên ngồi xuống, nhấp tách trà nóng, vừa thưởng thức vừa nói: “Muội thật lợi hại, có thể khiến công chúa lo lắng đến mức này. Đúng là vua chưa vội, thái giám đã gấp.”

Lục Lạc Nhi lười biếng giúp hân rót thêm một ly trà nữa, chống cằm nhìn thẳng vào Hàn Nguyệt: “Su ty! Tuế Vân cung đẹp như vậy, tỷ nữ lòng nhìn mười tám đạo thiên lôi đánh nát nơi này sao?” Hàn Nguyệt trừng mắt nhìn nàng, sau đó thở dài bất lực: “Được rồi! Muội muốn chịu thiên kiếp ở đâu thì đi đến đó, tỷ không quản nổi nữa.” Lúc này, nàng mới mỉm cười hài lòng, vừa dừng dậy đã kéo luôn Huyền Vũ bên cạnh, ly trà trên tay chưa kịp uống hết cũng bị hân để lại.

Trước khi hoàn toàn khuất dạng, Lạc Nhi hét lên với Hàn Nguyệt: “Bộ dạng lúc muội chịu Thần kiếp vô cùng thâm, tỷ nhất định không được đến xem. Khi nào mười tám đạo thiên lôi đánh xong, tỷ hãy đến nhặt muội về cũng chưa muộn.” Hàn Nguyệt khẽ ừ một tiếng, nàng biết Lạc Nhi đang lo lắng điều gì, tiểu sư muội sợ nàng nhất thời nóng nảy. Cũng làm như Huyền Vũ nghịch lại thiên ý mà nhảy vào chịu Thần kiếp giúp muội ấy. Tu vi càng cao, phản phệ càng lớn, trong một chớp mắt nói muốn tu luyện lại là dễ dàng được. Lạc Nhi không muốn đã có Huyền Vũ, nay lại có thêm nàng, tính tình tiểu sư muội trước giờ không thích nợ nần ai. Nay lại kiên quyết đến như vậy, thật sự khiến người khác rất lo lắng.

Lạc Nhi kéo Huyền Vũ đến tầng trời thứ năm, là nơi trống trải lạnh lẽo nhất ở thiên giới. Ở đây là hư vô, hư vô là tầng trời này, nàng sẽ không phải lo lắng Thần kiếp của mình làm ảnh hưởng đến những người khác. Huyền Vũ đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, thật là trùng hợp đây cũng nơi hân chọn để chịu Thần kiếp thăng Thượng tiên của mình: “Chọn khéo lắm, nơi này cũng cách Tuế Vân cung không xa. Rất thuận tiện cho việc công chúa đến nhặt muội về!” Nàng bội phục sự bình tĩnh của hân, trong giây phút này còn có thể đùa giỡn được: “Không cần phải chọc ta cười, ta không sợ hãi thiên kiếp đến vậy đâu.”

Vừa dứt lời, trên trời đã xuất hiện một tia sáng, ánh sáng chói lòa mạnh đến mức như rạch đôi bầu trời mà lao thẳng về phía nàng. Trong nháy mắt Huyền Vũ đã đẩy nàng ra sau lưng, chuẩn bị tung kết giới bảo bọc nàng. Nhưng hân lại bất ngờ không cử động được, con ngươi đen lấy mở to kinh hãi: “Lạc Nhi!” Lúc hân gọi xong, Lạc Nhi cũng đã phong ấn hân lại bằng bảo bối nàng mượn của Hàn Nguyệt. Cách nhau một màn chắc mạnh mẽ, Lạc Nhi mỉm cười, nụ cười của nàng méo xệch, bàn tay đưa lên chạm vào bức màn chắn: “Thật ra! Ta rất sợ . . !” Chữ đau chưa kịp thốt ra khỏi miệng, thì tia sét đã giáng xuống thân thể nàng. Lục Lạc Nhi đau đến mức chết đi sống lại, cơ thể không chịu nổi đã ngã xuống đất. Nàng nghiêng răng thâm rứa, chết tiệt thật, mới chỉ một đạo thiên lôi nàng đã không chịu nổi, huống chi đến mười tám đạo thiên lôi. Ông bà nó, đây mà gọi là Thần kiếp cái gì, là kiếp nạn thì có, muốn tuyệt đường sống của nàng sao?

Không đợi nàng kịp rửa xong, trong nháy mắt hơn năm sáu tia sét cứ thế lao thẳng vào nàng, từng tiếng rỏ vang rung động trời đất. Huyền Vũ đứng trong chuông vang, trở mắt bất lực nhìn nàng đau đớn vật vờ, bàn tay của hân đập mạnh vào thành chuông: “Lạc Nhi! Muội mau thả ta ra, không thì xin muội, hãy khởi động chiếc gương đi. Lạc Nhi, nếu không muội sẽ chết mất!” Lúc này, nàng không còn nghe rõ hân đang gào thét những gì, trước mặt nàng cứ như bị bao phủ bởi một màn sương mờ ảo. Cảm nhận duy nhất của nàng hiện giờ là cơ thể nàng rất đau, đau đến mức nàng thật sự chỉ muốn chết đi cho xong. Hơi thở của nàng yếu dần, máu trào ra từ khóe miệng không kiềm lại được, nàng cố gắng nhếch miệng nói với hân: “Tiểu tử ngốc! Cứ ngoan ngoãn ở trong đó đi. Món nợ này, ta nhất định không để ngươi bắt ta nợ ngươi.”

Thiên Lôi nhìn thấy tình cảnh của nàng, hân biết rõ với tu vi của nàng hiện giờ, có thể chịu đựng bảy tia sét của hân như vậy đã là kỳ tích. Nếu cứ tiếp tục, không chừng đến cả nguyên thần cũng bị xé nát, hồn phách phi tán. Đến lúc đó, Thượng thần Mẫn Nguyên trở về hỏi tội, hân biết đi đâu tìm lại tiểu tiên Lục Lạc Nhi đền cho ngài ấy đây. Nhưng Mệnh kiếp không thể làm trái, mười tám đạo thiên lôi, một đạo cũng không thể thiếu. Hân giờ cao cây búa thần, tiếp tục đánh xuống, Thiên Lôi âm thầm đau khổ, hai bên không thể cùng vẹn đường. Đợi sau khi hoàn thành sứ mạng, hân sẽ đến cung Trường Nguyên tạ tội sau vậy!

Lục Lạc Nhi mỉm cười yếu ớt, nàng lay thân thể một chút, thì phát hiện toàn thân đã bao phủ một lớp lông dày. Haizz, bị đánh cho trở về nguyên hình luôn rồi, trên lớp lông vũ óng mượt là những vết máu chưa khô đọng lại. Vết thương kinh khủng đến mức nàng không dám nhìn nữa, không ngừng cuộn tròn cơ thể theo bản năng. Đạo thiên lôi thứ tám lại tiếp tục giáng xuống, đẩy lòng Lạc Nhi đầy nỗi bi thương, được lắm, thật sự muốn bức chết nàng mà. Bảy tia sét trước nàng còn sống đã là kỳ tích, nay đến tia thứ tám, chút tiên khí còn lại trong người nàng chắc chắn không còn đủ để bảo vệ nguyên thần nữa. Cuối cùng, sự phụ đại nhân của nàng cũng không về kịp, cuối cùng nữ phụ báo thù vẫn chưa xuống tay thì nàng đã mất mạng rồi.

Mặc cho Huyền Vũ náo loạn bên cạnh, dù hân làm cách nào cũng không thể mở chuông vang ra được. Lạc Nhi mỉm cười yếu ớt, trở mắt nhìn tia sét kia lao thẳng vào người, nàng cố gom chút hơi tàn kêu vài tiếng với Huyền Vũ, nàng biết hân sẽ hiểu lời nàng nói: “Cảm tạ ngươi! Cảm tạ Hàn Nguyệt!” Cảm tạ các người đã chiếu cố, chăm sóc nàng như vậy, chỉ mới gặp trong thoáng chốc lại khiến nàng day dứt cả đời. Huyền Vũ hét lên một tiếng đầy tuyệt

vọng: “Lạc Nhi!!!!!!” Lạc Nhi đã bị đánh trở về nguyên hình, ngay cả tiên khí cũng không còn đủ để bảo vệ kinh mạch, huống chi là bảo vệ nguyên thần. Còn hần lại không thể làm gì để giúp nàng, sự tuyệt vọng đến cùng cực cũng không thể giúp hần thoát ra ngoài. Thượng tiên Huyền Vũ thật sự sụp đổ, hần gọi tên nàng bằng cả trái tim của mình, Lạc Nhi!

Cùng lúc đó, những tưởng nàng đã chết ngay khi tia sét thứ tám kia đánh vào người. Nhưng tại sao thời gian lại trôi qua chậm chạp đến thế, Lạc Nhi tức giận, đến lúc muốn nàng chết ông trời cũng không thể làm việc nhanh gọn hơn sao? Nàng mở mắt ra định gào vài tiếng, đã nghe một giọng nói quen thuộc vang lên: “Tu vi hai tháng, chịu được bảy đạo thiên lôi. Lục Lạc Nhi xem như vi sư không nhận nhầm người. Thần kiếp lần này, con qua rồi!” Qua rồi sao, thật sự nàng đã qua rồi sao, vậy thì tốt nàng cũng mệt rồi, muốn ngủ một giấc mà thôi. Sư phụ của nàng đã về kịp, nhưng mà sư phụ, người vẫn về chậm một bước, bộ lông trên người nàng đã bị thiêu rụi đến mức thê thảm rồi.

Nhưng sư phụ đã về, nàng cũng không lo lắng nhiều nữa vì thế nàng lập tức nhắm mắt lại, vô cùng an tâm nằm ngủ, thân thể không tự chủ được nhích gần về phía hần thêm một chút. Đó chính là điểm tựa của nàng, ông trời của nàng và là sư phụ duy nhất của nàng.

Mẫn Nguyên vừa đặt chân đến Thiên môn, đã nghe một lượt bảy đạo thiên lôi giáng xuống, hần rung mình một cái, Thiên kiếp đã đến rồi. Hần bỏ lại đại quân và Tàn Y ở phía sau, phát tay áo một cái đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Đoàn người ở phía sau bàn tán xì xầm, việc gì lại khiến cho Chiến thần vội vàng như vậy, bảy đạo thiên lôi thì sao chứ, cùng lắm thì chỉ có một cao nhân nào đó đắc đạo thành tiên mà thôi. Bọn họ không hiểu, nhưng Tàn Y lại hiểu, người có thể khiến Chiến thần Mẫn Nguyên lo lắng đến thế, hiện giờ chỉ có một người, Lục Lạc Nhi, tỷ muội tốt của nàng mà thôi. Tàn Y ngẩng đầu nhìn về phía đó, mười một đạo thiên lôi lại liên tiếp đánh xuống, khoe miệng của nàng khẽ nở một nụ cười xinh đẹp: “Chúc mừng muội, Lạc Nhi! Đã phi thăng thành Thượng tiên thành công.”

Mẫn Nguyên đến vừa kịp lúc, một tay hần ôm lấy đệ tử máu me đầy mình, một tay chống cây thương bạc xuống đất, đứng im như pho tượng chịu mười một đạo thiên lôi đánh vào người. Từng cơn đau như xé nát nguyên thần, đã lâu lắm rồi hần mới có dịp trải qua, ngay cả chiến đấu với Ma tộc cũng chưa từng ác liệt đến thế. Nhìn chiếc chuông vang bao bọc Huyền Vũ, hần chợt hiểu ra ý định của nàng, hóa ra là vì không muốn liên lụy người khác. Ánh mắt dần đưa về phía tiểu phượng hoàng trong lòng, Mẫn Nguyên dịu dàng nói: “Tu vi hai tháng, chịu được bảy đạo thiên lôi. Lục Lạc Nhi xem như vi sư không nhận nhầm người. Thần kiếp lần này, con qua rồi!” Mười một đạo thiên lôi này, ta chịu giúp con, bồi thường lại việc không dạy con chu đáo, đã để con đối diện với Thần kiếp lần này. Lời hần vừa dứt, như có một ma lực kỳ diệu, khiến tiểu phượng hoàng lập tức ngủ say, mặc cho xung quanh cho sấm rung, chớp giật!

Ngày hôm đó, Thiên giới có hai tin quan trọng được loan truyền khắp tứ hoang bát hải. Một là Chiến thần Mẫn Nguyên đã khai hoàn trở về, tiêu diệt được phản loạn Ma tộc. Hai là tiểu đệ tử của Mẫn Nguyên, tiểu tiên nữ Lục Lạc Nhi đã phi thăng thành công, từ bây giờ nàng chính thức là Thượng tiên Chu Tước. Cả hai việc đều đáng được ăn mừng, nhưng thái độ của người ta lại chú ý đến tin thứ hai hơn cả. Mới hai tháng tu vi đã luyện lên được Thượng tiên, vậy mất bao lâu nàng sẽ phi thăng làm Thượng thần. Pháp lực càng mạnh, tu vi càng cao, thần kiếp càng đến sớm, chuyện này không ai đoán trước được. Nhưng từ nay nàng đã tạo nên một truyền kỳ mới về tốc độ phi thăng làm Thượng tiên của mình, khắp tứ hải bát hoang chưa từng có ai vượt qua được nàng, kể cả Thượng thần Mẫn Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Công Đạo Của Mẫn Nguyên

Author: Lục Lạc Nhi

Mẫn Nguyên phát tay một cái, thu hồi lại chiếc chuông vàng đang giam giữ Huyền Vũ. Vừa thoát được ra ngoài, việc đầu tiên hần làm chính là lao đến bên Lạc Nhi. Đôi tay của hần đưa tay chạm vào bộ lông của nàng, động tác có chút run rẩy, “Lạc Nhi! Lạc Nhi! Muội sẽ không sao đâu.” Hàng chân mày của Mẫn Nguyên khẽ nhíu cao, trong hai tháng hần không có ở Thiên giới, hình như đã có rất nhiều chuyện phát sinh. Mẫn Nguyên cân nhắc thái độ đặc biệt của Huyền Vũ đối với nàng rồi nói: “Người hãy đưa Lạc Nhi đến chỗ Hàn Nguyệt, những chuyện sau đó ắt hần đệ tử của ta sẽ xử lý tốt.” Vừa dứt lời đã trao tiểu phượng hoàng cho Huyền Vũ rồi rời đi, có một số chuyện hần cần phải làm.

Khi Huyền Vũ bế Lạc Nhi trở về Tuế Vân cung, vừa nhìn thấy bộ dạng thê thảm của nàng, Hàn Nguyệt đã cắn môi kiềm nén. Lập tức đưa nàng vào hồ Thái Thanh, dùng chân khí phong bế bảy mươi mốt huyết đạo, đã thông lại kinh mạch cho nàng. Từ đầu đến cuối Huyền Vũ chưa từng rời khỏi nàng, vòng tay hần ôm nàng rất chặt, cho đến khi tiểu phượng hoàng dần dần trở lại hình người. Nhìn những vết thương từ từ khép miệng do tác dụng của nước hồ, Huyền Vũ thở phào một tiếng, sau đó nhẹ nhàng nhấc bổng nàng lên rồi đặt xuống giường. Vì vết thương quá nặng khiến Lạc Nhi tạm thời rơi vào trạng thái ngủ say chưa thể tỉnh lại. Theo chẩn đoán của Hàn Nguyệt, muốn nàng tỉnh dậy phải mất ít nhất ba ngày.

Mẫn Nguyên vừa giao Lạc Nhi cho Huyền Vũ, đã bấp chập thương thế trên người quay trở lại chỗ Tàn Y. Hần làm theo những gì đã định, trước tiên là đưa Tàn Y cho Hàn Hạ, không cần hần nói nhiều, hần tin rằng Hàn Hạ đã nhận ra thân phận của đứa trẻ này. Những chuyện sau đó, không đến lượt hần quản nữa, chỉ cần trở về được Thiên giới, nhất định Tàn Y sẽ không phải chịu bất kỳ thiếu thốn nào. Đúng như những gì Lạc Nhi đã biết, chuyện Thiên đế nhận Tàn Y làm dưỡng nữ lại gây ra một trận xôn xao khắp tứ hải bát hoang này. Nhưng mặc kệ sự ồn ào náo nhiệt đó, trước khi Mẫn Nguyên bế quan chữa thương, hần vẫn nhớ đến việc đòi lại công đạo cho nàng.

Lúc Lạc Nhi tỉnh lại, đã là ngày thứ ba sau khi nàng trở thành Thượng tiên, vừa mở mắt đã nhìn thấy Huyền Vũ đầu tiên. Nụ cười của hần rạng rỡ đến nỗi nàng phải nheo mắt lại: “Mừng muội tỉnh lại!” Sau đó nàng nhìn thấy Hàn Nguyệt, sư tỷ đỡ nàng dậy, chỉnh trang lại đầu tóc y phục cho nàng. Huyền Vũ ở bên cạnh, không biết từ bao giờ, trên tay hần đã có thêm một bát cháo hoa nóng hổi, nhìn rất ngon mắt. Hần ngồi xuống cạnh giường, thổi nguội rồi

mới bón cho nàng ăn, nếu không phải vì bây giờ nàng cử động không tiện, đời nào Lạc Nhi chịu ngồi yên như vậy.

Vừa ăn cháo hoa, nàng vừa nghe Hàn Nguyệt thủ thi kể chuyện, những chuyện nàng đã bỏ qua trong ba ngày bất tỉnh. Bỏ qua việc liên quan đến Tần Y, Lạc Nhi chỉ chăm chú vào những chuyện của Thượng thần Mẫn Nguyên. Nghe nói vì chịu mười một đạo thiên lôi giúp nàng, mà bây giờ hắn đang phải bế quan tu luyện dưỡng thương. Trước khi bế quan, còn cho triệu kiến Thiên Lôi đã đánh ra mười tám tia sét mệnh kiếp của nàng. Không biết Mẫn Nguyên đã nói những gì với Thiên đế, mà lại khiến cho vị Thiên Lôi kia phải xuống trần tu luyện, không đầu thai đủ ba kiếp thì không thể về Thiên giới.

Một đạo thánh chỉ của Thiên đế đã ban ra, ân chuẩn cho Thiên Lôi được xuống hạ giới rèn luyện, sau khi trải qua ba kiếp đau khổ vì tình yêu mới được trở lại tiên thể, về lại Thiên giới. Nàng còn nghe nói, khi vị Thiên Lôi kia đi đầu thai, còn nước mắt ngấn nước mắt dài than thở số mệnh hẩm sao lại đau khổ thế với tên quý giữ cửa. Lạc Nhi nghe kể đến đó, đã không nhịn được, bật cười đến mức động phải vết thương. Huyền Vũ vỗ nhẹ lưng cho nàng, trừng mắt tức giận, nàng vẩy tay ý bảo không sao, ra hiệu cho Hàn Nguyệt tiếp tục.

Hàn Nguyệt vui vẻ kể tiếp, điều mà Thiên Lôi không ngờ đến đó chính là ba kiếp của hắn ở hạ giới đều do chính tay Ti mệnh thần quân, bằng hữu thân thiết với Mẫn Nguyên quyết định. Rõ ràng hắn đang mượn việc công trả thù riêng đây mà, nàng mỉm cười hỏi: “Không có Thiên Lôi, ai sẽ là người đảm nhận việc làm mưa dưới hạ giới?” Hàn Nguyệt nhìn nàng: “Thiên đế cũng đã hỏi sư phụ như vậy, lúc đó người chỉ cười rồi bảo, giao cho muội làm đi.” Lạc Nhi sùng sốt chỉ vào chính mình: “Muội làm Thiên Lôi sao?”

Huyền Vũ gật đầu với nàng, hắn cầm lấy khăn tay, lau đi những giọt mồ hôi trên trán nàng: “Pháp khí của Thiên Lôi để ở chỗ sư phụ của ta, mà ngài lại không thích giữ đồ vật của người, nên đã giao cho ta bảo quản. Muội đã trở thành Thượng tiên Chu Tước, lại chưa có món pháp khí tùy thân, thế là ta đã mượn linh khí của chiếc búa đó, cùng với một loài cây không tên dưới Nguyệt cung làm thành một chiếc đàn cho muội. Chỉ cần muội truyền linh lực vào chiếc đàn, gây ra âm điệu của chính nó, việc làm mưa làm gió dưới hạ giới đều dễ dàng như trở bàn tay.”

Nàng thật sự rất bất ngờ, không những tình lại đã trở thành Thượng tiên, mà ngay cả pháp khí tùy thân cũng có sẵn. Vị sư phụ đang bế quan kia ắt đã phải tốn rất nhiều tâm tư lo nghĩ cho nàng. “Nhưng mà, pháp lực hiện giờ của muội vẫn không đủ!” Huyền Vũ trả lời nàng: “Ta sẽ giúp muội! Thiên đế đã ân chuẩn rồi.” Lạc Nhi thờ dãi chấp nhận nếu đã đến nước đó, nàng đành phải cố gắng mà thôi. Hàn Nguyệt xoa nhẹ đầu nàng: “Muội vừa tỉnh lại, những việc đó cứ để sau hãy bàn tiếp, chuyện muội cần làm là dưỡng thương thật tốt. Đợi khi sư phụ kết thúc việc bế quan, muội mới có đủ sức có thể học đạo với sư phụ được.”

Nàng vâng một tiếng, rồi thỏa mãn để Hàn Nguyệt chậm rãi xoa đầu mình. Bỗng nhiên, ngoài cửa Tuế Vân cung lại có chuyện ồn ào, náo nhiệt đến mức tuy Lạc Nhi mới tỉnh lại, vẫn có thể cảm nhận được khí tức của bọn họ. Nàng đưa mắt nhìn về phía cửa, Huyền Vũ đón lấy ánh mắt của nàng rồi vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Lạc Nhi: “Nghỉ ngơi đi! Để ta và công chúa xử lý là ổn rồi.” Sau đó lại chuyển cho Hàn Nguyệt một ánh mắt đầy ân ý, Hàn Nguyệt cũng phụ họa theo: “Nào nào, muội ở đây một lát nhé, ta sẽ quay lại ngay. Ngọc Cầm, chăm sóc cho chủ tử thật tốt, nếu để muội ấy bước xuống khỏi giường, nhất định ta sẽ không tha cho ngươi.” Ngọc Cầm cúi người vâng lệnh, đứng sát bên giường chăm chú nhìn nàng.

Đội hai người bọn họ vừa đi khuất, Lạc Nhi đã chuyển mục tiêu sang Ngọc Cầm. “Ngọc Cầm, mấy ngày ta hôn mê, sư phụ có đến đây lần nào không?” Nghe thấy nàng hỏi, Ngọc Cầm liền trả lời: “Bẩm chủ tử, từ khi Thượng thần Mẫn Nguyên giao người cho Thượng tiên Huyền Vũ thì chưa đến thăm người lần nào.” Nàng à một tiếng, trong giọng nói không giấu được nỗi thất vọng. “Ngươi nói thử xem, mất bao lâu thì sư phụ mới bế quan xong!” Ngọc Cầm ngẫm nghĩ một lát: “Theo nô tỳ nghĩ, ít thì vài tháng, nhiều thì vài năm. Mười một đạo thiên lôi ấy đánh xuống không hề nhẹ, làm sao có chuyện dễ dàng bình phục được ạ.”

Nàng thở dài, món nợ này không tính lên người Huyền Vũ thì lại tính trên người sư phụ của nàng. Ông trời đúng là có mắt, bắt nàng nhất định phải chịu cảnh nợ nần mới hả dạ ư? Lạc Nhi nằm nghiêng trên giường, đợi lát nữa bọn họ quay lại, nàng sẽ nhờ Hàn Nguyệt đưa nàng đi thăm sư phụ. Dù gì hắn bị thương cũng là vì nàng, nếu không tận mắt nhìn hắn một chút, có khi lương tâm của nàng sẽ bị dày vò đến chết mất. Tiếng ồn ào ngoài kia đã hết, nhưng nàng vẫn cảm thấy tò mò, là ai mà có gan lớn như vậy. Ngay cả Tuế Vân cung của Hàn Nguyệt mà còn gây náo loạn, không phải. . . Là vị nữ phụ báo thù trong truyền thuyết đây chứ! Nhắc đến người đó, nàng lại cảm thấy đau đầu, Lạc Nhi đưa tay lên bóp trán, khẽ nói: “Ngọc Cầm! Ngươi ra ngoài xem thử, nếu có khách đến thăm ta bất kể là ai thì hãy chuyển lời giúp ta, vài hôm nữa Thượng tiên Chu Tước mới tiếp khách.”

Tần Y tính toán thời điểm Lạc Nhi tỉnh lại, sẽ là ngày thứ ba sau khi thành Thượng tiên. Nàng đã sắp xếp đâu ra đấy, mục đích duy nhất chỉ là muốn gặp mặt tỷ muội tốt của mình. Dù hiện giờ nàng biết Lạc Nhi sẽ không nhớ được những chuyện trước đây, nhưng tình cảm chân thật của nàng ấy dành cho mình thì Tần Y sẽ không bao giờ quên được. Khi người trong Tam giới lánh xa nàng như dịch bệnh, chỉ có mình Lạc Nhi chịu tin tưởng ở bên cạnh nàng. Đến cuối lại bị nàng nghi ngờ, từng bước từng bước ép chết muội ấy.

Người gây ra nỗi nghi ngờ cho nàng chính là Hàn Nguyệt, vị công chúa kiêu ngạo đang đứng trước mặt nàng bây giờ. Tần Y lạnh lùng nhìn Hàn Nguyệt, khẽ đưa mắt ra hiệu cho hai cung nga đứng trước mặt mình dừng lại. Nàng bước lên phía trước khẽ cúi người hành lễ, giọng nói khoan thai đĩnh đạc cất lên: “Tần Y bái kiến tỷ tỷ, Thượng tiên Huyền Vũ!” Hàn Nguyệt lách người né tránh: “Hai tiếng tỷ tỷ này, ta nhận không nổi.” Tần Y nhếch miệng cười, đứng thẳng người lên: “Tần Y nghe nói, Thượng tiên Chu Tước vừa chịu Thần kiếp, đến nay còn chưa bình phục. Mà Thượng thần Mẫn Nguyên lại là ân nhân của muội, vì chuyện của muội mới chậm trễ việc trở về. Nói xa nói gần thì vết thương của Thượng tiên cũng là do muội mà ra, muội có mang đến một số thảo dược quý, chỉ muốn tặng cho Thượng tiên mà thôi. Hà có gì tỷ tỷ lại ngăn cản muội!”

Hàn Nguyệt tức giận định lên tiếng, thì Ngọc Cầm lại xuất hiện, nàng ta cúi người hành lễ rồi truyền đạt lời của Lạc Nhi. Lúc này, Tần Y mới chịu nhường một bước, để lễ vật lại rồi ra về, khi quay người lại hận ý dâng trào nơi đáy mắt của nàng. Hàn Nguyệt, Hàn Nguyệt, người cứ đội đầy, món nợ người gây ra cho Lạc Nhi, nhất định nàng sẽ đòi lại cho bằng sạch.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Gặp Người Không Muốn.

Author: Lục Lạc Nhi

Nàng đã tỉnh lại mấy ngày rồi, vẫn rất ngoan ngoãn làm con rùa rụt cổ, hằng ngày an nhàn dưỡng thương ở Tuế Vân cung. Ngoại trừ bọn người Bạch Hồ, Thanh Long đến thăm, thì dù là một người nàng cũng không chịu tiếp. Sự phụ của nàng vẫn đang bế quan, dưới sự giúp đỡ của Huyền Vũ, mỗi ngày nào đều đến thăm Mẫn Nguyên. Nói là đến thăm nhưng chưa bao giờ nàng được nhìn thấy sự phụ, cách một lớp tiền chướng dày đặc, luồng linh khí ở bên trong vô cùng mạnh mẽ là của sự phụ nàng. Những lúc như vậy, Lục Lạc Nhi chỉ lặng lẽ hành lễ khấu đầu: “Sự phụ, Lạc Nhi vẫn bình an.” Sau đó lại trở về Tuế Vân cung với Hàn Nguyệt.

Khi Huyền Vũ có việc bận, Thanh Long, Bạch Hồ lại đến chơi với nàng, nhìn thấy cuộc sống nhàn nhã của nàng hiện tại, Thanh Long nhướng cao hàng chân mày: “Ta chưa từng thấy Thượng tiên nào nhàn nhã hơn muội đây!” Lạc Nhi trừng mắt với hắn, lắc lắc cánh tay được quần băng trắng: “Nếu huynh thích, muội sẵn sàng khiến huynh có được cơ hội “nhàn nhã” như muội.” Đầu ngón tay vươn ra chạm khẽ vào cánh tay của nàng, vuốt một đường cong dọc theo cánh tay, Thanh Long lắc đầu cảm thán: “Huynh không thích loại yên tĩnh này, muội cứ từ từ thưởng thức đi.”

Lúc này, Bạch Hồ cũng vừa đi vào, nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người các nàng, khẽ bật cười: “Huynh không ngại giúp muội một tay đâu.” Lạc Nhi vẫy vẫy gọi hắn lại gần, Bạch Hồ nhanh chóng bước đến, ngồi xuống bên cạnh Thanh Long. “Sao hôm nay huynh lại đến muộn như vậy, quả bỏ đào đã bị Thanh Long ăn hết cả rồi.” Lạc Nhi chỉ vào đĩa thức ăn trống không trước mặt, ném cho Thanh Long một cái nhìn khinh bỉ. Thanh Long thần nhiên nhìn lại, ánh mắt cứ như thể hỏi nàng có thể làm gì hắn được chứ? Nhìn thấy bộ dạng trẻ con của hai người, Bạch Hồ lắc đầu: “Không phải huynh muốn đến trễ, mà giữa đường bị chặn lại.”

Lục Lạc Nhi tò mò nghiêng đầu, là ai có gan lớn như vậy, dám chặn đường một trong Tứ phương thần, không biết Bạch Hồ là người thế nào sao? Hắn ta ghét nhất là bị người khác xen vào việc của mình. Thanh Long cũng tò mò, hắn xoay đầu nhìn về phía Bạch Hồ: “Kẻ nào to gan như vậy?” Bạch Hồ từ tốn trả lời: “Thiên nữ Tần Y.” Nhắc đến cái tên này làm nàng không thoải mái, sự tò mò thoáng chốc đã bị đánh tan. Nàng trầm mặc không lên tiếng, nàng ta chặn Bạch Hồ làm gì, nàng có thể đoán ra được một phần. Không thể thông qua Hàn Nguyệt và Huyền Vũ để gặp nàng, chỉ còn lại hai người Bạch Hồ và Thanh Long.

Lục Lạc Nhi thờ dãi, nàng đã tận lực trốn tránh, vì sao người đó vẫn nhất quyết muốn gặp nàng. Gặp rồi thì sẽ làm gì chứ, chẳng lẽ nàng ta muốn nắm tay nàng hát bài tỷ muội tình thâm sao? Xin lỗi, nàng không dám, cũng không hề muốn có tình tỷ muội nào với Tần Y. Những gì nàng ta đã gây ra với nữ thứ phụ trong kiếp trước là sự thật quá rõ ràng, Tần Y chưa từng xem nữ thứ phụ là tỷ muội. Bây giờ sống lại, vì sự hổ thẹn trong lòng mà muốn bù đắp tội lỗi ư, ai có thể tha thứ, nhưng riêng nàng chỉ cảm thấy ghê sợ. Có những thứ đã vứt bỏ, dù có tìm lại cũng không thể như xưa, mối quan hệ giữa nàng và Tần Y cũng như thế. Vĩnh viễn đứng ở hai bờ khác nhau!

Thanh Long nhận ra biểu hiện kỳ lạ của nàng, hắn vỗ nhẹ lên vai nàng một cái: “Không muốn gặp thì không cần gặp, dù Tần Y có mang thân phận gì đi nữa, chẳng qua chỉ là dưỡng nữ của Thiên đế, lại chẳng có việc gì quan trọng gấp gáp. Không gặp cũng đỡ phiền phức, tránh dây dưa với những chuyện không rõ ràng.” Bạch Hồ gật đầu tán đồng với tiêu đề: “Ta cũng cảm thấy như vậy, Tần Y đó không hề đơn giản. Mỗi khi nhìn thấy ánh mắt của nàng ta, ta đều thấy một sự tính toán sâu kín khó dò. Người như vậy không thích hợp để muội kết giao.” Nàng mỉm cười với hai người họ: “Đúng vậy, không thích thì không gặp. Không gặp sẽ chẳng có phiền phức.”

Lời nàng vừa dứt, thì đã nghe thấy tiếng bước chân nặng nề của ai đó phía xa. Đám người Bạch Hồ xoay đầu nhìn lại, về mặt còn chưa hết sững sờ đã nhìn thấy Hàn Nguyệt tức giận đi vào. Tâm tình thất thường của vị công chúa này ngay cả Thiên đế cũng không đoán ra được, vậy thì hôm nay lại vì lý do gì mà khiến Hàn Nguyệt giận dữ như vậy. Lạc Nhi mỉm cười xem náo nhiệt, suốt ngày nằm trên giường thật sự khiến nàng rất buồn chán. “Sự tỷ!” Nghe thấy tiếng gọi ngọt ngào của nàng, bước chân của Hàn Nguyệt khẽ chậm lại, sức lực cũng nhẹ hơn vài phần. Tiểu sự muội mới khỏe lại, nàng không thể làm muội ấy kinh động được.

Hàn Nguyệt vứt bộ dạng tức giận ra sau lưng, mỉm cười với nàng, lướt qua khẽ gật đầu chào đám Bạch Hồ bên cạnh, bọn họ cũng đáp lễ với nàng. “Không có việc gì cả, muội đừng lo lắng nhiều! Chẳng phải bây giờ muội phải đến hồ Thái Thanh để thiên định sao, để ta gọi Ngọc Cầm đưa muội đi.” Hàn Nguyệt quyết định nhanh chóng như vậy, lại khiến nàng không có cơ hội từ chối. Ngọc Cầm vâng lệnh thu xếp mọi thứ rồi cùng với các cung nga khác đưa nàng đến hồ Thái Thanh. Lạc Nhi ngoan ngoãn trầm mình xuống nước, nhắm mắt tập trung thiên định, việc bây giờ nàng cần chính là để bản thân mong chóng khỏe lại.

Nhìn thấy Lạc Nhi đã chịu ngồi yên trong hồ Thái Thanh, Hàn Nguyệt mới ra hiệu với Thanh Long, Bạch Hồ. Ba người bọn họ rời khỏi hồ tiến đến đại sảnh của Tuế Vân cung, chưa kịp chuẩn bị tinh thần Hàn Nguyệt đã vội nói: “Phụ quân của ta muốn đưa Lạc Nhi đến Âm Tư Môn.” Bạch Hồ ngạc nhiên: “Hả? Tại sao Thiên đế lại quyết định như vậy, muội ấy vốn dĩ đã là đệ tử của Thượng thần Mẫn Nguyên. Hả có gì Thiên đế còn muốn đưa Lạc Nhi đến Âm Tư Môn.”

Thanh Long lại là người suy nghĩ thấu đáo ra trước, đôi mắt lạnh lùng nhìn Hàn Nguyệt: “Ngoài mặt là vì sự tiến bộ của Lạc Nhi, bây giờ Thượng thần Mẫn Nguyên đã bế quan tu luyện, không biết ngày nào tháng nào mới xuất quan. Việc học tập của Lạc Nhi lại không thể chậm trễ, muội ấy có thiên phú như vậy, nhất định Thiên đế đã để mắt đến muội ấy rồi. Còn về việc chọn Âm Tư Môn để gửi gắm Lạc Nhi, phần nhiều là vì mối quan hệ giữa Trương tôn Gia Cẩn Bình và Thượng thần Mẫn Nguyên. Công chúa Hàn Nguyệt, phụ quân của người làm việc thật có tính toán, đợi sau khi Thượng thần Mẫn Nguyên xuất quan, cũng không thể trách Thiên đế được. Điều ta thắc mắc chính là tại sao Thiên đế lại quan tâm đặc biệt đến Lạc Nhi như vậy?”

Làm sao Hàn Nguyệt lại không biết những điều đó, hàng chân mày cau chặt lại. Cũng giống như Thanh Long, nàng đã chất vấn Thiên đế về việc này, lúc

đó dù người không trả lời nàng nhưng ánh mắt lại dừng ở trên người Tần Y. Việc Lạc Nhi đến Âm Tư Môn không ít thì nhiều chắc chắn cũng có liên quan đến Tần Y. “Là vì Tần Y. Phụ quân vốn có ý định ĐỀ Tần Y làm đệ tử của sư phụ, nhưng người lại không đồng ý. Vì thế phụ quân của ta liền nhắm đến Âm Tư Môn. Người còn đích thân gửi thư cho Trưởng tôn Gia Cẩn Bình, hẹn ngày sẽ đưa Tần Y đến bái kiến. Có lẽ vì không muốn nàng ta một mình ở đó, nên mới thuận nước đẩy thuyền đưa cả Lạc Nhi theo.”

Bạch Hồ vẫn có điều không hiểu, hần nghi hoặc nhìn nàng: “Lại là Tần Y. Vừa lên Thiên giới đã được Thiên đế nhận làm nghĩa nữ, nói là họ hàng xa thất lạc nhiều năm. Nay lại vì sợ nàng cô đơn lại đẩy Lạc Nhi đến bên cạnh Tần Y. Ngẫm lại thì hình như Tần Y này rất có hứng thú với tiểu muội, suốt ngày nàng ta cứ tìm cách tiếp cận Lạc Nhi. Đến cuối cùng nàng ta có mục đích gì? Lạc Nhi có thứ gì mà Tần Y cần sao?” Về điểm này thì Hàn Nguyệt cũng chỉ biết lác đác. Nàng thật sự không biết trong đầu Tần Y đang nghĩ gì. Tại sao lại nhắm vào tiểu sư muội của nàng, năm lần bảy lượt muốn gặp Lạc Nhi. E rằng khắp cả tứ hải bát hoang chỉ có một mình Tần Y là hiểu được việc mình đang làm.

Hôm nay, Tần Y cố tình đón đường Bạch Hồ, nàng ta cho rằng sẽ tìm được cách thuyết phục hần đưa nàng đến Tuế Vân cung trốn lốt. Nhưng nhìn bộ dạng lạnh lùng của hần, nàng đã biết chắc mình sẽ thất bại. Đành lợi dụng lúc hần sơ hở, bắn một hạt phấn nhỏ lên áo của hần. Nhờ vào hạt phấn này mà Tần Y mới có thể lên vào Tuế Vân cung an toàn. Giấu đi tiên thân, Tần Y tìm kiếm Lạc Nhi ở khắp mọi nơi, cuối cùng nàng ta cũng đến hồ Thái Thanh, nhìn thấy các cung nga canh gác bên ngoài, Tần Y khẽ cười một tiếng, tìm thấy rồi.

Lạc Nhi ngồi trong hồ nước, thả lỏng tinh thần hấp thụ linh khí thuần khiết, cảm nhận kinh mạch của mình ngày càng cứng cáp, được bảo bọc bởi những đường tiên khí mạnh mẽ. Nàng cảm thấy ít ra việc mình tu luyện tiên thuật đã không hề uống phí, chỉ cần kiên trì thêm một chút nữa nội thương của nàng sẽ nhanh chóng bình phục. Nàng mở mắt ra, hít thở một hơi sâu, kết thúc chu kỳ chuyển động của linh lực, đóng kinh mạch lại, ngả người ra sau để cho cơ thể nổi tự do trên nước. Hàn Nguyệt đối xử với nàng rất tốt, dù lúc trước có tức giận nhất thời vì ghen tị, nhưng chung quy cũng vì tâm tính nóng nảy mà thôi. Tính tình của Hàn Nguyệt nàng cũng đã chứng kiến, trong nóng ngoài lạnh, cảm xúc đều viết lên mặt, tâm cao khí ngạo.

Nếu không gặp Tần Y, có lẽ Hàn Nguyệt sẽ vui vẻ cả đời sống trong sự bao bọc của Thiên đế. Nhưng đáng tiếc, người mà Hàn Nguyệt yêu lại là người Tần Y đề mắt đến, hai nữ nhân tranh giành một nam nhân, cuối cùng phần thắng lại là Tần Y. Nàng thở dài, bây giờ nàng phải làm gì đây, nàng thực sự không còn giữ suy nghĩ ban đầu, chỉ muốn bảo toàn tính mạng cho bản thân mình. Lạc Nhi đã có sư phụ, sư tỷ, bằng hữu tốt bên cạnh, nàng không hề cô độc như trước kia nữa. Nếu muốn bảo vệ bọn họ, thì nàng phải chiến đấu với Tần Y, nhưng nàng ta lại là nữ phụ báo thù trong truyền thuyết, nàng có mười cái mạng cũng không đủ để nàng ta chà đạp.

Lạc Lạc Nhi cười khò, bỗng nhiên nàng cảm thấy mình rất buồn ngủ, linh khí chòn vòn bên cạnh, lại nằm trong hồ nước nóng, sự ấm áp cứ thể bao bọc lấy nàng. Khi Lạc Nhi vừa ngủ, Tần Y lập tức xuất hiện, tu vi của Lạc Nhi không thể sánh được với nàng, làm sao có thể chống lại được phép thuật của nàng chứ. Tần Y ngồi cạnh hồ nước, dùng tiên khí bao bọc lấy Lạc Nhi, rồi từ từ đưa nàng lên bờ. Y phục màu trắng trên người nàng ướt sũng, dán vào da thịt để lộ những đường cong mê hoặc. Tần Y khẽ dời ánh mắt, khuôn mặt của nàng ta chẳng mấy chốc đã ửng hồng. Lạc Nhi vẫn như vậy, xinh đẹp và trong sáng như trong trí nhớ của Tần Y.

Bàn tay của Tần Y đưa ra chạm vào cổ tay của nàng, mạch tượng rất ổn định, nhưng vì đang bị thương nên tiên khí trong người Lạc Nhi vẫn còn chưa hồi phục. Tần Y lấy ra từ trong ngực áo một viên đan dược, khẽ mở miệng nàng ra rồi nuốt vào. Nhìn viên thuốc được nàng nuốt xuống, Tần Y mới mỉm cười hài lòng, khi nàng ta thu tay về, lại bị một lọn tóc của Lạc Nhi quấn lấy, nhất thời không thu về được. Tần Y ngăn người một chốc, bàn tay không tự chủ được vuốt ve khuôn mặt say ngủ của nàng, Lạc Lạc Nhi, Thượng thần Chu Tước, người duy nhất đối xử tốt với nàng, cuối cùng lại chết trong chính đôi tay của nàng.

Trái tim của Tần Y rung động, đôi mắt se lại đầy nguy hiểm: “Lạc Nhi! Kiếp này, nhất định nàng sẽ sống bình an vui vẻ.” Dù không nở nhưng Tần Y cũng không thể ở lại lâu, nàng ta đưa Lạc Nhi về hồ Thái Thanh. Nhìn làn nước nâng đỡ cơ thể mềm mại của nàng, để linh khí thuần khiết tụ lại nơi nàng đang ngủ, Tần Y mới xoay gót rời đi. Sớm thôi, Tần Y sẽ đưa Lạc Nhi đến bên cạnh mình, đến lúc đó nhất định nàng sẽ cho Lạc Nhi biết được bí mật lớn nhất của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thử Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Mộng Thật Tình Say

Author: Lạc Lạc Nhi

Khi Lạc Nhi tỉnh dậy, cũng là lúc Huyền Vũ đến thăm nàng. Hàn Nguyệt cười đùa trêu chọc: “Muội thật lười, nếu cứ ngủ mãi thế sẽ thành heo mất.” Lạc Lạc Nhi nghiêng đầu tránh chiếc khăn đang lau khô tóc mình của sư tỷ, ầm ức trả lời: “Là ai đã bảo muội cứ yên tâm tịnh dưỡng, giờ tỷ lại chê muội lười như heo. Thật bất công mà!” Hàn Nguyệt giữ nàng ngồi yên, chiếc khăn trên tay vẫn không ngừng chà xát mái tóc của nàng: “Đừng nghịch nữa, nếu không lau khô tóc, muội sẽ bị bệnh đấy!” Lạc Nhi mặc kệ lời Hàn Nguyệt nói, cơ thể vẫn nhúc nhích không ngừng, khiến Hàn Nguyệt phải đuổi theo nàng, tiếng cười vui vẻ vang vọng khắp nơi.

Huyền Vũ thân là nam nhân, nên bị Hàn Nguyệt bắt phải đợi ở ngoài, hần nghe thấy tiếng cười của nàng, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía cửa. Hai người bọn họ đang làm gì vậy, chắc là công chúa lại trêu chọc Lạc Nhi rồi, nếu không sao nàng ấy lại cười sáng khoái đến thế? Bất giác khóe môi của hần cũng cong lên, nhưng vừa nhớ đến chuyện gì đó, hàng chân mày nhanh chóng cau chặt. Thiên đế đã quyết định, một lời phán ra sẽ không thể thu

lại, ngày tháng Lạc Nhi còn ở Thiên giới chỉ còn đếm trên đầu ngón tay. Hắn lại không có cách nào kháng lệnh, ngay cả việc cầu xin sư phụ giúp hắn cũng đã làm, nhưng ngài chỉ lắc đầu với hắn: “Tâm không tĩnh, không thể tu hành. Huyền Vũ, hãy tĩnh tâm!”

Tu hành thành chín quả, cô độc giữa chúng sinh, mọi cảm xúc đều không còn, trở thành một cái xác rỗng không hơn không kém. Trước đây có thể hắn sẽ nghe theo sư phụ, một lòng tu luyện đợi ngày thành công, nhưng ngày đầu tiên gặp Lạc Nhi. Hắn đã phát hiện, thì ra thất tình lục dục lại kỳ lạ như thế, thật may mắn khi hắn chưa từ bỏ tâm tư cảm xúc này. Hắn thả chìm đắm trong tương tư bề khổ, còn hơn cả đời lãng quên nàng. Trong lúc hắn suy nghĩ miên man, cánh cửa trước mặt đã được mở ra từ khi nào. Tiếng lục lạc vang lên theo từng chuyển động, y phục màu hồng nhạt thêu hoa hải đường, làn da ứng hồng vì vừa vận động, trông Lạc Nhi lúc này cứ như một bông hoa đang nở, rực rỡ động lòng người.

Hàn Nguyệt đã nói cho nàng biết mọi việc, lúc đó nàng chỉ mỉm cười trấn an sư tỷ. Nhưng thật ra nàng lại cảm thấy như thế cũng tốt, tách Tần Y càng xa bọn họ, thì bọn họ càng an toàn. Còn riêng với nàng, với ký ức kiếp trước của Tần Y, chắc chắn nàng ta sẽ không hại nàng đâu, vốn dĩ Tần Y còn nợ Lục Lạc Nhi một mạng. Khi nàng mở mắt ra, đã cảm thấy cơ thể mình có biến hóa lớn, nguồn tiên khí trong cơ thể bỗng nhiên trở nên dồi dào đến mức quý dị. Nàng cẩn thận kiểm tra một lượt, những nội thương do bị bảy tia sét đánh trúng đều đã khỏi hẳn. Trong người còn đọng lại một luồng tiên khí sạch sẽ, từ từ vận chuyển không ngừng trong kinh mạch, chữa lành những chỗ bị đứt. Nếu không phải cả Hàn Nguyệt cũng ở đây, thì nàng sẽ cho rằng việc mình bị thương chỉ là một giấc mộng của nàng.

Hàn Nguyệt không thể giải thích hiện tượng này cho nàng, sư tỷ chỉ nói có lẽ do thiên phú bẩm sinh và công năng của hồ Thái Thanh mà nàng mới có được kỳ tích như vậy. Lạc Nhi thờ phào nhẹ nhõm, như vậy cũng tốt, nàng sẽ không phải lo lắng khi đến Âm Tư Môn mình phải chịu thua thiệt. Vừa bước ra đã nhìn thấy vẻ mặt của Huyền Vũ, tâm trạng mới tốt lên được một chút của nàng đã bị cuốn bay sạch sẽ. Nàng tiến lại gần Huyền Vũ, bàn tay đưa lên chạm vào ấn đường của hắn, xoa nhẹ một cái, cứ như muốn làm giãn nếp nhăn do cau mày của hắn. “Huynh đừng như vậy, đến cả ta còn vui vẻ không có việc gì. Tại sao huynh lại làm bộ sầu não như chính mình bị đưa đến Âm Tư Môn thế?”

Huyền Vũ mỉm cười đầy vẻ bất lực: “Lạc Nhi!” Lạc Nhi lắc đầu với hắn: “Đừng có gọi tên muội mãi như thế, lần trước không phải huynh nói đã làm cho muội pháp khí rồi sao? Cho đến nay muội còn chưa được nhìn thấy nó, huynh mau đưa cho muội đi.” Huyền Vũ nhìn Lạc Nhi một cái, rồi đưa mắt nhìn Hàn Nguyệt ở phía sau, nhận được sự đồng ý của Hàn Nguyệt, hắn mới nắm lấy tay nàng kéo đi: “Được rồi! Ta dẫn muội đi xem pháp bảo.” Hàn Nguyệt nhìn thấy hai đứa trẻ rời đi, đáy lòng có chút không nở, nhưng việc nàng cần làm cũng rất nhiều. Âm Tư Môn cách Thiên giới xa như vậy, nàng lại không thể đến thăm thường xuyên, Hàn Nguyệt phải chuẩn bị hành lý cho nàng đầy đủ một chút mới yên lòng được.

Lạc Nhi ngồi bệt xuống đám mây Huyền Vũ đang điều khiển, khẽ nghiêng đầu nhìn ngắm cảnh vật bên dưới. Nhưng nàng lại nhanh chóng thất vọng, bên dưới chỉ toàn là mây trắng bành bồng, không thì cầu vồng ngũ sắc, chẳng có gì để nàng ngắm cả. Huyền Vũ nhìn thấy bộ dạng của nàng, thầm cười trộm một cái, sau đó cúi người xuống, chỉ tay về trước: “Muội nhìn xem, chúng ta sắp đến nơi rồi.” Lạc Nhi nhìn theo hướng tay của hắn, phát hiện ra một thác nước đứng giữa trời xanh, hùng vĩ và đẹp đẽ đến kinh người. Đám mây tăng tốc rất nhanh, chẳng mấy chốc đã vượt qua là nước bên ngoài bay đến hang động ẩn sau thác nước. Huyền Vũ thu lại phép thuật, đỡ nàng xuống khỏi đám mây, Lạc Nhi mở to mắt nhìn ngắm mọi thứ: “Chỗ này là đâu vậy, vì sao lại có thác nước đẹp đến thế?”

Huyền Vũ phát tay thấp sáng hang động, bảy giờ nàng đã có thể nhìn rõ xung quanh. Phía trong hang động có một lương đình nhỏ, quanh lương đình là hồ nước uốn quanh, ánh sáng phát ra từ đàn đom đóm đang bay dập dờn tụ lại. Cảnh tượng này càng khiến nàng cảm thấy kinh ngạc, Huyền Vũ nắm tay nàng kéo vào trong lương đình: “Nơi này là chỗ sư phụ ban cho ta, cũng là nơi ta thường xuyên đến để tu luyện tiên thuật, cấm chế ở đây ngoại trừ ta thì không ai có thể vào được. Thác nước ngoài kia gọi là Thiên Ngân, là nơi bắt đầu của nguồn sống vạn vật, ngoại trừ sư phụ, muội là người đầu tiên bước chân vào đây.”

Lạc Nhi ngồi xuống đệm mềm, nghe Huyền Vũ trả lời câu hỏi của nàng, đáy lòng của nàng thoáng sùng sốt. Không phải Huyền Vũ đã để tâm đến nàng rồi chứ, thay nàng làm nhiều việc như vậy, còn đưa nàng đến nơi này. Có kẻ ngốc mới không tin hẳn thích nàng, Lạc Nhi nén một tiếng thở dài, đại nạn Tần Y còn chưa giải quyết được, đào hoa Huyền Vũ lại ùn ùn kéo đến. Haizzz, nàng không ứng phó kịp đâu! Tốt nhất là cứ giả vờ không biết. Với tính cách của hắn, trước khi hắn chưa đạt được tu vi cường đại đủ sức bảo vệ người hắn yêu, thì chắc chắn hắn sẽ không thô lỗ bất kỳ điều gì với nàng cả.

Huyền Vũ ngồi xuống đối diện nàng, xòe bàn tay ra trước mặt, niệm một câu thần chú. Một luồng ánh sáng màu lam lóe lên rồi biến mất, để lại trên tay hắn một chiếc đàn màu bạc tinh xảo. Huyền Vũ đưa cho nàng, Lạc Nhi tròn mắt nhìn pháp khí của mình, đầu ngón tay run run khẽ nhẹ, ngay lập tức thanh âm trong trẻo vang lên. “Đẹp như vậy, chắc huynh đã bỏ nhiều công sức lắm, cảm tạ huynh, Huyền Vũ!” Huyền Vũ không nhận lời cảm tạ của nàng, “Ta gọi nó là Cửu Nguyệt Hoàn, muội có thích không?” Lạc Nhi gật đầu với hắn, pháp khí này làm nàng rất vui, vật tinh xảo như vậy mang cái tên Cửu Nguyệt Hoàn càng khiến nàng hài lòng.

Suốt thời gian sau đó, Huyền Vũ dạy nàng đánh đàn, những thanh âm vụng về dần chuyển thành giai điệu riêng của nàng. Lạc Nhi thật sự đã hòa mình vào từng dây cung, nàng không muốn phụ lòng Huyền Vũ, cũng như khiến bản thân mình cảm thấy vô dụng. Luyện tập một thời gian khiến nàng cảm thấy mệt mỏi, dường như Huyền Vũ cũng cảm thấy điều đó, hắn vươn tay ra chạm vào tay nàng: “Lạc Nhi, chúng ta về thôi, cũng không còn sớm nữa. Ngày mai ta lại tiếp tục dạy muội.” Lạc Nhi dừng lại, phát tay áo cất đàn đi, đầu ngón tay của nàng đau đến mức muốn bật ra máu. Nàng gật đầu với hắn: “Ngày mai chúng ta lại tiếp tục.”

Hàn Nguyệt đón hai người ở cửa lớn, Huyền Vũ hành lễ rồi từ biệt hai tỷ muội bọn họ. Lạc Nhi còn chưa kịp nói lời tạm biệt, thì bóng dáng màu lam đã biến mất, bàn tay đưa ra giữa chừng chỉ có thể thu lại. Hàn Nguyệt nhìn bộ dạng của hai người, khẽ gọi: “Lạc Nhi, chúng ta vào trong thôi!” Nàng ngoan ngoãn đi theo Hàn Nguyệt, việc nàng phải đến Âm Tư Môn hẳn sẽ không hiểu được đâu. Mãi mãi sẽ không thể hiểu được, nếu có thể khiến Tần Y rời xa Thiên giới đó chính là một sự may mắn. Dừng xong bữa tối, thì có người phủ Chức Nương đến tìm Hàn Nguyệt, sư tỷ dặn dò nàng vài câu rồi theo cung nga rời khỏi Tuế Vân cung.

Còn lại một mình, Lục Lạc Nhi buồn chán đi đi lại lại trong cung điện, bọn người Ngọc Cầm nhìn thấy nàng như vậy, bèn nghĩ ra đủ loại trò chơi muốn làm nàng vui lên một chút. Nhưng tất cả đều không hiệu quả, cuối cùng còn bị nàng trừng mắt: “Các người thật sự coi ta là trẻ con sao?” Ngọc Cầm ngượng ngùng nhìn nàng: “Quả thật chủ tử chỉ mới vài tháng tuổi mà!” Lời nói của cung nga này làm nàng không biết phải nói gì, đúng là từ khi được sinh ra ở Bát Nhã đến giờ chỉ tròn ba tháng. Tính theo độ tuổi của Thiên tộc, nàng vẫn còn là một tiểu nha đầu không hiểu chuyện.

Lạc Nhi xua tay với các nàng: “Được rồi, các người không cần phải vất vả nữa, mau nghỉ ngơi sớm đi. Ta tự mình đi dạo ra được rồi.” Ngọc Cầm đưa mắt nhìn các cung nga xung quanh mình, rồi cúi người vâng lệnh. Nàng rời khỏi Tuế Văn cung, rồi trở về Mai Lạc cung của mình, ở đây hiện giờ vẫn như trước, ngoại trừ các cung nga thân cận, thì những hạ nhân khác đều ở lại Mai Lạc cung. Bọn họ vừa nhìn thấy nàng đã hành lễ: “Chủ tử đã về!” Lạc Nhi gật đầu ra hiệu không cần để ý đến nàng. Hạ nhân nhanh chóng tản ra, chỉ để lại một mình nàng giữa rừng mai đỏ thắm.

Bên dưới gốc mai lớn nhất, có trái một tấm thảm dày dặn, bên trên còn buộc một bức màn được dệt từ mây ngũ sắc. Phía trên tấm thảm đặt vài chiếc gối tựa, nàng ngồi xuống thảm tựa người vào gối, rồi vươn tay với lấy bình rượu trên bàn. Rượu nồng chảy vào trong huyết quản, nóng ấm khiến nàng muốn nôn ra, nhưng Lạc Nhi mặc kệ con khó chịu, tiếp tục uống rượu ngắm hoa một mình. Chẳng mấy chốc bình rượu đã vơi đi một nửa, còn nàng thì đã ngà ngà say, rượu do Hằng Nga cất quả thật rất ngon. Ngày mai nhất định nàng phải đến xin thêm vài vò, đến lúc tới Âm Tư Môn rồi, nàng cũng không sợ thiếu rượu để uống!

Nàng bật cười vì suy nghĩ đó của mình, say rồi sao, đến cả thần trí cũng say rồi à? Ngón tay run rẩy một chút làm trượt bình rượu, khiến số rượu còn lại chảy cả lên người nàng. Lạc Nhi ngờ ngác nhìn y phục bị bẩn, làm sao bây giờ, hay cứ để mặc như vậy nhỉ? Bỗng nhiên có một giọng nói vang lên khiến nàng giật mình: “Vẫn không thay đổi chút nào cả, khi say rồi hành xử cứ như hải tử vậy.” Có một bóng người tiến lại gần nàng, hương hoa mai thơm ngát tỏa ra từ người đó, trong đôi mắt đã mờ hồ của nàng, người trước mặt thật sự rất xinh đẹp.

“Người là tiên nữ hoa mai sao, hương hoa mai trên người rất ngọt, ta rất thích!” Nàng cười vài tiếng, rồi vươn tay kéo lấy vạt áo của người đó mà ngửi. Trong lúc nàng đang hồ đồ thưởng thức hương hoa mai ấy, thì người đó giật lấy vạt áo nơi tay của nàng. Chộp mắt một cái nàng đã nằm trong lòng ngực của hắn, hắn là một nam nhân. “To gan, người không phải tiên nữ hoa mai, người là nam nhân sao có thể là tiên nữ được. Dám lừa gạt ta, xem ta trừng trị người thế nào?”

Lạc Nhi tức giận với hắn, không nói nhiều lời bờ môi xinh đẹp đã tách ra rồi cắn mạnh vào vai hắn một cái. Người ôm nàng khẽ hừ một tiếng, vòng tay càng siết chặt hơn: “Vừa khỏe lại đã cắn người, xem ra ta lo lắng cho nàng bằng thừa rồi.” Hắn tóm lấy thất lưng của nàng, kéo tiểu cô nương nghịch ngợm ra khỏi bờ vai của hắn, sau đó nâng mặt nàng lên, đối diện với tầm mắt của hắn. Nàng nghi hoặc hỏi hắn: “Người lo lắng cho ta? Chúng ta quen biết nhau sao?” Một tiếng cười trầm thấp khẽ vang lên: “Rượu Hằng Nga cất là ngon nhất Thiên giới, nàng xem lại lưng phí như vậy không phải là rất có lỗi với Hằng Nga sao, để ta giúp nàng!”

Hắn cúi đầu xuống hôn lên môi nàng, nhắm nháp hương vị cay nồng còn sót lại, thỏa sức công thành chiếm đất, hôn đến mức khiến nàng không thở được hắn mới chịu buông ra. Hắn nhìn bộ dạng của nàng lúc này, say rượu đến mức mơ màng, trong đôi mắt trong suốt kia cũng bị nhuộm một màn sương phong tình mờ ảo. Hắn luyến tiếc vuốt ve đôi môi của nàng, rồi bất ngờ cúi xuống lần nữa, những nụ hôn nóng bỏng lại trút xuống như mưa. Không chỉ có môi của nàng mà dọc theo cổ, lần theo cánh tay, chỗ nào rượu chảy đến hắn đều tham lam để lại dấu vết. Lạc Nhi cảm thấy cơ thể mình nóng bừng, nóng đến mức nàng sắp không chịu được nữa mới nhỏ giọng cầu xin: “Người. . . Đừng. . . Như vậy. . .”

Hắn ngừng đầu lên hỏi nàng, giọng điệu đầy vẻ trêu chọc: “Nàng muốn ta đừng làm gì, nói to lên ta nghe không rõ.” Nàng đáng thương nhìn hắn, hơi thở đã rối loạn: “Xin người dừng lại đi!” Nhìn bộ dạng của nàng như vậy, hắn thở dài một tiếng rồi ôm nàng ngồi thẳng dậy. “Coi như ta tha cho nàng lần này, đợi nàng lớn thêm chút nữa, nhất định ta sẽ đòi lại bằng sạch.” Đầu óc nàng không còn tỉnh táo nữa còn khẽ ừ với hắn một tiếng, nghe thấy nàng mơ hồ đáp lại lời mình, hắn mỉm cười hài lòng: “Gaoan lắm, Lạc Nhi, nàng thật sự không hề thay đổi, vẫn luôn thấu tình đạt lý như vậy.” Hắn ôm nàng chặt thêm một chút, đôi tay vòng tay sau đỡ lấy đầu của nàng. Sau đó, chuyện sau đó nàng không còn nhớ nữa chỉ biết rằng trong giấc mơ hoang đường ấy, nàng đã gặp một nam nhân rất đẹp, đẹp hơn cả nữ nhân. Hắn mạo phạm nàng, tham lam cướp lấy nụ hôn đầu tiên của nàng, và hắn còn mang trên người hương hoa mai mà nàng thích nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Ngồi Cùng Một Kiệu

Author: Lạc Lạc Nhi

Ngày Lạc Nhi rời Thiên giới, Bạch Hổ, Thanh Long không thể đến tiễn chân, nàng bật cười khi nhận được tin tức, vội vàng đến nơi cả hai bị phạt. Nhìn hai người bọn họ đứng tần giữa trời nắng, trên đầu đội một cái chuông nặng ngàn cân, mồ hôi cứ thế tuôn xuống không ngừng nghỉ. Lạc Nhi không bước đến gần chỉ lặng lẽ xoay người hành lễ với hai vị Thượng thần sau lưng: “Tiểu tiên biết bản thân mình không có tư cách cầu xin, nhưng nguyên nhân cuối cùng vẫn là vì tiểu nữ. Xin hai vị giao cao đánh khẽ, mà tha thứ cho hai huynh ấy lần này.”

Hai vị Thượng thần nhìn nhau, mỉm cười gật đầu với nàng: “Nếu Thượng tiên Chu Tước đã cầu xin như vậy, chúng ta cũng không hẹp hòi tính toán với hai tiểu tử ấy nữa.” Nói rồi phát tay cắt đi chuông sắt, gỡ bỏ cấm chế bất động trên người Thanh Long, Bạch Hổ. Lạc Nhi đa tạ lần nữa, sau đó rời đi ngay. Chuyện nàng có thể làm cho họ, chỉ có nhiều đây mà thôi. Dám náo loạn Nhân Thiên cung vì chuyện của nàng, chọc giận sự phụ rồi bị phạt. Bằng hữu đối xử với nhau, chỉ tốt đến thế thôi là cùng. Lạc Nhi nhanh chân trở lại Thiên môn, tất cả mọi người đã sẵn sàng, chỉ còn chờ mỗi mình nàng mà thôi.

Hàn Nguyệt nhìn thấy nàng, đã vội dang rộng vòng tay, Lạc Nhi thuận thế sà vào lòng sư tỷ. Đến lúc này thì Hàn Nguyệt không còn kiềm được nữa, lời dặn dò như vỡ ra trong cảm xúc: “Nhất định phải tự chăm sóc mình thật tốt, nếu có chuyện gì không ưng ý, cứ lập tức trở về Thiên giới. Mọi chuyện đã có ta làm chủ thay muội!” Nàng gật đầu đồng ý, rồi xoay người rời khỏi Hàn Nguyệt: “Tỷ xem, người chuẩn bị nhiều thứ cho muội như vậy. Người không biết còn tương tỷ muốn chuyển cả Tuế Văn cung đến Âm Tư Môn đấy chứ!” Hàn Nguyệt bật cười trước giọng điệu của nàng, quả thật đội ngũ của Lạc

Nhi có phần còn đông đúc và phổ trương hơn, so với đoàn người mà Thiên đế chuẩn bị cho Tần Y.

Huyền Vũ bước đến bên cạnh Lạc Nhi, hần chạm rãi nắm lấy bàn tay của nàng, nhắc bổng nàng lên kiệu. Lúc tay nàng chạm phải tay hắn, một chiếc túi màu lam được đặt vào, hần thoáng sùng sốt nhìn nàng. Nhưng Lạc Nhi đã vén rèm kiệu mà bước vào trong, hần mở túi ra, bên trong có một chiếc gương vàng, và mảnh ngọc bội hình phượng hoàng. Nàng trả lại cho hắn những thứ hắn đã tặng nàng, một vật là ngọc bội tùy thân, một vật là thứ hắn muốn dùng để chịu thiên kiếp giúp nàng. Huyền Vũ muốn đuổi theo hỏi nàng tại sao, nhưng Bạch Hổ, Thanh Long đã chạy đến. Bạch Hổ đặt tay lên vai lắc đầu ngăn hắn lại, còn Thanh Long thì lại hét lớn: “Nha đầu ngốc nghếch! Đến đó rồi không được lười biếng nữa đâu đấy!” Người trong kiệu nghe được lời họ nói, rèm cửa sổ được nhắc lên, bàn tay nhỏ bé vẫy vẫy thay lời tạm biệt.

Lạc Nhi ngồi trong kiệu, nàng không dám nhìn ra bên ngoài, sợ rằng mình sẽ không tự chủ được mà nhảy xuống. Không chỉ có bọn họ không muốn nàng đi, mà cả nàng cũng không nỡ rời xa bọn họ. Nhưng còn cách nào khác để giữ cho họ và cả bản thân nàng an toàn đây, chỉ có thể đưa Tần Y rời khỏi Thiên giới mới là thượng sách. Chiếc kiệu lớn được chia làm hai nửa, cả hai phía đều có mảnh trúc chắn ngang. Bên kia chiếc kiệu, người đang ngồi đối diện nàng, không ai khác chính là Tần Y. Từ lúc lên kiệu đến giờ, tâm trí của nàng chỉ mãi để ý đến những người khác, không hề chú ý đến nàng ta.

Tâm tình của Tần Y có chút không vui, mạnh tay gấp chiếc quạt lại tạo ra tiếng động hơi lớn khiến Lạc Nhi giật mình. Chết tiệt, sao nàng lại quên mất nhân vật chủ chốt đang ở ngay bên cạnh nàng kia chứ. Lão già Thiên đế đáng ghét, không thể sắp xếp riêng cho nàng một chiếc kiệu ư? Thiên tộc từ lúc nào lại lên chính sách tiết kiệm thế này? Trong lúc Lạc Nhi đang sắp xếp từ ngữ trong đầu, muốn nói chuyện với đại boss trong truyền thuyết nàng phải cẩn thận mới được. Nhưng người kia đã không còn đủ kiên nhẫn, vươn tay nâng chiếc mảnh của mình lên rồi vượt qua. Lúc này chỉ còn bức mảnh của nàng là vật duy nhất ngăn cách hai người bọn họ, Lạc Nhi lùi lại theo bản năng.

Tần Y nhìn thấy như vậy, nàng ta khẽ cau mày lại, tại sao Lạc Nhi lại sợ nàng đến thế? Hay là do Hàn Nguyệt đã nói gì không hay về nàng? Trong đôi mắt lóe lên một tia nguy hiểm, nhưng động tác của Tần Y đã chậm lại. Nàng ngồi trước bức mảnh, kiên nhẫn nói: “Tên ta là Tần Y, lần đầu tiên được gặp mặt. Xin chào muội, Lạc Nhi!” Đường như người ở sau bức mảnh đã kịp định thần lại, cái đầu nhỏ khẽ cúi xuống: “Muội cũng xin chào tỷ!” Lời nói vừa dứt, bàn tay như ngọc luồn qua mảnh trúc, từ từ nâng chiếc mảnh lên cao.

Y phục màu trắng tinh khiết, mềm mại quấn quanh vòng eo mảnh mai, cổ cao trắng ngần, chiếc cằm tinh xảo nhỏ nhắn. Cuối cùng thì Lạc Nhi cũng đã chủ động gặp Tần Y, nàng ta mỉm cười hài lòng, phản ứng của Lạc Nhi không phải quá tệ. Tính tình của nàng trước đây cũng rất nhút nhát, lúc quen biết Tần Y thì cứ như chiếc đuôi nhỏ, suốt ngày chạy theo sau. “Khi muội vừa trải qua Thiên kiếp, ta có đến thăm muội. Nhưng đều không gặp được, muội đừng trách ta nhé.” Lạc Nhi lắc đầu, giọng điệu có phần yếu ớt: “Không đâu, là do Lạc Nhi không tiếp đón chu đáo, đã khiến tỷ nhọc lòng rồi.” Tần Y thuận thế cầm lấy tay của nàng, thỏa mãn chiêm ngưỡng vị trí bên cạnh nàng: “Muội không cần phải như vậy, lúc đó sức khỏe của bản thân là quan trọng nhất mà.”

Tần Y cảm nhận rõ ràng cơ thể của Lạc Nhi đang run rẩy, bàn tay muốn rút ra nhưng càng bị nàng nắm chặt hơn. Đôi mắt trong suốt sùng sốt nhìn nàng: “Tần Y tỷ tỷ, thế này không hợp..” Lời nàng còn chưa dứt, thì Tần Y đã cúi đầu xuống, trong nháy mắt khuôn mặt của nàng chỉ còn cách Tần Y một khoảng rất ngắn. Lạc Nhi ngẩn người, cảm giác này sao lại quen thuộc như vậy, bất chợt một mùi hương quyến rũ bay đến, là hương hoa mai. “Muội nói gì cơ, tỷ nghe không rõ?” Lạc Nhi quên mất bản thân mình đang muốn nói gì, hơi thở của Tần Y như bao phủ lấy nàng, đến cả một chỗ trốn nàng cũng không có.

Làn da bắt đầu ửng đỏ như bị bỏng, Lạc Nhi chỉ còn biết cúi đầu không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt của Tần Y nữa. Cảm giác này thật sự rất thân thuộc, giống hệt như giấc mộng của nàng mấy hôm trước. Lạc Nhi muốn tát mình vài cái, tại sao cơ thể lại có phản ứng như thế với Tần Y kia chứ. Chẳng lẽ nàng là kẻ cầm thú, nam nữ không phân biệt, cứ thế ăn sạch sao? Câu hỏi này đáng lý nàng phải hỏi người đang nắm tay nàng mới đúng. Không biết từ lúc nào, bàn tay ấy đã chuyển dần ra sau lưng, trong chớp mắt nàng đã nằm gọn trong lòng của Tần Y. Nàng phải thừa nhận rằng Tần Y rất mạnh, chỉ cần dùng một chút sức đã khiến nàng không thể phản kháng.

Tần Y nhìn từng phần da trắng mịn chuyển sang màu đỏ bắt mắt, tâm tình khó chịu ban nãy đã hoàn toàn biến mất. Lạc Nhi không hề biết bộ dạng lúc này của mình cực kỳ đáng yêu, càng đáng yêu càng xinh đẹp, đủ khiến cho bất kỳ ai rung động. Lạc Nhi nghiêng người một chút thoát khỏi vòng tay của Tần Y, nàng chuyển sang ngồi đối diện nàng ta, nhường lại vị trí lúc này của mình cho Tần Y. Tần Y thích thú nhìn bộ dạng dễ dặt của nàng lúc này, đầu ngón tay còn vương lại hơi ẩm khiến Tần Y luyến tiếc: “Lạc Nhi!” Nàng gọi, Lạc Nhi ngẩng đầu lên nhìn nàng, khi ấy mọi biểu hiện ngượng ngùng đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là bộ mặt cung kính.

“Có phải muội rất sợ tỷ đúng không?” Tần Y hỏi nàng, Lạc Nhi im lặng một lát, vì sao Tần Y lại hỏi nàng như vậy? Nhưng đối diện với đôi mắt kia, nàng không thể cũng không muốn nói dối, “Phải, nhưng cũng không phải!” Tần Y thích thú mỉm cười: “Ồ! Vậy ý muội là như thế nào?” Lạc Nhi bình thản trả lời Tần Y: “Là không cảm thấy thân thuộc!” Lời nói của nàng khiến Tần Y đau lòng, Tần Y đã quên mất hiện giờ Lạc Nhi không có ký ức của kiếp trước. Làm sao có thể không đề phòng, cẩn thận, dè dặt với Tần Y được? Đối lại Tần Y là nàng, Tần Y cũng sẽ hành xử như vậy. Nhưng Tần Y cũng nhanh chóng mỉm cười: “Không sao! Rồi muội sẽ sớm trở nên quen thuộc với ta mà thôi.”

Đúng như vậy, Lạc Nhi nhất định sẽ trở nên quen thuộc với Tần Y đến nỗi một bước cũng không rời, gắn liền như hình với bóng, là người thân duy nhất của Tần Y. Nhắc đến việc gắn liền như hình với bóng, người mà Lạc Nhi yêu kiếp trước lại là Huyền Vũ, ngay cả pháp khí của Lạc Nhi cũng do hắn một tay làm. Bỗng nhiên một sự khó chịu dâng lên nơi đáy lòng của Tần Y, là nàng đang ghen tị, chiếc quạt lại phe phẩy trong vô thức: “Ta nghe nói, pháp khí của muội có tên là Cửu Nguyệt Hoàn! Có thể cho ta xem một chút được không?”

Lạc Nhi phải khâm phục Tần Y, tốc độ thay đổi chủ đề nói chuyện cũng quá nhanh mà. Nàng gật đầu đồng ý, không biết tại sao Tần Y lại có hứng thú với pháp khí của nàng cơ chứ. Lạc Nhi chỉnh lại tư thế ngồi, niệm chú, Cửu Nguyệt Hoàn nhanh chóng xuất hiện, nàng cẩn thận đặt chiếc đàn lên chân mình. Sau đó mới ngẩng đầu lên: “Đây là pháp khí của muội!” Tần Y vươn tay ra phía trước, chạm nhẹ vào thân đàn, một tia phức tạp lóe lên trong ánh mắt: “Được làm rất tinh xảo, chứng tỏ người làm phải mất rất nhiều tâm tư. Là một món pháp khí lợi hại!”

Không biết Lạc Nhi có nghe nhầm hay không, hình như trong lời nói của Tần Y có chứa sự tức giận. Nàng lắc lắc đầu xua đi suy nghĩ không bình thường ấy, là nàng đã quá nhạy cảm rồi. Bỗng nhiên Tần Y nảy ra một chủ ý, Tần Y vui vẻ gấp chiếc quạt lại bỏ sang một bên: “Lạc Nhi! Ta dạy muội đánh đàn

nhé!” Lạc Nhi sững sờ: “Hà?” Không đợi nàng kịp định thần, Tần Y đã chuyển vị trí ra sau lưng của nàng, bàn tay của Tần Y phủ lên ngón tay của Lạc Nhi. Cứ như thể thời gian đến Âm Tư Môn không hề vô vị, ít nhất là đối với Tần Y. Còn đối với nàng lại một nỗi buồn đến mức muốn quẳng hết cho xong, Lạc Nhi nhìn mười đầu ngón tay đau nhức của mình, thật sự muốn bật khóc. Nàng thật sự không có ý định chăm chỉ tu luyện như vậy đâu, nàng vốn dĩ là heo lười cơ mà!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thủ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tiểu Sư Thúc Tần Lục (1)

Có hạ nhân bên ngoài bẩm báo: “Chủ tử, đã đến Âm Tư Môn rồi ạ! Chủ nhân cho mời hai vị!” Lạc Nhi mừng đến rơi nước mắt, cuối cùng nàng cũng không phải tập đàn nữa rồi. Miệng vừa niệm chú cất Cửu Nguyệt Hoàn, Lạc Nhi đã vui vẻ đứng dậy: “Tần Y tỷ tỷ, chúng ta ra ngoài thôi!” Nhưng nàng chưa kịp nhắc tấm rèm che lên thì đã có một lực kéo mạnh nàng về phía sau. Lạc Nhi hoảng hốt không biết có chuyện gì đang xảy ra, cơ thể được nhấc bổng lên cao, người đó bế nàng bằng một tay, còn tay kia kéo rèm che bước ra ngoài. Lạc Nhi xoay đầu nhìn lại, nữ tử tên Tần Y đã biến mất, thay vào đó là một nam nhân xa lạ. Nàng nghẹn lời, “Tần . . .” Người kia nhận ra thái độ bất ngờ của nàng, hân hân cười với Lạc Nhi, “Muội không cần phải sợ, ta là Tần Y.”

Hắn bế nàng xuống kiệu, nhưng vẫn không chịu thả nàng xuống đất, nhìn tiểu cô nương trong lòng còn chưa hết hoang mang. Hắn mỉm cười hài lòng, bàn tay lại tăng thêm chút lực xóc nàng lên cao để khuôn mặt của nàng ngang với tầm mắt của hắn. Lạc Nhi bị xóc lên đột ngột, không nhận được bèn nắm lấy vạt áo trước ngực hắn, những ngón tay như những sợi lông vũ khẽ vuốt qua trái tim hắn. Thiên đế đến trước mặt hai người bọn họ, nhìn bộ dạng của hắn lúc này thì gật đầu một cái: “Được rồi, nếu con đã muốn xuất hiện trong bộ dạng này. Vậy ta gọi con là gì đây?”

Hắn đưa mắt nhìn Lạc Nhi một cái, rồi từ tốn trả lời Thiên đế: “Tần Lục!” Lạc Nhi ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của hắn đang nhìn nàng thì vội vàng cúi đầu xuống. Tần Y đang muốn làm gì vậy, tại sao lại dùng bộ dạng nam nhân để vào Âm Tư Môn, còn dùng họ của nàng để làm tên gọi. Nhưng mà . . . Hình dáng nam nhân của Tần Y khiến nàng có cảm giác đã gặp hắn ở đâu rồi, hương hoa mai quen thuộc, những cái ôm nóng bỏng. Lạc Nhi giật mình, không lẽ, hắn chính là nam nhân thần bí trong giấc mộng của nàng khi đó. Lạc Nhi tự nhéo vào má mình một cái, phải tỉnh táo lại, đây không phải lúc để chìm đắm trong giấc mơ hoang đường.

Nàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhẹ giọng nói với nam nhân đang bế mình: “Tần . . . Tần Lục! Huynh có thể thả muội xuống được rồi.” Thiên đế cũng gật đầu tán đồng, mặc dù không biết hài tử kia có ý gì với Lạc Nhi, nhưng chỉ cần hắn vui vẻ thì nhất định Thiên đế sẽ tận lực giúp đỡ. Tần Lục nhận được thái độ cự tuyệt của nàng, trong lòng hắn có chút mất mát. Hình như hắn đã quá vội vàng thì phải, nhưng không sao hắn không tin nàng có thể từ chối hắn mãi. Tần Lục đặt nàng đứng xuống đất, còn bản thân hắn lại đi sát bên cạnh nàng, một bước cũng không rời.

Thiên đế cho đoàn người đứng đợi bên ngoài Âm Tư Môn, còn chính ông lại dẫn hai đứa trẻ lên núi. Nơi Âm Tư Môn tọa lạc, linh khí chôn vùi, phúc khí muôn nơi, vừa đặt chân lên núi thì cả người đã cảm thấy khoan khoái nhẹ nhàng. Vừa leo mấy trăm bậc thang, Thiên đế vừa giải thích với Lạc Nhi: “Lần này đưa các con đến đây học đạo, nhưng chỉ có Trưởng tôn Gia Cẩn Bình là biết thân phận thật sự của Tần Lục. Trên danh nghĩa, khắp tứ hải bát hoang này đều biết Thượng tiên Chu Tước đến Âm Tư Môn học đạo chờ sự phụ xuất quan. Còn đối với đồng môn học đạo, các con cứ tùy tiện nói rằng, Tần Lục chính là biểu ca của Lạc Nhi là được.”

Lạc Nhi giật đầu tỏ vẻ đã hiểu, thì ra đây mới chính là lý do phải đưa cả nàng đến Âm Tư Môn. Một mặt vì thân phận đặc biệt của Tần Lục, một phần vì muốn bảo đảm an toàn cho hắn. Cuối cùng lại chọn cách hy sinh nàng, mà nàng lại có đầy đủ lý do để bọn họ lợi dụng. Nàng cười khổ, chẳng lẽ nàng sẽ không thoát khỏi định mệnh làm vật hy sinh cho Tần Lục hay sao? Lạc Nhi không hề biết, vì sự xuyên không của nàng đã tạo ra hiệu ứng hồ điệp làm thay đổi cả câu chuyện nữ phụ báo thù cầu huyết. Kể từ khi Tần Y sống lại một lần nữa, thì đã không còn là nữ phụ báo thù tắm đống Thiên giới bằng máu tươi nữa. Cả số mệnh của nàng cũng thế đều đã thay đổi theo hướng mà ngay cả nàng cũng không xác định được.

Tần Lục thấy Lạc Nhi cứ im lặng suốt quãng đường lên Âm Tư Môn, hắn thật sự không thích nàng của lúc này. Nhưng hắn lại không dám bắt chuyện, nếu hắn sợ ý nói gì đó làm nàng không vui, thì rất có thể Lạc Nhi sẽ càng tránh xa hắn. Loại chuyện mới mẻ này người bình thường còn cần một chút thời gian để tiếp nhận, huống chi là Lạc Nhi vốn đã nhút nhát. Thiên đế cũng để ý đến bầu không khí giữa hai đứa trẻ, nhưng lại giả vờ như không biết. Ông thờ dài một tiếng, hài tử của Hàn Y và tiểu đệ tử của Mẫn Nguyên ở cùng một chỗ, không biết là lương duyên hay nghiệt duyên nữa.

Đại môn không còn cách xa, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy các tiểu tiên đang đứng ngoài cổng chờ bọn họ. Một tiên đồng mặc áo màu lục tiến tới chào hỏi, sau đó nhanh chóng đưa ba người vào chính điện, Trưởng tôn Gia Cẩn Bình đã chờ họ rất lâu rồi. Trong chính điện, trên tường treo đầy những bức họa thư pháp chứa đựng những điều huyền bí, ở vị trí chủ tọa là Trưởng tôn Gia Cẩn Bình, hai phía tả hữu của ông là những đệ tử được ông thu nhận. Họ đều mặc một bộ bạch y giống nhau, tóc búi cao như đạo sĩ, bên người mang theo những món pháp khí đặc biệt. Lạc Nhi nhắm mắt, có cả thầy chín người, cả Tần Lục cũng chú ý đến điều này, hắn đã một lần trở thành đệ tử của Trưởng tôn Gia Cẩn Bình. Vì thế hắn biết đối với tiểu đệ tử bề môn là mình, vị sư phụ cao cao tại thượng kia có bao nhiêu kỳ vọng yêu thương.

Vừa nhìn thấy ba người tiến vào chính điện, bộ râu già của Trưởng tôn Gia Cẩn Bình khẽ rung rung, tiếp theo đó bàn tay vươn ra vẫy vẫy bọn họ: “Hàn Hạ đến rồi à? Mau đến đây, để ta xem thử con đã lớn như thế nào rồi.” Thiên đế nhìn thấy Trưởng tôn, cũng không kiềm được xúc động, bước chân vội vàng tăng thêm lực, chẳng mấy chốc đã đến bên cạnh Trưởng tôn. Thiên đế nắm lấy bàn tay của ông, giọng điệu cung kính: “Ân sư! Hàn Hạ đến thăm người.” Trong đáy mắt của Trưởng tôn Gia Cẩn Bình lóe lên một tia dịu dàng, vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Thiên đế: “Đến được là tốt rồi!”

Ánh mắt của ông chuyển về phía Tần Lục và Lạc Nhi, chỉ dừng lại trên người Lạc Nhi một chút, khẽ gật đầu rồi chuyển sự chú ý sang Tần Lục đứng

bên cạnh nàng. Trưởng tôn Gia Cẩn Bình khẽ gọi: “Hai con hãy bước lại gần đây!” Nghe thấy lời ông gọi, hai người bọn họ nhìn nhau một cái, sau đó tiến từng bước về phía Trưởng tôn. Ông vuốt chòm râu bạc, chỉ tay về phía Tần Lục, giọng nói tuy rất nhẹ lại tràn đầy sự uy quyền: “Hôm nay, Gia Cẩn Bình ta thu nhận đệ tử bé môn, từ nay về sau sẽ không thu nhận thêm đệ tử nào nữa!” Lạc Nhi cảm thán, quả thật sợi dây định mệnh rất mạnh mẽ, kiếp trước Gia Cẩn Bình cũng chỉ vừa nhìn thấy Tần Lục đã thu nhận hẳn ta làm đệ tử bé môn, truyền thụ tuyệt học cả đời của mình cho hẳn.

Tần Lục nhắc vạt áo, quỳ xuống cung kính tạ ơn: “Sự phụ ở trên, xin nhận của đồ nhi một lễ!” Hẳn vừa dập đầu xong, chín đệ tử còn lại của Gia Cẩn Bình cũng nhanh chóng khom lưng cúi đầu chúc mừng sư phụ mình: “Chúng đệ tử xin chúc mừng sư phụ đã nhận được đồ đệ bé môn!” Trưởng tôn Gia Cẩn Bình mỉm cười vui vẻ, đưa tay ra đỡ lấy Tần Lục, sau khi hoàn thành lễ nhận sư, lúc này Gia Cẩn Bình mới thực sự chú ý đến nàng. Ánh mắt có phần nghiêm khắc hơn so với khi ông nhìn Tần Lục, Lạc Nhi cười thầm, sao ông ta lại không có ác cảm với nàng được cơ chứ.

Sư phụ Mẫn Nguyên của nàng trước đây, vốn là người ông vừa gặp đã thích, muốn nhận hẳn làm đệ tử duy nhất. Nhưng Mẫn Nguyên lại từ chối lời mời của Gia Cẩn Bình, mà một mực theo sư huynh của Trưởng tôn Gia Cẩn Bình học đạo. Vì thế mối quan hệ giữa hai người luôn trong trạng thái như nước với lửa, nay Hàn Hạ lại tự dâng nàng tới cửa. Quả thật nếu ông ta không chinh nàng một trận, thì chưa thể thỏa được mối ám ức năm xưa. Trưởng tôn Gia Cẩn Bình thở dài một tiếng: “Đứa trẻ này rất có tiền cốt, tu vi chưa được vài tháng đã thăng làm Thượng tiên. Nhưng tiếc là việc học đạo lại bị chậm trễ, còn là tiểu đồ đệ của Mẫn Nguyên. Cũng xem như là một nửa người của Âm Tư Môn rồi, sau này cứ để hai đứa trẻ này theo ta tu luyện. Những gì ta dạy đệ tử mình cũng sẽ truyền lại cho nó!”

Lạc Nhi quỳ xuống tạ ơn, nhưng trong lòng lại cười mỉa mai. Thật sự Gia Cẩn Bình sẽ dạy dỗ nàng từ tế sao? Nếu được dạy dỗ từ tế, vì sao kiếp trước nàng lại suýt nữa mất mạng khi chịu thân kiếp thăng làm Thượng thân? Nếu nói là đối xử công bằng, thì năm lần bảy lượt đã không bức ép nàng rời Âm Tư Môn. Vị trưởng tôn này chỉ thật sự dạy dỗ Tần Lục, đệ tử mà ông ta tâm đắc nhất mà thôi. Người ta nói đã là tiên thì không có thất tình lục dục, nhưng ông ta lại vì chuyện xưa mà bức bách nàng. Thử hỏi nếu năm đó Mẫn Nguyên chọn ông ta làm sư phụ, không biết sẽ bị dạy ra cái loại gì nữa.

Lễ bái sư đã hoàn tất, dưới sự thúc ép của nàng và Tần Lục, Thiên đế đành phải mang cả đoàn tùy tùng phó trương kia về. Chỉ để lại những nhu yếu phẩm bình thường, ngay cả cung nga tùy thân hai người cũng không giữ lại. Tần Lục và Lạc Nhi được sắp xếp ở trong cùng một viện, mà tiêu viện đó lại nằm sát bên cạnh điện Thanh Trí của Gia Cẩn Bình. Có thể thấy được Gia Cẩn Bình có bao nhiêu đề tâm đến Tần Lục mới cố ý an bài như vậy.

May mà ông ta cũng không đến nỗi quá đáng, nơi ăn chốn ở của nàng đều giống với đãi ngộ của Tần Lục. Phòng của nàng cũng đối diện phòng của hẳn, chỉ cách nhau một khoảng sân nhỏ mà thôi. Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Lạc Nhi ở trong phòng mình, từ từ tĩnh tâm suy nghĩ. Việc đã đến nước này, nàng phải tìm cách rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Nhưng lý do rời đi phải thật quang minh chính đại, vừa không làm ảnh hưởng đến sư phụ vừa không làm Gia Cẩn Bình mất mặt. Chỉ mới nghĩ đến đây đã khiến nàng đau đầu, Lạc Nhi xoa xoa ấn đường, giờ này chắc Thiên đế cũng đã về đến Thiên giới. Người đầu tiên chất vấn ngài ấy sẽ là Hàn Nguyệt, sư tỷ của nàng hiện giờ nhất định rất lo lắng. Lúc còn bên cạnh, tỷ ấy đã quan tâm đến nàng như vậy, khi nàng rời đi Hàn Nguyệt sẽ bức bối biết bao nhiêu.

Còn Huyền Vũ nữa, có lẽ hẳn đang rất muốn hỏi nàng vì sao lại trả hẳn những thứ đó. Nhưng nàng không phải người hẳn yêu, làm sao nàng có tư cách nhận kia chứ. Người hẳn yêu vốn dĩ đã không còn tồn tại, sống trong tình yêu của người khác nhưng lại mặc nhận nó là của mình. Nàng không làm được, cũng không chịu được, hẳn vốn dĩ không phải người dành cho nàng. Chẳng biết nàng đã gọi Cửu Nguyệt Hoàn ra từ lúc nào, chỉ biết rằng khi nàng nhớ đến Huyền Vũ, những ngón tay lại mãi miết chơi đùa trên từng phím tơ. Đang suy nghĩ miên man, bỗng nhiên ngoài cửa có tiếng người gọi nàng: “Lạc Nhi! Ta vào được không?”

Là Tần Y đang gọi nàng, à không bây giờ nàng nên gọi hẳn là Tần Lục mới phải. Lạc Nhi giữ nguyên tư thế của mình, nhàn nhạt đáp lại lời hẳn: “Mời vào!” Tần Lục vui vẻ bước vào trong phòng, vừa bước vào hẳn đã phải nghiêng mình né tránh. Một đạo huyền quang sắc bén xé gió xuyên qua vạt áo ngoài đâm vào cánh cửa phía sau làm nó gãy nát, may mà hẳn tránh kịp nếu không với uy lực mạnh mẽ như vậy. . . Tần Lục kinh ngạc nhìn nàng, vừa nhìn thấy ngón tay của nàng đang muốn chuyển động lần nữa trên Cửu Nguyệt Hoàn. Hẳn đã vội vàng phi thân đến cạnh, đoạt lấy pháp khí của nàng, hẳn mỉm cười xoa đầu nàng: “Nếu muội muốn chơi đùa, chúng ta ra ngoài kia. Đừng phá phách ở trong này, sẽ làm hư đồ đạc đấy.”

Lạc Nhi ngẩng phắt đầu lên, đánh bay bàn tay đang xoa đầu nàng: “Tần Y! Rốt cuộc ngươi muốn lợi dụng ta vì mục đích gì?” Tần Lục nhận ra thái độ khác lạ của nàng, hẳn cau mày lại, có phải nàng đang tức giận vì việc Thiên đế dùng nàng làm lá chắn bảo vệ hẳn đúng không? Nếu thế thì nàng không cần phải tức giận, thật ra chính hẳn đã yêu cầu Hàn Hạ làm vậy. Chỉ vì muốn kéo nàng đến bên cạnh hẳn mà thôi, giữ chặt nàng bên cạnh không cho phép nàng rung động vì nam nhân khác. Đó mới là mục đích thật sự của hẳn!

Lạc Nhi xoay người rời khỏi phòng, dù tu vi của nàng không bằng hẳn nhưng nếu muốn thoát khỏi phòng cũng không phải việc quá khó khăn. Nhưng Tần Lục không cho phép nàng dễ dàng rời đi như vậy. Hẳn lách người chắn trước mặt nàng, dang rộng hai tay ngăn nàng lại, cổ họng của hẳn khô khan, giọng nói dịu dàng khàn khoản cầu xin: “Lạc Nhi! Muội nghe ta nói trước đã có được không?” Lạc Nhi không vượt qua được hẳn, chỉ có thể quắc mắt nhìn hẳn mà thôi. Tần Lục thở dài một tiếng, phẩy tay tạo kết giới xung quanh phòng của nàng, đảm bảo rằng không ai ngoài nàng và hẳn có thể nghe được câu chuyện bí mật này.

P/s: Vì Tần Y lấy thân phận nam nhân để vào Âm Tư Môn nên xưng hô và tên gọi cũng sẽ thay đổi từ bây giờ nhé. Tần Lục cũng chính là cái tên cho thân phận nam nhân này. Đôi lúc cho hợp với hoàn cảnh mình vẫn sử dụng Tần Y. Mong mọi người chút để khỏi hoang mang nhé! Cảm ơn mọi người đã theo dõi và ủng hộ bộ truyện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tiểu Sư Thúc Tàn Lục (2)

Author: Lục Lạc Nhi

Lạc Nhi nhìn thấy màn chướng tiền dày đặc, biết là dù có vùng vẫy nàng cũng không thể thoát ra ngoài được. Lạc Nhi đưa tay ra phía trước, giận dữ đòi đàn: “Người trả lại đàn cho ta!” Tàn Lục không những không trả Cửu Nguyệt Hoàn cho nàng, mà còn niệm chú cất nó vào túi cần khôn của hắn: “Đội nàng nghe xong câu chuyện, ta sẽ trả lại đàn cho nàng.” Lạc Nhi giận dữ đến mức mặt đỏ bừng, hắn có cần làm loại chuyện ép người như vậy không? Nàng không muốn nghe, nàng không cần cũng không nhất thiết phải tuân lệnh hắn. Tại sao hắn không tránh xa nàng một chút để nàng có thể bình an vui vẻ sống qua ngày chứ.

Nàng hừ một tiếng, hai tay khoanh lại trước ngực không thèm để ý đến hắn. Tàn Lục biết mình yếu thế, có làm gì cũng không thể khiến nàng nguôi ngoai hơn được. Hắn chỉ còn cách từ từ kể cho nàng nghe bí mật của hắn, chuyện bắt đầu từ khi Hàn Y được gả đến Ma giới, kết duyên cùng Ma vương. Phụ vương của hắn yêu thương mẫu hậu như thế, ngay cả tên của hài tử mới sinh cũng đặt theo tên của mẫu hậu, vậy làm sao có chuyện ép chết mẫu hậu kia chứ. Khi hắn vừa sinh ra đời, thì Ma giới xảy ra một biến cố lớn, Nhị thúc của hắn dấy binh tạo phản đánh thẳng vào hoàng cung, phụ vương vì muốn bảo vệ mẫu hậu và hắn mà đã vong mạng. Còn mẫu hậu của hắn vừa trải qua con sinh khó, lúc này bà chỉ còn lại hơi tàn, vẫn cố gắng mang hắn chạy khỏi hoàng cung.

Nguyên thân của hắn là một con hồ ly chín đuôi, khắp trong tứ hải bát hoang có lẽ chỉ có mình hắn là cửu vĩ hồ. Mẫu hậu biết sức mình đã tận, lại muốn hắn tiếp tục sống sót, người đã dùng chút phép thuật cuối cùng phong ấn nguyên thân của hắn lại. Thế là từ một bé trai đã hóa thành một bé gái, mẫu hậu nhìn hắn lần cuối rồi nhắm mắt lìa đời. Nhũ mẫu vội vàng mang hắn trốn đi, nhưng làm sao có thể thoát khỏi móng vuốt của Nhị thúc. Nhị thúc hắn lên ngôi xưng vương cai quản Ma giới, lại sợ người ngoài không phục bảo hắn cướp ngôi đại huynh. Thế là Nhị thúc mang hắn về vương cung, miễn cưỡng phong cho hắn làm công chúa rồi nuôi dạy bên mình. Kể khác nhìn vào sẽ nghĩ tốt về hắn, curu mang con gái của tiền đế làm sao có thể là kẻ xấu được.

Nhị thúc của hắn nuôi hắn chỉ với mục đích rửa sạch tội nợ giết huynh cướp ngôi của mình. May mắn mẫu hậu đã biến hắn trở thành một cô nương, để hắn có thể tiếp tục sống, bí mật này hắn cũng chỉ biết được khi nhũ mẫu sắp sửa tạ thế. Bà chôn giấu trong lòng mình đã lâu, một tay nhũ mẫu chăm sóc hắn lớn lên, đã sớm coi hắn như hài tử thân sinh. Bà muốn hắn có cơ hội lựa chọn cho tương lai của mình, vì thế bà đã kể hắn nghe mọi chuyện. Hắn quyết định hắn phải sống, sống cho thật tốt để đợi ngày báo thù Nhị thúc, cuối cùng cơ hội cũng đã đến. Hắn lợi dụng binh biến của Ma tộc, dẫn dụ Thiên giới dẫn thiên binh đi dẹp loạn. Mượn tay Thượng thần Mẫn Nguyên giết chết Nhị thúc của hắn, còn theo người về Thiên giới. Hắn vốn dĩ là một nam tử, bây giờ hắn chỉ chọn cuộc sống mà hắn muốn, chẳng lẽ điều đó là sai sao?

Kể đến đây, đột nhiên hắn dừng lại, đôi mắt nhìn nàng ẩn chứa điều gì nàng không rõ, mà nàng cũng không muốn biết. Lục Lạc Nhi lặng lẽ đưa tay về phía hắn: “Trả Cửu Nguyệt Hoàn cho ta!” Nơi đáy mắt của Tàn Lục lóe lên sự thất vọng và mất mát, kiếp trước khi nàng nghe được câu chuyện này, Lạc Nhi đã khóc nức nở. Những giọt nước mắt như hàng châu ngọc âm thầm rơi xuống thấm đẫm vạt áo của hắn, lúc đó hắn mới biết thì ra ngoài phụ mẫu còn có người sẵn lòng khóc vì hắn như vậy. Nhưng bây giờ, điều hắn nhìn thấy chỉ có sự lạnh nhạt trong đôi mắt của nàng, một chút tình cảm thương xót cũng không có. Lục Lạc Nhi! Tại sao nàng lại trở nên như vậy?

Lạc Nhi thấy hắn vẫn không có phản ứng, nàng lại thúc giục, bước chân tiến về phía hắn: “Trả lại đàn cho ta!” Lúc này, Tàn Lục mới giật mình tỉnh táo hẳn, tay trái phát nhẹ một cái, Cửu Nguyệt Hoàn đã được đặt ngay ngắn vào tay của nàng. Lạc Nhi ôm đàn trong lòng, cẩn thận vuốt ve thân đàn, cứ như sợ hắn làm hỏng đàn của nàng vậy. Tàn Lục cố gắng tìm kiếm sự quan tâm của nàng dành cho hắn, nhưng hoàn toàn không có, một chút cũng không. Trái tim hắn nhói đau, Lạc Nhi có phải nàng đang trừng phạt những sai lầm kiếp trước hắn gây ra hay không?

Chuyện kiếp trước một lời không thể giải thích rõ ràng với nàng, huống chi bây giờ nàng lại không giống với Lạc Nhi mà hắn biết. Tiểu nha đầu ngây thơ xinh đẹp đã biến mất khỏi hiện thực, chỉ còn lại một người con gái giống hệt nàng, vậy mà tâm tính lại thay đổi. Lạc Nhi biết hắn sẽ nghi ngờ, nhưng nàng cũng muốn chấm dứt sự quan tâm của hắn dành cho nàng. Lạc Nhi ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong ánh mắt lóe lên một tia sắc bén: “Có muốn biết tại sao ta lại không cảm thấy thương xót cho người không?”

Tàn Lục nín thở trước âm điệu lạnh nhạt của nàng, tay hắn vươn ra như muốn ôm lấy nàng, giữ nàng trong lòng ngực, hắn sợ nàng sẽ tan biến lần nữa. Nhưng Lạc Nhi đã nhanh hơn một bước, âm điệu trong tay dần vang lên, huyền quang lại một lần nữa được đánh ra, hất Tàn Lục không hề có sự phòng bị ra khỏi phòng. “Rầm!” một tiếng, Tàn Lục đã ngã nằm trên sân, hắn đau đớn ôm lấy ngực mình, máu rỉ ra từ khoe môi nhưng hắn vẫn cố gắng gượng dậy. Đôi mắt của hắn đau đau nhìn theo từng bước chân của nàng. Lạc Nhi chậm rãi bước ra khỏi phòng, nhấc vạt váy dài ngồi xuống bên cạnh hắn. Một tay ôm đàn, một tay đưa ra vuốt ve khuôn mặt anh tuấn kia, một lời nói ra khiến Tàn Lục chấn động: “Tàn Y! Không chỉ có một mình ngươi nhớ được chuyện kiếp trước. Nếu người từng giết người đứng trước mặt ngươi, liệu ngươi có muốn trả thù hay không?”

Nói xong không đợi hắn kịp phản ứng đã xoay lưng rồi đi, bạch y khẽ tung bay trong gió, tiếng lục lạc rồi rạc có chút vội vã. Tàn Lục đã hiểu tất cả, hắn nằm trên đất, để máu cho máu chảy ra từ khoe miệng, một tiếng cười vang lên chua chát. Hóa ra nàng cũng sống lại một lần nữa, mang theo ký ức cả hai kiếp người đứng trước mặt hắn. Hỏi làm sao nàng không hận, cảm tức đến thấu xương kẻ đã tự tay giết nàng, lại còn là kẻ nàng dốc hết ruột gan đối xử thật lòng. Là ảo tưởng của riêng mình hắn, hắn cứ nghĩ đơn giản rằng khi hắn sống lại kiếp này nhất định hắn sẽ bù đắp hết cho nàng. Nhưng hắn đã lầm, đây là sự trừng phạt mà ông trời dành cho hắn!

Lạc Nhi rời khỏi tiểu viện, hơi thở của nàng rất gấp gáp, cả cơ thể run lên lạnh buốt. Nàng đã làm được rồi, diễn một màn kịch thật hay với hắn, bây giờ hắn biết nàng hận hắn, thì những hành động quá khích đối với nàng cũng sẽ bị kiềm chế lại. Tạm thời nàng sẽ an toàn, không bị ràng buộc vào hắn nữa, nếu nàng muốn đi có lẽ hắn cũng sẽ để nàng được toại nguyện. Nhưng hiện giờ nàng có thể đi đâu? Trở về Thiên giới nàng cũng cần có lý do, không khéo còn đắc tội với Gia Cẩn Bình và Hàn Hạ. Sự phụ lại đang bế quan không thể phân thân cứu được nàng, nàng chỉ còn cách tự bảo vệ bản thân mình.

Nếu nàng ở lại, thì nàng phải làm sao đây? Lạc Nhi phi thân lên một hòn núi nhỏ sau đình viện vắng người, chống tay suy nghĩ. Muốn học đạo với Gia Cẩn Bình, nàng cũng cần phải mưu mô một chút, không thể quá ngây thơ như nữ thứ phụ, đến Âm Tư Môn tròn hai vạn năm lại chẳng học được gì từ tể.

Quan trọng nhất là ác cảm của Gia Cẩn Bình với nàng đến từ vị sự phụ đại nhân kia. Nàng thờ dài một tiếng, hành trình thu phục lão già cổ quái Gia Cẩn Bình thật sự rắc rối lắm đây! Lạc Nhi vò đầu bứt tai mình một lúc, thì bỗng nhiên một tiếng sấm nổ làm nàng giật mình co người lại.

Trời mưa rồi? Không phải Thiên Lôi đã xuống trần lịch kiếp rồi sao, công việc này giao lại cho nàng và Huyền Vũ. Bình thường hẳn sẽ đến Tuế Vân cung dạy nàng đánh đàn, mỗi khi nàng đàn xong một điệu, tứ hải bát hoang chỗ nào cần mưa lại mưa một trận. Bây giờ nàng đang ở đây, Cửu Nguyệt Hoàn lại ở trong tay nàng, là hẳn ở Thiên giới tự làm mưa một mình sao? Lạc Nhi nép mình dưới mái hiên của tiểu đình, những giọt mưa bắt đầu tí tách rơi, nàng ngẩng đầu ngắm bầu trời trên cao. Huyền Vũ, bây giờ hẳn có đang giận nàng không?

“Lạc Nhi!” Tiếng gọi khiến nàng phải chú ý, nàng từ từ quay đầu lại, đứng bên ngoài màn mưa giăng giăng chính là kẻ bị nàng đánh bay lúc nãy. Trên y phục của hắn còn có vết máu chưa khô, cả người ướt đầm bởi nước, ánh mắt nhìn nàng xuyên qua màn mưa rất mãnh liệt. Chớp lại giật ngang bầu trời lần nữa, nổ vang trên đầu hai người, “Người đuổi theo ta làm gì?” Lạc Nhi phát tay áo cất Cửu Nguyệt Hoàn, nàng không có ý định đánh hắn lần nữa. Tần Lục vẫn đứng yên bất động nhìn nàng chăm chú: “Nàng hận ta lắm sao?”

Nàng cười một tiếng: “Hận ư? Một chữ hận không đủ để diễn tả cảm xúc ta dành cho ngươi đâu!” Hắn bình thân nghe hết, sau đó lại hỏi: “Đã đến mức đó, tại sao lại không giết ta? Lạc Nhi! Nàng không nổi!” Lạc Nhi không biết hắn là kẻ ngốc hay là chứng ảo tưởng quá nặng. Nàng cũng lười nói chuyện với kẻ ngốc như hắn, Lạc Nhi thu lại tầm mắt, ngồi xuống ghế tròn trong tiểu đình: “Haizz, ngu ngốc! Tiểu sư thúc Tần Lục, làm phiền ngươi tránh xa ta một chút, đừng để sự ngu ngốc của ngươi lây sang ta.”

Tần Lục cứng người, nàng mắng hắn ngu ngốc, còn không thèm để ý đến hắn, vẫn an nhiên tự tại ngắm mưa rơi, cứ như thể hắn không tồn tại vậy. Tần Lục cười khô, hắn ngẩng mặt lên trời, để mặc cho màn mưa xối rửa hắn. Họa này do hắn gây ra, chỉ có thể để tự hắn tháo gở!

p/s: chương này hơi ngắn, thi xong sẽ bù cho mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Pháp Khí

Author: Lục Lạc Nhi

Trời còn chưa sáng Lục Lạc Nhi đã thức dậy, nàng rửa mặt chải đầu rồi thay y phục mới, khi đã xác nhận bản thân mình hoàn toàn tươm tất, Lạc Nhi mới bước ra khỏi phòng. Khi cánh cửa vừa được mở ra, nàng đã nhìn thấy có người đang đứng đó, bóng lưng của hắn thẳng tắp quay về phía nàng. Nàng không kiềm được thờ dài một tiếng, lúc này hắn mới xoay người lại, mỉm cười với nàng: “Lạc Nhi! Chào. . .” Lời của hắn còn chưa dứt, nàng đã vận tiên khí nghiêng người bay đi. Lúc bóng dáng mảnh mai kia lướt ngang qua hắn, Tần Lục thoáng sửng sốt. Nhưng ngay lập tức hắn đã kịp phản ứng, thân thể như một con sóc nhanh chóng đuổi theo nàng. Hắn càng đuổi sát, nàng càng tăng tốc độ, cứ thế một người đuổi một người chạy tạo thành một cảnh tượng hết sức thú vị ở Âm Tư Môn.

Trưởng tôn Gia Cẩn Bình ngồi trong lầu gác phía tây, nhàn nhã đưa mắt ngắm bầu trời đang dần sáng hẳn. Bỗng nhiên ông nghe được tiếng cười của một trong những đệ tử, Gia Cẩn Bình lên tiếng hỏi: “Tiểu Thất! Tại sao con lại cười?” Người được gọi là Tiểu Thất nhanh chóng bước đến trước mặt ông, nụ cười còn đang nở rộng trên môi: “Sư phụ, là sư đệ Tần Lục và Thượng tiên Chu Tước làm con cười.” Gia Cẩn Bình ngạc nhiên hỏi lại: “Hai đứa trẻ ấy sao?” Tiểu Thất trả lời ông: “Đúng vậy! Hình như đang chơi trò đuổi bắt, mới tỉnh dậy đã tràn đầy năng lượng thế này. Không biết lát nữa học đạo sẽ nhiệt tình đến đâu?”

Gia Cẩn Bình gật đầu lấy lệ, không chú ý đến Tiểu Thất nữa mà để tâm lắng nghe chuyển động xung quanh mình. Chẳng mấy chốc đã phát hiện ra khí tức của hai người bọn họ, nhưng lại có điều khiến ông cảm thấy bất thường. Tốc độ của hai người không nhanh cũng không chậm, càng ngày càng tiến sát đến chỗ ông đang ngồi. Khóe môi của Gia Cẩn Bình khẽ rung rung, là tiểu tử Tần Lục đã nhường Lạc Nhi, với tư vị của Tần Lục muốn bắt kịp Lạc Nhi là chuyện dễ dàng. Nhưng hắn vẫn một mực bám theo sau, cho dù tiểu nha đầu Lạc Nhi có khiêu khích thay đổi thất thường thế nào, thì Tần Lục cũng sẽ thay đổi như vậy.

Chỉ trong một việc nhỏ, đã bị ông nhìn ra tâm tư của mình, Lạc Nhi chính là ma tâm của Tần Lục. Hàng chân mày khẽ cau lại, với người tu đạo, thất tình lục dục là điều cấm kỵ. Lúc Gia Cẩn Bình mở mắt ra lần nữa, cũng là lúc hai đứa trẻ phi thân lên lầu Tây, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt ông. Trong thoáng chốc, Gia Cẩn Bình sửng người, khuôn mặt đỏ ửng sống động, hạt chu sa giữa trán đỏ thắm dưới ánh mặt trời, làn tóc mai rối loạn còn hơi ẩm ướt do mồ hôi. Dáng vẻ của Lạc Nhi lúc này khiến Gia Cẩn Bình nhớ đến một người, hít một thật sâu để trấn tĩnh lại, Gia Cẩn Bình thầm nhủ: “Nha đầu này không phải là nàng, đừng để vọng tưởng hóa thành tâm si!”

Lạc Nhi liếc nhìn Tần Lục ung dung đứng bên cạnh, cảm thấy thật bất công, trong khi nàng mệt đến mức thở không ra hơi, còn hắn lại tự nhiên như không có việc gì. Tần Lục cúi mình hành lễ, Lạc Nhi cũng bước đến hành lễ theo: “Bái kiến, sư phụ!”, “Bái kiến, Trưởng tôn!” Gia Cẩn Bình phẩy tay miễn lễ, còn ban ghế để hai người ngồi. Phía sau lưng hai đứa trẻ, ánh ban mai đầu tiên đã kịp rơi đến, thoáng chốc cả Tần Lục và Lạc Nhi đều chìm đắm làn ánh sáng rực rỡ đó. Gia Cẩn Bình đưa mắt nhìn Lạc Nhi, chờ nàng yên vị rồi ông mới hỏi: “Lạc Nhi! Ta nghe Hàn Hạ nói, con đã có pháp khí tùy thân đúng không?”

Nàng gật đầu với ông, Gia Cẩn Bình vươn tay ra phía trước, Lạc Nhi khẽ giật mình, không phải ý ông ta là muốn xem pháp khí của nàng đấy chứ. Lạc Nhi đưa tay ra đặt trên bàn tay của Gia Cẩn Bình, một đạo lam sắc lóe lên rồi biến mất, thay vào đó là Cửu Nguyệt Hoàn đã nằm trong tay Gia Cẩn

Bình. Vừa chạm vào thân đàn, Gia Cẩn Bình đã có một cảm xúc mãnh liệt, nguồn linh khí này rất quen thuộc, giống hệt như. . Ông ngẩng đầu lên: “Pháp khí này được làm từ gì?” Lạc Nhi thành thật trả lời: “Thưa Trưởng tôn! Được làm từ một loài cây không tên mọc ở Nguyệt cung!”

Gia Cẩn Bình nhắc lại lời nàng: “Nguyệt cung ư!” Chẳng trách linh tính lại quen thuộc như vậy, pháp khí của người đó cũng được làm từ một loài cây ở Nguyệt cung. Lúc này, ông mới đưa mắt về phía Tần Lục: “Tần Lục! Con đã có pháp khí tùy thân chưa?” Tần Lục chậm rãi lắc đầu, ánh mắt đang chăm chú nhìn chiếc đàn trong tay Gia Cẩn Bình. Sự khó chịu dần nhen nhóm trong lòng hắn, là đàn do Huyền Vũ làm, còn được nâng trân trọng như vậy, tức chết hắn! Gia Cẩn Bình dõi theo ánh mắt của hắn, nhận ra hắn đang nhìn pháp khí của Lạc Nhi.

Ông thờ dãi một tiếng, lại chuyển về phía Lạc Nhi: “Pháp khí này tuy mạnh mẽ nhưng lại mới được tạo ra. Là ai có bản lĩnh cao như vậy, làm ra thứ pháp khí này?” Lạc Nhi mỉm cười đầy tự hào, trong giọng nói không giấu được sự vui vẻ: “Là do Thượng tiên Huyền Vũ đã làm cho con!” Gia Cẩn Bình gật đầu một cái rồi trả lại đàn cho nàng, sau đó cất tiếng gọi: “Tiểu Thất!” Tiểu Thất dạ một tiếng rồi bung một chiếc khay đến trước mặt Tần Lục, bên trên chiếc khay lùa có năm món pháp khí. Lạc Nhi nín thở nhìn những bảo vật ấy, chỉ cần cảm nhận tiên khí bao quanh đã biết là đồ tốt. Gia Cẩn Bình đứng là không hề bực đãi Tần Lục, tất cả những gì tốt nhất đều truyền lại cho hắn.

Lúc nàng tưởng Gia Cẩn Bình sẽ bảo Tần Lục chọn pháp khí thì ông lại nhìn nàng rồi bảo: “Lạc Nhi! Dùng pháp khí của con, đàn một khúc xem nào!” Nàng sững người, chỉ ngón tay vào mình, “Bảo con đàn sao?” Gia Cẩn Bình phì cười trước thái độ của nàng: “Chẳng lẽ lại bảo ta đàn?” Lạc Nhi im lặng, còn ánh mắt của Tần Lục thì tràn đầy sự mong chờ, nàng miễn cưỡng nhắc Cửu Nguyệt Hoàn đặt lên chân mình, mười đầu ngón tay như nhảy múa trên phím đàn. Khi giai điệu chứa tiên khí của nàng cất lên thì đột nhiên có một luồng sáng mỏng bao phủ khay đựng pháp khí.

Các pháp khí bắt đầu rung lắc dữ dội, nhưng đến cuối cùng chỉ có một món phát ra ánh sáng màu vàng chói mắt. Gia Cẩn Bình khoát tay một cái, món pháp khí kia đã nằm trong tay ông, là một thanh trường kiếm được chế tác tinh xảo. Cùng lúc đó Cửu Nguyệt Hoàn của Lạc Nhi cũng xảy ra hiện tượng biến dị lạ thường, giống như có một lực hút nào đó khiến chiếc đàn lơ lửng trên không trung rồi bay về phía Gia Cẩn Bình. Lạc Nhi theo quán tính muốn giữ đàn lại, nhưng đàn còn chưa kịp chạm vào thì nàng đã phát hiện mình sắp mất trọng tâm ngã nhào về phía trước. Tần Lục ở bên cạnh đã nhanh tay bắt được nàng, còn lợi dụng tình thế đặt nàng ngồi vào lòng mình.

Lạc Nhi thà té ngã trên đất còn hơn được hắn cứu thế này, nàng trừng mắt với hắn, nhưng chỉ nhận được nụ cười nửa miệng và dấu hiệu bảo nàng im lặng. Sau đó ánh mắt của hắn lại chuyển về phía Gia Cẩn Bình, không còn cách nào khác nàng đành phải chịu đựng vậy. Lạc Nhi sực nhớ ra Cửu Nguyệt Hoàn, nàng vội vã ngẩng đầu lên. Lúc này Cửu Nguyệt Hoàn đang lơ lửng bên cạnh trường kiếm, hai món pháp khí vừa gặp nhau đã cảm ứng một cách mãnh liệt. Toàn thân rung lên bần bật, rồi hai đạo ánh sáng bất ngờ giao thoa làm một, trường kiếm hợp nhất với đàn.

Gia Cẩn Bình vẫn bình thản ngồi yên, chỉ có điều lòng bàn tay đã phát ra tiên khí để độ hóa sự dung hòa của đàn và kiếm. Trong ánh mắt của ông lóe lên một tia phức tạp, đúng như ông dự đoán pháp khí của Tần Lục chính là thanh trường kiếm kia. Tâm tư đã nặng đến mức nào khiến kiếm và đàn cùng hợp nhất? Không phải người trong cuộc thật sự Gia Cẩn Bình không thể hiểu hết được, nhưng việc Tần Lục chọn pháp khí âu cũng là duyên phận. Thanh trường kiếm này vốn là của người đó, bao lâu nay ông đều cất giữ bên mình, chờ đợi cơ hội trao nó cho người xứng đáng. Giờ ông đã làm được rồi, hoàn thành lời hứa năm xưa với nàng!

Tâm trạng của Lạc Nhi rối loạn, nàng không biết tại sao pháp khí kia lại hợp nhất được với đàn của nàng, nhưng việc này hoàn toàn không có trong nguyên tắc. Nàng khẽ rung mình, mọi việc càng tiến triển càng thoát khỏi sự kiểm soát của nàng, đó là điều nàng không muốn nhất. Lạc Nhi vùng dậy, tiên khí khẽ lưu chuyển muốn gọi Cửu Nguyệt Hoàn về, trước khi Tần Lục kịp ngăn nàng lại thì Tiểu Thất đã nhanh chóng chặn nàng. “Thượng tiên chớ nóng vội, sự phụ của ta ắt hẳn phải có tâm tư mới giúp kiếm và đàn hợp nhất. Nếu không cũng không độ khí giúp chúng dung hòa.” Lạc Nhi quát mắt nhìn Tiểu Thất: “Nhưng ta không muốn!” Lời của nàng vừa dứt, cũng là lúc Cửu Nguyệt Hoàn và trường kiếm đã hợp nhất xong, hai đạo huyền quang nhấp nháy làm một, sau đó lóe lên một tia chói mắt rồi biến mất.

Đến khi luồng ánh sáng đó mất đi thì trong tay Gia Cẩn Bình đã cầm hai món pháp khí. Nhưng cả hai món pháp khí đó đều không giống hình dáng ban đầu nữa, Cửu Nguyệt Hoàn đã thay lớp vỏ màu đen khác hoa mai trắng chìm tinh xảo, những đường tơ đàn cũng trở nên mỏng manh và sắc bén hơn nhiều, cả tua rua Huyền Vũ treo ở đuôi đàn cũng có thêm một chiếc chuông bạc. Còn trường kiếm của Tần Lục lại khoác lên mình bộ áo vàng kim sáng bóng, thân kiếm trở nên dày nặng và rắn chắc hơn lúc đầu, ngay cả phần chuôi cầm cũng trở nên thanh thoát vừa vặn với Tần Lục, nhưng điều đáng chú ý là quanh chuôi kiếm có một số ký tự.

Tần Lục sợ Lạc Nhi lại có hành động gì đó quá khích, bèn vội vàng đến bên cạnh nắm lấy bàn tay của nàng, giọng điệu khản khản: “Lạc Nhi! Đừng tức giận!” Nàng không thèm nhìn hắn, chỉ muốn hất bàn tay của hắn ra khỏi người mình mà thôi: “Đừng chạm vào ta!” Gia Cẩn Bình đưa mắt nhìn hai người bọn họ, thông thả nói: “Các con ngồi xuống trước đi đã!” Ông ta đã mở miệng, nàng cũng không thể không làm theo, đành phải ngồi lại xuống ghế nghe xem ông ta sẽ còn nói gì. Gia Cẩn Bình ném hai món pháp khí về phía Tần Lục và Lạc Nhi, họ mau chóng đón lấy pháp khí của mình. Trong lúc Lạc Nhi đang cẩn thận kiểm tra Cửu Nguyệt Hoàn thì Gia Cẩn Bình lại nói: “Kiếm ý hợp thể! Đây vốn là chuyện hiếm có, ta chỉ có thể nói tương lai của hai con ta cũng không thể nhìn trước được điều gì.”

“Trưởng tôn! Tại sao Cửu Nguyệt Hoàn của con và pháp khí kia lại hợp nhất được? Có thể trả lại nguyên trạng Cửu Nguyệt Hoàn được không, con không thích dáng vẻ này của nó!” Lạc Nhi cau mày đưa ra yêu cầu với Gia Cẩn Bình, ông ta là người độ khí để chúng hợp thể, nàng không tin ông ta không làm được. Vị đệ tử tên Tiểu Thất trừng mắt với nàng: “Hỗn xược! Đừng tưởng. . .” Hắn còn chưa kịp nói hết thì bàn tay của Gia Cẩn Bình đã đưa ra ngăn hắn lại: “Ta không làm được, kiếm đàn hợp nhất là chuyện trời đất đã định sẵn, mãi mãi không thể thay đổi được. Nếu không có ta độ khí khi gặp thời điểm thích hợp chúng vẫn sẽ hợp nhất. Chuyện này ngay cả sự phụ của con cũng không thể ngăn cản được đâu Lạc Nhi!”

Nàng dứt khoát đứng dậy cúi người bái chào Gia Cẩn Bình: “Nếu đã như vậy, thì hôm nay con cũng không cần học nữa rồi. Lạc Nhi xin cáo từ!” Không nói hai lời đã ôm lấy đàn phi thân nhảy khỏi lầu tây, một loạt các hành động như vậy đều rất trơn tru nhịp nhàng khiến người khác phải sững sờ. Gia Cẩn Bình sớm đã đoán được kết quả này, hôm nay ông cũng không muốn dạy gì cho hai đứa trẻ, gọi chúng đến vốn dĩ là chuyện này. Ông đưa mắt về phía Tần Lục: “Đuổi theo đi! Không khéo tiểu nha đầu đó sẽ giận dữ đến mức đập vỡ pháp khí cũng nên.” Tần Lục không ngờ sự phụ lại nói như vậy, nhưng trước mặt hắn phải đuổi theo nàng đã. Trước con mắt mờ lớn của Tiểu Thất, hắn bái chào qua loa rồi nhấc vạt áo đuổi theo nàng.

Đến khi hai bóng dáng đã trở thành hai cái bóng mờ, Tiểu Thất vẫn chưa hết sững sờ: “Sur. . . Sur phụ! Sao người có thể chiều hư hai đứa trẻ này như thế!” Gia Cẩn Bình vuốt ve chòm râu dài: “Tiểu Thất! Con không nhận ra Lạc Nhi rất giống một người sao?” Tiểu Thất nghe lời sư phụ nói, thoáng ngán người sau đó bừng tỉnh: “Ỗ của sư phụ là. . .” Gia Cẩn Bình gật đầu xác nhận: “Phải, ngay cả ta cũng cảm thấy rất giống người đó.”

P/s: Ta đã trở lại sau thời gian thi cử. Thi xong hạ huyết áp cái rụp, mệt chết luôn! Mong mọi người lại tiếp tục ủng hộ mình nhé!

Tem của nàng minh tâm nha!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Phản Phệ.

Lạc Lạc Nhi thật sự muốn đập nát Cửu Nguyệt Hoàn trong tay mình, nhưng khi vừa giờ chiếc đàn cao quá đầu, thì ngón tay của nàng chợt chạm vào chiếc chuông bạc. Tiếng tinh tang vang lên vui tai khiến nàng bừng tỉnh, Lạc Nhi buông đàn xuống, nàng đang làm gì thế này? Dù gì Cửu Nguyệt Hoàn cũng là món quà mà Huyền Vũ đã nhọc công làm cho nàng. Lạc Nhi ôm lấy Cửu Nguyệt Hoàn, hình như nàng đã sai lầm rồi, bắt đầu từ khi nàng muốn đẩy hắn ra khỏi cuộc sống này của nàng thì nàng đã sai thật rồi.

Lạc Nhi trốn dưới một tán cây lớn, cuộn tròn người lại, chiếc đàn ở trong lòng nàng cảm nhận những hơi thở rối loạn của chủ nhân. Bây giờ nàng rất sợ, những việc đang diễn ra nàng không thể lường trước được. Hôm nay là kiểm cảm hợp nhất, ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì đây? Phải làm sao để qua được kiếp này, nàng đã tận lực trốn tránh vận mệnh, tại sao nó cứ một mực bám lấy nàng. Tần Lục tìm thấy Lạc Nhi dưới tán cây đó, hắn chợt sững người, hình dáng bây giờ của nàng rất giống với khi bị Gia Cẩn Bình trách mắng kiếp trước.

Nhưng có điều khác là, trước đây người nàng tìm đến đầu tiên chính là hắn, còn hiện tại nàng chỉ trốn đi một mình. Tần Lục chậm rãi bước về phía nàng, trong giọng điệu của hắn chứa đầy sự lo sợ. Hắn sợ rằng chỉ cần nàng nhận ra hắn đang tới gần thì nàng sẽ lập tức bỏ chạy: “Lạc Nhi! Nàng đừng tức giận nữa, nếu nàng không thích hình dáng của Cửu Nguyệt Hoàn lúc này. Ta sẽ đi cầu xin sư phụ sửa lại cho nàng được không?” Lạc Nhi nghe thấy giọng nói của hắn, nàng ngừng phát đầu lên, trong lúc Tần Lục không kịp phòng bị thì một tiếng “Bốp!” đã vang lên.

Chiếc gậy bên phải của Lạc Nhi đã thành công đập thẳng vào người của Tần Lục rồi rớt xuống đất. Còn nàng thì tức giận vô cùng: “Người không nghe ông ta nói gì sao. Ông ta sửa không được và cũng không muốn sửa!” Tần Lục ngẩn người nhìn chiếc hài dưới chân mình, hắn khom lưng nhặt chiếc hài lên. Thì ra chân của nàng lại nhỏ như vậy sao? Chỉ bằng một bàn tay là hắn đã cảm gọn được chiếc hài này. Tần Lục lách người phi thân về phía trước, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Lạc Nhi. Nàng mở to mắt muốn tiếp tục mắng người, thì bỗng nhiên hắn lại nâng bàn chân trần của nàng lên, sau đó rất tự nhiên xỏ gậy vào cho nàng: “Hóa ra, chân của nàng lại nhỏ thế này à?”

Tần Lục còn rất vô sỉ, thoải mái vuốt ve làn da mềm mại kia, Lạc Nhi đỏ bừng mặt, bắt đầu áp ứng: “Người. . . Người. . . Tránh xa ta ra!” Sao hắn có thể biến thái như vậy kia chứ? Nàng còn chưa kịp trốn thì đã bị hắn tóm được, cả người nàng lọt thỏm giữa lòng ngực cứng rắn của hắn. Tần Lục nhìn sâu vào đầu mắt của nàng, khuôn mặt của hắn từ từ áp sát khuôn mặt nàng: “Lạc Nhi! Đừng giận ta nữa được không? Dù nàng hận ta đến đâu nàng cũng đã không thể xuống tay. Vậy tại sao nàng cần phải giữ mối hận thù vô ích đó, cứ bỏ qua đi được không? Mọi chuyện về kiếp trước ta sẽ từ từ giải thích cho nàng hiểu, đừng trốn tránh ta nữa, Lạc Nhi!”

Lạc Nhi vừa cố gắng đẩy khuôn mặt của hắn ra vừa vội vã nói: “Người đừng có như vậy? Muốn gì. . . thì ngồi. . . thẳng lên rồi nói!” Nhưng Tần Lục nào chịu bỏ qua cơ hội tốt như thế này, nàng càng chống cự hắn càng siết chặt nàng trong tay. Lạc Nhi càng gấp thì đầu óc lại càng không nghĩ được gì cả, nàng không biết phải làm sao để thoát khỏi tình thế này, hai tay đưa lên chặn ngay miệng hắn. “Tần Lục! Ta cảnh cáo người, mau đứng lên đàng hoàng cho ta!” Nhìn thấy nàng tức giận, hắn cũng không thể buông tay, bây giờ chỉ cần hắn thả nàng chạy mất, sau này làm sao bắt được con thỏ nhát gan lại nữa. Hắn không hôn được nàng, bèn chuyển vị trí tấn công sang nơi khác, bàn tay không đứng đắn bắt đầu di chuyển dọc theo thắt lưng của nàng.

Khi Lạc Nhi nhận ra thì hắn đã nắm được dây lụa thắt lưng của nàng, Tần Lục mân mê dây lụa mềm mại, đôi mắt nhìn nàng như có lửa, hơi thở nóng bỏng của hắn phả lên tay của nàng: “Lạc Nhi! Nàng nói xem, ta có thể làm gì không đàng hoàng nào?” Mặt Lạc Nhi đã đỏ đến mức sắp bật được ra máu, nàng không còn tâm tình đáp lại hắn, chỉ cố gắng vùng vẫy thoát được khỏi hắn càng sớm càng tốt. Đôi môi của hắn áp vào bàn tay mềm mại của nàng, hôn lên từng tấc da của nàng. Lạc Nhi tiến thoái lưỡng nan, lòng bàn tay của nàng rất ngứa, mỗi chỗ hắn hôn xuống đều khiến nàng cảm thấy khó chịu. Nhưng nếu nàng thu tay về hắn sẽ còn được nước tiến thêm chút nữa, nàng không biết hắn sẽ làm ra những việc can rở nào nữa.

“Người. . . Người. . . Vô sỉ!” Lạc Nhi mắng hắn, nàng nghiêng người né tránh đôi môi của hắn ta, đôi tay vươn ra cố gắng bắt lấy Cửu Nguyệt Hoàn đã bị hắn đặt sang bên cạnh. Tần Lục bật cười, hắn vui đầu vào vai nàng, cười đến mức thân thể run rẩy, Lạc Nhi đánh mạnh vào lưng hắn: “Chết tiệt! Người thả ta ra!!!” Tần Lục nào chịu buông tha cho nàng, hắn vừa khổ sở kiềm nén cơn cười vừa nói: “Nàng mắng rất đúng! Ta không hề có sỉ diện!” Nói xong hắn lại đẩy nàng một cái, toàn bộ thân thể của hắn đè lên nàng, bây giờ hắn thật sự chỉ muốn giam nàng vào một chỗ, cả đời không để nàng thoát khỏi hắn. Hắn cố định hai tay của nàng lên đầu, còn dùng sức kẹp chặt hai chân đang rối loạn của nàng, khuôn mặt của hắn từ từ áp xuống, Lạc Nhi cắn môi rủa thầm, Tần Lục, người chết đi!

Nhưng trước khi hắn kịp đạt được ý nguyện, đã có một đạo huyền quang màu lam nhạt lóe lên rồi bắn về phía hắn. Tần Lục ngay lập tức nhận ra có sự nguy hiểm, bèn vội vàng ôm lấy cả nàng và Cửu Nguyệt Hoàn xoay người né sang một bên. Đạo huyền quang va chạm vào thân cây, tạo ra một tiếng nổ

rất lớn, khói bụi bay mịt mù. Lạc Nhi không kịp nhìn thờ đã bị sặc, nằng ho một cách khó khăn trong lòng Tàn Lục. Sau khi đã thoát khỏi nguy hiểm, Tàn Lục vội vàng kiểm tra tình hình của Lạc Nhi, nhìn thấy nằng như vậy hắn thực sự đã nổi giận. Một tay nhẹ nhàng vỗ lưng cho nằng, còn tay kia đã xuất ra pháp khí chia thẳng về phía kẻ đã phóng ra đạo huyền quang kia.

“Là kẻ nào! Dám cả gan muốn hại Lạc Nhi sao?” Hắn ôm lấy nằng, giấu nằng vào lòng mình, Lạc Nhi nghe tiếng của hắn vội ngừng đầu nhìn ra ngoài. Qua lớp bụi mù mịt nằng nhanh chóng nhận ra một bóng người quen thuộc, Lạc Nhi mừng rỡ gọi: “Huyền Vũ!” Huyền Vũ đứng yên nhìn hai người bọn họ, pháp khí trong tay rung lắc dữ dội, ánh mắt như muốn giết người liếc Tàn Lục. Vừa nghe thấy nằng gọi sát khí kia đã dịu đi ngay lập tức, Huyền Vũ phóng người về phía trước trường kiếm màu lam kề sát cổ Tàn Lục, giọng điệu đanh thép: “Mau thả nằng ấy ra! Nếu không đừng trách ta vô tình!”

Tàn Lục cười khẩy, nhìn trường kiếm kề sát cổ mình rồi lại nhìn ánh mắt rực lửa của Huyền Vũ: “Người tương với bản lĩnh của mình, có thể áp sát ta như vậy sao? Nếu không phải vì Lạc Nhi gọi ngươi là Huyền Vũ, ta đã ra tay giết chết ngươi rồi!” Lạc Nhi khó chịu vùng vẫy, nhưng hắn lại càng ôm nằng chặt hơn, pháp khí trong tay cũng được phóng ra, đánh bật trường kiếm của Huyền Vũ. Khiến khoảng cách giữa hai người cách ra một quãng khá xa, Huyền Vũ chống mũi kiếm xuống đất nhanh chóng lấy lại được thế rồi đứng dậy lao về phía Tàn Lục: “Hỗn xược! Đã bắt nạt Lạc Nhi còn dám xúc phạm nằng ấy sao?”

Tàn Lục đặt nằng ra phía sau hắn, trước khi rời đi còn dịu dàng xoa đầu nằng: “Nằng ngoan ngoãn ngồi ở đây! Đợi khi nào giải quyết xong tiểu tử kia, ta sẽ trở lại tiếp tục chuyện cần làm!” Lạc Nhi khinh bỉ né bàn tay của hắn, hắn mỉm cười rồi xoay người lao vào cuộc chiến với Huyền Vũ. Lạc Nhi cũng không có thời gian rảnh rỗi, nằng vội vàng gọi Cửu Nguyệt Hoàn trở về, tay vừa đặt xuống phím tơ đã tạo nên giai điệu mạnh mẽ đầy uy lực. Sức mạnh bắn ra, lao về phía hai người đang đánh nhau đằng kia, “Rầm!” Lại vang lên một tiếng nổ rung trời. Một dải tiên khí màu đen chắn giữa hai người Tàn Lục và Huyền Vũ, khiến cho binh khí của họ khi chạm vào dải tiên khí gây ra tiếng động vừa rồi.

Hai người kinh ngạc xoay đầu nhìn nằng, Lạc Nhi nghiêng rằng tiếp tục phát động linh khí, triển khai khúc nhạc không chế cục diện. Dải tiên khí như có sức sống, từ thân của nó mọc ra những đốm sáng nhỏ hình hoa mai. Mỗi khi có một bóng mọc ra, thì hai người họ lại càng bị đẩy xa nhau một bước, Huyền Vũ hét lên với nằng: “Lạc Nhi! Không cần phải ngăn cản ta! Hắn đã khi dễ muội như vậy, dù hắn là ai, ta nhất định bắt hắn phải trả giá!” Nằng cười khổ, thật sự nằng không có ý muốn ngăn hắn, nhưng Huyền Vũ không biết hắn vốn không phải là đối thủ của Tàn Lục.

Tàn Lục cũng không hề biết điều, hắn xoay mặt về phía nằng, sức lực ở tay đã tăng thêm hai phần: “Cứ để hắn qua đây, không phải nằng sợ ta sẽ bị thương đấy chứ? Tiểu nữ nhân đừng lo lắng, Tàn Lục ta sao có thể để nằng phiền lòng được.” Lúc này nằng thật sự đã tức giận, pháp khí trong tay cũng chịu ảnh hưởng từ nằng, uy lực được phát ra đã đến cực hạn của nằng: “Ngươi cầm miệng cho ta!” Lạc Nhi hét lên với hắn, một tia sáng màu lam bạc lại phóng về phía hai người họ. “Rầm! Rầm! Rầm!” Ba tiếng nổ đồng loạt vang lên, lúc này, Tăng trưởng Thiên vương, Trưởng tôn Gia Cẩn Bình và chín đệ đệ của ông đã chạy đến.

Gia Cẩn Bình là người đến đầu tiên, nhìn quang cảnh hỗn độn trước mặt, ông đưa mắt liếc Tăng trưởng Thiên vương: “Tăng trưởng Thiên vương có lẽ ngài không cần tìm đệ tử của mình nữa đâu!” Tăng trưởng Thiên vương cười khan hai tiếng, trên mặt đất đầy những lỗ hồng, có ba bóng người. Lạc Nhi vì sử dụng Cửu Nguyệt Hoàn quá sức mà bị phản phệ đến mức trọng thương, sớm đã rơi vào hôn mê bất tỉnh. Còn Huyền Vũ lại ở ngay bên cạnh nằng, hắn ôm lấy nằng trong lòng, bản thân hắn rất thê thảm, quần áo rách nát, tám lưng máu chảy đầm đìa. Hắn đã chán cú phản phệ cuối cùng mà Cửu Nguyệt Hoàn giáng xuống Lạc Nhi.

Phía sau lưng hắn, Tàn Lục cũng không khá hơn là mấy, pháp khí của hắn xuyên qua dây đàn phong ấn Cửu Nguyệt Hoàn xuống đất. Cánh tay của hắn cũng bị thương, máu tuôn ra không ngớt, Cửu Nguyệt Hoàn là do hắn tách ra khỏi nằng. Vì hắn vừa muốn đoạt lấy pháp khí vừa khiến nằng không chịu đựng tổn thương, hắn đã dùng bản thân làm trung gian kéo nằng ra khỏi phản phệ của Cửu Nguyệt Hoàn. Lúc đó hắn thật sự đã dùng hết sức mình, nên không kịp chắn cho nằng đòn phản phệ cuối cùng. Hắn đưa mắt nhìn Lạc Nhi nằm trong vòng tay của Huyền Vũ, khóe môi khẽ nhếch lên thành một nụ cười trào phúng. Vì muốn bảo vệ Huyền Vũ, ngay cả dùng pháp lực quá sức nằng cũng làm, thả chịu đựng phản phệ của Cửu Nguyệt Hoàn còn hơn để hắn khiến Huyền Vũ bị thương. “Hộc!” Hắn cười đến mức ỉn máu, sau đó lại ôm lấy lồng ngực của mình, trước mắt hắn tối sầm lại, “Lạc Nhi! Nơi này của ta rất đau!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Ảo Tưởng.

Author: Lục Lạc Nhi

Chính giữa điện Thanh Trì, Huyền Vũ và Tàn Lục đều bị phạt quỳ, Trưởng tôn Gia Cẩn Bình và Tăng trưởng Thiên vương ngồi trên vị trí chủ tọa, đưa mắt liếc qua hai người bọn họ: “Được lắm! Các con đứng là rất giỏi, chỉ trong vòng vài khắc đã phá nát Âm Tư Môn. Khi thể hùng hổ lúc này đi đâu cả rồi, tại sao đến lúc ta hỏi lại không có ai trả lời?” Hai người quỳ ở dưới vẫn không có phản ứng, mắt nhìn thẳng không một chút dao động. Tăng trưởng Thiên vương thật sự xấu hổ đến mức không biết giấu mặt vào đâu. Đệ tử mà mình thương yêu nhất lại chạy đến Âm Tư Môn làm loạn, còn làm bị thương hai tiểu đệ đệ của Trưởng tôn Gia Cẩn Bình.

Ông đưa mắt nhìn Huyền Vũ, muốn hắn nói sự thật, nhưng Huyền Vũ lại trả lời: “Thưa sư phụ! Chỉ là tỷ vô thông thường mà thôi. Lạc Nhi vì muốn ngăn cản chúng con nên mới bị thương, xin người hãy cứ trách phạt con đi!” Tăng trưởng Thiên vương tức đến mức muốn thổ huyết, Trưởng tôn Gia Cẩn Bình

nghe người trên ghế, liếc Tần Lục: “Tần Lục! Con nói xem, tại sao chỉ là một cuộc tỷ võ lại khiến một tiểu nha đầu như Lạc Nhi sống chết gần gũi? Con thân là sư thúc lại không bảo vệ được tiểu bối, có xứng đáng với thân phận người làm sư thúc không? Suy nghĩ còn không bằng được một tiểu nha đầu nhỏ tuổi, đáng bị phạt!”

Tần Lục ngẩng đầu lên: “Sư phụ dạy rất phải! Con cam tâm chịu phạt!” Gia Cẩn Bình khẽ gật đầu, ông muốn giúp đệ tử của mình che giấu mục đích sự thật của việc vừa rồi. Nếu để tin này lan rộng, không biết mặt mũi của Thiên giới và Âm Tư Môn sẽ bị cười nhạo đến bao giờ. Đánh nhau vì nữ tử tình trường, ông thờ dài vài tiếng, tiểu nha đầu Lạc Nhi này, không biết là họa hay phúc. Hắn khẩu đầu trước sư phụ, định sau khi rời khỏi điện Thanh Trí sẽ đến thăm nàng rồi mới tới Cục Hoán phòng chịu phạt. Nhưng không đợi hắn khẩu đầu xong, Huyền Vũ đã lên tiếng: “Huyền Vũ có chuyện muốn thỉnh cầu Trưởng tôn đồng ý!”

Tăng trưởng Thiên vương cảm thấy mình nên biến mất đi thì hơn vậy, Huyền Vũ không hề coi trọng cái thang ông đã để sẵn cho hắn còn đường leo xuống. “Huyền Vũ, không được quá phận!” Ông lên tiếng cắt ngang thỉnh cầu của hắn, trong ánh mắt lóe lên sự giận dữ hiểm cố. Còn Gia Cẩn Bình chỉ cười nhẹ, bình thân trả lời hắn: “Việc Thượng tiên Huyền Vũ sắp cầu xin ta không thể đồng ý! Người là do Hân Hạ đích thân đưa đến nhờ cậy, ta nhất định phải chăm sóc thật tốt!” Huyền Vũ cảm lạnh, dù biết là không thể nhưng hắn vẫn muốn thử, hắn không muốn để Lạc Nhi ở lại Âm Tư Môn thêm một ngày nào nữa.

Tăng trưởng Thiên vương dùng tay đỡ trán, đuổi hắn đi: “Còn không đứng lên đi chịu phạt, chẳng lẽ con không để lời sư phụ vào mắt nữa sao?” Lúc này hắn mới miễn cưỡng đứng dậy, ánh mắt liếc qua người đứng bên cạnh, Tần Lục đang cười thách thức. “Người tưởng rằng chỉ dựa vào một mình người mà có thể cướp được Lạc Nhi đi sao?” Tần Lục nghiêng đầu nói khẽ vào tai Huyền Vũ, sau đó xoay người hiên ngang rời khỏi Thanh Trí điện. Ở sau lưng hắn, bàn tay của Huyền Vũ nắm chặt, từng thớ gân xanh hằn rõ trên làn da của hắn.

Lạc Nhi ngồi cạnh hồ nước nóng, từng đóa sen hồng nở rộ chao đảo theo từng cơn sóng nàng tạo ra. Mái tóc dài xõa sau lưng, phủ lên tấm lưng nhỏ bé của nàng, khuôn mặt tựa vào đầu gối, còn bàn tay mềm mại lại đang khóa nước trong hồ. Bên ngoài có người gõ cửa, không cần nhìn nàng cũng biết đó là ai: “Nếu người bước vào đây dù chỉ là nửa bước. Ta sẽ khiến người phải hối hận!” Tần Lục cũng không hề có ý định vào trong, qua cánh cửa hắn vẫn có thể cảm nhận khí tức ổn định của nàng. Sư phụ của hắn đã chữa trị vết thương cho nàng rất tốt, vượt ngoài dự đoán của hắn.

“Lạc Nhi! Ta sẽ không vào trong đâu.” Tần Lục áp tay lên cửa, những đầu ngón tay dần vuốt dọc theo cái bóng của nàng. Lạc Nhi không xoay người lại, tiếp tục nghịch nước trong hồ: “Vậy người đi đi! Ta không muốn gặp người.” Làm sao hắn chịu nghe lời nàng dễ dàng như vậy, hắn đứng trước cửa chuyện trò với nàng: “Ta có chuyện muốn nói.” Lúc này Lạc Nhi mới ngẩng đầu lên, dần dần xoay người về phía cánh cửa, phẩy tay một cái cửa đã được mở ra. Tần Lục ngạc nhiên nhìn nàng, chẳng phải nàng đã nói không muốn gặp hắn rồi sao?

“Nói đi, nói cho xong rồi rời khỏi đây, ta không muốn phí thời gian dây dưa với người.” Y phục trên người Lạc Nhi rất mỏng, lại vừa trải qua việc trị liệu lên ướt đầm mồ hôi. Tần Lục háng giọng vài cái, còi ngoại bào của mình khoác lên người nàng, rồi ngồi xuống bên cạnh: “Nàng có giận ta không? Vì việc khiến nàng bị thương thế này?” Giọng nói của hắn hết sức nhẹ nhàng, nàng kéo ngoại bào của hắn chặt thêm một chút rồi hỏi: “Vi sao người cứ năm lần bảy lượt bám lấy ta? Ta không cần người trả món nợ kiếp trước, chỉ cần người để ta sống bình an hết kiếp này, đừng làm phiền ta nữa là được rồi.”

Tần Lục hoảng sợ, hắn chưa bao giờ có suy nghĩ rằng nàng sẽ biến mất, không tồn tại trong thế giới của hắn nữa. Hắn giữ lấy hai vai của nàng, “Lạc Nhi! Đừng nói những lời như vậy, dù nàng muốn bỏ ta nhưng ta sẽ không thể rời khỏi nàng được. Lạc Nhi! Ta thật sự rất thích nàng!” Lạc Nhi nghiêng đầu nhìn hắn, nàng khẽ ho vài cái rồi lách người lùi ra sau: “Đừng chạm vào ta! Người là kẻ biến thái sao? Kiếp trước rõ ràng người người thích là Mạch Ân, hôn phu của Hân Nguyệt. Thích đến nỗi không tiếc công sức tranh giành với sư tỷ, để đến cuối cùng còn ra tay giết chết ta. Nay này, cho dù giới tính đã thay đổi nhưng tình cảm sâu nặng như vậy không thể nói bỏ là bỏ chứ?”

Tần Lục cười khò, không dám chạm vào nàng nữa, chỉ giải thích: “Ta vốn dĩ là nam tử sao lại đi thích một tên nam nhân được. Chẳng qua lúc đó mang thân phận nữ nhi, tiếp cận Mạch Ân vì muốn báo thù, còn sư tỷ của nàng lại quá ngu ngốc, hết lần này đến khác gây chiến với ta. Lúc đó ta không hề biết rằng nàng đã tới, cũng không hề cảm nhận được khí tức của nàng. Bốn phía đều là địch, nàng lại ở ngay phía sau ta, một kiếm đâm nàng đó thật sự cũng đã đoạt lấy mạng của ta. Nàng có biết khi nàng chết, ta đã đại khai sát giới, nhuộm đỏ máu thiên tộc hay không?”

Lạc Nhi thờ dài, giọng điệu thờ ơ: “Ta không cần biết sau khi ta chết người đã làm gì! Ta chỉ nhớ cảm giác lúc bị trường kiếm xuyên tim đau đớn như thế nào. Ở chỗ này!” Nàng áp bàn tay vào trái tim mình, cơ thể cuộn tròn lại: “Mũi kiếm lạnh lẽo đã xuyên qua trái tim của ta! Mà người đâm ta lại chính là tỷ muội tốt Tần Y! Người vì báo thù mà mờ mắt, trong kế hoạch của người có khi nào thất sự loại ta ra không? Hay ta chỉ là một quân cờ khác người nắm trong tay mình? Hiếu làm do sư tỷ gây ra thì sao? Nếu người không tin đã không đâm một kiếm, cũng không toàn ý lấy mạng ta như thế!”

Từng lời nàng nói càng chất thêm sự đau khổ trong lòng Tần Lục, hắn muốn chạm vào nàng, vỗ về nàng. Nhưng nàng càng như vậy hắn lại càng hận bản thân của kiếp trước, vì trả thù mà quên mất cả lý trí, hại nàng chết dưới tay hắn. “Lạc Nhi! Ta. . .” Lạc Nhi lùi lại phía sau, nhắc lại một lần nữa: “Ta đã bảo người đừng chạm vào ta! Ta không muốn để bàn tay đã nhuộm máu mình chạm vào chính cơ thể của mình.” Hắn ngăn người, bàn tay đưa ra nửa đường dừng lại trong không trung, hắn mỉm cười đau khổ: “Nàng. . . Nàng nghỉ ngơi đi!” Sau đó Tần Lục loạng choạng đứng dậy rời khỏi phòng, từ đầu đến cuối Lạc Nhi không nhìn theo hắn, chỉ chăm chú ôm lấy cơ thể mình.

Chẳng bao lâu sau, Huyền Vũ cũng tới, trên người hắn là năm mươi roi do Đại pháp quan chấp án ra tay. Có lẽ đã lâu rồi mới có người phạm lỗi nên ông ta ra tay rất mạnh, từng lần roi đều thấm đẫm máu của hắn. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, thay y phục mới, xác định cơ thể không còn mùi của máu hắn mới dám đến gặp nàng. Lúc này Lạc Nhi đã trở về tiểu viện của mình, nàng mệt mỏi tựa đầu vào khung cửa đưa mắt ngắm mây bay. Nếu có thể bình thân như mây trời ngao du tự tại thì hay biết mấy! Lạc Nhi khẽ thở dài, “Lạc Nhi! Muội đã khỏe chưa?” Tiếng gọi vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng. Lạc Nhi vội vàng xoay người lại, vừa nhìn thấy Huyền Vũ đã lao vào lòng ngực của hắn: “Huyền Vũ! Cuối cùng huynh cũng đã tới rồi.”

Huyền Vũ khẽ hừ một tiếng, Lạc Nhi dùng sức hơi lớn đã chạm vào vết thương của hắn. Nàng nghe thấy tiếng hắn rên thì hoảng hốt buông hắn ra, không đợi hắn kịp ngăn cản đã nắm lấy vạt áo trước mở bụng ra. Nhìn những lần roi trên da thịt hắn nàng ngăn người, “Huyền Vũ. . .” Huyền Vũ ngượng ngùng khép vạt áo lại, “Đừng như vậy, ta thật sự không sao, khiến muội bị thương thế này chịu sự trừng phạt đó có là bao.” Năm mươi roi mà hắn bảo là không sao ư? Nàng đau lòng kéo hắn ngồi xuống, triệu hồi Cửu Nguyệt Hoàn, khi nàng định gây đàn thì bị Huyền Vũ ngăn lại: “Muội đang muốn làm gì?”

Vừa chịu phản phê của Cửu Nguyệt Hoàn lại muốn sử dụng nó ngay lập tức sao?”

Lạc Nhi gạt tay hẳn ra, mỉm cười xinh đẹp: “Muội sẽ không dùng quá sức như lúc trước! Bây giờ người bị thương chính là huynh, mau ngồi lại đàng hoàng cho muội.” Cửu Nguyệt Hoàn không chỉ là pháp khí để tấn công, mà còn có một công dụng nữa, đó chính là chữa thương. Ngón tay dạo chơi trên phím đàn, giai điệu động lòng người cứ thế ngân nga, vết thương trên người Huyền Vũ dần chuyển biến tốt hơn. Hắn mỉm cười thưởng thức giai điệu nàng dành cho hắn. Ở cách đó khá xa, Cục Hóa Phòng lại trái ngược hoàn toàn, những tiếng roi chát chúa quất vào người vang vọng khắp điện.

Bỗng nhiên Tần Lục mở mắt ra, hắn nghe thấy được tiếng đàn của Lạc Nhi! Có phải do hắn bị đánh đến nỗi gây ra ảo giác hay thật sự nàng đang gảy khúc nhạc đó? Năm ấy, tiểu nha đầu kia rất hậu đậu, lại còn hiếu động nên rất hay tự làm mình bị thương. Hắn sợ nàng gặp bất trắc, nên đã đến chỗ sư phụ của mình mượn về một tuyệt kỹ thất truyền đã lâu, nếu không phải người có nhân duyên tuyệt đối sẽ không học được. Nàng không biết hắn đã phải chịu đựng những gì để lấy được tuyệt kỹ ra khỏi tầng thư dưới lòng đất, nhưng tiểu nha đầu kia cũng không phụ lòng hắn. Nàng và tuyệt kỹ kia vốn là duyên, thân thuật nàng tiếp thu không một chút trở ngại, càng ngày càng tiến bộ.

Nhưng Lạc Nhi lại rất nhanh quên, học xong một tầng lại quên niệm thức của tầng trước. Hắn lại thở dài, nhẫn nại giúp nàng lần nữa, hắn mang tuyệt kỹ đó phổ thành nhạc khúc rồi dạy lại cho nàng. Mỗi khi khúc nhạc được gảy lên, sẽ có tác dụng chữa thương cầm máu, dù là nội thương hay ngoại thương đều có tác dụng trị liệu nhất định, dựa vào tu vi và thần lực của người gảy đàn. Bản thân Lạc Nhi đã có thiên phú, Cửu Nguyệt Hoàn lại là kỳ vật xưa nay hiếm gặp, vì thế tuyệt kỹ này của nàng càng ngày càng lan rộng gần xa. Cầm nghệ của Lạc Nhi khắp tam giới hiếm có ai bì được, trong thoáng chốc đã trở thành pháp thuật được nàng yêu thích nhất.

Bây giờ sống lại, nàng vẫn nhớ khúc nhạc đó, hiện tại lại đàn thành thạo như vậy, là đang lo lắng cho ai? Có phải nàng đang muốn xoa dịu vết thương cho hắn đúng không? Nếu không phải dành cho hắn, tại sao miệng vết thương lại bắt đầu khép miệng ngừng chảy máu rồi. Tần Lục vui vẻ trong lòng, cảm tâm tình nguyện chịu năm mươi roi! Thì ra nàng vẫn quan tâm đến hắn, không phải chỉ thù hận và nỗi sợ, nàng vẫn là Lạc Nhi của hắn. Chỉ của một mình hắn mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Vật Cũ Trả Về Cổ Nhân.

Tiếng đàn của nàng vừa dứt, cũng là lúc Huyền Vũ cảm thấy cơ thể mình nhẹ bẫng. Miệng vết thương đã hoàn toàn khép lại, sự đau đớn cũng biến mất không để lại dấu vết. Hắn mỉm cười tán thưởng nhìn nàng: “Giỏi lắm! Mới đến Âm Tư Môn được hai ngày đã tiến bộ như vậy!” Lạc Nhi u oán ngắm Cửu Nguyệt Hoàn trong tay mình, đây mà được gọi là có tiến bộ ư. Khúc nhạc này là nàng học được từ trong ký ức của nữ thứ phụ, có nửa chữ dính dáng đến công lao của Gia Cẩn Bình sao? Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, vẫn là nàng đã nợ Tần Lục, kiếp trước chính hắn đã dạy khúc nhạc kia cho nữ thứ phụ.

Huyền Vũ rất nhanh đã nhận thấy sự buồn bã của nàng, hắn di chuyển tầm mắt chợt phát hiện ra hình dáng của Cửu Nguyệt Hoàn đã đổi khác. Hóa ra điều hắn linh ứng được lại là thật, pháp khí của nàng đã hợp thể cùng với pháp khí của ai đó. Đáy lòng của hắn khẽ thất lại, là ai đã có được sự may mắn như vậy, cùng với người hắn yêu thương nhất pháp khí tương thông? Huyền Vũ vươn tay kéo chiếc đàn về phía mình, thân đàn màu đen tuyền bóng bẩy, phía trên còn có hoa mai trắng được khắc chìm. Quả thật rất tinh xảo, còn công phu hơn hình dáng ban đầu hắn làm cho nàng.

Lạc Nhi cắn môi dưới, là tại nàng không cẩn thận mới để Cửu Nguyệt Hoàn hợp thể, nay Huyền Vũ đã đến, nàng biết ăn nói thế nào với hắn đây? Trong lúc nàng đang rối bời, thì Huyền Vũ lại lên tiếng: “Cửu Nguyệt Hoàn bây giờ, còn đẹp hơn trước rất nhiều! Nhưng hoa mai trắng lại có phần vô vị, chẳng phải muội thích nhất là hoa mai đỏ ở Mai Lạc cung sao? Ta sửa lại giúp muội!” Bàn tay phát ra tiên khí độ vào Cửu Nguyệt Hoàn, màu sắc hoa mai theo từng ngón tay tỉ mỉ của Huyền Vũ mà trở nên đỏ rực. Lạc Nhi nhìn hoa mai màu đỏ bỗng nhiên liên tưởng đến một câu thơ “Hoa mai nở giữa đêm trăng sáng, thương nhớ cố nhân biết nơi nào?”

Khi Huyền Vũ trả lại đàn cho nàng, toàn thân Cửu Nguyệt Hoàn như rực sáng, hoa mai đỏ tươi nở quanh thân đàn, tô điểm cho cảnh đêm tuyệt đẹp phía sau. Lạc Nhi vui vẻ trở lại, đây mới là Cửu Nguyệt Hoàn khiến nàng cảm thấy yêu thích, cũng chỉ vì được Huyền Vũ tự tay làm mà thôi. Cảm xúc của nàng nhanh chóng lây sang cho hắn, nhìn Lạc Nhi vui vẻ hắn cũng sẽ vui vẻ theo. Bỗng nhiên, Huyền Vũ giật mình nhớ ra mục đích của hắn khi đến Âm Tư Môn thăm nàng. Hắn đưa tay vào ngực, lấy ra một chiếc túi nhỏ màu lam, đó chính là chiếc túi nàng đã đưa cho hắn trước khi đến Âm Tư Môn.

Lúc này, Lạc Nhi còn đang mãi miết vuốt ve thân đàn, không hề chú ý đến hành động của Huyền Vũ. Đến khi nàng có phản ứng thì đã thấy bên thắt lưng có thêm một miếng ngọc bội, vừa nhìn thấy nó nàng đã ngây người. Không phải đây là mảnh ngọc phượng hoàng mà nàng trả lại cho Huyền Vũ sao? Lạc Nhi ngẩng đầu lên nhìn hắn, cảm xúc trong ánh mắt rất phức tạp, nhưng Huyền Vũ không cho phép nàng từ chối món quà đó, giọng nói cất lên đầy vẻ kiên định: “Vốn dĩ nó thuộc về muội, ngay từ đầu đã là của muội. Nếu muội còn đem trả lại cho ta, ta giữ bên mình cũng vô dụng. Hãy giữ nó bên mình, xem như quà mừng của ta với việc muội thăng làm Thượng tiên.”

Lạc Nhi biết không thể chối từ được nữa, đầu ngón tay vuốt nhẹ mặt ngọc: “Đa tạ huynh!” Huyền Vũ xoa đầu nàng, ba ngàn sợi tóc mềm mại trượt qua tay hắn, khiến hắn có chút luyến tiếc: “Muội thích là được rồi!” Hắn không hỏi nàng lý do tại sao trả lại đồ cho hắn, cũng không hỏi nàng nguyên nhân Cửu Nguyệt Hoàn thay đổi. Thay vì chọn cách ép buộc, hắn muốn nàng tin tưởng hắn, nguyện ý dựa dẫm vào hắn, kể cho hắn nghe tất cả. Hắn tin rằng mình có đủ kiên nhẫn để chờ đến ngày đó, và hắn đã không hề sai khi tin chắc như vậy.

Nàng đã nghe sư thúc Tiểu Thất kể lại, về thỉnh cầu của hân khi ở trên đại điện. Huyền Vũ không tiếc gì, từ việc trái lời sư phụ đến Âm Tư Môn rồi còn cả gan cầu xin Gia Cẩn Bình. Tất cả đều là vì nàng, Lạc Nhi thở dài, nàng đã nợ hân quá nhiều, nhưng mà liệu nếu đổi thành nàng ấy, là nữ thứ phụ nguyên bản, hân sẽ vẫn đối xử tốt với nàng như vậy sao? “Huyền Vũ! Huynh phải hứa với muội, sau này không được tự ý làm trái lời Tăng trưởng Thiên vương nữa. Việc muội đến Âm Tư Môn nhìn thì có vẻ là chủ ý cá nhân của Thiên đế, nhưng cũng là vì sự nhờ cậy của sư phụ muội trước khi ra trận đánh Ma tộc. Lúc đó Thiên đế đã thề trước triều thần, sẽ coi muội như nữ nhi mà đối đãi, vì thế ông ấy mới lựa chọn Âm Tư Môn để dạy muội đạo pháp. Nếu huynh cứ tiếp tục như vậy, khác nào mắng thẳng vào mặt ông ấy rằng Thiên đế đã sai ư?”

Huyền Vũ làm sao không hiểu những đạo lý cơ bản như vậy, nhưng phàm là việc gì liên quan đến nàng, hân có bao giờ xử sự như lẽ thường được không? “Muội thật sự muốn ở lại đây sao?” Hân hỏi nàng, Lạc Nhi gật đầu với hân, trước mắt nàng chỉ có thể làm như thế: “Huynh cũng đừng quá lo lắng! Nếu không ổn, muội sẽ lập tức trở về Thiên giới!” Hân cau mày lại, “Còn tên biến thái kia thì sao? Cho dù hân là đệ tử của Trưởng tôn nhưng sao có thể làm ra những loại chuyện cần quấy như vậy?” Nàng ngâm nghĩ, phải rồi Huyền Vũ vẫn chưa biết chuyện Tần Y vốn là nam nhân.

Lạc Nhi đành phải mượn nước đẩy thuyền: “Người huynh vừa nhắc đến chính là Tần Y. Vì thân phận đặc biệt mà tỷ ấy phải biến thành nam nhân bái sư học đạo, dưới danh nghĩa thì là biểu ca của muội. Hai thiếu nữ đùa giỡn nhau thì có gì phải khiến huynh lo lắng?” Lời nói của nàng như sét đánh ngang tai, Huyền Vũ mở to mắt ngạc nhiên: “Muội nói hân chính là Thiên nữ Tần Y sao?” Nàng nhìn cười gật đầu, Huyền Vũ thật sự muốn tát chính mình mấy cái: “Ta mà lại đi xuống tay với một cô gái sao? Không thể tin được!”

Nàng biết hiện giờ hân bị sốc, danh hiệu Đệ nhất quân tử của Huyền Vũ quả không sai, trước giờ hân luôn thích hành sự ngay thẳng, quang minh lỗi lạc. Lạc Nhi vỗ vai an ủi hân, nhưng đã không còn nhìn được mà cười ra tiếng: “Huynh đừng sợ, danh hiệu quân tử trên người huynh chưa sứt mẻ miếng nào đâu!” Huyền Vũ ai oán nhìn nàng: “Muội còn chọc ta được sao?” Lạc Nhi mặc kệ hân, cười đến mức run rẩy, nàng biết mình lừa hân là không đúng, nhưng chỉ còn cách này mà thôi.

Phía bên ngoài, Tần Lục cũng vừa trở về từ Cục Hoán Phòng, nghe thấy tiếng cười trong trẻo phát ra từ bên trong, lại cảm nhận được khí tức của Huyền Vũ. Hân thật sự hân đến mức muốn xông vào giết người, nhưng hân lại không dám gây náo loạn thêm. Hân chỉ mới giao chiến với Huyền Vũ, nàng đã liều cả mạng thì triển trận pháp cản đường hân. Nếu thật sự hân làm Huyền Vũ bị thương, có lẽ nàng sẽ chẳng thêm nhìn mặt hân nữa đâu.

Tần Lục mệt mỏi lê tấm thân trở về phòng mình, hân nằm trên giường nhưng không sao ngủ được. Đôi tai luôn động ra ngoài nghe ngóng tình hình, đến khi Huyền Vũ thật sự đã rời khỏi phòng Lạc Nhi, hân mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc này con buồn ngủ cũng kịp ập đến, kéo hân vào giấc mộng cũ xưa. Trong giấc mơ quấy rầy hân đêm nay, chính tay hân đâm nàng một kiếm, ánh mắt bi thương của nàng tràn ngập trong tâm trí của hân. Lạc Nhi mở to mắt không thể tin được, bàn tay nhỏ bé ôm lấy mũi kiếm, nàng rơi nước mắt hỏi hân: “Tại sao?” Hân sợ hãi đến mức bắt lấy cơ thể đang dần ngã xuống của nàng. Nhưng khi hân chạm vào Lạc Nhi, nguyên thần đã đoạn, linh hồn đã vỡ nát, nàng tắt thở trong lòng hân, đôi mắt xinh đẹp không thể nhắm lại được.

Sáng hôm sau, trên dưới Âm Tư Môn đều ra tiễn chân thầy trò Huyền Vũ trở về Thiên giới. Trước khi đi, Huyền Vũ vẫn nắm tay nàng rất chặt, ân cần dặn dò nhiều thứ. Đến khi Lạc Nhi không thể chịu hơn được nữa, phải gạt lên với hân: “Huynh mà còn nói nữa, sẽ biến thành tiểu sư tỷ Hàn Nguyệt thứ hai cho xem!” Huyền Vũ trừng mắt với nàng, vỗ lên đầu nàng mấy cái rồi mới chịu theo sư phụ rời đi. Lạc Nhi đứng ở cổng nhìn theo cho đến khi bóng dáng của hai người họ biến mất mới trở về. Vừa xoay lưng đã bắt gặp Gia Cẩn Bình đứng đó, ông hắng giọng bảo nàng: “Lạc Nhi, Tần Lục! Đến Thanh Trì điện cùng với ta! Bắt đầu từ hôm nay ta sẽ dạy các con đạo pháp.”

Nàng gật đầu rồi bước theo Gia Cẩn Bình, bên cạnh nàng là Tần Lục, hôm nay nàng không hề chú ý đến hân. Không phải vì nàng cố tình, mà là hân quá mức im lặng, không nháo loạn như thường ngày. Lạc Nhi đưa mắt nhìn hân một cái, trong đôi mắt của hân hân lên những tia máu đỏ rực. Thuận miệng hỏi một câu: “Gặp ác mộng à?” Hân ừ một tiếng rồi mới nhận ra người hỏi hân là ai. Tần Lục ngẩng đầu lên nhìn nàng, nở nụ cười đầu tiên trong ngày: “Nàng quan tâm ta như vậy khiến ta rất vui!” Lạc Nhi rất muốn rút hài ném hân lần nữa, con người này hân không thể đứng đắn được một phút sao?

Thế là giữa nàng và hân lại xảy ra một cuộc đấu khẩu cho đến khi về đến Thanh Trì điện mới kết thúc. Tiểu Thất đi cạnh Gia Cẩn Bình chứng kiến cuộc cãi cọ từ đầu đến cuối phải, cảm thán: “Sư đệ có vẻ không thích tiểu muội cho lắm!” Gia Cẩn Bình lắc đầu một cái: “Con đoán sai rồi! Là thích đến chết đi được!” Tiểu Thất ngạc nhiên: “Hả? Sư phụ, người nói gì con nghe không rõ?” Gia Cẩn Bình phất tay với hân: “Nghe không rõ thì thôi, còn không mau giúp ta trông chừng hai đứa trẻ đó? Hay con định để chúng phá nát vườn cây con vất vả trông thêm lần nữa?”

Nghe Gia Cẩn Bình nhắc nhở, nỗi đau lòng của Tiểu Thất lại tăng thêm một bậc. Thế là việc quản giáo hai đứa trẻ chép sách lại càng nghiêm khắc hơn, chỉ cần có dấu hiệu lười biếng muốn trốn học thì sẽ bị hân trách phạt rất nặng tay. Cuộc sống của nàng ở Âm Tư Môn cũng có thể nói là trôi qua bình lặng, nếu không có việc Tần Lục suốt ngày bám theo nàng thì sẽ rất hoàn hảo. Kiếp này, Gia Cẩn Bình thật sự làm nàng ngạc nhiên, ông ta dạy Tần Lục những gì cũng sẽ dạy nàng như thế, một chút so bì cũng không có.

Ông ta đã gắng sức dạy, nàng cũng dốc lòng học theo, trong một thời gian ngắn pháp thuật đã tiến bộ không ít. Lần lượt nhận chỉ dạy của chín đệ tử dưới trướng Gia Cẩn Bình, năm mươi sáu cách biến hóa, tám mươi ba phép chuyển âm nàng đều thuộc nằm lòng. Chỉ cần có Cửu Nguyệt Hoàn bên cạnh, giai điệu vừa ngân ra đã mang uy lực kinh người khiến không ai dám coi thường nàng. Tần Lục cũng không phụ sự mong đợi của Gia Cẩn Bình, sử dụng pháp khí trong tay thuần thục như nước chảy, kiếm và người hòa làm một, vững chắc tựa Thái Sơn.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, chớp mắt một cái nàng đã đến Âm Tư Môn tròn một năm, hơn năm ngàn đệ tử ở Âm Tư Môn đều biết thân phận nàng. Nhìn thấy nàng đã vội cung kính gọi: “Tiểu sư cô!”, còn chín vị đệ tử chân truyền của Gia Cẩn Bình, không biết từ khi nào đã quen miệng gọi nàng là: “Tiểu sư muội!” Nhiều lúc khiến nàng lăm tưởng, có hay chăng vị sư phụ Mẫn Nguyên kia của nàng chỉ có trong truyền thuyết mà không hề tồn tại? Người nhắc là đến, vật nhắc thì đi, đến một ngày đầu thu lộng gió, trước cửa Âm Tư Môn xuất hiện một người. Người nọ toà ra khí tức áp đảo khiến các tiểu tiên của Âm Tư Môn không dám đến gần, chỉ cần một ánh mắt đã khiến người khác bủn rủn tay chân.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 15: Rời Đi.

Khu rừng trúc phía sau Thanh Trí điện là cấm địa đối với các đệ tử ở Âm Tư Môn. Nhưng đó lại là nơi yêu thích để luyện tập của Lạc Nhi và Tần Lục. Đích thân Gia Cẩn Bình đã ân chuẩn, cho phép hai người bọn họ tự do ra vào khu rừng. Vì thế mà thường ngày, chúng đệ tử sẽ nghe thấy những tiếng va chạm kịch liệt của kiếm khí cùng với âm điệu trầm bổng của Cửu Nguyệt Hoàn phát ra từ cánh rừng trúc. Hôm nay cũng không phải ngoại lệ, Lạc Nhi và Tần Lục lại đang quần đảo nhau phía trên những ngọn cây. Nàng đạp lên đầu thân trúc, lấy đà phóng ngược ra phía sau tránh trường kiếm của Tần Lục đang lia đến. Đầu ngón chân quét qua đám lá bên dưới phát ra tiếng xào xạc, huyền quang từ Cửu Nguyệt Hoàn được bắn ra liên tục lao về phía Tần Lục.

Hắn nhanh chóng phi thân lên tránh né, đồng thời lại chia mũi kiếm về phía nàng dốc toàn lực lao xuống. Lạc Nhi biết lần này nàng không đủ thời gian để tránh né, dứt khoát ngồi xếp bằng trên đất, đặt Cửu Nguyệt Hoàn lên chân rồi vận dụng linh khí tạo nên kết giới bao bọc lấy mình. Tốc độ di chuyển trên phim càn lúc càng nhanh, màn kết giới cũng được gia cố thêm phần chắc chắn. Đến khi pháp khí của Tần Lục va chạm vào màn kết giới, một tiếng rít vang lên đinh tai nhức óc. Tần Lục nở nụ cười tự mãn, dù hắn không thể xuyên qua kết giới, nhưng đầu mũi kiếm lại đang dần dần làm nứt kết giới của Lạc Nhi.

Nàng đưa mắt nhìn hắn, ngón tay chuyển hóa hai mươi tư lần chỉ pháp, phóng về phía hắn một lượt hai mươi bốn đạo huyền quang. Tần Lục vội vàng tăng thêm tiên khí hỗ trợ cho lực tấn công chống lại huyền quang đang lao đến. Thừa dịp hắn lùi lại, nàng lập tức dừng đứng Cửu Nguyệt Hoàn trên đất, phá vỡ màn kết giới rồi nhanh chóng bay về trước thoát khỏi sự kiểm kẹp của hắn. Tần Lục giải quyết gọn gàng trở ngại cũng đuổi theo nàng, tốc độ của hắn rất nhanh chẳng mấy chốc đã bám sát Lạc Nhi. Lạc Nhi cảm nhận được khí tức của hắn, nàng không chạy nữa mà xoay người lại đối diện với hắn. Cửu Nguyệt Hoàn trở thành tấm khiên vững chắc bảo vệ nàng trước pháp khí của Tần Lục.

Hai người cứ ở tình trạng dần co như vậy một lúc lâu, không ai chịu nhường bộ, cả hai đều không muốn là kẻ thua cuộc. Bỗng nhiên một tiếng gọi làm Lạc Nhi giật mình: “Lục Lạc Nhi!” Nếu với thông thường nàng sẽ không dễ dàng bị phân tâm như vậy, chẳng qua giọng nói này . . . Nàng rất quen thuộc với nó, chính là của sư phụ Mẫn Nguyên. Nàng cau mày rút Cửu Nguyệt Hoàn về, áp lực nàng đẩy ra khiến Tần Lục cũng bị tách ra khỏi nàng. Cả hai bị đẩy lùi ra sau về hai phía trái ngược, không để ý đến bộ dạng kinh ngạc của hắn, nàng đã xoay người rồi khỏi rừng trúc.

Đầu óc của nàng lúc này trống rỗng, nàng chỉ biết rằng sư phụ đang gọi nàng, nàng nhất định phải đến chỗ người ngay. Tần Lục không biết vì sao Lạc Nhi lại đột nhiên ngừng trận giả chiến lại, bình thường đây vốn là khoảng thời gian nàng hăng hái nhất. Hắn không suy nghĩ nhiều nữa, vội nhún chân đuổi theo nàng, tốc độ có phần ung dung hơn hẳn. Đệ tử ở Âm Tư Môn lại được một phen tròn mắt, tiểu sư cô vừa bay qua chưa được bao lâu, lại thấy tiểu sư thúc đạp khí phóng qua. Chẳng lẽ hai con người đáng sợ này đã đối địa điểm đánh nhau sao? Bất giác tất cả đều rung mình, sư phụ đã dạy tuyệt đối không thể ở gần khi họ tỷ thí. Thế là mọi người ai cũng vất chân lên cổ mà chạy đi chỗ khác, nhường đường cho Lạc Nhi và Tần Lục lướt qua.

Khi mũi chân của Lạc Nhi còn chưa kịp chạm đất, bóng lưng quen thuộc của sư phụ đã đập vào mắt nàng. Lạc Nhi vui mừng gọi: “Sư phụ!” Hắn vốn đã cảm nhận được khí tức của nàng, chỉ còn chờ nàng gọi hắn. Mẫn Nguyên xoay người lại, hai cánh tay vươn lên cao đón nàng. Tính toán điểm rơi vô cùng chuẩn xác, nụ cười vương trên khóe môi của hắn. Lạc Nhi từ trên không trung đáp xuống, tay phải ôm Cửu Nguyệt Hoàn, tà váy màu lam tung bay trong gió. Chỉ sau một năm không gặp, nàng đã trưởng thành hơn trước rất nhiều, bộ dạng trẻ con đã được thay thế bằng dáng vẻ xinh đẹp động lòng người của một thiếu nữ.

Lạc Nhi rơi vào vòng tay của Mẫn Nguyên, nàng ôm chặt lấy sư phụ, đối với nàng Mẫn Nguyên là thầy là phụ mẫu. Nếu nói Huyền Vũ là đại huynh thì Mẫn Nguyên lại giống như phụ thân sinh thành, vì nàng mà không tiếc cả vạn năm tu vi, thay nàng chịu mười một đạo thiên lôi. Hắn xoa nhẹ lưng nàng, như dỗ dành tiểu hài tử khi xưa. Đứa trẻ này từ ngày gọi hắn là sư phụ, ngày tháng ở bên hắn chỉ đếm bằng đầu ngón tay. Ngay cả đạo pháp hắn cũng chưa từng dạy cho nàng, còn khiến nàng lưu lạc đến tận Âm Tư Môn. Mẫn Nguyên chưa bao giờ cảm thấy bản thân mình bất lực đến thế, chỉ có việc chăm sóc cho tiểu đồ đệ cũng không làm xong.

“Lạc Nhi! Con mập lên rồi, quả thật không uống công Hàn Hạ bị thương vất vả như vậy.” Lạc Nhi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hắn: “Thiên đế bị thương ư? Là do người làm sao? Nhưng tại sao?” Hắn phì cười đặt nàng xuống đất: “Hắn đã hứa với ta sẽ chăm sóc con, nhưng lại đùn đẩy trách nhiệm đến Âm Tư Môn. Đáng ghét!” Nàng rung mình, cả Hàn Nguyệt còn không thể chống đối Thiên đế, vậy mà sư phụ lại ra tay đã thương ông ta. Nàng nên vui hay nên buồn vì sự thiên vị trong cách cư xử của sư phụ dành cho mình đây?

Mẫn Nguyên nắm lấy bàn tay của Lạc Nhi, dẫn nàng đi về phía trước: “Đi thôi! Ta đưa con đi gặp Trưởng tôn Gia Cẩn Bình, đa tạ khoảng thời gian qua ngài ấy đã chăm sóc con. Cũng đến lúc con phải rời Âm Tư Môn rồi.” Lạc Nhi gật đầu với hắn, nhưng hai người chưa kịp bước đi đã nhìn thấy y phục màu vàng đứng cách đó không xa. Tần Lục nhìn thấy Mẫn Nguyên cũng sửng sốt không kém, hắn vội vàng tiến tới rồi quỳ xuống hành lễ: “Tiểu tiên bái kiến Thượng thân Mẫn Nguyên!” Hóa ra là vì sư phụ đã đến, mới có thể khiến Lạc Nhi sử dụng lệ lung như vậy, may mà không phải như dự đoán của hắn.

Mẫn Nguyên không đỡ hắn dậy, chỉ bình thần lướt mắt qua một lượt rồi dắt Lạc Nhi bước ngang qua hắn: “Đứng lên đi, Tần Y!” Hắn đã đưa Tần Y trở về Thiên giới giao cho Hàn Hạ, cũng coi như làm tròn bốn phận của trưởng bối. Còn tương lai của Tần Y ra sao hắn sẽ không xen vào, ở trên hắn còn có Hàn Hạ, vị cứu cửu lo nghĩ kia chắc chắn sẽ không để Tần Y thiệt thòi. Với tư vi của hắn, làm sao lại không nhận ra phép thuật che mắt của Hàn Y phong ấn trên người Tần Y, chẳng qua Tần Y không muốn nói thì hắn cũng sẽ không vạch trần. Dù sao thì chuyện đó cũng không liên quan gì đến hắn, nhiệm vụ trước mắt hắn bây giờ còn rất nhiều. Nhất là việc dạy dỗ tiểu đệ tử bé nhỏ này của Mẫn Nguyên, hắn muốn truyền thừa bát y của hắn cho nàng kế thừa.

Tần Lục nhanh chóng đứng dậy, đi theo hai thầy trò Mẫn Nguyên đến Thanh Trí điện. Hắn nhìn Mẫn Nguyên một lát, rồi ánh mắt chuyển dần sang bàn tay đang dắt Lạc Nhi. Tần Lục không biết mình nhìn nhầm hay do tưởng tượng của bản thân, mà hình ảnh này thật sự khiến hắn cảm thấy Mẫn Nguyên

và Lạc Nhi như hai phụ tử. Hắn phì cười, một ngày làm thầy cả đời làm cha, quan hệ giữa Mẫn Nguyên và Lạc Nhi trước giờ vẫn luôn như thế. Từ kiếp trước đến kiếp này, có khác nào tình cảm phụ tử đâu chứ?

Gia Cẩn Bình sớm đã nhận ra sự có mặt của Mẫn Nguyên, ông đang đợi hắn đến. Vừa nhìn thấy bóng dáng ba người bước vào Thanh Trí điện, Gia Cẩn Bình đã buột miệng nói với đồ đệ Tiểu Thất: “Mẫn Nguyên đã đến rồi! Hắn đến mang Lạc Nhi đi. Âm Tư Môn lại sắp náo loạn rồi đây.” Tiểu Thất có chút không hiểu, Mẫn Nguyên đã xuất quan, việc đưa Lạc Nhi rời khỏi Âm Tư Môn cũng là chuyện bình thường, tại sao lại liên quan đến sự yên bình của Âm Tư Môn?

Mẫn Nguyên nhìn Gia Cẩn Bình ngồi trên vị trí chủ tọa, khẽ đẩy Lạc Nhi một cái: “Khẩu đầu đi Lạc Nhi!” Giữa hai sư thúc bọn họ tồn tại một sự ngăn cách vô hình, khiến cho bọn họ dù đang đứng trước mặt nhau cũng không thể mở miệng nói chuyện được. Là chấp niệm quá nặng, hiểu lầm quá sâu, đến tận bây giờ vẫn chưa thể hóa giải. Lạc Nhi biết tâm tình của sư phụ, nàng nhắc vạt váy dài, từ tốn tiến về phía Gia Cẩn Bình. Ông nhìn đứa trẻ đã ở bên cạnh mình một năm nay, nói rằng không có tình cảm là nói dối, nhưng sư phụ của tiểu nha đầu này lại là Mẫn Nguyên khiến ông muốn giữ người cũng không được.

Chín quý ba lạy, là đại lễ Lạc Nhi dành cho Trưởng tôn Gia Cẩn Bình, ba chữ: “Tạ ân sư!” Vừa được thốt ra, Gia Cẩn Bình đã vội vàng phẩy tay, Lạc Nhi nhìn ông lần cuối rồi xoay người tiến về phía Mẫn Nguyên. Sau khi Lạc Nhi trở lại chỗ mình, Mẫn Nguyên nhìn về phía Gia Cẩn Bình, hai tay chấp lễ: “Đa tạ!” Nói xong không đợi người khác kịp phản ứng đã đưa Lạc Nhi rời khỏi Thanh Trí điện. Tàn Lục cũng vội vàng đuổi theo, hắn đã sớm biết sẽ có ngày này, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy. Dù không thể ngăn cản Mẫn Nguyên đưa Lạc Nhi đi, nhưng ít nhất hắn vẫn muốn đưa cho nàng một thứ trước khi nàng rời khỏi.

Trong Thanh Trí điện chỉ còn lại Gia Cẩn Bình và Tiểu Thất, nhìn sư phụ của mình ngồi yên bất động trên ghế, Tiểu Thất có chút lo lắng: “Sư phụ! Người đệ Thượng thân Mẫn Nguyên đưa tiểu sư muội đi thật sao? Người cũng không muốn tiểu nha đầu đó rời đi mà?” Gia Cẩn Bình lắc đầu, trong đôi mắt chứa đầy vẻ ưu tư: “Ngay từ ban đầu, người đã không ở chỗ ta. Giờ lấy tư cách gì tranh giành với Mẫn Nguyên?” Tiểu Thất muốn nói tiếp nhưng bị Gia Cẩn Bình ngăn lại: “Con đừng nói nữa! Nếu nàng rời đứng đây an ủi ta như vậy, không bằng đến tiểu viện của Lạc Nhi dọn dẹp một chút. Người đã đi rồi, thì đừng để bất cứ thứ gì liên quan ở lại!”

Tiểu Thất đưa mắt nhìn khắp một lượt Thanh Trí điện: “Có những thứ muốn dọn cũng không được!” Gia Cẩn Bình ngẩng đầu lên, đứng như lời Tiểu Thất nói, ở Âm Tư Môn này có nơi nào không in dấu chân của nàng và Tàn Lục. Hai tiểu hài tử này suốt ngày ồn ào, đã dạo chơi khắp Âm Tư Môn, một chỗ cũng không bỏ sót. Dù dọn đồ đạc của nàng đi rồi, Gia Cẩn Bình cũng không chắc khi nhìn thấy những cảnh cũ lại không nhớ đến nàng. Ông thở dài: “Vậy thì không cần dọn nữa, cứ giữ nguyên hiện trạng đi!”

Lúc này, Lạc Nhi và Mẫn Nguyên đã đến cửa Âm Tư Môn, bỗng nhiên Mẫn Nguyên dừng lại, thả tay Lạc Nhi ra: “Hình như Tàn Y có chuyện cần nói với con!” Lạc Nhi ngẩng đầu lên nhìn hắn: “Con thì lại không có chuyện gì để nói với hắn cả.” Trước khi nàng niệm chú thuật thì có một ai đó đã nắm lấy tay nàng. Lạc Nhi giật mình xoay người lại, Tàn Lục thờ hồn hên, may mà hắn đã chạy đến kịp, “Lạc Nhi! Khoan đi đã! Ta. . .” Nhưng Lạc Nhi đã lạnh lùng hất tay hắn ra, tay kia đã triệu hồi Cửu Nguyệt Hoàn, đầu ngón tay lướt nhẹ một cái gọi Niệm Hóa Liên ra. Nàng nhẹ nhàng phi thân lên cánh hoa sen đỏ rực, đẩy gió rời khỏi Tàn Lục, ánh mắt chưa một lần lướt qua hắn.

Mẫn Nguyên nhìn thấy thái độ kiên quyết của nàng như vậy, cũng không hề ngăn cản. Đạp lên thương bạc đuổi theo Niệm Hóa Liên, dù sao chuyện giữa Lạc Nhi và Tàn Lục là chuyện riêng của nàng. Hắn cũng không quản được, chẳng qua trước khi rời đi, hắn thật sự đã nhìn thấy nỗi đau dằng trảo nơi đáy mắt của Tàn Lục. Tàn Lục đưa mắt nhìn bàn tay bị nàng hất ra, hơi ảm còn lưu lại đã sớm nhạt dần. Một năm, hắn dùng thời gian một năm để cố làm nàng nguôi ngoai. Nhưng dù hắn có cố gắng thế nào, Lạc Nhi cũng chưa từng để mắt đến hắn. Hắn vốn tưởng nàng đã rung động vì hắn, dù chỉ một chút thôi cũng được nhưng hắn đã nhầm.

Nhạc phổ từ ống tay áo rơi xuống, đoạn tre vừa chạm đất đã gãy nát như chính trái tim của hắn vậy. Giờ hắn đã hiểu được cảm giác khi bị trường kiếm xuyên tim của nàng, cũng dầy vò đau đớn như thế này ư? Hắn mỉm cười chua chát, kiếp trước hắn giết chết trái tim nàng, phủ sạch mọi tình cảm nàng dành cho hắn. Vậy mà kiếp này hắn vẫn muốn nàng đối xử tốt với hắn ư? Tàn Lục quả là ngu ngốc!

P/s: Khi viết về Tàn Lục, ta thật sự đã đặt cảm xúc của bản thân mình vào để viết về hắn. Con người này kiếp trước quá phóng túng, kiếp này phải trả giá vì món nợ hắn gây ra. Lạc Nhi không phải người tuyệt tình, người tuyệt tình với nàng trước chính là hắn. Trên đời này có những thứ, một khi đã mất đi sẽ mãi mãi mất, vĩnh viễn không tìm lại được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Ôm Nàng Vào Lòng

Author: Lục Lạc Nhi

Đêm nay ánh trăng rất sáng, nhưng dù có sáng hơn nữa thì từ thác nước Thiên Ngân hắn cũng không thể nhìn thấy mặt trăng. Huyền Vũ kết thúc buổi luyện tập của mình, rẽ đôi làn nước rời khỏi hang động. Từ sau lần đến thăm Lạc Nhi cách đây một năm, hắn luôn bị sư phụ quản lý rất chặt, không cho phép hắn rời khỏi Thiên giới nửa bước. Dù vậy người cũng không ngăn cản việc hắn muốn liên lạc với nàng nữa. Vì thế mà hắn đã tặng nàng Niệm Hóa Liên, Niệm Hóa Liên có vẻ ngoài là một bông hoa sen đỏ nghìn cánh. Không chỉ có công dụng làm pháp khí di chuyển mà nó còn là một món bảo bối truyền tin hiệu quả.

Mỗi ngày hắn sẽ viết thư cho nàng, những lá thư đó nàng đều sẽ hồi âm cho hắn. Cứ như thế mà thời gian một năm cũng không còn quá dài, lúc hắn mệt mỏi hay nhớ nàng, những lá thư ấy chính là sự xoa dịu đối với hắn. Nhưng hôm nay Lạc Nhi vẫn chưa hồi âm thư của Huyền Vũ, khiến hắn có chút lo lắng. Trong lúc hắn suy nghĩ miên man, không biết từ khi nào trước mặt hắn đã xuất hiện Mai Lạc cung. Huyền Vũ ngăn người nhìn cánh cửa, tại sao hắn lại lạc bước đến đây? Có phải vì quá lo lắng mà ngay cả lý trí của hắn cũng lạc đường rồi ư? Huyền Vũ cười trừ rồi lắc đầu xua đi suy nghĩ đó, nhưng khi hắn định quay bước rồi đi đã có một tiếng gọi khiến hắn dừng bước: “Thượng tiên! Người đến thăm rừng mai ư?”

Là Ngọc Cầm, tiểu cung nga mà hắn đã giao cho Lạc Nhi, khi nàng đến Âm Tư Môn, Ngọc Cầm luôn túc trực ở Mai Lạc cung chăm sóc mọi thứ. Nghe Ngọc Cầm nhắc đến rừng mai, bất giác hắn lại nhớ đến nàng, Huyền Vũ mơ hồ gạt đầu một cái rồi bước vào Mai Lạc cung. Dưới tán cây quen thuộc là chỗ nghỉ ngơi yêu thích của nàng, hắn ngồi xuống ngắm nhìn, thưởng thức vị trà quen thuộc. Xung quanh hắn tràn ngập hương hoa mai, nhìn những cánh hoa đỏ rực xoay tròn trong gió, hắn khẽ cảm thán: “Hoa mai khắp tứ hải bát hoang, chắc có lẽ chỉ có ở chỗ Lạc Nhi là đẹp nhất!” Ngọc Cầm cũng gạt đầu tán thưởng: “Chú tử cũng hay thường nói hoa mai ở Mai Lạc cung là đẹp nhất!”

Hắn mỉm cười phát tay để Ngọc Cầm lui xuống, nàng ta tuân lệnh rồi đi, chỉ để Huyền Vũ lại một mình. Hắn dựa lưng vào gốc cây, đôi mắt hẹp dài khép lại, giữa nơi chốn tràn ngập hình ảnh về nàng, hắn cảm thấy rất yên bình. Giấc ngủ tìm đến hắn ngay lúc này, trong giấc mộng thoáng qua, hắn đã nhìn thấy những hình ảnh kỳ lạ, cảnh tượng chân thật đến nỗi khiến hắn phải giật mình tỉnh dậy: “Lạc Nhi!” Tiếng gọi chứa đựng nỗi đau xé tận tim gan, Huyền Vũ mở bừng mắt ra, đôi mắt của hắn trở nên mờ lung. Hắn nhìn quanh một lượt, xác nhận mình vẫn đang ở Mai Lạc cung, hắn mới dám thở phào nhẹ nhõm. Huyền Vũ đưa mắt nhìn bàn tay của mình, đôi tay mà hắn thấy nhuốm đầy máu của nàng. Đôi mắt xinh đẹp đến chết cũng không thể nhắm lại, trường kiếm xuyên tim khiến nguyên thần của nàng vỡ nát. Người đang ôm nàng trong tay lại là kẻ đã giết nàng, Thiên nữ Tàn Y!

Trong giấc mộng, hắn là người đến muộn, chỉ có thể nhìn thấy Tàn Y một tay ôm lấy thân thể của Lạc Nhi, còn tay kia lại ra sức chém giết thiên binh, Hàn Nguyệt cũng chết dưới tay của Tàn Y. Nhìn thấy trường kiếm xuyên qua cơ thể của nàng, hắn đã nổi lên sát tâm thật sự, pháp khí rút ra đâm về phía Tàn Y. Với khả năng của Tàn Y có lẽ đã tránh được một kiếm đó, nhưng nàng ta lại đứng yên, bình thần nhìn về phía hắn, khóe môi còn nở nụ cười hài lòng: “Ta cướp Lạc Nhi của ngươi! Ta trả lại ngươi một mạng, ta đi trước tìm nàng!” Lưỡi kiếm xuyên qua yết hầu, đoạt mạng ả ta ngay lập tức. Cái chết của Tàn Y rất tàn nhẫn, Huyền Vũ đập mạnh vào thân thể Tàn Y khiến cái xác bật ngửa ra sau.

Đôi tay của hắn mở rộng, bắt lấy Lạc Nhi trong lòng Tàn Y. Lúc ôm được nàng trong lòng, hắn vẫn không tin đó chính là sự thật. Huyền Vũ dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của nàng: “Lạc Nhi! Đừng đùa với ta nữa, nàng mau tỉnh dậy đi, hoa mai ở Thiên Ngân đã nở rồi, ta đưa nàng đi ngắm. Lạc Nhi. . .” Những tiếng cuối cùng gọi nàng, Huyền Vũ như tắc nghẹn, thần tiên thì không có thất tình lục dục. Làm thần tiên mười mấy vạn năm, tu vi đã đến hàng Thượng thần, đến tận bây giờ hắn mới biết khóc. Những giọt nước mắt căm lặng rơi xuống khuôn mặt của nàng, rơi vào khóe mắt Lạc Nhi rồi lăn xuống. Là hắn đang khóc hay nàng đang đau lòng?

Hắn không biết tại sao mình lại có một giấc mơ như vậy, nhưng điều hắn nhìn thấy vẫn khiến hắn sợ. Bản thân hắn không hề có thiện cảm với Tàn Y, nếu nàng ta thật sự làm hại đến Lạc Nhi. Cho dù mất mạng hắn cũng sẽ quyết liều một lần giết chết ả như trong mộng. Nhưng hắn sẽ không để Lạc Nhi chịu đựng kết cục bi thảm như vậy, nàng nhất định phải sống, sống thật hạnh phúc. Giấc mơ hoang đường càng khiến Huyền Vũ thêm lo lắng, hôm nay nàng vẫn chưa trả lời thư cho hắn. Mà Tàn Y lại ở gần nàng hơn nàng ở gần hắn, nếu có chuyện gì bất trắc xảy ra, hắn cũng không thể cứu nàng kịp thời.

Huyền Vũ đứng bật dậy định sẽ đến Âm Tư Môn một chuyến, nhưng trước khi hắn kịp niệm thần thuật, thì một nguồn tiên khí mạnh mẽ áp đảo mọi thứ đã lan tỏa ra. Hắn kinh ngạc nhìn về phía xuất phát của nguồn tiên khí, người có được sức mạnh như vậy, còn ai khác ngoài Thượng thần Mẫn Nguyên, sư phụ của Lạc Nhi? Vậy là ngài ấy đã xuất quan rồi, nếu thế thì càng tốt, hắn cũng có chuyện cần bàn với Thượng thần Mẫn Nguyên. Chân thân vừa động đã nhắm hướng Trường Nguyên cung mà đến, không ai biết Huyền Vũ đã nói gì với Mẫn Nguyên.

Nhưng ngay trong đêm đó, cung điện của Thiên đế xảy ra đại loạn, còn bản thân Hàn Hạ cũng khó sống tốt. Bị Thượng thần Mẫn Nguyên đánh cho một trận thập tử nhất sinh, phải nằm dưỡng thương trên giường mấy ngày mới có thể bước xuống. May mà có công chúa Hàn Nguyệt ngăn cản, Thiên đế mới có thể thoát khỏi kiếp này. Sáng hôm sau Mẫn Nguyên lại không nói câu nào, đã một đường đi thẳng đến Âm Tư Môn đòi người.

Thiên đế nghe tin chỉ biết đập giường cắn chiếu: “Huynh ấy làm mất hết mặt mũi của bản tôn rồi!” Thiên hậu vừa bưng khay đựng cháo bước vào, lại nghe thấy câu nói ấy của Thiên đế, khẽ trừng mắt với hắn: “Người còn dám nói sao? Lúc trước cả gan quảng đệ từ bệ môn của Mẫn Nguyên cho người khác dạy dỗ. Huynh ấy không vì nề mặt Hàn Nguyệt đã đánh chết người rồi. Râu rồng của người liệu còn mấy cái để huynh ấy nhổ sạch đây?” Thiên đế nghe được giọng nói của Mị Cơ, ngay lập tức uất ức gọi: “Mị Cơ! Nàng máng ta sao?” Thiên hậu thở dài, gõ vào trán hắn một cái: “Hồi trước thiếp đã khuyên người đừng làm, giờ thì ráng chịu hậu quả đi!” Thiên đế nuốt nước mắt chịu sự giáo huấn của ái thiếp, ngoan ngoãn dưỡng thương trên giường.

Huyền Vũ đứng trước Thiên Môn chờ đợi, vừa nhìn thấy bóng dáng của Niệm Hòa Liên đã mỉm cười rạng rỡ. Ông tay phát lên bóng người đã biến mất, chỉ để lại phía sau một đạo huyền quang màu lam. Lạc Nhi ngồi trên Niệm Hòa Liên, tinh thần của nàng không mấy tỉnh táo. Lúc hất tay Tàn Lục ra, hình như có vật gì đó được cất trong ống tay áo của hắn. Ánh mắt bất ngờ của hắn khi đó nàng cũng nhìn thấy, chẳng qua Lạc Nhi đang giả điên bỏ chạy. Nhưng ánh mắt đó, ánh mắt đó cứ ám ảnh lấy nàng, Lạc Nhi tức giận vò mái tóc, hàng chân mày khẽ cau lại. Mẫn Nguyên cười thương bạc bay cạnh nàng, nhìn thấy biểu hiện của nàng cũng không nói gì cả.

Đứa trẻ này hành sự thì có vẻ tuyệt tình, nhưng lại là người suy nghĩ nhiều nhất, tương lai nếu cứ tiếp tục như vậy, người thiệt thòi sẽ là nàng. Mẫn Nguyên vừa nghĩ vừa cảm nhận được khí tức của Huyền Vũ đến gần, hắn giảm tốc độ lại, để Niệm Hòa Liên vượt lên trước. Với tình trạng hiện giờ của nha đầu ngốc đó, chắc chắn sẽ không nhận ra Huyền Vũ đang đến gần. Đúng như dự đoán của Mẫn Nguyên, đến khi Huyền Vũ bay đến bên cạnh nàng vẫn không hề phát hiện.

Huyền Vũ mỉm cười đầy thích thú, gọi tên nàng: “Lục Lạc Nhi! Muội định không nhận người thân sao?” Lúc đó nàng mới giật mình thoát khỏi những suy nghĩ rồi rầm kia, Lạc Nhi vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Huyền Vũ. Bản thân vui đến mức quên mất mình đang ngồi trên Niệm Hòa Liên, thần lực không ổn định khiến bông hoa chao đảo một cái. Lạc Nhi hoảng sợ theo bản năng muốn tìm chỗ bám víu, nhưng giữa không trung thì có vật gì để nàng có thể bám vào?

Ngay lập tức một cánh tay vững chắc đã vươn ra, không chỉ giữ lấy nàng mà còn nhấc bổng nàng ra khỏi Niệm Hỏa Liên, ôm nàng vào lòng của hắn. Lạc Nhi định thần lại, vừa nhìn Huyền Vũ, vừa nói: “Huyền Vũ! Muội trở về rồi!” Huyền Vũ mỉm cười nhìn nàng, rồi bất chợt dùng sức níu cánh tay ôm chặt lấy nàng, đầu của hắn tựa vào vai của nàng. Lạc Nhi bất ngờ vì hành động kỳ lạ của hắn, nàng khẽ gọi: “Huyền Vũ? Huynh làm sao vậy?” Huyền Vũ lắc đầu: “Ta không sao, muội ngồi yên nào, để huynh xem một chút. Đã ốm đi hay mập lên rồi?”

Nhưng chỉ có hắn mới biết, được ôm nàng trong lòng mới có thể khiến trái tim bất an của hắn từ từ bình tâm trở lại. Hơi thở ấm áp quấn quýt bên tai, mùi hương dịu dàng tỏa ra từ làn tóc, thân hình mảnh mai mong manh như sương sớm. Dáng vẻ này của nàng, đủ sức khiến bất kỳ ai rung động, lại thêm vết chu sa đỏ thắm giữa trán, càng làm tăng thêm phần quyến rũ cho vẻ yêu nghiệt của nàng. Huyền Vũ thở ra một hơi đầy thoải mái, ngay từ lần đầu tiên gặp nàng, hắn đã xác định chỉ có thể để tâm đến một mình nàng mà thôi. Cảm giác trước giờ vẫn chưa từng thay đổi, đối với hắn nàng chính là người quan trọng nhất.

Lạc Nhi không biết Huyền Vũ đang làm gì, nhưng nhìn thấy hắn chỉ ôm nàng mà không nói gì, lại khiến nàng cảm thấy hơi lo. Trước mặt nàng hắn luôn là một người tao nhã, hành sự đứng mực, nhưng hôm nay trước mặt sư phụ còn ôm nàng như vậy, điều gì đã khiến hắn bất an đến thế. Nàng đưa tay vỗ nhẹ lên lưng hắn, giọng nói nhẹ như hơi thở: “Muội đã trở về rồi, từ nay sẽ không khiến huynh phải lo lắng nữa.” Từng cái vỗ về của nàng khiến trái tim của Huyền Vũ lại rung lên lần nữa, đập mạnh liên hồi. Nàng đang coi hắn như hải tử mà đồ dành sao? Hắn thật sự rất muốn cười trước suy nghĩ ngây thơ của nàng.

Huyền Vũ buông nàng ra rồi búng nhẹ lên trán của nàng: “Mới một năm không gặp đã lớn gan như vậy. Xem này còn béo lên thấy rõ, chắc hẳn muội chẳng chịu luyện tập gì đâu nhỉ, suốt ngày chỉ biết ăn thôi.” Lạc Nhi ôm trán xoa xoa chỗ bị gõ, rồi trừng mắt với hắn: “Ai nói muội chỉ biết ăn, ngay cả sư phụ cũng đã khen muội có tiên căn tốt. Có huynh mới là người cả ngày chỉ biết ăn đấy!” Huyền Vũ bật cười trước thái độ của nàng, gật đầu: “Được rồi, ta mới là kẻ suốt ngày chỉ biết ăn. Còn muội là nhân duyên ngàn người có một, thiên phú tu đạo thành tiên.”

Mẫn Nguyên đi ở phía sau, nghe Huyền Vũ trêu chọc nàng, cũng phải phì cười thành tiếng. “Sư phụ! Người đứng về phía huynh ấy!” Lạc Nhi tỏ cáo Mẫn Nguyên, nhưng hắn chỉ làm bộ như đang xem trò vui, vội vàng xua tay: “Vi sư không thấy, không nghe thấy gì cả. Là trời mát quá, trời mát quá.” Lạc Nhi nhìn kẻ trước người sau cùng cười nàng, tức giận đến mức muốn thổ huyết. Chỉ còn cách nuốt lệ đợi đến khi về đến Thiên giới, sư tỷ Hàn Nguyệt sẽ giúp nàng trừng trị hai người này thế nào?

P/s: Đa tạ cả nhà đã cho ta ý kiến, nam chính đã được quyết định rồi nhưng ta sẽ không tiết lộ đâu. Đạo này không thấy nàng gautruc đâu - _ - Nàng ơi nàng đâu rồi. Vẫn cảm thấy nàng minh tam cuồng ngược, nàng thật dễ sợ. Một lần nữa cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình nhé. Mai lại có chương nha, đặc biệt mai có thể có từ 2-4 chương nha :3

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Tín Vật

Author: Lục Lạc Nhi

Tin tức Thượng thần Mẫn Nguyên đã xuất quan nhanh chóng lan truyền khắp tứ hải bãi hoang, tất cả thần tiên trong tam giới đều rất vui mừng vì sự kiện này. Số người tìm đến Trường Nguyên cung xin bái phỏng ngày càng nhiều, suốt ngày tụ tập ngoài đại môn, cửa lớn của Trường Nguyên cung sắp bị họ đập nát luôn rồi. Bên trong Trường Nguyên cung, Hàn Nguyệt và Lạc Nhi đang nhàn nhã ngồi đánh cờ, Mẫn Nguyên thì ngồi bên cạnh là trọng tài phân xử thắng thua. Dường như sự ồn ào bên ngoài làm ảnh hưởng đến tâm trạng của Hàn Nguyệt, nàng hạ cờ xuống rồi đứng phắt dậy: “Tỷ thua rồi! Nhưng đợi một chút, để tỷ xử lý xong đám người phiền phức ngoài kia đã. Sau đó sẽ bồi thường cho muội!”

Lạc Nhi gật đầu, động tác cũng nhanh hơn một chút, phân loại hai quân cờ trắng đen trên bàn cho vào hộp. Đợi khi Hàn Nguyệt đi khỏi, nàng mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Mẫn Nguyên: “Người có ý để sư tỷ phải thua!” Một Thượng tiên như nàng làm sao thắng được ái nữ mà Thiên đế yêu quý nhất. Cảm nhận của nữ thứ phụ có thể hơn Hàn Nguyệt, nhưng luận về đánh cờ nàng ấy vẫn hơn nàng một bậc. Nếu lúc này Mẫn Nguyên không âm thầm trợ giúp, sợ rằng ngay từ khi bắt đầu nàng đã thua rồi. Mẫn Nguyên nhắc tách trà lên môi, nhấp một ngụm: “Lát nữa, hãy đưa ra yêu cầu của con đối với Hàn Nguyệt. Chắc chắn con bé sẽ dốc lòng thực hiện.”

Nàng khó hiểu nhìn hắn, “Tại sao?” Vì sao lại muốn nàng thắng cuộc đến thế, cho dù phải dùng đến cách mờ ám vẫn muốn nàng phải đưa ra yêu cầu đối với sư tỷ. Mẫn Nguyên cười nhẹ, xoa đầu nàng: “Sư tỷ của con nhất định phải trở thành Đế cơ tiếp theo của Thiên giới.” Hắn vừa nói xong, thì sự ồn ào bên ngoài cũng chấm dứt, tác phong của Hàn Nguyệt trước giờ vẫn luôn nhanh nhẹn như vậy. Khi nàng ấy trở lại, thì bàn cờ đã được dọn đi, thay vào đó là một bàn điểm tâm nhẹ, còn Lạc Nhi thì đang bận tâm thưởng thức đồ ăn ngon.

Hàn Nguyệt ngồi xuống bên cạnh sư muội, cũng nhón tay lấy món bánh mình yêu thích rồi hỏi: “Muội muốn ta làm gì cho muội nào?” Lạc Nhi bình thản như không: “Tỷ hãy làm Đế cơ cai quản Thiên giới đi!” Món điểm tâm trượt khỏi ngón tay của Hàn Nguyệt rơi xuống lại chiếc đĩa bên dưới. Nàng nhìn Lạc Nhi, có cảm giác không thể tin được: “Đến cả muội cũng biết rồi sao?” Lạc Nhi gật đầu, việc Thiên đế có ý định thoái vị nhường lại ngôi vị cửu ngũ chí tôn, không phải ai cũng biết được đâu.

Hàn Hạ chỉ có một mình Hàn Nguyệt là nữ, lại không muốn sư tỷ chịu ủy khuất. Vì thế trước khi truyền lại ngôi vị Đế cơ, ông còn tốn công sắp đặt hôn sự cho Hàn Nguyệt và Mạch Ân. Lúc này cũng là lúc nam chính kiếp trước lên sân khấu, trở thành mối họa thâm sát Thiên tộc về sau. Mẫn Nguyên chắc chắn không biết về những việc xảy ra sau này, nhưng nàng cảm thấy sư phụ không hề thích Mạch Ân. Với biểu hiện vừa rồi của sư phụ,

Lạc Nhi khẳng định sự phụ thuộc của mình lên ngôi Đế cơ, tự do định đoạt tương lai của mình mà không chịu sự ràng buộc của bất kỳ ai. Đây cũng là tâm lòng mà người làm sự phụ dành cho đại đệ tử của mình!

Lời hứa của Hàn Nguyệt, nàng ấy vẫn sẽ tuân thủ, Hàn Nguyệt cũng không hỏi nàng lý do tại sao lại yêu cầu như vậy. Lạc Nhi tin chắc rằng với sự thông minh của sư tỷ, đã sớm đoán ra vấn đề lúc này tỷ ấy đang đau với sự phụ chứ không phải đau với nàng. Nếu không khi tấn công đã không quyết liệt dữ dội như vậy, khác hẳn với cách hành xử dịu dàng thường ngày. Khi Hàn Nguyệt rời khỏi Trường Nguyên cung, Lạc Nhi mới có thể thở phào, sau đó lại chuyển sự chú ý đến sự phụ đại nhân đang ngồi cạnh. “Người định sẽ làm gì tiếp theo đây?” Lạc Nhi hỏi Mẫn Nguyên, hần nhìn nàng một cái rồi nói: “Đợi Hàn Nguyệt lên ngôi Đế cơ, ta sẽ dẫn con rời khỏi Thiên giới đi lịch luyện. Trước đó vì sư sẽ dạy con đạo pháp, bên ngoài không thể so với Thiên giới hay Âm Tư Môn, con phải chăm chỉ học tập nhiều hơn trước đây!”

Lạc Nhi đã hiểu ra, Mẫn Nguyên giống như Hàn Hạ, người đang có ý định truyền thừa bát y cho nàng. Nhưng điều làm Lạc Nhi khi không hiểu, chính là tại sao Mẫn Nguyên lại vội vã như vậy. Hình như có điều gì đó sắp xảy ra, khiến Mẫn Nguyên và Hàn Hạ không thể không chuẩn bị chu toàn mọi thứ cho nàng và Hàn Nguyệt. Nàng chờ đợi, những chuyện đó nàng không thể biết được, tình tiết nàng nắm được trước khi đến thế giới này hoàn toàn vô dụng. Mọi chuyện cứ rối loạn không ngừng, khiến cho bản thân nàng cũng trở nên bất lực, chỉ có thể bước đến đâu tính đến đó. Suy nghĩ nhiều khiến bản thân nàng gặp áp lực rất lớn, thay vì cứ suốt ngày lo âu. Nàng cảm thấy cứ để mọi thứ tiến triển theo lẽ tự nhiên là được, khi chuyện xảy đến thì nàng sẽ đối diện.

Mẫn Nguyên đứng dậy đi đến thư án xử lý công văn tồn đọng, Thiên đế ngã bệnh vì thế người được chỉ định nhiếp chính là Mẫn Nguyên. Công việc trước đây của Hàn Hạ cứ thế đổ dồn cho Mẫn Nguyên khiến hần bận bịu không ngừng. Lạc Nhi buồn chán nhìn những món bánh điểm tâm trên bàn, phẩy tay một cái đã gom chúng vào túi càn khôn. Nàng vừa đứng dậy định rời đi thì Mẫn Nguyên đã nói: “Mang cả những món quà kia đi. Tất cả đều cho con, muốn chơi hay muốn tặng ai thì tùy!” Nàng đưa mắt nhìn những tặng vật của thần tiên khắp tứ hải bát hoang gửi đến, khê trầm trở. Nhiều như vậy đều cho nàng, sự phụ đại nhân đúng là người rộng lượng. Nàng vâng một tiếng rồi gom tất cả vào túi, sau đó mới chịu rời đi. Khi nàng vừa bước ra khỏi cửa, nàng không biết Mẫn Nguyên đã mỉm cười mắng nàng: “Nha đầu ngốc! Đồ vốn dĩ đều là tặng lễ của con!”

Chúng thần tiên trước giờ đều biết tính Mẫn Nguyên không thích giao thiệp nhiều. Những dịp lễ tết cũng chưa từng nhận tặng phẩm của bất kỳ ai. Nhưng tiểu đồ đệ của Thượng thần lại là chuyện khác, sự phụ vừa xuất môn đã đến đón tiểu đồ đệ về, chứng tỏ Lạc Nhi có bao nhiêu quan trọng trong lòng Mẫn Nguyên. Các vị thần tiên liền mượn danh nghĩa chúc mừng Thượng tiên Chu Tước trở về Thiên giới mà gửi lễ vật đến. Nhưng không thể cứ như vậy gửi thẳng đến chỗ nàng, họ đành phải thông qua Mẫn Nguyên. Vậy mà Thượng thần Mẫn Nguyên trước giờ không nhận quà, nay lại vì lý do nhận giúp tiểu đồ đệ mà phá lệ mở cửa Trường Nguyên cung, đón tiếp khách khứa.

Lạc Nhi trở về Mai Lạc cung của mình, phẩy tay một cái đã bày bừa những món nàng mang về được từ cung của sự phụ. Ngọc Cầm đứng ở bên cạnh tròn mắt nhìn nàng: “Chủ từ! Sao lại nhiều đồ như vậy?” Lạc Nhi mỉm cười bảo nàng ta: “Giúp ta sắp xếp một chút, đều là của sự phụ cho ta!” Ngọc Cầm ra hiệu cho các cung nga khác tiến tới giúp nàng cất đồ. Nhưng đến khi chạm tay vào một ống trúc được cột cẩn thận, nàng ta bỗng dừng lại, Ngọc Cầm cảm lấy ống trúc đưa lên cao. Về ngoài đặc biệt đơn giản của nó khiến nàng chú ý đến, nhất là chữ được khắc phía ngoài ống trúc: “Mai? Là hoa mai sao?”

Lạc Nhi nghe thấy tiếng của Ngọc Cầm bèn ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy ống trúc trong tay nàng ấy, Lạc Nhi đã ngẩn người. “Đưa nó cho ta!” Ngọc Cầm nhanh chóng dâng lên cho nàng rồi xoay người tiếp tục công việc đang dang dở. Lạc Nhi nâng lấy ống trúc trên tay, nghiêng người trên ghế: “Mai?” Phía bên ngoài ống trúc có khắc một chữ mai, nhìn đường nét cứng cỏi lại quen thuộc khiến nàng nhận ra chủ nhân của món quà này là ai, Tần Y. Một tia chán ghét hiện lên nơi đáy mắt, tại sao hần cứ như âm hồn không tan, lờn vờn trước mặt nàng như vậy. Những tưởng không có người đón lấy, ống trúc sẽ rơi xuống đất tạo tiếng động mạnh. Nhưng chờ mãi mọi thứ vẫn yên tĩnh khiến nàng quay đầu lại.

Đứng sau lưng nàng là Huyền Vũ, còn ống trúc thì lại nằm trong tay của hần. Bộ dạng của hần cũng giống như nàng lúc này, chăm chú quan sát chữ khác bên ngoài ống trúc. Phát hiện ra nàng đã thấy hần, Huyền Vũ ngẩng đầu lên nhìn nàng: “Nếu không thích thì có thể bảo Ngọc Cầm cất đi. Dù sao cũng là tâm ý của các vị thần tiên, muội đừng vứt lung tung như vậy.” Lạc Nhi cười trừ, nếu hần biết món quà này do Tần Y gửi đến, liệu hần còn nói được những lời như vậy không? Nàng vươn tay ra đoạt lấy ống trúc, tiện tay ném vào đồng hồ Ngọc Cầm đang phân loại rồi hỏi Huyền Vũ: “Huỳnh đến tìm muội sao?” Huyền Vũ gật đầu với nàng, bàn tay đưa về phía nàng chờ đợi: “Ta có một thứ muốn cho muội xem, muội đi với ta chứ?”

Lạc Nhi đặt tay mình vào tay hần không chút do dự, nàng mỉm cười xinh đẹp: “Đúng lúc muội cũng có thứ muốn đưa cho huỳnh!” Khi bóng dáng của cả hai khuất hẳn, Ngọc Cầm và đám cung nga mới dám ngẩng đầu lên. Những tiếng cười khúc khích vang lên trong Mai Lạc cung. Ngọc Cầm trừng mắt với các nàng: “Các muội không biết sợ sao, bây giờ còn dám cười chủ tử? Còn không mau nhanh tay lên, đồ đạc cần sắp xếp rất nhiều đấy!” Một tiểu cung nga nhỏ tuổi phì cười, bắm vào cánh tay của nàng lắc nhẹ: “Ngọc Cầm tỷ tỷ, tỷ không thấy chủ tử và Thượng tiên Huyền Vũ rất đẹp đôi sao? Ngay cả cách hành xử cũng tâm ý tương thông khiến người khác phải ghen tỵ.”

Ngọc Cầm gõ lên trán nàng ta vài cái rồi trách mắng vài câu, đợi khi các nàng chú tâm vào công việc trở lại. Lúc này, nàng mới nở nụ cười dịu dàng trên môi, lời tiểu cung nga khi này cũng là suy nghĩ của nàng. Thượng tiên vì chủ tử hy sinh nhiều ra sao, nàng chính là người chứng kiến tất cả. Tấm chân tình này ngay cả nàng cũng phải cảm động, nàng không tin một tiểu cô nương đáng yêu như chủ tử lại không có chút cảm xúc nào.

Thác Thiên Ngân vẫn giống trong ký ức của nàng, Niệm Hỏa Liên rẽ đôi làn nước đi vào hang động. Lạc Nhi đập lên Niệm Hỏa Liên đáp xuống lưng đình, những con đom đóm lấp ló xung quanh nàng, như chào đón nữ chủ nhân đã trở về. Đợi Huyền Vũ an vị ngồi xuống bên cạnh, nàng lập tức nói: “Lần này là để muội nói trước!” Huyền Vũ gật đầu: “Được! Lần này nhường muội.” Lạc Nhi đưa tay ra phía trước, Huyền Vũ nghi hoặc đặt tay hần vào tay nàng. Lạc Nhi vận dụng tiên khí, bàn tay còn lại phát ra linh lực, chẳng mấy chốc Huyền Vũ đã cảm nhận được trên bàn tay của hần có thứ gì đó dần xuất hiện.

Đến khi Lạc Nhi thu bàn tay lại, thì trong tay hần đã có một cây trâm màu lam tinh xảo. Vừa chạm vào đã tỏa ra linh khí quen thuộc của nàng, hần ngạc nhiên ngẩng đầu lên: “Là cho ta sao?” Lạc Nhi gật đầu, trong đôi mắt lóe lên sự tự hào: “Là do sự phụ dạy muội cách làm đây! Dù không thể so bì được với Cửu Nguyệt Hoàn, Niệm Hỏa Liên, hay ngọc phượng hoàng. Nhưng đây là tâm ý của muội, huỳnh nhất định không được trả lại đâu đấy.” Huyền Vũ nghe xong vô cùng sững sốt, nàng vì hần mà học làm pháp khí từ Thượng thần Mẫn Nguyên sao?

Nhưng hần lại thấy có điều kỳ lạ, dù cây trâm này phát ra tiên khí lại không ẩn chứa bất kỳ sức mạnh khủng khiếp nào. Thay vào đó, hần lại cảm thấy có một luồng chân khí âm áp cuộn trào bên trong cây trâm ngọc. Hần đưa tay vuốt ve thân ngọc, bỗng nhiên chính giữa cây trâm hiện ra một đường tơ đỏ mỏng manh. Dù chỉ trong thoáng chốc nhưng hần vẫn nhận ra, đường tơ mỏng đó chính là máu, máu của phượng hoàng lửa. “Lạc Nhi! Muội dùng máu của mình để đúc thành cây trâm ngọc này ư?” Bàn tay hần khẽ siết chặt lại, máu của phượng hoàng rất quý giá, bất kể là với người hay yêu ma, thần tiên cũng vậy.

Lạc Nhi khoanh tay trước ngực, “Đúng vậy! Nhưng huynh không được phép trả lại đâu. Nếu không muội cũng sẽ trả lại những thứ đồ huynh đã tặng muội.” Huyền Vũ khó xử nâng trâm ngọc: “Nhưng . . . Nhưng muội có biết máu phượng hoàng của muội có khả năng làm những gì không? Tại sao lại tự tiện trích máu luyện pháp khí như thế?” Đương nhiên nàng biết, máu phượng hoàng một khi đã đổ sẽ không thể thu lại. Người bình thường uống phải không cần tu đạo cũng có thể thành tiên. Yêu ma uống phải sẽ rửa sạch huyết nhục trở thành một tinh linh thuần khiết. Thần tiên uống phải lại gia tăng công lực, đạt đến cảnh giới thượng thừa, có thể tái sinh từ cõi chết.

Nhưng hần vì nàng đã hy sinh nhiều như vậy, đến cả bản thân mình cũng không hề quan tâm. Vậy chút máu đó có là gì cơ chứ? Trích máu nhận chủ, cả đời này cây trâm ấy sẽ thay nàng bảo vệ hần, cho dù thật sự có ngày hần hồn lìa khỏi xác, nhưng chỉ cần có nó bên cạnh, máu phượng hoàng vẫn có thể giúp hần tái sinh. Hành động của nàng chỉ xuất phát từ lòng biết ơn nhưng lại không biết được trong mắt Huyền Vũ lại mang ý nghĩa khác. Tộc phượng hoàng có một quy tắc, nhân duyên do tự mình định đoạt, hơn nữa mỗi khi tìm được người mình yêu nhất, phượng hoàng sẽ tự trích máu mình luyện thành pháp bảo tặng cho người đó làm tín vật.

Đôi mắt của Huyền Vũ trở nên âm áp, đôi tay khẽ xoa đầu nàng, hần mỉm cười vui vẻ: “Nha đầu ngọc, thứ như thế này làm sao huynh có thể trả lại cho muội chứ?” Lạc Nhi hài lòng gật đầu hưởng thụ sự dịu dàng của Huyền Vũ. Phải rồi, sao hần có thể trả lại cây trâm cho nàng được, một lời đã định cả đời buộc chặt. Cho dù là làm tướng thi sao, hần cũng không thể để nha đầu ngọc nghịch này trao tín vật cho kẻ khác. Nhất định không được!

P/s: Đến lúc này thì mọi người đã nhận ra ai là nam chính rồi chứ nhỉ? Tín vật đều được gửi đến, nhưng Lạc Nhi đã chọn rồi, và sẽ không hối hận. Mong là nàng sẽ được hạnh phúc, và mọi người sẽ luôn ủng hộ Lạc Nhi nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Điên Cuồng

Author: Lục Lạc Nhi

Ngay hôm đó Lạc Nhi trao cho Huyền Vũ cây trâm huyết ngọc, còn hần lại trao cho nàng một cuốn cầm phổ. Hần dạy nàng đàn khúc nhạc, từng ngón tay mãi miết rượt đuổi nhau trên phím đàn, Huyền Vũ đã trêu ghẹo nàng rất vui vẻ. Khúc nhạc mà Huyền Vũ dạy nàng được đặt tên Lạc Tư điệu, có nghĩa là tương tư lạc lối về. Hần không biết nàng hiểu được bao nhiêu qua khúc nhạc ấy, nhưng hần vẫn muốn nàng học, để khúc nhạc có thể thay hần bảo vệ nàng. Lạc Tư điệu là ẩn số còn thiếu để hoàn thiện lá chắn khi cận chiến, khiến đối phương không thể chạm vào người điều khiển đàn, mà còn bị phản phệ lại một phần ba công lực.

Còn về phía Hàn Nguyệt, sư phụ Mẫn Nguyên của nàng vừa nói hôm trước, hôm sau đã đốc thúc việc lên ngôi Đế Cơ của Hàn Nguyệt. Mối hôn sự với Mạch Ân cũng vì một lời nói không thích của người mà hủy bỏ. Lạc Nhi chống tay lên cằm xem trò vui, thật đáng tiếc cho nam chính Mạch Ân, cả cơ hội lên sân khấu biểu diễn cũng không có. Nhưng với dã tâm của hần ta, không sớm thì muộn cũng tìm cách tiếp cận Thiên tộc lần nữa. Hàn Nguyệt cũng không có phản ứng gì với việc hôn sự bị hủy, thậm chí còn có chút vui mừng. Mạch Ân thần quân gì đó nàng chưa từng gặp, huống chi là bắt nàng phải cưới hần.

Mọi việc cứ tiến triển thuận lợi như thế cho đến ngày đăng cơ của Hàn Nguyệt. Khắp tứ hải bát hoang, thần tiên đều tụ hội về Thiên giới, Hàn Nguyệt mặc bộ triều bào màu vàng kim, đầu đội mũ ngọc, chân đi hài ngũ sắc. Đứng trên đại điện Nhân Thiên cung nhận sự triều bái của quần thần, Lạc Nhi ngẩng đầu nhìn sư tỷ, mỉm cười đầy hạnh phúc. Cuối cùng thì sư tỷ của nàng cũng thoát khỏi số phận bị thảm kiếp trước, vừa trở thành quân cờ trong tay cả Tần Y và Mạch Ân. Đến bây giờ Hàn Nguyệt đã ngồi trên vị trí cao cao tại thượng kia, bên cạnh còn có sư phụ giúp đỡ, chắc chắn tỷ ấy sẽ bình an một đời.

Trong lễ đăng cơ của Hàn Nguyệt, Âm Tư Môn cũng phái người đến tham dự, là đệ tử Tiểu Thất và Tần Lục. Hần đứng dưới lễ đài, ánh mắt tìm kiếm bóng dáng nàng, y phục màu đỏ tươi rực rỡ, nụ cười chưa bao giờ tắt trên môi của nàng. Vì việc Hàn Nguyệt lên ngôi Đế Cơ mà nàng vui vẻ như vậy sao? Tần Lục nhún mày lại, kẻ đứng bên cạnh nàng là Huyền Vũ, trường bào màu lam phảng phất hơi thở thanh bình. Hai người đứng chung một chỗ tạo nên một sự hòa hợp khó nói thành lời. Hần nhìn thấy niềm vui trên khuôn mặt của nàng còn lan đến tận ánh mắt của Huyền Vũ. Chỉ cần nàng vui vẻ, Huyền Vũ sẽ lập tức mỉm cười theo.

Tần Lục siết chặt nắm đấm, nhìn nàng không chớp mắt, tại sao nàng có thể cười nói với Huyền Vũ, mà lại luôn dành cho hần bộ mặt không vừa lòng? Kiếp trước chẳng phải người nàng quan tâm nhất vẫn là hần sao? Tình cảm trong thoáng chốc lại có thể dễ dàng thay đổi như thế à? Những câu hỏi đó cứ xoay tròn trong đầu làm hần mãi chẳng thể thoát ra được. Rồi bất chợt hần đứng ra chấp tay hành lễ với Mẫn Nguyên và Hàn Nguyệt: “Đệ tử Tần Lục của Trường tôn Gia Cẩn Bình, có một món quà muốn gửi đến Đế Cơ!” Lời nói của hần đã thành công thu hút sự chú ý của mọi người. Ngay cả Lạc Nhi cũng phải nhìn hần, trong đôi mắt trong suốt kia lóe lên sự tò mò khó hiểu.

Mẫn Nguyên thoáng do dự, nhưng Hàn Nguyệt đã lên tiếng: “Xin Tàn Lục thần quân cứ tự nhiên!” Hàn Nguyệt đã biết Tàn Lục chính là Tàn Y, nàng ấy cũng muốn xem thử vị thần quân này sẽ làm gì trong ngày lễ đăng cơ của mình. Tàn Lục nhận được lời chấp thuận, hần nhanh chóng tiến lên sân khấu đã được dựng sẵn, rồi ngồi xếp bằng. Sau đó hần ngẩng đầu về phía Lạc Nhi, giọng nói rõ ràng: “Để hoàn thành món quà này, không biết tiểu tiên có thể mượn pháp khí của Thượng tiên Chu Tước được không?”

Lạc Nhi còn đang ngẫm nghĩ, tại sao hần lại chịu dễ dàng bỏ qua cho nàng như vậy, nhưng lời vừa rồi của hần đã khiến nàng đập tan câu hỏi đó. Hóa ra hần chỉ chờ thời cơ thích hợp mà thôi, nàng nhếch môi cười nửa miệng, khi thân hình di chuyển định bước ra thì Huyền Vũ đứng bên cạnh đã ngăn nàng lại. “Lạc Nhi! Để cho ta!” Huyền Vũ vừa nói xong đã đoạt lấy Cửu Nguyệt Hoàn trên tay của nàng, nghiêng người một cái, bóng dáng màu lam đã đến bên cạnh Tàn Lục. Hần mỉm cười trao đàn cho Tàn Lục: “Tàn Lục thần quân, đây là pháp khí mà Thượng tiên Chu Tước yêu thích nhất, nay xin giao vào tay ngài!”

Tàn Lục đón lấy Cửu Nguyệt Hoàn, ánh mắt lạnh lùng liếc về phía Lạc Nhi. “Được lắm nàng dám trốn ta sao, để ta xem nàng trốn được bao lâu?” Tàn Lục thâm nghĩ, bàn tay đã nhảy múa trên phím đàn, trước khi Huyền Vũ trở về bên cạnh Lạc Nhi đã nhìn thấy ánh mắt của hần. Huyền Vũ bỏ lại sau lưng một câu, khiến nhịp điệu của Tàn Lục thoáng run rẩy: “Đừng dọa nàng ấy, ngươi không có tư cách đó!” Lúc này Tàn Lục thực sự đã tức giận, thiếu chút nữa đã bóp gãy Cửu Nguyệt Hoàn trong tay. Nhưng hần vẫn còn đủ tỉnh táo để nhận ra đây là đâu, điệu nhạc lại một lần nữa vang lên, giai điệu quyến rũ lòng người.

Đây là khúc nhạc hần đã gửi cho nàng, nhưng chưa một lần được nàng tấu lên. Tàn Lục có thể cảm nhận được đây là lần đầu tiên Cửu Nguyệt Hoàn biết đến giai điệu này. Sự khó chịu trong lòng hần càng sâu, vậy là nàng đã không nhận được món quà của hần, hay Mẫn Nguyên và Huyền Vũ đã không đưa nó đến tay nàng. Trường kiếm bên thân của hần cảm nhận được Cửu Nguyệt Hoàn bên cạnh, chẳng mấy chốc cũng run rẩy theo sự tức giận của hần. Lạc Nhi đón lấy ánh mắt của Tàn Lục, sự tức giận, khó hiểu, oán trách đều hần sâu trong đôi mắt của hần.

Còn nàng chỉ bình thần nhìn lại hần, cứ như đang thưởng thức một khúc nhạc hay. Khi phím tơ cuối cùng ngân hết nốt nhạc, cả Nhân Thiện cung đều vang lên tiếng vỗ tay, Tàn Lục đứng lên cúi chào rồi bước đến chỗ Lạc Nhi. Cửu Nguyệt Hoàn được hần nâng cao trong tay, đưa lên trước mặt nàng: “Đa tạ Thượng tiên đã cho mượn đàn. Pháp khí này quả là đồ tốt!” Lạc Nhi nhìn hần, nhưng nàng không có ý định đón lấy đàn, nàng mỉm cười với Huyền Vũ: “Huynh xem là thần quân đang khen tay nghề của huynh đây! Pháp khí do huynh đích thân làm ra, sao có thể là hạng tầm thường được.” Huyền Vũ cũng cười với nàng, rất thuận tay đoạt lấy Cửu Nguyệt Hoàn, sau đó đưa cho nàng: “Đàn của muội đây!”

Từ đầu đến cuối nàng không hề nói với hần nửa lời, Tàn Lục ném một cái nhìn sắc lạnh về phía nàng. Rồi xoay lưng trở về chỗ của mình, chờ đợi buổi lễ kết thúc. Tiểu Thất ngồi bên cạnh hần tự cảm thấy mình rất xui xẻo, khi phải nhận lời sự phụ hộ tổng tiểu ma vương này đến đây. Ánh mắt của hần nhìn về phía Lạc Nhi, haizz tiểu sư muội đúng là tiểu sư muội. Chỉ cần nàng ấy đi đến đâu sẽ lập tức mang theo tiếng cười và sự vui vẻ đến đó. Nàng rời khỏi Âm Tư Môn rồi, chút ánh sáng cuối cùng cũng bị nàng mang đi luôn.

Rượu đã đến tuần thứ ba, Lạc Nhi lợi dụng chúng thần tiên đã say không ít, bèn kéo tay áo Huyền Vũ, rồi cả hai lặng lẽ rời khỏi bữa tiệc. Vừa thoát ra được nàng đã vurun vai ngập một tiếng: “Đứng là tra tấn người khác! Nếu không phải vì sự ty và sự phụ bất muội đến cho bằng được, thì muội đã ở lại Mai Lạc cung ăn bánh ngắm hoa rồi rồi!” Huyền Vũ nhìn biểu hiện đáng yêu của nàng, bất giác lại đưa tay sờ trâm huyết ngọc trên đầu mình một cái. “Muội lười biếng như thế, tại sao đạo pháp càng ngày càng tiến bộ vậy hả? Hay là muội lại dùng chiêu trò gì để qua mặt Thượng thần Mẫn Nguyên đứng không?”

Lạc Nhi trừng mắt với hần, giọng điệu dạy bảo nói: “Đó gọi là thiên phú bẩm sinh, huynh có hiểu được không?” Hần lắc đầu làm bộ không hiểu, rào bước đi vòng quanh nàng vài cái: “Ta không hiểu, muội giải thích thử xem thế nào là có thiên phú bẩm sinh!” Lạc Nhi cũng lười đối co với Huyền Vũ, dứt khoát trả lời: “Huynh đừng giả vờ nữa, mau đi kiếm bánh hoa mai cho muội đi. Lúc nãy chẳng phải huynh đã thua cược rồi sao?” Trong lúc buồn chán, nàng và hần đã cá cược xem Tăng trưởng Thiên vương sẽ uống được bao nhiêu tuần rượu mới say. Ai dè ngay cả một giọt ngai ấy cũng không động vào, khiến Huyền Vũ thua thê thảm. Nay với giao kèo trước mắt, hần đành phải trộn mắt đi trộm bánh hoa mai cho nàng.

Lạc Nhi ngồi dưới một gốc cây đợi Huyền Vũ, nàng thích thú cười thầm. Bắt một người như hần đi trộm bánh cho nàng quả là một chuyện bất khả thi. Đệ nhất quân tử của Thiên tộc, để xem hôm nay hần làm sao trộm được bánh đây? Nàng vui vẻ trong lòng, tự nhiên tinh thần cũng sáng khoái hơn, đối với việc có ai theo dõi cũng không hề để ý. Cho đến khi hần đến bên cạnh nàng, Lạc Nhi mới tự mắng bản thân đã sơ suất. Nàng nhanh chóng đứng dậy, xoay bước muốn rời đi nhưng cánh tay đã bị giữ lại. Hần kéo nàng rất mạnh, mạnh đến nỗi khiến nàng đứng không vững suýt nữa thì ngã.

Nhưng hần lại ném nàng vào thân cây, lúc nàng tưởng tấm lưng mảnh mai của nàng sẽ đập mạnh vào đó. Thì Tàn Lục đã đưa một cánh tay ra sau đỡ lấy thắt lưng của nàng, áp nàng sát vào thân cây: “Nàng sợ không? Chỉ cần ta muốn, ta có thể lập tức ép nàng trở về bên cạnh mình. Nhưng mà Lạc Nhi, ta lại dung túng nàng như thế, để nàng tự do làm mọi việc theo ý mình. Còn nàng thì sao, cứ phải làm ta tức điên lên thì mới chịu dừng lại sao?” Hần gần giọng nói với nàng, khuôn mặt của hần ở rất gần với nàng, ngay cả hơi thở của Lạc Nhi hần cũng cảm nhận được.

Lạc Nhi nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh, nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hần. Những sợi tóc mai cọ nhẹ vào cằm khiến hần ngửa ngáy: “Ta không sợ ngươi! Mà ngươi nói sai rồi, ngươi chưa bao giờ dung túng ta cả, ta không phải vật sở hữu của ngươi. Tàn Y, đây là Thiên giới, không phải Âm Tư Môn. Ta cũng không phải là tiểu nha đầu mới được sinh ra từ Bát Nhã cách đây một năm. Chỉ cần ta muốn, ta vẫn có cách khiến ngươi phải thả ta ra!”

Hần nghiêng răng giữ chặt lấy cằm của nàng: “Nàng vốn là của ta, kiếp trước luôn quanh quẩn bên ta như hình với bóng. Đến nay cũng vậy, vĩnh viễn là của ta!” Nàng nhũm mày lại vì đau, bỗng nhiên nàng cảm thấy Tàn Lục đã điên thật rồi, trước đây vì hận mà điên, còn bây giờ là vì yêu mà điên sao? “Ngươi có biết tại sao ngươi sống lại được không?” Lạc Nhi bất chợt hỏi hần khiến hần không biết trả lời nàng thế nào.

Nàng đưa tay ra đặt lên trái tim mình, nhìn sâu vào mắt hần trả lời từng chữ: “Máu phượng hoàng chảy ra từ tim ta, đã nhuộm đỏ pháp khí của ngươi. Máu phượng hoàng tái sinh tất cả, là vật phẩm trân quý nhất thế gian. Hôm đó, ngươi bị Huyền Vũ giết chết, ngươi tưởng mình may mắn đến nỗi sống lại để bắt đầu tất cả sao? Ngươi sai rồi, chính là máu của ta đã tái sinh ngươi, nhưng ngươi cũng không ngờ rằng ta cũng đã sống lại. Còn mạng cả ký ức hai kiếp người đối diện với ngươi. Tính tới tính lui ngươi vẫn nợ ta nhiều hơn ta nợ ngươi, ngay cả cái mạng nhỏ này cũng là do ta nhặt về cho ngươi. Vì thế ngươi không có tư cách nói chuyện ở đây chính là ngươi, Tàn Y!”

Cơ thể hắn chấn động thật sự, từ lúc sống lại hắn chỉ nghĩ do chấp niệm hắn dành cho nàng quá nặng. Vì thế mà ông trời mới để cho hắn sống lại lần nữa, bù đắp cho nàng mọi thứ. Nhưng thật không ngờ, mạng của hắn là đổi lại từ máu của nàng. Lạc Nhi nói đúng người không có tư cách yêu cầu nàng làm bất cứ điều gì chính là hắn? Giữa những suy nghĩ đau khổ đó hắn như tìm được một lý do để bám víu vào: “Được, cứ cho là ta sống lại là nhờ có nàng, vậy không phải cũng vì nàng mà ta sống lại sao. Chúng ta đã gắn kết với nhau như vậy cũng là có lý do, nếu không Cửu Nguyệt Hoàn và trường kiếm của ta làm sao lại hợp nhất với nhau?”

Nàng cười giễu cợt, nắc nẻ: “Ngu ngốc! Pháp khí của ngươi và của ta đều được làm từ một loại cây nghìn năm mọc ở Nguyệt cung. Hơn nữa ngươi có biết pháp khí ngươi đang sử dụng trước đây từng thuộc về Thượng thần Chu tước tiền nhiệm hay không? Bà ấy tên là Uyển Chi, là sư tỷ của Trương tôn Gia Cẩn Bình, trong trận chiến năm đó giữa thiên tộc với yêu ma, bà vì đỡ một kiếm cho Gia Cẩn Bình mà không may qua đời. Trước khi nhắm mắt còn để lại pháp khí của mình, dặn dò sư phụ ngươi trao cho người thích hợp. Hai đệ tử của Uyển Chi chính là Hàn Hạ và mẫu thân của ngươi, đó cũng là lý do Gia Cẩn Bình luôn bảo vệ ngươi hết mực như vậy. Truyền lại cho ngươi pháp khí của Uyển Chi, âu cũng là duyên phận giữa ngươi và bà ấy, nhưng một chút cũng không hề liên quan đến sự tình của ta và ngươi. Ngươi có hiểu không?”

Hai tay hắn buông thõng, đôi mắt mờ to không thể tin được, hắn vốn tưởng nàng và hắn chính là duyên phận. Nhưng lại không ngờ được, một chút quan hệ cũng không có, ngay cả pháp khí hợp thể cũng chỉ là tình cờ. Nàng lợi dụng lúc hắn sơ hở lách người trốn thoát khỏi vòng tay của hắn. Lạc Nhi vận dụng tiên khí, phi thân rời khỏi nơi đó, nàng không muốn đứng gần con người đáng sợ này. Lời nàng nói có một nửa là thật, một nửa là lừa hắn. Kiếm đàn hợp nhất không chỉ vì nhân duyên của Uyển Chi với Tần Y, mà còn bởi vì chấp niệm của hắn đối với nàng quá nặng. Cộng thêm đặc tính tương tự của hai loại pháp khí mà dẫn đến việc hợp nhất.

Là nàng đang lừa hắn, cả đời này cho dù nàng có muốn phủ nhận, thì hắn vẫn mãi là một phần của nàng. Còn Tần Lục cũng bởi vì đã yêu quá đậm, mới bị tổn thương vì những lời nói của Lạc Nhi. Nếu không yêu sẽ không dễ dàng tin tưởng lời nàng nói như vậy, Tần Lục đứng lặng ở đó, để mặc cho nỗi điên cuồng cao xé trong tim.

P/s: Haizz nam nhân dễ bị lừa, không tốt, không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Ma Tâm

Author: Lục Lạc Nhi

Lạc Nhi đến tìm Huyền Vũ, tinh thần của nàng vẫn chưa hoàn toàn bình phục sau lần gặp gỡ vô tình với Tần Lục. Nhưng khi vừa nhìn thấy hắn, Lạc Nhi lại không thể không bật cười, quả đúng là Huyền Vũ. Người như hắn sao có thể làm những loại chuyện như trộm đồ được chứ? Hắn nghe thấy tiếng cười của nàng, Huyền Vũ nhanh chóng xoay người lại, mỉm cười khó xử: “Lạc Nhi! Có thể đổi thành nhiệm vụ khác được không?” Nàng cố nén cười, bước lại gần hắn, đưa mắt đánh giá từ trên xuống dưới một lượt rồi gật gù: “Trộm bánh thì có thể không làm, nhưng làm bánh chắc không làm khó được huynh nhi?”

Hắn vỗ ngực đảm bảo: “Việc này thì ta làm được!” Nói xong bước vào nhà bếp trực tiếp xắn tay áo làm bánh cho nàng. Lạc Nhi ngẩn ngơ đứng bên cạnh, nhìn Huyền Vũ nhào bột, nặn bánh, cho củi vào lò, hấp bánh bằng xứng. Mọi việc cứ như mây bay nước chảy, một chút ngưng ngấp cũng không có, Lạc Nhi chống cằm ngưỡng mộ nhìn hắn: “Chuyện gì huynh cũng biết làm, sau này lấy thê tử rồi nhất định sẽ không để đại tẩu bị thiệt thòi! Thật ngưỡng mộ huynh đấy!” Huyền Vũ trở tay mở nắp xứng bánh, mỉm cười: “Chuyện ta lấy thê tử còn xa lắm. Mau lại đây, bánh hoa mai đã xong rồi!”

Nàng ngồi trước đĩa bánh nóng hổi, thơm phức, không nhịn được bốc một chiếc cho vào miệng. Bánh vừa chạm vào đầu lưỡi, nàng đã cảm nhận được hương hoa mai quen thuộc, tay nghề của Huyền Vũ cao hơn đám Ngọc Cầm rất nhiều. Vừa thưởng thức bánh hoa mai, nàng vừa hỏi hắn: “Huynh đã từng gặp Mạch Ân thần quân chưa?” Huyền Vũ đang dọn dẹp lại nhà bếp, nghe nàng hỏi vậy, hắn ngẩng đầu lên nhìn nàng: “Sao đột nhiên lại có hứng thú với chuyện của Mạch Ân thần quân?” Nàng vô tư đáp: “Muội chỉ tò mò mà thôi, người xuất sắc như thế nào mới được Thiên đế tin cậy giao phó hạnh phúc một đời của sư tỷ vào tay hắn cơ chứ?”

Huyền Vũ tiếp tục công việc đang dang dở, “Ta mới gặp Mạch Ân thần quân một lần, không thể nói cho muội biết chính xác về phẩm cách của ngài ấy. Nhưng nếu phải nhận xét, thì ta chỉ có thể nói, ‘Tính tình đa đoan, biến hóa khó lường’. Con người này tốt nhất muội không nên giao thiệp, đã tâm can gần gũi càng thêm sâu. Có lẽ vì điểm này mà Thiên đế mới chọn Mạch Ân thần quân để giao phó Đế cơ Hàn Nguyệt. Một khi đã kết hôn với Hàn Nguyệt, Mạch Ân với bản lĩnh của mình, có thể vừa phò tá Đế Cơ, vừa trấn áp quần thần bên dưới. Nhưng huynh lại không hiểu được, nếu Mạch Ân không chỉ muốn phò trợ mà còn có dã tâm khác. Liệu Đế Cơ Hàn Nguyệt có thể chống đỡ được không? Thiên đế hình như cũng đã cân nhắc đến việc này, nếu không đã không đồng ý hủy bỏ hôn sự kia.”

Lạc Nhi gật gù, dã tâm của Mạch Ân rất lớn, hắn muốn đoạt lấy ngôi vị Thiên đế kia, cai quản tam giới, tứ hải bát hoang. Bây giờ có sư phụ chống đỡ, Hàn Nguyệt coi như đã qua được một kiếp nạn, nhưng mà sau này thì sao? Khi sư phụ đưa nàng rời khỏi Thiên giới đi lịch luyện, ai sẽ là người ở bên cạnh Hàn Nguyệt lúc khó khăn nhất? Nàng chạy mày lại suy tư, trong đám triều thần đã quy trước sư tỷ hôm nay, có kẻ nào thật lòng quy phục chứ? Huyền Vũ dọn dẹp xong xuôi, trở lại bên cạnh nàng, nhìn bộ dạng của nàng lúc này hắn chợt hiểu: “Từ nhỏ Thanh Long và Hàn Nguyệt đã cùng nhau lớn lên, tuy hay cãi nhau thật, nhưng đã là bằng hữu, nhất định huynh ấy sẽ giúp đỡ Đế Cơ.”

Nghe lời hấn nói, nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt của hai người giao nhau, nàng buột miệng: “Huynh biết thuật đọc tâm sao?” Huyền Vũ lắc đầu, ngồi xuống tự rót cho mình một ly trà: “Ta chưa đạt được đến cảnh giới đó, khắp tứ hải bát hoang e rằng người biết được thuật đọc tâm cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.” Nàng đoạt lấy ly trà trên tay hấn, cau mày hỏi: “Vậy thì tại sao?” Huyền Vũ thở dài một cái: “Ta cũng không thể giải thích rõ ràng với muội, ta chỉ có thể nói không cần thuật đọc tâm cũng có thể hiểu được một người đang nghĩ gì mà. Đúng không Lạc Nhi?” Hấn đã nói như vậy nàng cũng không tiếp tục truy hỏi nữa, Huyền Vũ thật sự đã động chân tâm với nàng rồi.

Nàng cúi đầu xuống, không nhìn vào mắt của hấn nữa: “Vi sao lại để tâm đến muội như vậy? Còn không tiếc thứ gì, tất cả đều dành phần tốt nhất cho muội?” Từ lâu nàng đã muốn hỏi hấn những lời này, nhưng nàng lại không dám. Chuyện Huyền Vũ yêu Lạc Nhi là điều hiển nhiên, nhưng đó lại là với nữ thứ phụ nguyên bản, còn nàng thì sao. Chẳng qua chỉ là một kẻ xuyên không vào thân xác của người khác, cướp đoạt hạnh phúc mà nữ thứ phụ nên có. Nếu hấn biết nàng vốn không phải người hấn yêu, hấn sẽ phản ứng như thế nào?

Huyền Vũ khó hiểu nhìn nàng, hấn không biết tại sao nàng lại hỏi hấn như vậy, nhưng hấn vẫn có thể giải thích dễ dàng: “Muội có tin vào nhân duyên tiền định không?” Nàng lắc đầu với hấn, Huyền Vũ cười nhẹ tiếp tục nói: “Ta thì lại tin, từ lần đầu tiên gặp muội, ta đã không thể rời mắt khỏi muội rồi. Không phải vì đáng vẻ xinh đẹp đáng yêu của muội, cũng không phải vì thân phận là tiểu đệ tử bé nhỏ của Thượng thần Mãn Nguyên, càng không phải vì danh hiệu Chu Tước của muội. Mà chính là vì linh hồn của muội, sợi dây liên kết bắt đầu từ trái tim ta đến trái tim của muội.”

Hấn đưa tay chạm vào ngực mình rồi chuyển đến trước mặt nàng, ngón tay dừng lại giữa không trung chỉ vào tim của nàng, Lạc Nhi sửng sốt, lời hấn nói nàng nghe không hiểu, hấn đã nhìn thấy một sợi dây liên kết giữa nàng và hấn sao? “Có phải bây giờ uội rất hoang mang đúng không? Lúc đầu ta cũng như muội vậy, không biết tại sao mình lại có thể nhìn thấy những điều lạ lùng đó. Nhưng sư phụ đã bảo ta rằng, đó chính là nhân duyên tiền định, không phải muội thì sẽ không là bất kỳ ai khác.” Nàng còn chưa hết ngạc nhiên, hỏi lại: “Không phải muội thì sẽ không là ai khác ư?”

Huyền Vũ thu tay về gạt đầu với nàng: “Đúng vậy!” Những điều này làm nàng thật sự hoang mang, nếu như thế thì tình yêu mà hấn dành cho nữ thứ phụ kiếp trước sẽ đi về đâu. Huyền Vũ đọc được tâm trạng phức tạp, của nàng tuy vậy hấn lại không hiểu vì sao Lạc Nhi lại băn khoăn như vậy. Hiện giờ hấn vẫn chưa nói với nàng rằng hấn thích nàng, nhưng hấn biết nàng cũng đã phần nào đoán ra được. Hấn không muốn thúc ép nàng, hấn muốn để nàng dần dần tiếp nhận hấn. Huyền Vũ xoa đầu nàng: “Đừng suy nghĩ nhiều, hiện giờ muội vẫn còn nhỏ lắm, thời gian sau này chuyện quan trọng hơn vẫn là tu luyện. Đừng xao lãng chuyện học hành!”

Lạc Nhi ngẩng đầu lên, hấn không hề thúc ép còn bảo nàng đừng để ý. Nếu cứ tiếp tục chìm đắm trong sự dịu dàng này, không biết chừng nàng sẽ rơi vào tình yêu vốn không thuộc về nàng mất. Hấn nói đúng, tính theo tuổi của Thiên tộc, nàng mới được sinh ra hơn một năm tuổi, dù hình dáng và cách cư xử có chừng chặc thế nào. Thì trong mắt các trưởng bối Thiên tộc, nàng vẫn là một đứa trẻ con chưa lớn, chưa hiểu chuyện. Lạc Nhi gạt đầu, tiếp tục ăn bánh hoa mai, vị bánh trong miệng không còn ngọt ngào như lúc đầu nữa. Bây giờ lại mang theo chút cay cay xé lòng, khiến nàng muốn nuốt xuống cũng khó khăn.

Đợi nàng ăn hết bánh, Huyền Vũ liền đưa nàng về Mai Lạc cung, sau đó lập tức trở về chỗ sư phụ của mình. Chỉ còn lại một mình, Lạc Nhi thờ thần lang thang trong Mai Lạc cung. Hạ nhân nhìn thấy cũng làm như không biết, nhanh chân rời khỏi nơi nàng đang đứng để tránh làm phiền nàng. Lạc Nhi lại bước vào rừng mai đỏ thắm, thả mình dưới những tán hoa lộng lẫy, nàng ngẩng đầu lên trời để mặc cho hoa rơi trên tóc. “Lạc Nhi ơi, Lạc Nhi! Người vốn không nên đến đây, không nên xuất hiện tại nơi này. Cướp mất những thứ của người khác làm của mình, nhất định sẽ chịu quả báo!” Nàng tự nhủ với chính mình, mà không biết rằng có một người đang lẩn mình nơi kín đáo mà nhìn nàng.

Tần Lục vươn tay ra phía trước, cứ như thể đang chạm vào hình bóng của nàng đằng xa, đầu ngón tay mãi miết phát họa những đường nét thanh tú của nàng. “Ta đã nói, dù nàng có bỏ ta thì ta cũng không thể rời khỏi nàng. Lạc Nhi! Nàng chính là ma tâm của ta. Dù là bất cứ ai, vì bất kỳ lý do nào, ta cũng không cho phép nàng trở thành nữ nhân của kẻ khác! Không bao giờ!” Hấn giận dữ vung tay một cái, hoa mai xung quanh nàng tán ra đột ngột khiến Lạc Nhi giật mình. Trước khi nàng kịp định thần thì Tần Lục đã xuất hiện bên cạnh, bắt lấy thất lung của nàng. Trong đầu hấn lúc này trống rỗng, chỉ còn lại duy nhất một suy nghĩ muốn độc chiếm nàng mà thôi.

Mạch Ân là kẻ giáo hoạt, một khi đã quyết định làm chuyện gì, nhất định hấn sẽ không bỏ cuộc giữa chừng. Hồn sự với Đế Cơ bị hủy bỏ, hấn lập tức tìm mục tiêu thích hợp, cuộc nói chuyện của Lạc Nhi và Tần Lục sau lễ đăng cơ của Hàn Nguyệt đã bị hấn nghe thấy. Dù không hiểu hết nhưng hấn cũng đã phần nào đoán ra tình cảm đặc biệt của Tần Lục dành cho tiểu sư muội của Đế Cơ. Ngay từ ban đầu hấn đã phát hiện ra ma khí trong người Tần Lục, Mạch Ân cũng rất ngạc nhiên khi biết được điều đó. Muốn tìm hiểu thân phận thật sự của Tần Lục không hề khó, chỉ cần suy đoán một chút cũng đã dễ dàng nhận ra Thiên nữ Tần Y chính là Tần Lục, người được đưa đến Âm Tư Môn bái sư học đạo.

Sau khi bị những lời nói của Lạc Nhi đã kích, tinh thần của Tần Lục vốn đang chấn động nên nhất thời không kịp phản ứng, Mạch Ân đã lợi dụng sơ hở đó, ra tay đánh ngất Tần Lục, sau đó lại cài vào người hấn ta cấm chế ma thuật. Khiến cho ma khí trong người Tần Lục bị kích động mà thoát ra ngoài, lu mờ lý trí trong cơ thể của hấn. Mạch Ân ra tay tàn độc, nếu không chiếm được hấn sẽ phá hủy mọi thứ. Nếu Tần Lục vì Lạc Nhi mà gây ra những chuyện đại nghịch bất đạo, thì Thiên tộc nhất định sẽ náo loạn. Đến lúc đó người hưởng lợi nhiều nhất chính là hấn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tương Kế Tự Kế (1)

Lạc Nhi rùng mình vì ma khí của hắc, chẳng phải sư phụ đã áp chế ma khí của Tần Lạc rồi sao, vì sao hắc lại trở nên như vậy? Tần Lạc ôm lấy nàng, siết chặt đến nỗi Lạc Nhi có cảm giác thất lưng của mình sắp gãy làm hai. Trong đôi mắt đối diện nàng lúc này, nàng hoàn toàn nhận ra rằng Tần Lạc đang chìm trong dục vọng của riêng hắc. Ma tính trong con người hắc làm lu mờ lý trí, nếu nàng không làm gì đó, có lẽ hắc thực sự sẽ gây tổn thương đến nàng. Lúc này nàng không thể cứng rắn với hắc, nàng sợ hắc sẽ nổi điên lên mất, bản tính của Tần Lạc vốn tàn bạo, nàng không dám đánh cược mạng sống của mình trong tay hắc. Nàng cố gắng nở một nụ cười với hắc, dịu giọng nói: “Tần Y! Thà ta ra có được không, ngươi làm ta đau!” Thanh âm mềm mại như nước khiến con người của hắc chuyển động, vòng tay nói lỏng ra một chút, nhưng vẫn ôm lấy nàng.

“Lạc Nhi! Ta sẽ không làm nàng bị thương. Lạc Nhi! Ta muốn nàng.” Hắc mỉm cười nhìn nàng, đầu ngón tay quyến luyến chạm vào làn da như bạch ngọc. Cơ thể Lạc Nhi thoáng run rẩy, ma khí chôn vùi bao quanh Tần Lạc, khiến hắc biến thành hình dạng rất đáng sợ. Con người đỏ như máu, mái tóc đen dài thả tung sau lưng, móng tay dài ra sắc nhọn, nụ cười tà mị trên môi khiến người khác kinh sợ. Nàng cố gắng chống lại bản năng muốn tránh né bản tay của hắc, nụ cười trên môi thêm phần rạng rỡ: “Ngươi đang nói gì vậy, sao lại có thể tùy tiện như vậy được. Ta vốn dĩ là Thượng tiên Chu Tước, nếu cùng ngươi làm những chuyện xằng bậy, vậy danh hiệu Chu Tước kia hóa ra là trò đùa ư?”

Tần Lạc nghe nàng nói vậy, bản tay đang mò vào áo trong của nàng lập tức dừng lại: “Kẻ nào dám phản đối, ta nhất định sẽ cho hắc chết không toàn thây.” Nói xong lại tiếp tục chuyện đang dang dở, mò vạt áo trước của nàng rồi cúi đầu xuống. Lạc Nhi hoảng hốt giữ lấy đầu hắc, nhưng miệng của hắc đã ngậm được nụ hoa trước ngực nàng, không ngừng cắn nuốt. Khuôn mặt của nàng đỏ bừng, đầu ngón tay siết chặt lấy những lọn tóc của hắc, lời nói đứt quãng trong hơi thở gấp gáp: “Không được! Ngươi mau ngừng lại, . . . Nếu ngươi còn tiếp tục, ta nhất định sẽ tự sát.” Vừa nghe thấy hai chữ tự sát, Tần Lạc đã ngừng phát đầu lên nhìn nàng, đôi mắt của hắc đã bị một màn sương mờ bao phủ.

Hắc gần giọng với nàng: “Nếu nàng muốn Huyền Vũ cũng chết theo nàng thì cứ thử?” Dứt lời đôi môi của hắc đã áp lên môi nàng tham lam khuấy đảo, Lạc Nhi như người mất hồn mềm nhũn trong tay hắc. Tần Lạc cảm nhận được hơi thở mềm mại của nàng, nở nụ cười thỏa mãn, vung tay một cái đã phủ một kết giới lên cả hai người. Kết ấn trong tay đưa vào cơ thể của nàng, trong chốc lát làn da bạch ngọc đã ứng hồng xinh đẹp, nhiệt độ của Lạc Nhi cũng tăng lên nhanh chóng.

Nàng không biết tại sao mình lại không thể phản kháng hắc, một chút sức lực cũng không có? Ma khí của hắc giữ chặt lấy nàng, không cho phép nàng sử dụng pháp lực. Dù sao hắc cũng là con trai của Ma Vương, trên người hắc một nửa là huyết thống của hoàng thất Ma tộc. Mà Ma tộc lại là khắc tinh của Thiên tộc, ngay cả khí tức cũng áp chế lẫn nhau. Nửa thân trên của nàng đã bị hắc cời gần hết, áo ngoài còn mắc lại ở cánh tay, Tần Lạc bế nàng, đôi môi vẫn chưa chịu rời đi. Thảm hoa mềm mại bên dưới đỡ lấy cơ thể mảnh mai kia, còn hắc thì phủ lên người nàng.

Lạc Nhi thật sự rất muốn khóc, toàn thân mềm nhũn không thể chống lại hắc, ngay cả niệm chú gọi Cửu Nguyệt Hoàn ra nàng cũng không thể làm được. Chỉ còn cách trơ mắt nhìn hắc khi dễ nàng, tàn sát bữa bãi trên cơ thể nàng. Nàng gợn tay muốn đẩy hắc ra, nhưng lại không thể đẩy được, sức lực của hắc lớn hơn nàng. Lạc Nhi đành phải nắm lấy vạt áo của hắc, nhỏ giọng cầu xin: “Đừng như vậy! Bây giờ ngươi không tỉnh táo, ngươi càng làm thế, ta càng hận ngươi. Cả đời này ngươi muốn bị ta ghét bỏ sao?” Hắc cười thành tiếng, đôi tay bận rộn vuốt ve hai chân của nàng: “Vốn dĩ nàng đã không chịu tha thứ cho ta, dù có bị ghét thêm chút nữa cũng có là gì.”

Mỗi nơi hắc đi qua đều để lại dấu vết của riêng hắc, Tần Lạc càng ngày càng điên cuồng, một tay ôm lấy quả đào nhỏ, chơi đùa chúng trong tay. Hành động của hắc khiến nàng khẽ ưm một tiếng, tiếng động yêu kiều làm hắc càng kích động, bản tay còn lại lần xuống dưới, giật lấy dải lụa quấn ở thất lưng. Chẳng mấy chốc cả cơ thể xinh đẹp của nàng hiện ra trước mặt hắc, tóc dài tán loạn, cơ thể kiều mị ứng hồng bắt mắt, hoa mai vương trên tóc nàng như điểm xuyết thêm cho khung cảnh này.

Lúc này Tần Lạc không thể khống chế bản thân được nữa, hắc rất muốn nhanh chóng chiếm lấy nàng. Làm nàng trải qua nỗi đau của lần đầu tiên, khiến nàng nhớ mãi khoảng khắc ấy, để nàng nhớ kỹ mình là nữ nhân của ai. Hắc chống nửa người lên cơ thể nàng, tự kéo thất lưng cời y phục của mình, sau đó dùng sức tách hai chân của nàng ra. Lạc Nhi sợ hãi cực độ, nhìn hắc ở trước người nàng chuẩn bị hành động, nàng bật khóc nức nở. Những giọt nước mắt cứ như châu sa lần xuống thảm hoa, Tần Lạc ngăn người nhìn nàng khóc, động tác bỗng nhiên dừng lại. Hắc cúi người xuống hôn lên má nàng, dùng đầu lưỡi liếm đi những giọt nước mắt kia.

Trong hơi thở rối loạn, Lạc Nhi cầu xin hắc lần nữa: “Tần Y! Dừng lại đi, làm ơn hãy dừng lại đi.”

Lần này không biết vì lý do gì mà Tần Lạc đã thực sự dừng lại, con người của hắc mở lớn nhìn nàng. Lạc Nhi lập tức chú ý đến màu mắt của hắc, màu đỏ đáng sợ đã biến mất trả lại con người đen láy huyền hoặc. Trước khi hắc kịp phản ứng, Cửu Nguyệt Hoàn đã xuất hiện trong tay nàng, ngón tay phẩy nhẹ trên phím tơ đã khiến hắc bị hất văng ra xa. Lạc Nhi ngồi dậy, cuộn tròn lấy cơ thể của mình, đầu ngón tay run run sợ hãi. Chỉ một chút nữa thôi. . . Là nàng thật sự đã bị hắc làm nhục. Bản tay đưa lên má, lau đi những giọt nước mắt còn sót lại, nàng niệm chú mặc lại y phục, dọn dẹp quang cảnh hỗn độn bên trong rừng mai. Còn Tần Lạc thì bị nàng trói chặt ở một bên, vẫn đang hôn mê bất tỉnh.

Bộ dạng lúc này của hắc đã trở lại bình thường, chỉ có điều khí sắc nhợt nhạt cứ như mới bị trọng thương. Sau khi đã bình tĩnh trở lại, Lạc Nhi ngẫm nghĩ mọi việc, tại sao Tần Lạc lại có những hành động can rở như vậy. Dù trước đây hắc đã có lần trêu ghẹo nàng, nhưng chưa từng vượt quá ranh giới như vậy. Đôi lúc sự hiểu biết của nàng về hắc, hiện giờ Tần Lạc đang rất sợ việc nàng cảm ghét hắc. Không thể nào có chuyện đang không chạy đến Mai Lạc cung bộc phát ma tính rồi tấn công nàng được. Chẳng lẽ vì những lời nói của nàng buổi sáng đã khiến hắc bị đá kích nghiêm trọng ư?

Lạc Nhi lắc đầu, không thể nào, hắc đã chịu đựng biết bao nhiêu chuyện tồi tệ, vậy mà còn chưa đủ để khiến hắc phát điên. Nếu không phải thế thì là vì lý do gì đây? Lạc Nhi tiến lại gần hắc, cẩn thận để không làm hắc tỉnh lại, uy lực do Cửu Nguyệt Hoàn phát ra là có tính toán. Ít nhất phải hơn hai canh giờ nữa hắc mới tỉnh lại được, Lạc Nhi bắt lấy cổ tay của hắc, ấn nhẹ xuống, mạch tượng rối loạn, chân khí bị tổn thương nghiêm trọng. Điều ngạc nhiên là trong người hắc còn có một luồng ma khí đang can quét chuyển động. Là ai đã truyền ma khí vào người hắc? Bỗng nhiên tất cả trở nên rõ ràng, là Mạch Ân!

Nàng đã quá coi thường hắc rồi, Mạch Ân chết tiệt, cứ nghĩ rằng chỉ cần Mẫn Nguyên hủy bỏ hôn sự, nàng có thể tránh được hắc ta. Vậy mà hắc lại

dám ra tay với Tần Lục, còn cố ý dẫn dụ Tần Lục đến chỗ nàng gây ra náo loạn. Nếu hậu quả nghiêm trọng, nàng không dám nghĩ đến những chuyện sẽ xảy ra sau đó. Nàng thở dài một tiếng, người như hần mà lại bị Mạch Ân dễ dàng lợi dụng như vậy, một Tần Y xảo quyết mưu mô đầy mình mà nàng biết đã đi đâu mất rồi. Lạc Nhi mở trời cho hần, khúc nhạc dịu dàng vang lên từ Cửu Nguyệt Hoàn, là khúc nhạc mà hần đã tặng cho nàng, tên chỉ có một chữ ‘Mai’.

Ma tính vốn dĩ bộc phát do tâm trạng của Tần Lục, nguyên nhân tất cả cũng vì nàng mà ra. Người buộc chuông phải là kẻ tháo chuông, Lạc Nhi dùng khúc nhạc hần viết, đẩy lùi chứng khí mà Mạch Ân đã truyền vào người Tần Lục. Dần dần ma khí bị ép ra ngoài hết, để lại bên trong luồng tiên khí ấm áp cuộn trào. Nàng phát tay thu lại đàn, điềm nhiên ngồi bên cạnh chờ hần tỉnh lại, con người này thật phức tạp, giữa lúc thần trí bị dục vọng khống chế lại có thể tỉnh dậy chỉ vì nước mắt của nàng.

Hần đã yêu nữ thứ phụ thật lòng, vì sao còn muốn lợi dụng làm tổn thương đến nàng ấy vào kiếp trước. Nhiều câu hỏi như vậy, nhưng nàng lại không thể trả lời hết được, có những điều tưởng chừng dễ hiểu hóa ra là nàng vốn chẳng biết gì. May mắn là Huyền Vũ đã rời khỏi Mai Lạc cung, nếu không cả Thiên giới này e rằng sẽ náo loạn mất. Nhắc đến Huyền Vũ, Lạc Nhi bất giác vuốt ve mảnh ngọc phượng hoàng bên thắt lưng một cái. Nữ thứ phụ quả là hạnh phúc, ít nhất khi nàng ấy chết còn có thể đem theo một tình yêu chân thành như vậy bên mình.

Tần Lục đã tỉnh lại ngay khi ma khí bị đẩy hết ra ngoài, nhưng hần vẫn giả vờ bất tỉnh. Hần không dám đối diện với nàng, hình tượng của hần đã mất sạch cả rồi. Trong lòng hần âm thầm day nghiêng Mạch Ân cả nghìn lần, dám làm Lạc Nhi ghét hần thêm nữa, nhất định Tần Lục sẽ khiến Mạch Ân chết không toàn thây. Dù hần có nghĩ như vậy, nhưng những hình ảnh lúc ma tính bộc phát hần vẫn còn nhớ. Từng nụ hôn cháy bỏng, những cái ôm cuồng nhiệt, và hơi ấm vương trên những đầu ngón tay khiến hần khó chịu.

Bây giờ nàng lại ngồi bên cạnh hần, mùi hương trên người nhàn nhạt lan tỏa trong không khí. Nếu không phải hần kiểm lòng mình, e rằng đã lập tức nhào đến hôn nàng rồi. Nhưng hần tự nhủ, nhất định phải kiềm nén, nhất định phải kiên nhẫn. Sự việc đã xảy ra như vậy, nếu hần còn tiếp tục làm chuyện xằng bậy, e rằng nàng sẽ biến mất khỏi mắt hần thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Tương Kế Tự Kế (2)

Author: Lục Lạc Nhi

Lạc Nhi hóa phép lấy ra ấm trà Quán Thanh mà nàng thích nhất, cẩn thận rót hai ly trà. Hai canh giờ đã trôi qua, nhưng Tần Lục vẫn nằm im bất động khiến nàng khó hiểu. Nàng nhắc tách trà ngang miệng, một tay đỡ lấy đầu nhìn về phía hần: “Ngươi còn định nằm ở đó bao lâu? Đây là Mai Lạc cung không phải Âm Tư Môn, Thất ca còn đang đợi ngươi về.” Lúc này Tần Lục mới ngượng ngùng mở mắt, ho nhẹ vài cái rồi ngồi dậy: “Nàng phát hiện ra từ khi nào?” Lạc Nhi hồ hững trả lời: “Đừng coi thường ta! Mau lại đây, trà Quán Thanh sắp nguội rồi.” Hần không biết nàng có ý gì, nhưng hiếm khi thấy nàng chịu chủ động ở cạnh hần như vậy, hần cũng không thể từ chối.

Tần Lục ngồi đối diện nàng, đưa tay đón lấy tách trà nóng, ánh mắt chưa từng rời khỏi khuôn mặt của nàng. Bây giờ nàng đang vui hay đang giận, quả thật hần nhìn không ra. Tần Lục cau mày lại uống cạn ly trà trên tay, không thể nhìn thấu tâm tư của nàng, hần thật sự rất khó chịu. Lạc Nhi đón lấy rót thêm cho hần một ly khác, rồi mới nói: “Những chuyện xảy ra, ta tin ngươi đều nhớ cả. Ta chỉ muốn hỏi, ngươi tính xử lý Mạch Ân thế nào?” May mà hần đã kịp uống hết, nếu không hần sợ mình sẽ phát ghen vì lời nói của nàng. “Nàng biết rồi sao?” Hần hoang mang hỏi nàng, những tưởng hần sẽ phải giải thích với nàng rất lâu, thì nàng mới chịu tin hần trong sạch.

Nàng mỉm cười xinh đẹp, ngón trỏ vô thức vuốt ve miệng ly trà: “Đã sống đến kiếp thứ hai, ngươi cho rằng ta sẽ còn ngu ngốc như lúc trước ư?” Hần trầm mặc, nàng nói đúng, tất cả cũng tại hần mà ra, Tần Lục thở dài một tiếng: “Ta xin lỗi!” Lạc Nhi không để ý đến lời xin lỗi kia, nhẹ giọng thúc giục hần: “Ngươi còn định chần chừ đến bao giờ? Mau nói cho ta biết ngươi định khiến Mạch Ân trả giá như thế nào?” Nghe được sự phản kích trong giọng điệu, hần nhướng mày hỏi ngược lại: “Vậy nàng muốn hần sao?” Lần này đến lượt Lạc Nhi rơi vào trầm tư, nàng nhắm mắt lại suy nghĩ, ấn đường hơi nhíu lại. Chu sa đỏ thắm giữa trán lấp lánh, tựa như cánh hoa mai kiêu diễm tô điểm thêm cho vẻ đẹp của nàng.

“Kiếp trước hần là kẻ thù của ngươi, cái chết của Ma Vương và công chúa Hàn Y cũng có công góp sức của hần. Sau đó lại lợi dụng thân phận của ngươi và hôn ước với Hàn Nguyệt nhằm chiếm đoạt ngôi vị Thiên đế. Tính qua tính lại, người cuối cùng phải chết lại là ta, nếu nói ta hận ngươi một thì ta cũng hận hần không dưới mười. Kiếp này hần diễn lại tuồng cũ, ta muốn xem thử đến khi hạ màn, ai mới là kẻ phải chết.” Lạc Nhi mở mắt ra, trong đôi mắt trong suốt nhuộm đầy sát khí.

Tần Lục không thích ánh mắt này của nàng, hần khẽ vỗ lên mu bàn tay của Lạc Nhi: “Đừng để sát tâm nổi lên, đôi tay của nàng được sinh ra để luyện cảm chứ không phải để giết người. Nàng muốn hần chết, ta nhất định sẽ để hần chết ngàn vạn lần.” Lạc Nhi đưa mắt nhìn bàn tay đang vỗ của hần, từ tốn nhắc nhở: “Tần Lục! Đừng vượt quá giới hạn.” Một tia đau lòng lướt qua đáy mắt của hần, bàn tay ngượng ngập thu tay về. Lạc Nhi nhìn thấy biểu hiện của hần, lòng thầm kêu không ổn, Tần Lục lúc này mới bị ma tính khống chế, ai biết được hần sẽ lên cơn cuồng loạn lúc nào. Tốt nhất là nàng không nên chọc giận hần, miễn cho sau này rước thêm phiền phức nào người.

“Tần Lục!” Nàng gọi tên hần, Tần Lục khẽ ừ đáp lại, ánh mắt chạm đất không hề nhìn nàng. “Nếu ta nói, ta có thể cố gắng. . . Xem ngươi là bằng hữu, thật lòng đối đãi như kiếp trước. Liệu ngươi có . . . Lợi dụng ta lần nữa không?” Khi nàng nói ra được những điều này, Lạc Nhi có cảm giác trái tim mình như được thoát khỏi gánh nặng. Dù chiếm lấy thân xác của nữ thứ phụ, nhưng những ký ức, tâm tư, tình cảm của nàng ấy đều còn nguyên vẹn. Nữ thứ

phụ đối với Tần Lục vừa yêu vừa hận, vì yêu nên mới hận. Lúc nàng đến, kế thừa không chỉ thân xác bên ngoài, mà còn có cả những điều trong lòng nữ thứ phụ nghĩ. Từ đó nàng đã biết được, nếu Lạc Lạc Nhi nguyên bản còn sống, nhất định nàng ấy sẽ cho Tần Lục một cơ hội để làm lại. Nàng thờ dài một tiếng, nữ thứ phụ ngốc nghếch, thánh mẫu ngây thơ như vậy, khó trách lại dễ dàng bị người khác hại thế thảm đến thế.

Tần Lục nghe nàng nói, như vớ được vàng, vui mừng đến mức như hải tử được kẹo, kích động nắm tay nàng, cười nói: “Thật ư? Lạc Nhi! Nàng thực sự muốn làm bằng hữu với ta một lần nữa sao?” Nàng cười khổ, quả là tâm tư đã sâu đến mức không thể thoát ra, duyên giữa nữ thứ phụ và Tần Lục không biết là nợ hay là duyên? Lạc Nhi bình thần nhắc lại: “Ta chỉ nói rằng mình sẽ cố gắng thôi.” Tần Lục tươi cười buông tay nàng ra, gật đầu: “Chỉ cần nàng chịu mở lòng với ta dù chỉ một chút, như vậy cũng đủ lắm rồi.” Lạc Nhi lắc đầu cười bất lực, nếu hắn sớm nhận ra thì kết cục của nữ thứ phụ ngày hôm nay sẽ khác.

“Bộ dạng của ngươi khi ma tính bộc phát rất đáng sợ, lúc không tự chủ được lại càng đáng sợ hơn. Liệu ngươi có bao giờ thử chủ động không ma tính của mình chưa?” Lạc Nhi hỏi hắn, Tần Lục đảo mắt nhìn nàng rồi nói: “Bình thường ta luôn sống với tiên thể, khi bị ma tính khống chế ngay cả lý trí cũng sẽ mất theo, không có cách nào dừng lại được.” Lạc Nhi sững sốt: “Vậy tại sao lúc này ngươi lại dừng được?” Hắn giật mình, đứng rồi, lúc đó hắn đã dừng lại, nhưng vì hắn đã nhìn thấy nàng khóc. Trái tim của hắn chợt nhói đau, Lạc Nhi của hắn phải luôn mỉm cười rạng rỡ, làm sao hắn có thể làm nàng khóc được: “Có lẽ vì nàng đã khóc khiến ta giật mình thức tỉnh. Khi đó ma tính trong người ta mới tạm thời bị áp chế!”

Lạc Nhi muốn tìm hiểu kỹ hơn nữa, nhưng lại sợ hắn khó chịu, ánh mắt của nàng nửa muốn hỏi nửa lại không muốn. Tần Lục nhìn thấy biểu hiện của nàng, khẽ mỉm cười, cũng lâu lắm rồi nàng mới chịu bộc lộ nhiều cảm xúc như vậy trước mặt hắn: “Còn có một lần nữa, là ở kiếp trước, khi nàng bị ta đâm một kiếm, nàng cũng đã khóc trước mặt ta. Lúc đó ma tính thực sự đã trở dậy, cùng ta chém giết Thiên tộc, trong cuộc thảm sát ấy ta nhớ rõ mình rất tỉnh táo, hoàn toàn không chế được hình dáng ma thể của mình.” Hóa ra là có thể, nhưng ý chí phải đủ mạnh mới có thể giữ vững được lý trí. Nếu có thể dùng một thứ gì đó làm cầu nối thì cho dù hắn trở thành yêu ma, nàng cũng không sợ hắn đánh mất bản thân.

“Bây giờ Mạch Ân chắc đang tưởng ngươi đã gây ra chuyện gì có lỗi với ta. Ất hẳn hắn sẽ bố trí cẩn thận, vừa lợi dụng mục đích này để bắt ngươi bộc lộ thân phận thật sự, vừa chiếm lấy lòng tin từ thiên tộc. Nếu có thể đổi ngược vận cờ, khiến hắn thân bại danh liệt bị trục xuất khỏi thiên tộc, sau đó ngươi muốn làm gì hắn ta sẽ không quản.” Tần Lục trầm tư một lát rồi gật đầu với nàng: “Được, ta sẽ làm theo lời nàng.” Sau đó hắn bảo nàng gọi Cửu Nguyệt Hoàn ra, Mai khúc cứ thế được ngân lên không dứt. Còn hắn thì từ từ bộc lộ ma tính, hóa thành yêu ma, nhưng lần này bộ dạng của hắn rất đẹp.

Về anh tuấn không hề giảm đi mà còn tăng thêm vài phần băng lãnh cao ngạo. Trừ bỏ ma khí chòn vờn quanh mình, thì những thứ khác hắn đều bình thường. Thì ra Mai khúc là để dành cho điều này, hắn sợ một ngày nào đó mình sẽ không khống chế được mà làm nàng bị thương. Vì thế hắn mới sáng tạo nên Mai khúc tặng cho nàng, là thứ có thể phong ấn khiến hắn thức tỉnh, cho dù hắn đang ở trong hình dáng yêu ma. Những điều nàng nói hắn đều hiểu, Lạc Nhi vẫn là Lạc Nhi, chút tâm tư nhỏ bé kia sao có thể qua mắt được hắn.

Nàng nói muốn trở thành bằng hữu với hắn, nếu như lúc trước hắn có lẽ sẽ nói không cần. Hắn muốn Lạc Nhi yêu hắn, trở thành người quan trọng nhất trong trái tim nàng chứ không phải tình cảm bằng hữu. Nhưng nàng vẫn sợ, sợ hắn làm nàng tổn thương lần nữa, vì thế mới dè dặt cẩn thận với hắn đến như vậy. Hắn mỉm cười bất lực, nàng vì Cửu Nguyệt mà không tiếc công bày nhiều trò như vậy, đến cuối cùng cũng chỉ vì muốn hắn hợp sức với nàng tiêu diệt đại họa Mạch Ân này. Hắn thờ dài một tiếng, đến bao giờ nàng mới lo lắng cho hắn như vậy.

Mai khúc, mỗi âm mỗi sắc đều như hoa mai đang bay lượn, tiếng đàn vừa cất lên đã mở ra khung cảnh đêm trăng hoa mai nở. Trong tuyết trắng giá lạnh, hoa mai đỏ thắm nở ra rực rỡ, có một thiếu nữ xinh đẹp, tiên khí chòn vờn xung quanh nàng. Tay trái nâng dải lụa đào, khẽ xoay người múa khúc: “Phượng Vũ Cửu Thiên.”, không hề có âm nhạc phụ họa. Vậy mà động tác lại nhịp nhàng uyển chuyển đầy mê hoặc. Tiếng lục lạc hòa cùng với cảnh sắc trong đêm, trợ vũ cho bước chân của nàng. Từng bước từng bước nắm chặt lấy trái tim của hắn, cũng là chìa khóa phong ấn ma tính của hắn. Tiểu nha đầu này thật ngốc nghếch, đến khi nào nàng mới nhìn thấy tâm tư hắn dành cho nàng đây!

Dù Huyền Vũ đã trở về, nhưng không hiểu sao lại có một cảm giác bất an không thể nói thành lời. Huyền Vũ tự cười nhạo bản thân mình, vì quá lo lắng cho nàng rồi sao? Hôm nay ở Nhân Thiện cung, hắn nhìn thấy ánh mắt của Tần Lục dành cho nàng, mặc dù biết điều đó là không thể nhưng hắn vẫn nhận ra ý nghĩa đằng sau nó. Tần Lục rất dễ tâm đến Lạc Nhi! Thứ tình cảm của thiếu nữ khuê phòng với nhau có thể mãnh liệt như vậy sao? Hắn lắc đầu rũ bỏ suy nghĩ không an phận kia. Hôm nay đã quá dài rồi, ngày mai hắn còn phải đến chỗ sư phụ luyện tập, tiện thể ghé thăm Lạc Nhi.

Hắn xoay lưng vừa định rời khỏi cửa sổ, đã phát hiện có kẻ dám theo dõi mình, hắn khí trong người bắn ra, hắn khẽ quát: “Là kẻ nào?” Người kia vẫn ung dung như cũ, lách người né tránh hàn khí của Huyền Vũ. Giọng cười lạnh lẽo vang lên trong đêm: “Ngươi cũng thật có nhã hứng, tiểu muội tốt của ngươi đang bị người khác khi dễ, vậy mà ngươi vẫn có thể đứng ở đây nghĩ ngợi ngấm trăng.” Nghe lời hắn nói động tác của Huyền Vũ không hề chậm lại, mà còn tăng thêm tốc độ, phi thân qua cửa đuổi theo người xa lạ kia. “Đừng nói xằng! Còn không mau đứng lại!”

Tiếng cười lại vang lên lần nữa, thân hình di chuyển rất nhanh, dẫn dụ Huyền Vũ theo sau: “Ngươi không quan tâm đến Lạc Nhi thật sao? Sự sống chết của nàng, ngươi căn bản không hề để tâm ư?” Trường kiếm trong tay lóe sáng, Huyền Vũ vận khí chuyển thân đánh về phía người áo đen kia: “Khích tướng không có tác dụng đâu.” Tiếng cười chết chóc kia vang vọng, mang theo vẻ giễu cợt: “Danh hiệu Huyền Vũ chỉ để cho đẹp thôi sao? Tiểu tử, ngươi không có bản lĩnh đó đâu.” Một đạo huyền quang màu bạc lao đến, đối đầu với trường kiếm của Huyền Vũ. “Rầm” một tiếng, Huyền Vũ đã chém đôi đạo huyền quang kia ra, một mực lao về phía kẻ áo đen: “Ngươi chỉ có như thế thôi sao?”

Gã áo đen lắc lắc ngón tay: “Đáng tiếc, ngươi nhận ra quá muộn!” Đạo huyền quang bị chém đứt ban nãy lại tách ra làm hai phần, tấn công Huyền Vũ từ phía sau. Hắn nhanh nhẹn lách được, còn định dùng thần thuật đối phó đạo huyền quang quái lạ kia, thì hai phần bị tách ra va chạm vào nhau, nổ ngay dưới chân hắn. “Rầm! Rầm!” Hai tiếng nổ vang lên rất rõ ràng, tiếng động còn lan đến tận Mai Lạc cung, khiến cho Mai khúc bị gián đoạn. Lạc Nhi run rẩy nhìn Cửu Nguyệt Hoàn, trái tim của nàng sao lại đau như vậy, Huyền Vũ, Huyền Vũ xảy ra chuyện rồi ư. Nàng không đợi Tần Lục mà lướt qua hắn phi thân về phía nơi ở của Huyền Vũ, ông tay áo nàng lướt qua tay hắn, một chút cũng không giữ được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 22: Tương Kế Tụ Kế (3)

Author: Lục Lạc Nhi

Khi Lạc Nhi lướt qua người Tần Lục, hắn đã muốn vươn tay ra giữ lấy nàng, hắn muốn nói: “Đừng hấp tấp như vậy, sẽ tự làm mình bị thương đấy!” Nhưng những ngón tay của hắn chỉ kịp chạm vào vạt áo mềm mại, Lạc Nhi không hề để ý đến hắn, bước chân cứ chạy về phía trước chưa từng quay đầu lại. Bàn tay của hắn lơ lửng giữa không trung, có chút run rẩy, hắn định thần rồi thu tay về, lòng bàn tay siết chặt. Hình dáng yếu ớt mà bị áp chế, hắn cúi người nhặt lấy Cửu Nguyệt Hoàn mà nàng để quên. Nhưng lại một lần nữa, Cửu Nguyệt Hoàn biến mất trước mặt hắn, giống như nàng khi đó, hắn đã để vụt mất nàng. Đôi mắt của hắn se lại, một tia mất mát chợt thoáng qua, sau đó hắn lập tức thay đổi tư thế, đứng thẳng người dậy.

Tần Lục niệm chú đuổi theo Lạc Nhi, tình hình phải ở đó như thế nào, lại khiến nàng phải triệu hồi Cửu Nguyệt Hoàn như vậy. Khi hắn đến nơi, đã nhìn thấy cảnh tượng giao chiến bên dưới, Ma nhân mang theo hắc khí đang đánh nhau với nàng và Huyền Vũ. Khí tức của hắn rất mạnh, tu vi ắt hẳn cũng rất cao, mỗi đòn tung ra đều muốn đoạt mạng đối phương. Huyền Vũ đã bị thương không nhẹ, trường kiếm màu lam trong tay liên tục chống đỡ những đòn của Ma nhân. Còn Lục Lạc Nhi lại ôm Cửu Nguyệt Hoàn trong tay, lơ lửng giữa không trung gây cản trở chiến cho Huyền Vũ. Thanh âm réo rất liên hồi, không hề dịu dàng bình thản như thường lệ. Làn này khúc nhạc mang theo vài phần gấp gáp, vạn phần uy lực.

Ma nhân không hề có ý định tấn công Lạc Nhi, hắn chỉ nhẹ nhàng né tránh sức mạnh do nàng bắn ra. Sự chú ý của hắn vẫn nhắm vào Huyền Vũ, kẻ đang dẫn yếu thế trước sự tấn công của hắn. Lạc Nhi cũng đã nhận ra được tình hình, nàng nghiêng rằng: “Chết tiệt!” Sau đó lại bay nhanh đến trước mặt Huyền Vũ, đầu ngón tay lia nhanh trên phím đàn tạo kết giới che chắn cho hắn. Lạc Tử điều vừa vang lên, màn chắn vững chắc đã hình thành bảo bọc hai người bọn họ bên trong. Lúc này thì Tần Lục không thể đứng nhìn được nữa, hắn cau mày rút trường kiếm nơi thắt lưng lao vào cuộc chiến.

Ma nhân phát hiện có người tập kích đằng sau, vội vàng nghiêng người, đưa một tay ra đỡ lấy trường kiếm lao đến. Chưong khí từ tay hắn tỏa ra đánh thẳng vào mặt của Tần Lục, hắn nhanh nhẹn lách người qua phía sau Ma nhân, rút pháp khí lại chém thẳng vào cổ Ma nhân một đường. Huyền Vũ nhìn thấy Ma nhân lộ ra sơ hở, bèn nắm lấy thắt lưng của Lạc Nhi đẩy nàng ra sau lưng mình, trường kiếm trên tay lại khởi động, phối hợp với Tần Lục đâm về phía Ma nhân. Ma nhân cười khê, giọng điệu bồn chồn: “Đến đông đủ nhì!” Vừa nói xong đã biến mất khỏi vị trí ban đầu, thay vào đó là Lạc Nhi. Đôi mắt của Tần Lục và Huyền Vũ mở lớn, muốn thu kiếm về nhưng không kịp, lưỡi kiếm sắc nhọn đâm vào thân hình mảnh mai trước mặt.

“Tóc, tóc!” Từng giọt máu chảy dọc theo thân kiếm nhỏ xuống đất, Lạc Nhi mỉm cười yếu ớt nhìn hai thanh kiếm đâm xuyên qua mình: “Ta hận. . .” Lời của nàng còn chưa nói hết thì cơ thể đã vô lực ngã xuống. Huyền Vũ hét gọi tên nàng: “Lạc Nhi!” Hắn bắt lấy thân thể đầy máu của nàng ôm vào lòng, còn Tần Lục thì đứng như trời trồng. Hình ảnh này vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến mức đau lòng. Hắn nhìn bàn tay của mình, con ngươi màu đen chuyển sang giận dữ. Tại sao? Tại sao một lần nữa hắn lại ra tay với nàng như thế! Máu, máu của nàng chảy đầy tay hắn. Máu đỏ chói mắt đâm vào lòng hắn, Tần Lục quỳ xuống, đầu gối đập mạnh xuống đất. Hắn quỳ trước mặt Huyền Vũ, đôi mắt vẫn nhìn nàng chăm chăm, con ngươi màu đỏ như máu, hắn hét lên: “LẠC NHI!” Trường kiếm trong tay nhảy múa, hắn muốn máu, máu nhiều hơn nữa, Tần Lục phải hiến tế tất cả trở thành vật bồi táng đi theo nàng.

Lục Lạc Nhi đã cảm thấy có điều kỳ lạ, từ khi nàng vừa đến nơi đã thấy tên ma nhân kia đang niệm thần thuật tung một màn sương mù mờ ảo về phía nàng. May mắn Cửu Nguyệt Hoàn đến kịp lúc che chắn cho nàng khỏi màn sương mù đó, nhưng Tần Lục lại không tránh được. Chưong khí bao phủ lấy hắn, làm hắn bất động, Lạc Nhi đưa mắt tìm kiếm Huyền Vũ, nhìn thấy hắn đang bị thương, nhưng vẫn không hề động đậy, đôi mắt vô hồn nhìn chăm chăm về phía trước, máu trên người không ngừng chảy ra.

Nàng nghiêng rằng, ma nhân kia chắc đã sử dụng thuật gây ảo giác khống chế nhân tâm rồi. Trước khi những cảm âm của nàng chạm được vào hắn, ma nhân áo đen kia đã kịp áp sát nàng. Giọng nói lạnh lẽo vang từ phía sau chiếc mặt nạ bạc, cánh tay của hắn giữ chặt lấy thắt lưng của nàng: “Phượng hoàng lửa, máu phượng hoàng hồi sinh tất cả!” Bất giác nàng cảm thấy sống lưng của mình lạnh toát, hắn vừa nhìn đã nhận ra được nguyên nhân của nàng, thật không phải kẻ tầm thường. “Quả thật rất giống Uyển Chi, hèn chi có thể khiến lão già Gia Cẩn Bình kia xúc động như vậy!”

Trước khi nàng kịp phản kháng lại, thì ma nhân đã đột nhiên buông nàng ra, ném nàng đến chỗ của Huyền Vũ, bóng dáng dần biến mất trong bóng đêm: “Nê mặt ngươi lần này, ta tha cho hai tiểu tử kia. Nếu muốn chúng không rơi vào Ma đạo thì hãy mau đánh thức chúng đi. Ta sẽ còn gặp lại ngươi, Thượng tiên Chu Tước.” Lạc Nhi rất muốn đuổi theo làm rõ chân tướng hắn là ai, nhưng ngay lúc đó Tần Lục và Huyền Vũ lại rút trường kiếm lao vào nhau. Nàng hoảng sợ thực sự, ảo giác mà hắn cho họ thấy đến tận cùng là thứ gì? Tại sao lại khiến hai người này đánh nhau một sống một chết như vậy?

Đã có kinh nghiệm từ lần cản hai người bọn họ lúc trước, nàng sẽ không dại dột mà dùng thần thức của Cửu Nguyệt Hoàn để tách hai người họ ra nữa. Lạc Nhi lặng lẽ ngồi xuống, linh khí xoay chuyển nơi đầu ngón tay, giai điệu của Mai khúc ngân nga quyến luyến. Khiến thời gian, không gian như ngưng đọng lại, xóa tan mọi thứ, vẽ ra một khung cảnh tuyệt đẹp. Tiếng nhạc càng trong trẻo, càng khiến mọi thứ trở nên rõ ràng, tuyết trắng rơi khắp nơi như hòa tan vào tận cùng trời đất. Cánh hoa mai đỏ thắm nở rộ trên tuyết trắng, như ngọn lửa nhỏ rực rỡ xinh đẹp. Dưới tán mai lộng lẫy, có dáng hình của ai đó đang nhảy múa, khúc Phượng Cửu Thiên một thời vang danh thiên hạ. Tà áo xoay chuyển theo cánh hoa rơi, cuốn cả bông tuyết trên mặt đất lên theo nhịp điệu, tiếng cười khúc khích như chuông bạc, đánh thức những kẻ u mê.

Ảo ảnh của Tần Lục và Huyền Vũ bị xé nát ngay khi tiếng cười của mỹ nhân vang lên, thần trí vừa tỉnh lại đã cảm thấy thân thể rất đau đớn. Hai người bọn họ đưa mắt nhìn nhau, trường kiếm trong tay đã làm bị thương đối phương. Vết thương đương nhiên không nhẹ, nhưng ít nhất người bị thương lại là họ, không phải nàng. Huyền Vũ xoay đầu lại, khẽ gọi một tiếng: “Lạc Nhi!” Nàng bật dậy ngay lập tức, bỏ cả Cửu Nguyệt Hoàn lại sau lưng, vươn tay ra đỡ lấy hắn. Huyền Vũ cảm nhận được hơi ấm quen thuộc bên cạnh, cả cơ thể như không còn chút sức lực, chỉ kịp ôm lấy Lạc Nhi rồi khụy xuống.

Nàng hoảng sợ đỡ lấy hắn: “Huyền Vũ! Huynh làm sao thế này?” Tần Lục nhìn nàng ôm Huyền Vũ trong lòng, trong lòng của hắn không biết đang có

mũi vị gì. Máu tươi trào ra khỏi miệng, “Bộp!” Hần quý xuống bên cạnh nàng và Huyền Vũ, trường kiếm buông rơi trên đất. Lạc Nhi nghe được tiếng động vội vàng xoay đầu lại, một cánh tay vươn ra bắt được vật ảo phía trước của hắn: “Tần Lục! Đừng. . . Đừng làm ta sợ!” Tần Lục mỉm cười với nàng, cúi đầu nhìn bàn tay đang giữ lấy hắn: “Ta. . .” Lời còn chưa nói hết đã đổ ập người về phía trước, ngã lên vai của Lạc Nhi.

Cảnh tượng lúc này thật khiến người ta dễ hiểu lầm, Huyền Vũ và Tần Lục người trước kẻ sau bao bọc lấy Lạc Nhi ở giữa. Cứ như sợ nàng sẽ bị thương vậy, trong khi cả hai người bọn họ mới là kẻ đang bị thương. Lạc Nhi vất vả lắm mới đợi được người đến giúp nàng, Bạch Hổ, Thanh Long là những người đầu tiên chạy đến chỗ này. Vừa nhìn thấy ba người các nàng đã hoảng sợ, lập tức kéo tách nàng ra còn luôn miệng hỏi nàng có sao không? Bởi vì trên người nàng hầu như không có chỗ nào không dính máu, nhưng đó đều không phải là máu của nàng. Nàng mặc kệ hai người vừa đến, chỉ chăm chăm cầm máu cho Huyền Vũ và Tần Lục: “Các huynh đừng nào loạn nữa, mau giúp muội một tay. Máu của hai người bọn hắn sắp chảy hết rồi!”

Thanh Long và Bạch Hổ nhìn nhau một cái, mỗi người một bên đỡ lấy Huyền Vũ và Tần Lục, chăm chăm truyền chân khí vào người họ. Còn nàng thì lại triệu hồi Cửu Nguyệt Hoàn, tận lực cầm máu nơi vết thương, mồ hôi lạnh đổ ra không ngừng. Nhưng nàng lại không dám phân tâm, thần lực tập trung hết cả vào dây đàn, một phút cũng không lơ là. Đám người Hàn Nguyệt đã đến, Tiểu Thất nhìn thấy tình trạng của Tần Lục, nhất thời nóng nảy muốn chạy đến xem xét, nhưng lại bị Thượng thần Mẫn Nguyên chặn lại. “Doãn Minh thần quân, xin dừng bước! Hiện giờ tiểu đồ đệ của ta đang sử dụng thần thức để chữa thương cho Huyền Vũ và Tần Lục. Với khả năng của Lạc Nhi hiện tại, việc này có phần hơi quá sức, vì không muốn có chuyện bất trắc gì xảy ra, mong Doãn Minh thần quân đừng xen ngang quá trình trị thương.”

Doãn Minh chính là tên thật của Tiểu Thất, hắn nghiêng rằng trùng mắt với Mẫn Nguyên, sau đó hừ lạnh một tiếng: “Bồn tọa và tiểu sư đệ hôm nay đến Thiên giới vì phụng mệnh sư phụ, chúc mừng lễ đăng cơ của Đế Cơ Hàn Nguyệt. Không ngờ đến lúc này còn bị người khác ám toán, chuyện này nhất định bồn tọa sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu. Mong là Thượng thần Mẫn Nguyên sẽ cho bồn tọa và Tần Lục một lời giải thích rõ ràng!” Mẫn Nguyên trả lời một cách định: “Người bị thương ở Thiên giới, một phần trách nhiệm cũng thuộc về Thiên tộc đã bảo vệ không nghiêm mật. Nhất định ta sẽ cho Doãn Minh thần quân và Trường tôn Gia Cẩn Bình một câu trả lời thích hợp.”

Lạc Nhi vẫn đang tiếp tục dùng thần thức dò xét vết thương, vừa chữa lành vết thương vừa cố gắng loại bỏ chứng khí ra khỏi cơ thể Huyền Vũ và Tần Lục. Lúc này nàng mới phát hiện ra, chân nguyên của cả hai người họ đều chịu tổn thương nặng nề, nếu chìm đắm trong ảo giác lâu hơn chút nữa. Cho dù nàng có gây Mai khúc cả trăm lần, họ cũng không thể thoát ra khỏi ma cảnh ảo giác kia, thật đáng sợ. Tại sao ma nhân đó lại muốn lôi kéo Huyền Vũ và ma đạo, nếu chỉ có Tần Lục thì nàng còn có thể hiểu được. Hắn vốn là con trai của Ma vương, tu ma lẽ ra là con đường định mệnh của hắn. Nhưng còn Huyền Vũ thì sao, hắn vốn sinh ra đã là một trong Tứ phương thần, cai quản một phương trời rộng lớn, là kẻ nào muốn hại hắn?

Người có năng lực phá vỡ Huyền Tĩnh trận của Huyền Vũ trên thế gian này không có nhiều, chứng tỏ tu vi của hắn rất cao. Ngay cả Tần Lục đang ở bộ dáng ma thân cũng không thể tránh khỏi ma cảnh của hắn. Nhưng hắn lại không làm tổn thương đến nàng, chỉ vì nàng giống Uyên Chi ư? Rốt cuộc hắn và Uyên Chi có mối quan hệ gì, hắn là ai? Đứng sau lưng đám người Hàn Nguyệt, có một bóng người lén lút quan sát nàng. Đôi mắt của hắn như có lửa, cứ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của nàng, từng cử chỉ điệu bộ hắn chưa từng bỏ sót. Chẳng qua khi ánh mắt chuyển đến Huyền Vũ và Tần Lục, lại nổi lên ba phần sát khí, khóe môi không tự chủ mím chặt lại. Mạch Ân siết chặt bàn tay, tại sao hai tên nhóc kia lại chưa chết, lão già kia chắc đã tha mạng cho chúng rồi. Tất cả đều tại lão mà ra!

P/s: Xin lỗi vì ém chương quá lâu, nhưng hình như ta lại dao động rồi, h phải làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thử Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 23: Tương Kế Tự Kế (4)

Author: Lạc Lạc Nhi

Cuối cùng thì nàng cũng cầm máu được cho Huyền Vũ và Tần Lục, Lạc Nhi gạt mồ hôi trên trán mình, rồi vươn tay ra ấn vào mạch tượng xem xét tình hình của cả hai. “Bạch Hổ, Thanh Long, tạm thời phiền hai huynh mang họ đến Tuế Vân cung một chuyến. Với thương tích này, nếu được ngâm mình trong hồ Thái Thanh nhất định họ sẽ mau chóng bình phục. Về phần sư tỷ, muội sẽ cầu xin saul!” Hàn Nguyệt vốn đã có ý định này, nghe nàng nói thế cũng không suy nghĩ nhiều, phát tay phân phó hạ nhân: “Còn không mau làm theo lời Thượng tiên Chu Tước căn dặn!” Các cung nga vâng một tiếng, rồi bước đến giúp Thanh Long, Bạch Hổ đưa người đi.

Lạc Nhi xoay người về phía đám thần tiên sau lưng, ánh mắt quét qua từng người một. Không ai biết nàng đang muốn làm gì, và cũng không ai dám lên tiếng hỏi nàng chuyện gì vừa xảy ra. Tất cả bởi vì ánh mắt lạnh lẽo kia của nàng, chứa đựng hàn khí khiến người khác run sợ. Tiểu Thất hơi rung mình một chút, nhưng cũng đánh liều tiến lên: “Lạc Nhi! Đã có chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao ba người bọn muội lại bị thương đến mức này?” Lạc Nhi không trả lời câu hỏi của hắn, mà điểm nhẹ mũi chân phi thân bay ngang qua Tiểu Thất. Khi đến gần Hàn Nguyệt, nàng còn tiện tay đoạt luôn pháp khí của sư tỷ. Dải lụa mềm mại tung bay trong không trung, được nàng ném đến quần lấy cổ của kẻ đó.

Trong khi mọi người còn chưa hết kinh ngạc, thì Lạc Nhi đã nắm chắc dải lụa, tăng thêm sức lực nơi cổ tay thủ thế trong không trung, ánh mắt sắc lạnh nhìn kẻ bên dưới. Mạch Ân cảm thấy vô cùng khó thở, dải lụa mềm kia chính là pháp khí của Hàn Nguyệt, và cũng là pháp bảo xung khắc với hắn. Nay Lạc Nhi lại dùng dải lụa ấy siết cổ hắn, khác nào đòi mạng hắn tại đây. Hàn Nguyệt bất ngờ trước hành động của nàng, “Lạc Nhi! Mau dừng tay lại.” Vừa muốn lao đến ngăn cản, thì đã bị Mẫn Nguyên chặn lại. Hàn Nguyệt kích động nhìn sư phụ, nhưng ánh mắt của Mẫn Nguyên thì lại đang quan sát

Lạc Nhi: “Hàn Nguyệt! Lạc Nhi không phải là một tiểu nha đầu tùy tiện.”

Mạch Ân trừng to mắt, đã muốn ra tay động thủ với nàng, nhưng nếu không vì Thượng thần Mẫn Nguyên vẫn còn đây, e rằng hắn đã gọi pháp khí đã thương nàng rồi. “Thượng... Thượng tiên Chu Tước! Sao... Sao người lại làm vậy? Ta dù gì cũng là khách quý của Thiên tộc...” Không đợi hắn nói hết câu, Lạc Nhi đã truyền linh khí vào dải lụa, xoắn chắc đầu bên kia thêm một vòng, phong kín hơi thở của hắn. Mạch Ân tức giận nắm lấy dải lụa, muốn gỡ nó ra khỏi cổ mình. Nhưng càng làm thế càng khiến hắn không thể thở được, chỉ còn cách mở to mắt tức giận nhìn nàng. “Là khách quý của Thiên tộc thì có thể ra tay đã thương người của Thiên tộc sao? Trên người của Tần Lục vốn luôn mang theo một chiếc túi hương đặc biệt do ta tặng hắn, cả tứ hoang bát hải chỉ có duy nhất một cái. Vậy tại sao mùi hương kia lại có trên người của ngài, Mạch Ân thân quân?”

Mạch Ân sững sờ khi nghe nàng nói, túi hương ư? Trên người tên Tần Lục đó có túi hương do Lạc Nhi đặc chế sao? Chết tiệt, tại sao hắn không phát hiện ra nó kia chứ! Nhưng nếu nói rằng trong lúc hắn thôi miên Tần Lục mà sơ suất dính phải mùi hương đó, thì làm sao hắn lại không nhận ra trên người có hương thơm khác lạ. Lạc Nhi biết Ma nhân kia vốn không phải hắn, nhưng chuyện đã đến mức này, nàng không tin hắn không có liên quan đến. Cả Huyền Vũ và Tần Lục đều bị thương nghiêm trọng, còn là bị thương ngay trước mắt của nàng. Hận cũ thù mới tính luôn một thể, hôm nay nhất định nàng phải bắt hắn bỏ mạng tại đây.

“Lạc Nhi! Con khẳng định kẻ tấn công bọn con là Mạch Ân ư?” Thượng thần Mẫn Nguyên tiến tới phía trước, ngẩng đầu lên hỏi nàng. Lạc Nhi gật đầu không chút do dự, giật mạnh một cái khiến Mạch Ân ngã nhào. Hắn nằm trên đất, trong tư thế hết sức nhục nhã, đôi mắt long lên sòng sọc, sát tâm nổi lên triệu hồi pháp khí tấn công Lạc Nhi. Mẫn Nguyên cũng hết sức bất ngờ, trong phút chốc khi hắn tấn công nàng, ma khí chòn vòn xung quanh người hắn, vây kín lấy cả hào quang tiên nhân trên người.

Đôi mắt của hắn nheo lại, chỉ một khắc đã di chuyển đến trước mặt tiểu đồ đệ, đỡ lấy một đòn của Mạch Ân. Một chưởng đánh ra hất văng Mạch Ân về phía sau, khiến hắn trọng thương, ho ra một ngụm máu. “Được lắm! Sư đồ các ngươi thay nhau làm nhục ta trước mặt các vị chư thần, lại còn không cho ta được phép phản kháng là đạo lý Thiên tộc đối đãi với khách nhân ư?” Các vị thần tiên kia không ai lên tiếng trả lời hắn, đôi mắt của họ mở to đầy vẻ khiếp sợ, Tiểu Thất run rẩy đưa tay lên chỉ vào hắn: “Ma nhân! Mạch Ân chính là Ma nhân.”

Đến lúc này hắn mới tỉnh táo nhận ra, không biết từ lúc nào mà ma khí đã xuất hiện xung quanh hắn. Mạch Ân hoảng sợ thật sự, không phải hắn đã che giấu ma thân rồi sao, ấy vậy mà lại để lộ ra ngay thời khắc quan trọng này. Đôi mắt của hắn lóe lên sự nguy hiểm, ném một cái nhìn chết chóc về phía Lạc Nhi, nàng cũng đang trừng mắt nhìn hắn. Nàng biết dải lụa của Hàn Nguyệt là pháp khí xung khắc với Mạch Ân, nàng mới dùng nó để đối phó hắn. Trong lúc siết cổ hắn, nàng đã âm thầm niệm thần thuật, thông qua dải lụa truyền vào cơ thể hắn một cấm chế. Tuy không thể khiến hắn chết, nhưng lại làm rối loạn chân nguyên, mở đường cho ma khí thoát ra ngoài. Đây mới là mục đích thật sự của nàng, đầu tiên là cố tình nhắc đến chuyện mùi hương trên người hắn, sau lại khiến hắn lộ ma khí trước mặt mọi người.

Một đường đẩy hắn vào con đường nhận tội tấn công ba người các nàng, khiến hắn thân bại danh liệt, bị người người truy sát. Thiên tộc vốn rất ghét Ma tộc, nay lại phát hiện Mạch Ân có ma thân, nàng không tin bọn người cuồng sát kia không xuống tay với Mạch Ân. Kiếp trước hắn hại chết Hàn Nguyệt, nguyên nhân sâu xa của việc Tần Y thăm sát Thiên tộc cũng bắt nguồn từ hắn. Nay lại khiến Huyền Vũ bị thương đến mức này, còn làm Tần Lục thân trí u mê suốt nửa hũy đi thanh danh của nàng. Chỉ nhiều đó việc đã đủ để nàng muốn hắn phải chết!

Tiểu Thất như sức tỉnh, người đầu tiên xông lên chính là hắn, pháp khí trong tay đã chuẩn bị sẵn sàng: “Ma nhân! Ngươi hãy chết đi, dám đã thương sư đệ, ngươi không muốn sống nữa mà.” Theo sau hắn là các vị thần tiên, chẳng mấy chốc đã bao vây Mạch Ân ở giữa, sát khí nổi lên bốn bề. Mạch Ân cảm thấy sự việc không ổn, hoàn toàn hiện rõ ma thân của mình, một phen cười lạnh nhìn lướt qua đám người trước mặt. “Các ngươi nghĩ rằng có thể bắt được ta sao? Nằm mơ đi!” Thân pháp một lúc một nhanh, chưởng hóa trong tay biến đổi không ngừng, Mạch Ân một mình phá vòng vây muốn thoát ra ngoài.

Nhưng Mẫn Nguyên đã nhanh chóng nhập cuộc, bóng dáng hai người một đen một trắng vờn đảo nhau trong không trung. Bên cạnh đó Tiểu Thất cũng không hề đứng yên, trợ giúp Mẫn Nguyên tấn công Mạch Ân. Lạc Nhi nhìn một chút rồi không để ý đến nữa, thế cục đã định, dù Mạch Ân có ba đầu sáu tay cũng không thể so được với sự phụ Mẫn Nguyên của nàng, huống hồ còn có Tiểu Thất trợ giúp, trận này Mạch Ân không thoát được rồi. “Sư tỷ, muội muốn đến Tuệ Văn cung!” Hàn Nguyệt hiểu sự lo lắng của nàng đối với Huyền Vũ, vội vàng gạt đầu đoạt lại dải lụa trong tay Lạc Nhi, trước khi tham gia vào trận chiến còn nói với nàng: “Mọi chuyện ở đây cứ để ta lo, muội mau đến Tuệ Văn cung đi.”

Lạc Nhi gật đầu, rồi xoay người đi mất, không thèm để ý đến cuộc chiến phía sau lưng mình đang có chuyển hóa bất ngờ. Chỉ trong chốc lát nàng đã đến được Tuệ Văn cung, bên trong hồ Thái Thanh, hai người Huyền Vũ và Tần Lục đã được đặt ở đó. Bạch Hổ, Thanh Long không rời khỏi nơi này nửa bước, không ngừng truyền linh khí xoa dịu nội thương cho hai người bọn họ. Thấy Lạc Nhi vừa đến, Bạch Hổ đã ra hiệu cho cung nhân ra ngoài hết, sau đó đặt kết giới quanh hồ Thái Thanh. Hắn có chuyện muốn nói với nàng, nhưng Lạc Nhi lại không hề dừng lại, nàng cời áo khoác ngoài rồi nhảy xuống nước, bơi đến gần Huyền Vũ.

“Lạc Nhi! Muội muốn làm gì?” Thanh Long không kịp ngăn cản nàng, đành trơ mắt nhìn nàng nhảy xuống. Lạc Nhi không còn tâm trạng nào để ý nhiều đến thế, nàng rút trăm huyết ngọc trên đầu Huyền Vũ xuống trích vào đầu ngón tay của mình. Máu tươi lập tức trào ra ngoài theo miệng vết thương, nàng đặt ngón tay lên miệng Huyền Vũ, để giọt máu kia chảy vào huyết quản của hắn. Mạch tượng của Huyền Vũ dần trở nên ổn định, nàng mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Bàn tay còn lại vuốt dọc theo khuôn mặt tái nhợt của hắn, nàng cảm thấy nhói đau trong lòng.

Một tiếng rên đau đớn khiến nàng bừng tỉnh, Lạc Nhi xoay sang người bên cạnh, Tần Lục cũng bị thương không nhẹ. Nàng cắn môi một cái, rồi miễn cưỡng quệt nhẹ đầu ngón tay lên miệng hắn, chỉ vừa đủ để máu chảy vào. Nhưng dường như ngay cả khi bất tỉnh, ham muốn chiếm hữu nàng cũng rất cao, cánh môi của hắn khép lại, mút lấy đầu ngón tay của Lạc Nhi. Cảnh tượng này khiến Lạc Nhi sững sờ, tên vô sỉ này, đến cả khi bị thương đến vậy vẫn không quên khi dễ nàng. Lạc Nhi tức giận rút ngón tay lại, thuận tiện đập cho hắn một phát, nếu không phải nghĩ đến vết thương trên người hắn, có lẽ nàng đã rút trường kiếm đâm hắn thêm vài phát rồi.

Bạch Hổ giúp nàng rời khỏi mặt nước, khoác lên vai nàng áo choàng của hắn. Hắn đưa mắt nhìn Tần Lục dưới nước rồi lại nhìn nàng: “Hắn không phải người của Thiên tộc.” Lạc Nhi gật đầu, dùng tiên khí hong khô quần áo cho mình, “Mẫu thân của hắn vốn là công chúa Hàn Y!” Chỉ cần nàng nói đến

đây, Bạch Hổ, Thanh Long đã tự tìm cho mình được lời giải thích hợp lý. “Chuyện này có bao nhiêu người biết?” Thanh Long hỏi nàng. Nàng ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn: “Không vượt quá mười người.” Bạch Hổ trầm tư, việc cần mật đến mức số người biết thân phận của Tần Lục không vượt quá mười người. Chứng tỏ một điều không ai muốn tiết lộ thân phận thật sự của hắn, việc Bạch Hổ cảm nhận được ma khí trong người Tần Lục hóa ra là do việc hắn mang trong người một nửa huyết thống của Ma vương.

“Muội định sẽ làm gì tiếp theo?” Hắn ngồi xuống bên cạnh nàng, đưa mắt nhìn muội muội, Lạc Nhi chạm phải ánh mắt của hắn, hàng chân mày khẽ cau lại: “Là muội nên hỏi huynh muốn muội làm gì tiếp theo?” Bạch Hổ nói: “Tránh xa hắn ra, hắn rất nguy hiểm!” Lạc Nhi mỉm cười bất lực: “Huynh không thấy rằng muội cũng rất muốn tránh xa hắn không?” Thanh Long triệu hồi pháp khí định xuống tay với Tần Lục: “Nếu không tránh được thì hủy diệt là được.” Lạc Nhi thuận thế đá nhẹ vào chân của hắn: “Huynh giết hắn rồi, Thiên đế sẽ giết huynh! Đừng lo lắng nữa, muội tự có chủ ý riêng.” Thanh Long, Bạch Hổ nhìn nhau rồi cùng thở dài, muội muội này của bọn hắn đang muốn làm cái gì đây?

P/s: Tần Lục là lưu manh thì Huyền Vũ chính là công tử. Hai con người này, haizzz muốn sủng cả hai. . . huhuhu

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thử Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tranh Đoạt

Author: Lạc Lạc Nhi

Nàng không ngạc nhiên lắm khi nhận được tin Mạch Ân đã được một tên Ma nhân áo đen cứu đi. Hắn đã nói nhất định sẽ còn gặp lại nàng, Lạc Nhi không sợ mình không có cơ hội ra tay giết chết hắn. Nhưng điều làm nàng lo lắng chính là với tư vị của sư phụ, lẽ nào cũng chịu thua tên Ma nhân kia sao? Những suy nghĩ đó khiến nàng mệt mỏi, tâm trạng thấp thỏm vừa mới buông xuống được càng làm nàng mệt hơn. Con buồn ngủ chợt ập đến, khiến mí mắt trĩu nặng, giữa tiếng thở đều đặn của hai người bên cạnh, Lạc Nhi đã ngủ quên. Trong cơn mơ màng, nàng cảm thấy có người đang ôm lấy mình, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của nàng.

Lạc Nhi khẽ ưm một tiếng, bàn tay không tự chủ được siết chặt trâm huyết ngọc. Hình như động tác của nàng đã khiến người đó chú ý đến, hắn cẩn thận gỡ từng ngón tay đang nắm chặt trâm ngọc, giọng điệu thích thú hỏi nàng: “Trâm huyết ngọc, là dùng máu tim của nàng mà luyện thành phải không?” Thần trí không tỉnh táo của nàng cảm thấy hắn nói không hề sai, bèn dựa mình tìm tư thế thoải mái, nhỏ giọng đáp: “Ừ!” Tiếng cười trầm thấp khẽ vang lên, một sự ập ập bất ngờ hạ xuống môi nàng. Đột nhiên bị hôn như vậy, Lạc Nhi khó chịu phản kháng muốn đẩy hắn ra, nàng đang ngủ kia mà, đừng quấy rầy giấc ngủ của nàng.

Bộ dạng lúc này của nàng rơi vào mắt hắn, lại trở nên nũng nịu đáng yêu đến không ngờ. Một tay hắn ôm nàng vào lòng, một tay mân mê trâm huyết ngọc: “Tặng cho ta nhé!” Lạc Nhi cảm thấy có điều gì không đúng, trâm huyết ngọc vốn là của Huyền Vũ. Tại sao hắn còn nói hãy tặng cho hắn nữa? Đôi mắt mơ hồ từ từ mở ra, vì chưa thích ứng được với ánh sáng bên ngoài khiến nàng phải nheo nheo mắt lại. Bỗng nhiên ánh sáng trước mặt bị che khuất, bàn tay của ai đó đã chắn ngang tầm mắt cho nàng. Giọng điệu của hắn vẫn nài nỉ bên tai, hơi ấm phả vào cổ nàng: “Lạc Nhi! Tặng trâm huyết ngọc cho ta nhé!”

Nàng hơi nghiêng mình né tránh đôi môi của hắn, buột miệng nói: “Vốn đó là của...” Lời còn chưa dứt, nàng đã bị hắn nhấc bổng lên trên, tạo thành tư thế nữ trên nam dưới. Khóe miệng của hắn nở nụ cười rạng rỡ: “Là của ta! Mãi mãi chỉ có thể là của ta.” Đến lúc này nàng mới có thể nhìn rõ mặt hắn, Lạc Nhi cũng người ngay lập tức, nhận ra tư thế mờ ám giữa hai người, nàng tức giận quát khẽ: “Tần Lục! Người mau buông ta ra!” Tần Lục không để ý đến lời nàng nói, chỉ chăm chăm nhìn ngắm khuôn mặt của nàng. Trâm huyết ngọc được luyện từ máu tim của nàng, khác nào vật đính ước trong truyền thuyết của Phương tộc. Hắn nhất định phải có nó, dù nàng không đồng ý, hắn cũng phải đoạt lấy cho bằng được.

Nhưng sự ảo tưởng của hắn không kéo dài được lâu, đã có một lực mạnh hơn kéo nàng rời khỏi lòng hắn, còn đoạt luôn cả trâm huyết ngọc hắn cầm trong tay. Tần Lục giận dữ bật người dậy, muốn đuổi theo cướp lại mỹ nhân trong lòng mình. Thì ngay lập tức đôi mắt của hắn đã chạm phải ánh mắt lạnh lẽo của kẻ đối diện, Huyền Vũ cũng đã tỉnh dậy, Lạc Nhi được hắn ôm trong lòng, bao bọc không chừa lấy một kẻ hở nào. “Tần Lục, người sai rồi! Nàng ấy là của ta, trâm ngọc cũng là của ta.” Những từ ngữ thốt ra khỏi miệng hắn chứa đựng sự giận dữ khó kiềm nén.

Vừa tỉnh dậy đã phát hiện Lạc Nhi nằm trong vòng tay của kẻ khác, hắn còn luôn miệng nói nàng là của hắn, làm sao không khiến Huyền Vũ tức giận cho được. Lạc Nhi bị ôm trong lòng Huyền Vũ thật sự muốn thổ huyết: “Ta không phải đồ vật, không phải cứ nói là của kẻ nào thì kẻ đó sẽ sở hữu được ta.” Âm thanh rất nhỏ nhưng vừa đủ để cả hai người kia nghe được, Huyền Vũ bừng tỉnh mở rộng vòng tay thả nàng ra ngoài. Khuôn mặt của Lạc Nhi đỏ bừng vì khó thở, trừng mắt nhìn hai người trước mặt. Sức lực hồi phục cũng quá nhanh, năm canh giờ trước bị thương đến mức thập tử nhất sinh, đến hiện nay thì đã đủ sức khiến nàng tức giận đến vậy.

Tần Lục vô tội nhìn nàng, bộ dạng của hắn cứ như thể trẻ con sắp được kẹo, còn Huyền Vũ thì nhìn nàng một cách bình thản, giống như hành động của hắn vừa rồi không hề có sự sai trái nào. Lạc Nhi thở dài một tiếng, số phận của bị nữ thử phụ này thật kỳ, có thể cùng lúc gặp được cả hai “Đại nhân vật” kia. Nàng chỉnh sửa lại y phục của mình, rồi phát tay đưa hai chén thuốc được sắc sẵn trên bàn đến bên cạnh mình. Vì không biết bao lâu hai người này mới tỉnh lại, nàng đã sắc thuốc sẵn, còn dùng tiên khí bao quanh bảo trì hơi nóng cho thuốc. Thuốc vừa đưa đến trước mặt, Huyền Vũ, Tần Lục không hên mà gặp cùng nhau nhăn mày lại. Lạc Nhi đắc ý nhìn biểu hiện của hai người, khẽ cười một tiếng: “Đây là thuốc do chính tay ta sắc, hai người nhất định không được để phí dù chỉ là một giọt.”

Nhận được từ lệnh của nàng, Huyền Vũ chau mày nhìn chén thuốc bốc hơi nóng trong tay, nhịn thở một hơi rồi uống hết. Tần Lục nhìn thấy Huyền Vũ đã

uống xong chén thuốc, cũng không do dự nữa mà cầm chén thuốc lên. Nuốt khan một tiếng rồi miễn cưỡng uống sạch, Lạc Nhi gạt đầu hài lòng, xoa người định bước xuống khỏi tháp nghỉ. Không ngờ lại bị hai người kia làm cho giật mình: “Nàng muốn đi đâu?” Lạc Nhi hơi dừng động tác lại, rồi cũng nhanh chóng bước xuống: “Muội đến chỗ sư phụ, Mạch Ân chạy thoát rồi.” Bóng dáng mảnh mai của nàng biến mất khỏi tầm mắt của họ, cũng là lúc Huyền Vũ và Tần Lục gỡ bỏ không khí hòa bình ban nãy, giương mắt nhìn nhau.

“Trâm huyết ngọc là nàng tặng cho người?” Tần Lục liếc xéo Huyền Vũ, đôi mắt nheo lại xoáy vào cây trâm màu lam trên tay hắn. Huyền Vũ nhếch miệng cười, ngón tay tùy ý chơi đùa với cây trâm: “Phải! Là đích thân nàng đã tặng cho ta.” Tần Lục hít sâu một hơi, cố gắng duy trì sự bình tĩnh: “Nhưng ta e rằng, Lạc Nhi không hề biết ý nghĩa thật sự của việc trao trâm huyết ngọc này là gì nhỉ?” Hắn chỉ cố gắng nói những lời khích bác Huyền Vũ, nhưng không ngờ lại chạm vào tim đen của Huyền Vũ. Huyền Vũ cau mày lại, nụ cười trên môi thoáng cứng đờ: “Chỉ cần người biết, trâm huyết ngọc là tín vật của nàng, trao cho ai có nghĩa là lương duyên đã được nối. Tần Lục thần quân, bỏ cuộc đi!”

Tần Lục cười thành tiếng, hắn cũng nhận ra sự ngượng ngập của Huyền Vũ, “Người vốn không dám chắc là mình nắm được trái tim của nàng. Cho dù là trời định thì đã sao, ta nhất định cũng phải đoạt lấy!” Hắn lật người xuống giường, phát tay một cái đã mặc ngoại bào vào. Bước chân gấp gáp đuổi theo Lạc Nhi, để lại Huyền Vũ vẫn đang ngây người giữa phòng. Huyền Vũ thoáng chốc bình tĩnh, nhanh chóng niệm chú đuổi theo Tần Lục, hai người vừa đi vừa âm thầm dùng tiên khí đối chọi lẫn nhau. Khiến cho cả đoạn đường không ngừng có gió giật chớp rung, làm các tiểu cung nga hoảng sợ bỏ chạy tán loạn.

Lạc Nhi ngồi bên dưới trường kỷ nơi Mẫn Nguyên đang nhàn nhã uống trà, ngón tay của nàng dạo chơi trên dây đàn, gảy một tiên khúc nào đó mà Mẫn Nguyên thích nghe. Cuộc trò chuyện giữa hai người cũng rất thông thả, cứ như vấn đề được nhắc đến chỉ là chuyện bàn tán ngoài đường. “Tu vi mất đi một phần ba, còn xuất quan sớm, rồi đối chọi với Ma nhân. Bây giờ lại muốn độ cho con một vạn năm tu vi, là người chê con mang nợ người quá ít hay đang muốn làm con tức chết?” Lạc Nhi đảo cầm pháp hồi sư phụ, ánh mắt nàng rượt đuổi theo đầu ngón tay, một âm cũng không sai.

“Người làm sư phụ, làm việc gì cũng có lý do riêng. Với lại ta chỉ hỏi con có đồng ý hay không, con đã nói không muốn, ta đương nhiên cũng không thể ép con.” Mẫn Nguyên nhắm mắt lắng nghe giai điệu mượt mà, đầy lòng khê cảm thán, hai mươi bốn chỉ pháp đàn không sai một nhịp. Gia Cẩn Bình đã dạy dỗ Lạc Nhi rất tử tế, ít nhất cũng không hẹp hòi tính toán chuyện cũ lên người nàng. Lạc Nhi lại nói tiếp: “Vậy thì người bề quan một vạn năm đi, con bề quan với người!” Mẫn Nguyên mở mắt ra nhìn về phía nàng: “Bề quan với một ông già như ta sao? Con không lo lắng à?”

Lạc Nhi ngừng khúc nhạc, ngừng đầu lên nhìn hắn: “Người không lo lắng bỏ lại mọi sự không ai quản, thì có gì con phải lo lắng việc bề quan cùng người?” Mẫn Nguyên cười khê, vươn tay xoa đầu nàng: “Đương nhiên ta không thể bề quan một vạn năm, nhưng ta có thể dẫn con rời khỏi Thiên giới trong một vạn năm. Đến lúc con trở về, tu vi và pháp lực chắc chắn sẽ vượt xa hiện tại rất nhiều.” Lạc Nhi nghiêng đầu về phía hắn như một đứa trẻ: “Được, vậy thì rời khỏi Thiên giới một vạn năm! Nhưng chuyện của Mạch Ân thì sao?” Mẫn Nguyên vươn người ngồi thẳng dậy, khóe mắt liếc nhìn hai bóng dáng ngoài cửa: “Hàn Hạ không phải kẻ vô dụng, nếu hắn dám không quản, ta sẽ nói Mị Cơ nhéo chết hắn!”

Hai người mới đến chỉ kịp nghe được câu nói rời khỏi Thiên giới một vạn năm của Lạc Nhi. Còn chưa hết sùng sốt đã bị ánh mắt của Mẫn Nguyên làm cho tê liệt, hai người nhất thời ngây người ở cửa. Lạc Nhi trông theo tầm mắt của sư phụ, phát hiện ra Tần Lục và Huyền Vũ đang đứng ở cửa. Chẳng lẽ những gì nàng nói, bọn họ đã nghe thấy hết rồi sao? Huyền Vũ là người đầu tiên có phản ứng lại, hắn khoan thai bước qua cửa, cúi chào Mẫn Nguyên: “Huyền Vũ bái kiến Thượng thân Mẫn Nguyên.” Tần Lục lại không bình tĩnh được như Huyền Vũ, trực tiếp bước về phía Lạc Nhi. Muốn hỏi nàng tại sao lại không nói gì với hắn về việc nàng sẽ rời đi cùng với Mẫn Nguyên.

Nhưng Mẫn Nguyên đã chắn ngang trước mặt hắn, vừa phát tay miễn lễ cho Huyền Vũ vừa nói với hắn: “Tần Lục thần quân, đây là Trường Nguyên cung, không phải Âm Tư Môn của người.” Lúc này hắn mới nhớ ra phải chào hỏi Mẫn Nguyên trước đã, sau khi nhận được lời chào hỏi từ hắn, Mẫn Nguyên mới từ tốn nói với Lạc Nhi: “Con thay ta tiếp đón khách quý, ta có chuyện phải đến chỗ Hàn Hạ!” Nói xong không đợi nàng trả lời đã lướt gió mà đi, để lại phía sau một mảnh hỗn loạn cho nàng giải quyết. Lạc Nhi đưa tay đỡ lấy trán bóp bóp vài cái: “Các huynh bình tĩnh nghe ta giải thích trước đã.”

Huyền Vũ, Tần Lục ngồi đối diện với nàng, nghe nàng kể về kế hoạch của mình. Nghe đến đâu, chau mày đến đó, ngay cả khi nhận lấy trà Thủy Xá từ tay Lạc Nhi, bọn họ cũng không thể ngừng suy nghĩ. “Một vạn năm, nàng sẽ đi đâu?” Tần Lục hỏi nàng, hắn không muốn nàng rời khỏi tầm mắt của hắn. “Sư phụ vẫn chưa tiết lộ cho ta biết!” Lạc Nhi thành thật trả lời hắn. Huyền Vũ đã gài lại cây trâm lên đầu mình, khóe mắt liếc nhìn Tần Lục đang lặng lẽ siết chặt nắm đấm dưới gầm bàn khê nói: “Vừa hay, sư phụ của ta cũng đang muốn đưa tay đi lịch luyện. Nhân cơ hội này, ta sẽ đi với muội!” Lời nói của hắn khiến Tần Lục bừng tỉnh phải rồi, nếu sư phụ cũng cho phép hắn đi lịch luyện, hắn có thể đi cùng nàng.

Lạc Nhi cảm thấy đầu của mình rất đau, khê xoa xoa ấn đường, quan sát hai tiểu tử tông trước mặt. Nàng khê than: “Ta đi lịch luyện không phải đi ngoa du đâu!” Nhưng đôi lại hai người bọn họ chỉ cười khê, mỗi người một suy tính riêng.

P/s: Haizz, sư phụ có ý gì đây, đang lúc rồi ren Mạch Ân chưa bắt được lại muốn đưa Lạc Nhi đi. Sư phụ đại nhân à, người muốn Tam giới bị lật tung lên vì Lạc Nhi sao? Thật đáng sợ, thật đáng sợ. Ta đang chao đảo giữa hai thuyền, thuyền nào đây thuyền nào đấy, sóng to quá chắc ngã mất, huhu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 25: Chuẩn Bị

Author: Lục Lạc Nhi

Mẫn Nguyên đến gặp Hàn Hạ, lúc này hắn ta đang ngồi ở Tĩnh Điện Dao ngắm cảnh mùa thu. Bên cạnh hắn còn có một mỹ nhân thanh tú, vận trên người bộ phượng y, khiến cả người toát lên vẻ xinh đẹp động lòng người. Mị Cơ phát hiện ra khí tức của Mẫn Nguyên, nàng lập tức đứng dậy khỏi chỗ ngồi, vẫy tay với hắn: “Đại huynh! Huynh cũng đến đây ngắm cảnh à?” Mẫn Nguyên mỉm cười với nàng, lắc đầu một cái: “Ta muốn nói chuyện với Hàn Hạ.” Mị Cơ nghe xong lập tức hiểu ngay, nàng xoay nhẹ người gạt đầu dịu dàng với Hàn Hạ. Rồi dẫn theo đoàn cung nga rời khỏi Tĩnh Điện Dao. Vừa thong thả bước vừa khẽ cảm thán: “Lá đỏ rơi nhiều quá, lại cảm thấy lòng buồn man mát.” Các cung nga đi cùng lên tiếng phụ họa, chẳng mấy chốc đã đi khuất khỏi tầm mắt của Mẫn Nguyên.

Hàn Hạ đưa mắt dõi theo bóng dáng mỹ nhân, vừa có chút không vừa lòng hỏi: “Là chuyện gì mà không thể để Mị Cơ nghe? Nàng ấy là muội muội ruột của huynh, chẳng lẽ còn không đủ tin tưởng?” Mẫn Nguyên thở dài, ngồi xuống bên cạnh Hàn Hạ: “Cũng vì Mị Cơ chính là muội muội của ta, ta lại càng không thể để muội ấy nghe!” Hàn Hạ cau mày suy tư: “Là việc gì?” Mẫn Nguyên đưa tầm mắt dời ra xa, bay qua cả những đám mây cao nhất, tâm trí thả rời khỏi thân thể: “Ông ta đã quay về rồi, còn đang tìm kiếm Uyên Chi!” Hàn Hạ không khỏi thất sắc: “Ông ta ư? Chẳng phải phong ấn ở Tây Châu vẫn còn sao? Làm thế nào ông ta thoát ra ngoài được?”

Mẫn Nguyên lắc đầu với hắn: “Phong ấn chỉ hốt được tiền thể, không thể giam cầm Ma tâm. Người này vốn sống như chết, từ lâu đã không còn là người.” Hàn Hạ siết chặt nắm đấm: “Sư phụ đã chết, ông ta còn quay về tìm làm gì? Chẳng lẽ muốn vong linh sư phụ không được ngủ yên sao?” Uyên Chi chính là sư phụ của Hàn Hạ và Hàn Y, trong trận chiến với yêu ma mấy nghìn vạn năm trước đã không may bỏ mạng. “Có lẽ vì sự ra đời của Lạc Nhi!” Mẫn Nguyên lại nói, giải đáp khúc mắc trong lòng Hàn Hạ.

“Chẳng lẽ... Ông ta nghĩ rằng Lục Lạc Nhi chính là tái sinh của Uyên Chi ư?” Hàn Hạ mở to mắt không thể tin được, mặc dù Lạc Nhi sinh ra đã mang dáng vẻ của Uyên Chi. Nhưng tuyệt đối không phải là tái sinh của Uyên Chi, vì linh hồn của Uyên Chi từ trước đến nay chưa từng nhập vào luân hồi, thì làm sao nói đến chuyện tái sinh. Mẫn Nguyên khẽ gạt đầu: “Ma tâm sinh ra từ chấp niệm. Tình yêu ông ta dành cho sư phụ của đệ vốn đã mù quáng, yêu càng nặng, chấp niệm càng sâu, ma tâm càng lớn mạnh. Lần này còn lợi dụng Mạch Ân thần quân để tiếp cận Lạc Nhi, không biết tương lai sẽ còn xảy ra những chuyện gì. Hàn Hạ, đệ không thể cứ bỏ mặc Hàn Nguyệt, nếu đệ không quản, ai sẽ lo lắng cho tương lai của nha đầu đó?” Mẫn Nguyên đang trách Hàn Hạ, vì lời hứa đưa Mị Cơ đi giao du từ hải, mà phó mặc của Thiên giới cho Hàn Nguyệt. Hình như tiểu đệ này rất ý lại về sự có mặt của hắn, một chút cũng muốn đùn đẩy trách nhiệm.

“Bây giờ huynh định sẽ làm những gì?” Hàn Hạ cảm thấy có lỗi với nữ nhi duy nhất của mình. Nếu Mẫn Nguyên không nhắc nhở, có lẽ hắn đã chuẩn bị rời khỏi Thiên tộc với Mị Cơ. Mẫn Nguyên đứng dậy: “Mục đích của ông ta nhắm đến là Lạc Nhi. Chỉ cần ta đưa con bé đi, Thiên giới nhất định sẽ bình an.” Hàn Hạ càng nghe càng cảm thấy không ổn, thiên hạ rộng lớn như vậy ngay cả Thiên giới được canh phòng cẩn mật mà ông ta còn ngang nhiên đi đi đến đến. Thế còn nơi nào an toàn hơn nơi này nữa, để thầy trò Mẫn Nguyên tìm tới chứ. Như nhận ra nỗi nghi hoặc của Hàn Hạ, Mẫn Nguyên cười trừ, xoay người bước đi: “Việc này thì đệ không cần phải lo, ta tự khắc sẽ có an bài thỏa đáng. Chỉ cần trong lúc ta rời khỏi đây, đệ nhất định phải giúp đỡ Hàn Nguyệt đứng vững ở vị trí Đế Cơ là đủ đủ làm rồi.”

Hàn Hạ trầm tư nhìn theo bóng dáng của Mẫn Nguyên, khẽ thở dài một tiếng, người nên ngồi trên vị trí Thiên đế bây giờ nên là Mẫn Nguyên. Mẫu thân của Hàn Hạ và phụ thân của Mẫn Nguyên là hai huynh muội ruột, luận về vai vế, người ngồi vị này chưa đến lượt hắn có phần. Nếu không phải vì năm xưa Mẫn Nguyên nhất định cải lời Lão Thiên đế, rời bỏ Thiên giới đi tầm sư học đạo. Thì có lẽ giờ người làm Thiên đế chính là Mẫn Nguyên rồi, nhưng hắn cũng ngồi ở vị trí cao cao tại thượng kia cũng chẳng vui vẻ gì. Tính hắn thích an nhàn, chỉ muốn trải qua một cuộc đời yên bình không sóng gió, có đủ năng lực bảo vệ Mị Cơ bên cạnh đã đủ khiến hắn thỏa mãn.

Nay chuyện đã đến mức này, hắn cũng không thể cứ ích kỷ nghĩ cho bản thân mình được, Mẫn Nguyên vì muốn bảo vệ cả Thiên tộc, đã dẫn Lạc Nhi rời khỏi Thiên giới, một mình chống đỡ mọi việc. Hắn phải đứng ra chu toàn mọi thứ, không thể để cục diện Thiên giới rồi ren trong chốc lát được. Nếu thật sự Thiên tộc bị hủy trong tay hắn, hắn cũng không còn mặt mũi để nhìn mặt mẫu thân nữa. Trong lúc hắn mặc niệm, Mị Cơ đã quay trở lại từ bao giờ, nàng nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy cổ hắn: “Hàn Hạ, chàng biết rằng không cần thực hiện lời hứa năm xưa với thiếp cũng được mà. Mị Cơ đã nói, khắp tứ hải bát hoang này chỉ cần nơi đâu có chàng, nơi đó chính là nhà.” Hàn Hạ nghe được lời nói của Mị Cơ, đáy lòng chợt trở nên ấm áp, hắn xoay người ôm lấy nàng vào lòng: “Mị Cơ! Đời này có thể gặp được nàng, chính là phúc đức của Hàn Hạ.”

Khi Mẫn Nguyên trở về Trường Nguyên cung, thì cuộc nói chuyện giữa ba người Tàn Lục, Huyền Vũ và Lục Lạc Nhi đã trở thành trận khẩu chiến lấy một chọi hai. Hắn bước qua cửa điện, đưa mắt nhìn tiểu đồ đệ tức giận đỏ bừng cả mặt, rồi đảo mắt đến hai tiểu tử ma mãnh ung dung đối diện. Vừa nhìn đã biết nha đầu kia không phải là đối thủ của hai tiểu tử này rồi, Mẫn Nguyên cười nhẹ một tiếng. Nhìn ba người các nàng bây giờ, bỗng nhiên làm hắn nhớ đến chuyện xưa, khi Hàn Y còn chưa xuất giá. Bốn người bọn họ cũng đã chơi đùa với nhau rất vui vẻ, khi tức giận có thể quát tháo, lúc vui vẻ thì cười thật to.

“Tăng trưởng Thiên Vương và Trường tôn Gia Cẩn Bình đã đồng ý với ta, giữ hai người ở cạnh mình trong vòng một vạn năm tới. Nên sẽ không có chuyện các người được phép đi cùng ta và Lạc Nhi đâu!” Một lời nói ra giải quyết được mối rối rắm của Lạc Nhi từ nãy đến giờ, nàng vui mừng đứng dậy cúi người hành lễ với hắn. Mẫn Nguyên khoát tay với nàng, rồi lướt qua Huyền Vũ và Tàn Lục: “Nếu đã không còn chuyện gì để nói, phiền hai người rời khỏi cung Trường Nguyên. Lạc Nhi! Thay ta tiễn khách.” Huyền Vũ và Tàn Lục đưa mắt nhìn nhau, lệnh đuổi khách đã rõ ràng như vậy, họ cũng không thể mặt dày tiếp tục ngồi lại.

Lạc Nhi lắc đầu không hiểu nổi sư phụ của mình, bảo nàng đón tiếp khách quý là sư phụ, hạ lệnh tiễn khách cũng là sư phụ. Sư phụ đại nhân à, tâm trạng của người còn thất thường hơn thời tiết ngoài kia nữa. Nàng phát tay thu dọn bàn trà, rồi đưa hai người ra khỏi cửa cung. Huyền Vũ bước đi thong thả vừa đi vừa nói với nàng: “Nếu bọn ta đều không thể đi cùng muội, vậy ít nhất cũng phải để chúng ta tiễn muội được không?” Lạc Nhi cảm thấy yêu cầu này không có gì quá đáng, gạt đầu ngay lập tức. Còn Tàn Lục lại đang chìm đắm trong việc làm thế nào để thuyết phục Gia Cẩn Bình, chợt nghe được Huyền Vũ hỏi thế, hắn cũng quay sang nhìn nàng. Huyền Vũ đánh mắt với hắn một cái, dù không hiểu Huyền Vũ có ý gì nhưng Tàn Lục tin tưởng Huyền Vũ nhất định sẽ có cách.

Cổng lớn Trường Nguyên cung vừa mở ra, Lạc Nhi đã khẽ mỉm cười, công việc tiễn người này vốn không đến lượt nàng làm. Bên ngoài cánh cổng, có hai người đang đứng đó, hình như đã đợi từ rất lâu rồi. Trên khuôn mặt của họ tràn ngập sự lo lắng và thiếu kiên nhẫn, sợ rằng nếu đây không phải là nơi

ở cửa Mẫn Nguyên, e rằng họ đã mạo phạm mà xông vào rồi. Vừa nhìn thấy Huyền Vũ và Tàn Lục, cả hai không hẹn mà gặp thở phào nhẹ nhõm, Lạc Nhi liếc nhìn hai người bọn họ rồi nói: “Lạc Nhi bái kiến Tăng trưởng Thiên Vương, Doãn Minh thần quân! Chuyện của Huyền Vũ và Tàn Lục đã khiến hai vị lo lắng, thật là có lỗi. Người cũng đã đưa đến, Lạc Nhi xin cáo từ tại đây.” Lạc Nhi nhận được cái gật đầu từ họ, rồi đứng thẳng người dậy, duyên dáng xoay lưng định trở vào trong, nhưng cánh tay đã bị Tàn Lục nắm lấy.

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, đôi mắt ánh lên sự không hiểu, Tàn Lục cười nhẹ với nàng: “Vậy thì hẹn nhau ngày mai ở Mai Lạc cung. Muội nhất định không được thất hứa với chúng ta.” Lạc Nhi nghĩ thầm, bộ lời nàng nói trước giờ lại thiếu uy tín đến vậy ư? Nhưng ngoài mặt vẫn trả lời: “Nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy.” Có được lời này của nàng, Huyền Vũ và Tàn Lục mới yên tâm đến bên sư phụ, sư huynh của mình. Lạc Nhi tiễn được hai người bọn họ, vui mừng còn không kịp. Bị thương chưa được bao lâu lại chạy lung tung ra ngoài, lần này nàng muốn xem thử, Tăng trưởng Thiên Vương và Tiểu Thất sẽ xử lý bọn họ thế nào.

Mẫn Nguyên ngồi ở vị trí chủ tọa, đợi nàng trở lại, nhìn nàng ngoan ngoãn ngồi dưới chân mình như một chú mèo nhỏ, bất giác làm hắn nhớ đến bộ dạng của Hàn Nguyệt cách đây mấy vạn năm. Hắn vươn tay ra xoa đầu nàng: “Con và sư tỷ của con rất giống nhau, lúc nào cũng biết làm người khác an nhiên.” Thời gian nàng ở bên cạnh sư phụ chỉ đếm trên đầu ngón tay, những chuyện xưa của hắn phần lớn nàng đều nghe kể qua lời Hàn Nguyệt. Nhưng tuyệt nhiên sư tỷ lại không hề nhắc đến khoảng thời gian nàng ấy tầm sư học đạo đã được sư phụ dạy dỗ ra sao. Bây giờ Mẫn Nguyên nói vậy, khiến nàng tò mò hỏi lại: “Sư tỷ mà cũng có chịu để cho người xoa đầu như vậy sao?”

Hắn gật đầu với nàng, nói về thân phận, Hàn Nguyệt phải gọi hắn một tiếng Hoàng thúc, luận về địa vị, nàng ấy còn là đồ đệ của hắn. Từng giai đoạn trong cuộc đời nàng, hắn đều tận mắt chứng kiến, khác nào nhìn thấy nữ nhi thân sinh lớn lên từng ngày. Giữa hai đệ tử, người được hắn ưu ái hơn cả có thể nói là Hàn Nguyệt, nay phải để nàng tự đối mặt với trách nhiệm lớn lao kia, hắn cũng không thể yên tâm. “Sư phụ! Người vẫn không yên tâm về phần sư tỷ sao?” Lạc Nhi nhìn sâu vào mắt Mẫn Nguyên, nàng cảm nhận được trong đôi mắt đẹp đẽ kia có một cảm xúc dịu dàng đang chuyển động. Mỗi lần nhắc đến sư tỷ, giọng điệu của Mẫn Nguyên lại thay đổi, nhiều lúc nàng cảm thấy hai người bọn họ mới thật sự là phụ tử ruột thịt, còn thân thiết hơn cái người ngồi trên vị trí Thiên đế kia.

Mẫn Nguyên không trả lời nàng, ánh mắt của hắn chuyển dần đến mảnh ngọc bội phượng hoàng nàng đang đeo trên thắt lưng. “Mảnh ngọc này có thuật Truy Tung!” Nàng đưa mắt nhìn miếng ngọc bội đó, bàn tay hạ xuống nâng mảnh ngọc lên: “Con biết nó có thuật Truy Tung. Huyền Vũ đã nói cho con biết từ lâu, cho dù con đi đến bất cứ nơi nào, chỉ cần vẫn còn đeo ngọc bội bên mình, Huyền Vũ nhất định sẽ tìm được con.” Vừa nói đến đây, hàng chân mày của nàng khẽ cau lại, ý sư phụ là muốn nàng tháo ngọc bội xuống để lại Thiên giới sao?

[1] Truy Tung: Thuật truy tìm tung tích, vị trí.

“Không cần phải tháo nó ra, để tiểu tử kia biết con ở đâu cũng tốt, tránh để hắn rảnh rỗi gây náo loạn khắp nơi.” Mẫn Nguyên vẫn không rời mắt khỏi mảnh ngọc phượng hoàng, không kiềm được thở dài một tiếng. Quả là ông trời thích trêu ngươi, mảnh ngọc này trước đây cũng đã từng được đeo bên thắt lưng của người đó, sau này mới tặng cho Uyển Chi. Đến bây giờ đôi ngọc bội lại rơi vào tay Huyền Vũ và Lạc Nhi, không biết là may mắn hay xui xẻo nữa.

P/s: Các nàng hãy comt cho ta biết cảm nhận của mình nhé, đừng để ta bơ vơ, mỗi cmt là một động lực để ta nhanh chóng ra chương đó. Chương sau sẽ có đặc sắc, mong là mọi người sẽ tiếp tục ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thử Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Phượng Vũ Cưỡi Thiên

Author: Lạc Lạc Nhi

Lần đầu tiên kể từ khi Tàn Lục và Huyền Vũ quen biết cho đến giờ, hai người bọn họ mới có thể yên bình ngồi cạnh nhau như thế này. Ngọc Cầm chỉ huy đám cung nga thêm than vào chậu sưởi, chuẩn bị thêm thức ăn và rượu nóng. Hầu hạ chu đáo cho hai vị thần quân chính là mệnh lệnh mà chủ tử đã giao cho nàng. Ngọc Cầm đưa mắt ra hiệu cho cung nga đã xong việc lui xuống, đêm nay không cần có mặt quá nhiều người, chỉ cần một mình nàng ở lại canh giữ là được. Huyền Vũ vẫn như mọi khi, tính kiên nhẫn chính là điểm nổi bật ở hắn, nâng ly rượu lên miệng, cảm nhận mùi hương lan tỏa nơi đầu lưỡi. Hắn mỉm cười, xoay nhẹ ly rượu trong tay, ánh mắt quan sát những hoa văn tinh xảo được vẽ trên ly rượu.

Nàng vẫn còn nhớ hắn không thích uống những thứ có vị quá nồng, loại rượu này rất đặc biệt. Vừa phảng phất hương thơm thanh mát dịu nhẹ, nhưng lại cay cay vừa đủ khiến người ta ngất ngây. Không chỉ có hắn nhận ra điều này, Tàn Lục cũng rất ngạc nhiên về hương vị ấy, chỉ một lần nếm thử, đã không thể buông chén. Tàn Lục đưa mắt về phía Huyền Vũ, hắn nhìn ra sự vui vẻ ánh lên trong con ngươi đen tuyền kia. Khóe miệng bất giác nở nụ cười mỉa mai, đến rượu tiễn biệt cũng chuẩn bị theo khẩu vị của người kia. Chính hắn cũng không biết tại sao mình lại đồng ý đến đây với Huyền Vũ, biết rõ nàng sẽ như vậy, nhưng hắn vẫn ôm một tia hy vọng.

“Đừng chỉ uống rượu không như vậy, hôm nay ta không muốn nhìn thấy thức ăn bị lãng phí đâu.” Lạc Nhi vén một cành mai lên rồi bước qua, khi nàng buông tay, cành mai run lên vài đợt khiến cánh hoa rơi rụng là tả. Huyền Vũ và Tàn Lục không hẹn mà gặp ngừng đầu lên ngắm người vừa đến. Đêm nay Lạc Nhi vận trên người bộ y phục đồ thắm, từng lớp từng lớp lụa mềm mại chuyển động theo cơ thể của nàng. Châu sa trên đầu khẽ rung rinh một chút, va vào nhau tạo thành tiếng tinh tang vui tai. Lạc Nhi nhắc tà váy dài ngồi đối diện hai người họ, từ đầu đến cuối ánh mắt của họ chưa từng rời khỏi nàng.

Nàng đưa tay rót rượu, kính hai người một chén: “Đề hai người đợi lâu rồi, Lạc Nhi kính hai huynh một ly.” Huyền Vũ mỉm cười nhẹ, hai tay nâng ly rượu đưa về phía trước. Tần Lục vẫn còn đang ngẩn ngơ vì nàng, bàn tay cầm ly rượu theo quán tính đưa lên miệng, nhưng rượu đã cạn từ bao giờ. Hắn ngưng ngừng tự rót cho mình một chén, rồi cũng nhanh chóng đưa lên chạm vào ly của nàng. Tiếng bội [1] va vào nhau vang lên trong đêm tĩnh mịch, nàng nâng ly ngang miệng nhấp cạn ly rượu.

[1] Bội: ly dùng để uống rượu.

“Tần Lục! Ly này ta kính huynh, ta đã nói sẽ coi huynh như bằng hữu mà thật lòng dối đãi. Những gì huynh làm cho ta, ta nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng.” Nàng lại rót thêm một ly nữa, lần này lại nhắm đến Tần Lục khiến hắn ngạc nhiên không kém. Bàn tay run run khiến rượu sánh ra ngoài vài giọt, hắn hồ hồ nói: “Muội không cần phải như vậy. Đã là... Bằng hữu, những việc đó không nên câu nệ.” Thật ra hắn muốn nói, đã là người trong lòng hắn, thì những chuyện hắn làm vì nàng không là gì cả. Nhưng chỉ nói được đến nửa đường thì lời muốn nói bị nuốt xuống bụng. Cơ hội sau này còn rất nhiều, hắn không muốn bây giờ vì một sơ suất nhỏ mà khiến nàng sợ hãi lần tránh hắn.

Lạc Nhi lại rót ly rượu thứ ba, vừa nâng ly vừa xoay sang Huyền Vũ, đôi mắt xinh đẹp ánh lên tia tinh nghịch: “Huyền Vũ! Lạc Nhi cũng kính huynh một ly, sau này rời khỏi Thiên giới rồi, việc của sư tỷ muội xin nhờ cả vào huynh.” Huyền Vũ không trả lời nàng, nụ cười của hắn đã thay hắn nói rồi. Lạc Nhi mỉm cười đáp lại, hai người uống cạn ly rượu này, nàng tin tưởng hắn tuyệt đối có thể bảo vệ Hàn Nguyệt thay nàng. Cũng giống như hắn đã nguyện ý che chở cho nàng bao lâu nay vậy, hắn nói với nàng, ánh mắt dịu dàng như nước, hắn không thể ôm lấy nàng mà thủ thủ: “Lần này đi lịch luyện, huynh chúc muội thuận buồn xuôi gió.”

Nàng gật đầu với hắn, không biết Ngọc cầm đã thay bao nhiêu bình rượu, cuối cùng ba người bọn họ đều ngà ngà say. Lạc Nhi cũng không hề giữ ý tứ nữa, mạnh mẽ cái nhau với Tần Lục: “Này, biến thái! Huynh không thấy là mình rất trẻ con sao? Chỉ một chuyện con con đã khiến huynh tức giận đến mức muốn lột da đối phương rồi.” Tần Lục neho mắt nhìn nàng, đôi mắt lóe lên chút tức giận, hắn nắm lấy đám hoa mai rơi bên cạnh ném vào nàng: “Còn không phải do muội chọc ta tức giận sao? Thử hỏi khắp tứ hải bát hoang, có người nào cứng đầu hơn muội?” Lạc Nhi nhanh chân trốn sau lưng Huyền Vũ, cười khúc khích, đám hoa mai không chạm được vào nàng nhưng đều rơi trên người Huyền Vũ.

Huyền Vũ đã có men say, ngơ ngác nhìn hoa mai rơi là tả trên người, hắn bắt lấy một cánh hoa ngắm nghía. Bỗng nhiên nhỏ giọng lầu bàu: “Ta nhớ mình chưa từng chọc giận huynh!” Tần Lục nhún vai vô tội: “Ta không có ý mà!” Lạc Nhi nghiêng đầu nói thêm vào, nụ cười nở rộ trên môi: “Huynh ấy có ý! Huyền Vũ xử lý Tần Lục đi. Nhất định là huynh ấy có ý!” Nói xong còn vùi đầu vào hai tay áo, cười đến nỗi không ngừng được. Huyền Vũ nghe tiếng cười của nàng, bàn tay bất giác đưa ra xoa đầu Lạc Nhi: “Được! Nghe lời muội, ta sẽ xử lý huynh ấy.” Tần Lục vô tội trừng mắt với Lạc Nhi: “Sao muội có thể không phân biệt trắng đen như vậy chứ?”

Lời còn chưa dứt, trường kiếm màu lam đã sượt đến trước mặt, Tần Lục bật cười sáng khoái: “Được rồi! Nếu huynh thích thì ta đành tiếp chiêu vậy.” Huyền Vũ xoay trường kiếm trong tay, lao về phía Tần Lục đang né tránh: “Đắc tội!” Trường kiếm của Tần Lục cùng lúc xuất ra, tiếng binh khí va chạm vào nhau trong không khí. Hai bóng người một vàng một xanh hết lao vào nhau rồi lại tách ra, cứ như thế quần đảo hết mấy canh giờ. Mỗi chiêu, mỗi kiếm xuất ra không hề mang theo sát khí, cả hai không có ý định đã thương đối phương. Chỉ là không chịu khuất phục, muốn khiến đối phương cúi đầu nhận thua.

Đến khi Huyền Vũ và Tần Lục mệt lả, ngã người nằm dưới tán hoa mai, mồ hôi nhễ nhại trên người thấm đẫm y phục. Men rượu cũng đã hết từ lúc nào, Huyền Vũ thở gấp: “Huynh thua rồi!” Tần Lục nằm bên cạnh hừ một tiếng: “Là huynh đã thua, không phải ta!” Trong lúc đó, tiếng đàn của Lạc Nhi vừa hay lại vang lên, nhịp điệu không nhanh không chậm như đang gọi hai người bọn họ về. Tần Lục nhắm mắt lại mỉm cười, nàng đang gảy Mai khúc của hắn, giai điệu mà hắn sáng tạo riêng cho nàng. Tần Lục vận khí bay về phía Lạc Nhi, Huyền Vũ cũng bám sát bên cạnh, không hề bỏ lỡ dù chỉ một giây.

Bên kia rừng mai, Cửu Nguyệt Hoàn được phù phép tự mình ngân nga giai điệu vốn có. Lạc Nhi đứng giữa rừng hoa, tiên khí chòn vòn bùa vây xung quanh nàng, tà váy đỏ thắm xoay tròn, xoay tròn. Dải lụa đỏ trong tay không ngừng bay lượn, cuốn theo hoa mai theo nhịp chuyển động, cả không gian thời gian như ngưng đọng lại ở giây phút này. Con người của Tần Lục và Huyền Vũ mờ to, họ đã từng thấy hình ảnh này, nhưng chỉ khác rằng đây chính là hiện thực. Khi nàng gọi họ ra khỏi ma cảnh, Mai khúc đã vang lên, lúc đó cảnh tượng người con gái mặc váy đỏ nhảy múa trong đêm trăng dưới rừng mai đỏ tuyết đã đánh thức bọn hắn. Hóa ra tiếng cười đó là của nàng, người con gái đó cũng chính là nàng.

Lạc Nhi không biết tại sao mình lại biết điệu vũ này, khi Cửu Nguyệt Hoàn được gọi ra, nàng chỉ tùy ý gảy vài nốt nhạc, muốn gọi hai người kia đứng đi quá xa. Nhưng khi nhận ra, thì Mai khúc đã cất lên từ Cửu Nguyệt Hoàn, trong ký ức mơ hồ xa xăm mà nàng không rõ kia, có người đang múa. Nàng ấy cũng vận y phục đỏ giống nàng, thả mình giữa rừng mai tuyết rơi trắng xóa, bàn chân dẫm lên cánh hoa bên dưới mà nhảy múa. Thân thể mảnh mai uyển chuyển xinh đẹp, khiến người khác say mê không thể rời mắt. Bất giác cơ thể nàng cũng chuyển động, dựa theo bóng dáng như chim yến kia mà xoay tròn. Vũ điệu không tên lập tức cuốn hút hai người phía xa, đêm trăng dát ánh bạc lên người nàng, làm hạt chu sa ánh lên sắc đỏ tươi thắm. Đêm nay Lạc Nhi đã múa khúc Phụng Vũ Cửu Thiên, một thời vang danh thiên hạ, giống như cách đây rất lâu rồi, cũng có một người con gái, mặc tà váy đỏ thắm đứng giữa rừng mai nhảy múa.

Khi âm điệu cuối cùng của Mai khúc dừng lại, Lạc Nhi cũng dừng vũ khúc, cơ thể thả nhẹ trên không trung đáp xuống mặt đất. Nàng xoay người về phía Huyền Vũ và Tần Lục, mỉm cười một cái, sau đó lại chấp hai tay vào nhau khom lưng cúi đầu trước họ: “Lần này đi không biết bao giờ mới có thể tương phùng, Lạc Nhi xin cảm tạ ân tình mà hai người đã dành cho ta từ trước đến nay.” Tần Lục không nhận được, vội bước đến nâng nàng lên rồi ôm vào lòng mình. Cái ôm của hắn khiến nàng giật mình, Lạc Nhi thảng thốt gọi: “Tần Lục!” Tần Lục vẫn cứ ôm chặt lấy nàng như vậy: “Không cần muội phải cảm tạ gì cả. Ta chỉ cần muội bình an trở về là được.”

Huyền Vũ nhìn thấy Tần Lục ôm Lạc Nhi, trong lòng cũng không cảm thấy khó chịu như hắn đã tưởng. Rốt cuộc thì Tần Lục cũng là người yêu Lạc Nhi như hắn, tình cảm trong tim ai có thể đo lường được. Mà những gì liên quan đến Lạc Nhi hắn chưa từng, và cũng không thể ghét được. Huyền Vũ bước đến bên cạnh, bàn tay chạm nhẹ vào làn tóc mai của nàng: “Ta cũng như Tần Lục! Chỉ muốn muội vui vẻ an nhiên, là ta đã cảm thấy an lòng rồi.” Nàng mở to mắt nhìn Huyền Vũ qua vai Tần Lục, nàng nhìn thấy được sự kiên định trong đôi mắt của hắn. Bất giác, khóe mắt lại cay cay, nàng gật đầu thật mạnh, bọn họ không cần lời cảm tạ của nàng, càng không cần nàng báo đáp.

Lạc Nhi không biết sau khi nàng rời khỏi Thiên giới sẽ phải đối mặt với những chuyện gì. Nhưng nàng nhất định sẽ làm như lời họ nói, an nhiên tự tại bình yên trở về. Tần Lục ôm nàng rất chặt, người được hương hoa mai quen thuộc trong lòng, chậm rãi khắc sâu vào trái tim mình cảm giác này. Có lẽ nàng mãi mãi không bao giờ biết, giờ phút này chỉ cần được ôm nàng vào lòng, có bất hủ trả giá thế nào Tần Lục cũng nguyện ý đánh đổi. Huyền Vũ nhìn Tần Lục, hân hê thở dài một tiếng, nếu ban đầu Tần Lục không đối xử với Lạc Nhi quá đáng. Thì có thể hai người họ hẳn đã trở thành bằng hữu tốt, chứ không đợi đến bây giờ, cùng nhau trải qua sinh tử mới có thể ngồi lại nói chuyện.

Nhưng có một số thứ không thể nói nhường là nhường được, Lạc Nhi lại chính là một trong những điều ấy. Từ khi gặp nàng hẳn đã xác định, Lạc Nhi chính là nhân duyên của hắn, không phải nàng thì sẽ không là ai khác. Chỉ có thể là một mình nàng mà thôi, vì vậy trước khi Lạc Nhi đưa ra lựa chọn của mình, hắn nhất định sẽ không nhường nàng cho Tần Lục. Đường như Tần Lục cũng đọc được suy nghĩ của hắn, Tần Lục buông Lạc Nhi ra nhưng vẫn để tay nơi thắt lưng của nàng. Hắn nhìn sâu vào đôi mắt của Huyền Vũ, trả lời kiên định: “Ta sẽ không bỏ cuộc đâu!” Huyền Vũ mỉm cười chào đón: “Ta cũng vậy!”

P/s: Có thể hóa thù thành bạn thật là may mắn, nhưng mà tình hình là ta đang nghiêng về phía np .== có điều bản thân ta không thích np. Cảm ơn các nàng đã ủng hộ, hãy tiếp tục để lại cmt và cho ta biết suy nghĩ của các nàng nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Ti Mệnh Nguyên Quân.

Author: Lạc Lạc Nhi

Ngày Lạc Nhi lên đường rời khỏi Thiên giới, cũng là ngày Tần Lục phải quay trở về Âm Tư Môn, còn Huyền Vũ thì bế quan tại thác Thiên Ngân. Hai người họ không đến tiễn nàng đi, chỉ có Hàn Nguyệt và đám Bạch Hổ, Thanh Long là vẫn kéo nhau đến, mặc kệ cho nàng đã bảo không cần. Lạc Nhi trùng mắt với hai người đứng sau Hàn Nguyệt, chịu đựng cái ôm thật chặt từ nàng ấy, Lạc Nhi dường như không thở nổi. Thanh Long đón lấy ánh mắt của nàng, nhún vai đầy vẻ bất lực, còn Bạch Hổ thì như muốn nói: “Ta đã cố hết sức. Nhưng tỷ muội các người rất giống nhau. Đều cứng đầu như thế!”

Không trông cậy được gì vào hai người ấy, Lạc Nhi đành phải đưa mắt cầu cứu sư phụ. Nhưng vị sư phụ đại nhân kia lại rất điềm tĩnh, đôi mắt đen tuyền lóe lên một tia tiêu chọc, sau đó truyền âm mật với nàng: “Lạc Nhi! Cảnh tượng Hàn Nguyệt chịu ngoạn ngoạn thế này thật hiếm có. Con quá thật có thiên phú khiến sư tỷ mềm lòng!” Nàng thật sự hết nói nổi, không thể nhờ người vậy chỉ có thể dựa vào bản thân mà thôi. Lạc Nhi thở dài một tiếng, vòng tay ôm lấy Hàn Nguyệt rồi nói: “Sư tỷ! Tỷ cứ như vậy sẽ khiến muội bị chiều hư mất. Năm xưa chẳng phải tỷ cũng đã từng rời Thiên giới đi lịch luyện hay sao. Nay đến lượt muội cũng vậy, tỷ đừng quá lo lắng mà.”

Hàn Nguyệt buông nàng ra, hai tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Có thể giống nhau được sao? Năm đó ta ở trong sự bảo bọc của phụ quân và mẫu hậu, hơn năm vạn năm sau mới học được cách tự mình trưởng thành. Còn muội mới sinh ra được bao nhiêu năm cơ chứ? Số ngày muội ở bên ta chỉ nhiều hơn thời gian ở cùng sư phụ vài tháng. Vừa gặp lại đã vội ra đi, hỏi thử làm sao ta không lo lắng cho được?” Lạc Nhi càng nghe Hàn Nguyệt nói càng cảm thấy, sao những lời này lại giống như của mẫu thân đang lo lắng cho nữ nhi của mình vậy.

Nàng đưa tay lên nắm lấy hai bàn tay của Hàn Nguyệt: “Tỷ không tin muội, nhưng phải tin tưởng sư phụ chứ? Lần này khác với lần muội đến Âm Tư Môn rất nhiều, khi ấy muội chỉ có một mình. Nhưng bây giờ chẳng phải đã có sư phụ ở cạnh rồi sao. Tỷ còn lo sợ sư phụ sẽ vứt muội ở đâu đó mà không quan tâm đến ư?” Hàn Nguyệt đưa mắt về phía Mẫn Nguyên, sau đó không đành lòng thở dài một tiếng rồi hạ tay xuống: “Muội nói đúng, là ta đã cả nghĩ rồi. Có sư phụ đi cùng, ta còn phải lo lắng điều gì nữa chứ!” Lúc này Lạc Nhi mới như cất được gánh nặng trong lòng, mỉm cười với Hàn Nguyệt: “Sư tỷ! Ở đây tỷ còn rất nhiều việc quan trọng hơn cần phải chu toàn. Muội cũng không phải hài tử chưa hiểu chuyện, sẽ biết cách tự chăm sóc bản thân thôi.”

Nói đến nước này, thật sự Hàn Nguyệt cũng không thể không buông tay để Lạc Nhi rời đi. Chẳng qua khi nhìn thấy nàng bước lên Niệm Hòa Liên theo chân Mẫn Nguyên, ánh mắt của Hàn Nguyệt chợt se sắt lại. Tại sao biết rõ không nên như vậy, nhưng nàng vẫn không muốn để Lạc Nhi rời khỏi mình. Từ lúc gặp tiêu nha đầu đó, cuộc sống của nàng trở nên tươi sáng hơn hẳn. Nàng đã biết cách làm thế nào để chăm sóc, quan tâm, và yêu thương ai đó. Trong thâm tâm của Hàn Nguyệt, Lạc Nhi không chỉ là tiểu sư muội của nàng, nha đầu tinh nghịch ấy đã trở thành người thân mà nàng muốn bảo vệ từ lúc nào không hay

Lạc Nhi nặng trĩu tâm tư ngồi trên Niệm Hòa Liên bay theo Mẫn Nguyên, nàng rất muốn hỏi bây giờ bọn họ sẽ đi đâu. Nhưng nàng lại không dám, càng không thể mở miệng nói, sư phụ đã dặn nàng, chỉ cần tin tưởng vào người là được. Mẫn Nguyên nhìn Lạc Nhi bồn chồn bên cạnh, hẳn hiểu tâm trạng của nàng lúc này. Đôi mắt chuyển hướng về phía trước, hắn nói: “Con đã từng nghe nói đến Ti Mệnh chưa?” Nghe Mẫn Nguyên nhắc đến Ti Mệnh, ký ức về cuộc nói chuyện với Hàn Nguyệt cách đây một năm ulla vào tâm trí của nàng.

Chẳng phải đó chính là người đã viết số mệnh lịch kiếp cho Thiên Lôi sao? Theo lời sư tỷ nói, Ti Mệnh là một người bạn cũ của sư phụ, còn những chuyện sau đó sư tỷ chưa từng kể cho nàng nghe. Lạc Nhi gật đầu với hắn: “Có phải Ti Mệnh chính là người đã đưa Thiên Lôi vào kiếp số một năm trước đây không?” Hắn cười nhẹ, nha đầu này vẫn còn ần tượng với chuyện đó sao: “Đúng vậy, Ti Mệnh là bằng hữu của ta. Ngoài chức quan Ti Mệnh, nàng ấy còn có một danh xưng khác, Tu La vương phi.” Lạc Nhi giật mình khi nghe sư phụ nhắc đến Tu La, không lẽ Tu La trong lời Mẫn Nguyên nói chính là Tu La quốc dưới Âm giới sao?

Mẫn Nguyên xác nhận nghi hoặc trong lòng nàng: “Đúng như con nghĩ, chính là Tu La quốc cai trị Âm giới.” Lạc Nhi ho nhẹ, trước giờ nàng không hề

biết sự phụ mình lại có quen biết với Âm giới. Bình sinh nàng sợ nhất những nơi tối tăm, không biết lần này sự phụ nhắc đến vị Ti Mệnh vương phi kia là có ý gì. “Sự phụ, người đừng nói với con, nơi chúng ta chuẩn bị đến chính là Tu La quốc đó chứ?” Mẫn Nguyên nường mảy nhìn nàng: “Con không muốn đến đó sao?” Lạc Nhi đáng thương nhìn hân: “Do con sợ bóng tối!” Mẫn Nguyên à một tiếng. Bản thân Lạc Nhi mang hệ hỏa, còn là phượng hoàng lửa, bắt người sống trong ánh sáng tràn ngập như nàng đến nơi đầy bóng tối, e rằng hơi khó khăn đây.

Mẫn Nguyên suy nghĩ một lát, sau đó lại nở nụ cười vui vẻ nhìn nàng: “Lạc Nhi, lại gần đây!” Nàng nghi hoặc nhìn hân rồi cũng nhanh chóng áp sát Niệm Hòa Liên lại gần. Ngón tay của Mẫn Nguyên điểm nhẹ vào ấn chu sa trên trán nàng, ngay lập tức Lạc Nhi cảm thấy có một luồng chân khí đang được truyền vào cơ thể nàng. Cảm chế phong ấn của nàng tự động được phá bỏ, giải phóng toàn bộ sức mạnh bên trong ra ngoài. Tiên khí hộ thân mạnh mẽ bao phủ lấy nàng, quang sáng chói lòa màu trắng nhạt quán quýt quanh Lạc Nhi. Trước đây đề nàng có thể tự do tiếp xúc với mọi người, Mẫn Nguyên đã phong ấn một phần tiên khí ấy lại. Bây giờ nơi nàng đến lại là Âm giới, những thứ không sạch sẽ kia nhất định sẽ không dám chạm đến nàng.

Bản thân Lạc Nhi cảm thấy cơ thể mình tràn đầy sinh lực, cứ như được giải thoát khỏi sợi xích vô hình giam cầm nàng bấy lâu nay. Lạc Nhi mở mắt ra ngắm dải ánh sáng trắng nhạt bao phủ cơ thể mình. Nàng xoay xoay bàn tay mình, để phần ánh sáng đuôi theo sau, “Đây chính là tiên khí thật sự của con sao?” Mẫn Nguyên hài lòng gật đầu: “Phải! Bây giờ con còn sáng hơn cả mặt trăng ngày rằm nữa, khi đến Âm giới rồi, không phải sợ bóng tối nữa đâu.” Tiên khí kia có thể làm cả thần tiên cảm thấy đau đớn, huống chi những linh hồn chứa đầy oán khí ở Âm giới tối tăm.

“Con sẽ ‘phát sáng’ trong bao lâu?” Lạc Nhi hỏi hân, tuy có thể tránh khỏi bóng tối ở Âm giới, nhưng chẳng lẽ nàng cứ phát sáng như thế này mãi sao? Mẫn Nguyên trả lời nàng: “Đúng vậy! Cho tới chừng nào con làm chủ được sức mạnh to lớn kia thì con sẽ tự nhiên hết phát sáng thôi.” Nàng đáp vâng một tiếng, rồi khẽ thở dài, không sao trước mắt cứ như thế này là tạm ổn rồi. Bay được thêm hai canh giờ nữa, Mẫn Nguyên mới điều khiển thương bạc, đáp xuống ranh giới giữa Thiên giới và Âm giới. Lạc Nhi vờn vai bước xuống khỏi Niệm Hòa Liên, quả thật ngồi lâu như vậy cũng khiến nàng rất mỏi.

“Từ chỗ này chúng ta sẽ đi bộ, chỉ cần vượt qua được đoạn đường giáp ranh sẽ lập tức người đến đón chúng ta. Con nhớ phải theo sát sự phụ, không được rời nửa bước.” Mẫn Nguyên cẩn thận dặn dò, bàn tay trái nắm lấy tay nàng, dắt theo phía sau hân. Nàng đang định đáp vâng một tiếng, nhưng lại thấy sự phụ nắm tay nàng dắt theo sau thì không khỏi bật cười. Đã dẫn nàng đi như vậy, còn sợ nàng lạc đường sao? Tiên khí chôn vùi của cõi tiên dần bị bỏ lại sau lưng, thay vào đó là màn oán khí đen đặc của Âm giới bốc lên trước mặt. Nơi mà Tu La quốc cư ngụ lại là thế giới của những kẻ đã chết, quanh năm không có được một tia nắng chiếu sáng nơi này.

Bàn tay của Mẫn Nguyên rất lớn, hơi thở ấm áp lan tỏa sang cả nàng, mặc dù trong lòng vẫn còn chút sợ hãi. Nhưng nhờ có sự phụ mà nàng vững tâm hơn bao giờ hết, chỉ chú tâm nhìn vào bóng lưng trắng tấp trước mặt, trong đầu không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác. Bất chợt một giọng nói mềm mại vang lên, xuyên qua màn khói đen mờ ảo trước mặt: “Mẫn Nguyên, huynh đến sớm hơn thời gian đã hẹn.” Bước chân của Mẫn Nguyên lập tức dừng lại, trả lời giọng nói đó: “Tu La vương phi, hình như người còn đến sớm hơn cả chúng ta.” Tiếng cười khe khẽ truyền đến, không hiểu sao nó lại khiến nàng rung mình. Sau đó màn oán khí nhanh chóng bị cuốn đi, giống như có một sức mạnh vô hình đẩy lùi chúng vậy.

Cách nàng không xa, có một bóng người diễm lệ, xiêm y ánh lên sắc màu đỏ rực của máu, từng bước tiến về phía nàng. Lạc Nhi bất giác nắm chặt tay Mẫn Nguyên, người con gái này làm nàng sợ, oán khí của Âm giới tích tụ sau từng gót chân của nàng ta. Mẫn Nguyên chắn trước mặt nàng, giống như muốn giấu nàng khỏi ánh mắt sắc bén của người vừa đến. Nàng ta dừng lại, đôi mắt nhìn thẳng vào Mẫn Nguyên: “Huynh đang muốn giấu ai sau lưng mình vậy? Từ lúc hai người bước vào đường giáp ranh, ta đã cảm nhận khí tức thuần khiết ấy. Là ai mà có được khí tức mạnh mẽ như thế, ta rất tò mò đây!” Mẫn Nguyên ung dung nhìn lại nàng ta, thương bạc lập tức xuất hiện trong tay: “Tu La vương phi! Trước khi để người gặp tiểu đồ đệ của ta, thì người phải hứa không được chạm tay vào người nha đầu ấy. Nếu không thương bạc của ta sẽ không niệm tình bằng hữu đâu!”

Nàng ta nghiêng răng trừng mắt với Mẫn Nguyên, đôi mắt chuyển động về phía sau lưng hân, cứ như muốn tìm xem rốt cuộc là ai đang trốn sau đó. Dần co một lúc, nàng ta mới miễn cưỡng chấp thuận: “Được! Muội hứa với huynh sẽ không chạm vào tiểu đồ đệ của huynh. Như vậy đã được rồi chứ?” Lạc Nhi đứng sau lưng sự phụ, cảm thấy mọi chuyện vừa xảy ra rất kỳ lạ, tại sao sự phụ lại muốn Tu La vương phi hứa như vậy. Nhận được lời hứa từ nàng ta, Mẫn Nguyên mới nghiêng người tránh sang một bên, để lộ người đứng sau lưng mình. Khi nàng giáp mặt với vị vương phi nọ, Lạc Nhi nhìn thấy đôi mắt kia mờ to đầy vẻ kinh ngạc, sau đó là sự vui mừng như vỡ òa trong đôi mắt ấy. Tu La vương phi dường như đã quên mất lời mình đã hứa, đôi tay dang ra muốn ôm lấy nàng vào lòng: “Uyển Chi! Người đã trở lại rồi, người thật sự đã trở lại rồi!”

Nhưng trước khi nàng kịp lùi về phía sau, hay nàng ta kịp chạm vào nàng thì cây thương bạc của Mẫn Nguyên đã chắn ngang giữa họ. Sự phụ của nàng lạnh nhạt nói: “Vương phi! Xin hãy tĩnh táo lại một chút, linh hồn của Uyển Chi vẫn được người canh giữ ở Âm giới, chưa từng nhập vào vòng luân hồi. Làm sao có thể nói đây chính là Uyển Chi cơ chứ?” Cờ thể nàng ta khẽ co giật, đôi mắt mờ to đầy đau đớn, giọng nói như vỡ òa: “Phải! Huynh nói đúng, Uyển Chi sao có thể trở lại được.” Nhưng khi ánh mắt của nàng ta chạm vào nàng, thì một sự tức giận lại vô cớ bùng lên: “Nếu đây không phải là tái sinh của Uyển Chi! Vậy huynh mang thân thể vô dụng này đến trước mặt ta làm gì?” Nàng ta chỉ vào nàng, rồi hét lên với Mẫn Nguyên.

Lời nói của nàng ta khiến nàng tức giận, Lạc Nhi không màng đến oán khí chất chứa xung quanh nàng ta. Trong tích tắc đã phóng người vượt qua thương bạc, bàn tay co lại thủ thế kẻ sát ngay cổ kẻ đối diện, sát khí lóe lên trong đáy mắt: “Ta tên là Lạc Nhi! Tu La vương phi, hãy nhớ cho rõ!” Con người của nàng ta giãn to vì kinh ngạc, hết nhìn bàn tay đang muốn siết cổ mình rồi lại nhìn đến Mẫn Nguyên đã áp sát phía sau Lạc Nhi. Dường như Mẫn Nguyên đang cố gắng xoa dịu cơn tức giận của tiểu đồ đệ, giọng nói dịu dàng đến mức kinh ngạc: “Lạc Nhi! Lạc Nhi! Đừng tức giận, hãy kiềm chế cảm xúc, phong ấn của con vừa được giải, có thể sẽ khiến con hơi mất kiểm soát, hãy tập làm quen dần với điều đó đã.” Hân không hề có ý trách mắng hành động quá phép kia của nàng, một chút cũng chưa từng có ý đó.

P/s: Chương này hơi dài, sau này thân phận của Lạc Nhi, và sự thật đằng sau thân thể của nàng sẽ dần được hé lộ, mong mọi người lại tiếp tục ủng hộ nhé. phương án np quả thật rất hay, ta sẽ xem xét đến khả năng này. các nàng hãy tiếp tục cmt và cho ta biết suy nghĩ của mình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Bài Hát Ru

Author: Lục Lạc Nhi

“An Đình! Nàng đừng làm loạn nữa, mau trở về cho ta.” Trong lúc vị Tu La vương phi kia đang bị thái độ của hai thầy trò Mẫn Nguyên làm ngáy người, thì một giọng nói vang lên phá vỡ cục diện. Người được gọi vội vàng xoay người chạy về phía nam từ áo tím, nhăn mũi lại kễ khổ: “An Dương, chàng xem, có người đang bắt nạt thiếp kia!” Vừa nói nàng ta vừa chỉ tay về phía Lạc Nhi, nếu không phải bị sự phụ giữ lấy, rất có thể Lạc Nhi đã xông đến cho vị vương phi kia một trận rồi. Mẫn Nguyên một bên giữ tiểu đồ để không yên phận, một bên đưa mắt chào hỏi nam tử áo tím: “Là do Tiểu Đình gây chuyện trước!”

An Dương gạt đầu với Mẫn Nguyên, đưa tay ôm lấy người con gái bên cạnh, điểm nhẹ ngón tay lên đầu mũi nàng: “Ta biết! Là do ta không quản nổi thể tử.” Tiểu Đình bị nhắc đến, vội lè lưỡi trêu tức Lạc Nhi, ra sức gào lớn: “Ta cứ gây chuyện đấy, nhưng cũng không thiếu lễ nghĩa như cái xác vô dụng kia. Dám tấn công cả Tu La vương phi, người có mấy cái mạng để chém đây?” Lạc Nhi cười khẩy ngẩng đầu lên nằng: “Thân là Vương phi mà lại không có cốt cách của một Vương phi. Mở miệng ra đã nói người khác là vô dụng, còn bản thân người lại đi núp sau lưng một nam tử khác. Thử hỏi là ai vô dụng hơn ai?”

Nếu không có An Dương và Mẫn Nguyên giữ chặt, không khéo hai người các nàng đã lao vào nhau mà đấu một trận. Mẫn Nguyên, An Dương không hèn mà gặp thờ dài một tiếng, nhìn nhau một cái rồi ra sức kéo hai kẻ cứng đầu kia đi. Thật vất vả mới đưa được Lạc Nhi và An Đình trở về hoàng cung của Tu La quốc. Đến tận lúc này thái độ thù địch của An Đình đối với Lạc Nhi vẫn không được cải thiện, thừa lúc Mẫn Nguyên và An Dương không chú ý, nàng ta còn đe dọa nằng: “Xác vô dụng! Hãy đợi đấy, thế nào cũng có lúc người chịu lịch kiếp luân hồi, đến khi đó nhất định ta sẽ viết số mệnh cho người thật thâm!”

Đối với những điều này nàng vốn dĩ không hề bận tâm, Lạc Nhi nhướn chân mày nhìn An Đình, trong đôi mắt đen tuyền lóe lên sự khinh bỉ: “Người còn có thể trẻ con hơn nữa được không? Nhìn lại xem người đã bao nhiêu tuổi rồi, mà vẫn còn hơi sức đi so đo với một tiểu nha đầu chưa đầy hai năm tu vi như ta?” An Đình trừng mắt với nàng, thiếu mỗi điệu bộ chống tay lên thắt lưng nữa là đủ bộ. Trước khi hai người bọn họ kịp tiếp tục đấu khẩu, thì An Dương đã ho nhẹ một tiếng, lời kéo sự chú ý của mọi người. Mẫn Nguyên ngồi trên vị trí chủ tọa, bên cạnh là An Dương, An Đình thấy vậy, vội vã tiến lại gần, ngồi cạnh phụ quân của mình.

Đội An Đình ngồi xuống, Mẫn Nguyên mới đưa mắt về phía Lạc Nhi: “Lục Lạc Nhi! Bái kiến sư thúc, sư cô của con đi.” Lạc Nhi hơi ngẩn người một chốc, hai người này hóa ra lại là sư thúc, sư cô của nàng sao. Mặc dù không tình nguyện, nhưng lời Mẫn Nguyên đã nói, nàng không muốn làm mất mặt sư phụ. Đánh phải hành lễ theo quy tắc, dâng trà dập đầu với An Dương và An Đình. An Đình nhìn nàng dập đầu, nụ cười dâng lên nơi đáy mắt trêu chọc Lạc Nhi: “Đúng là thế sự khó lường.” An Dương nhận ra trò đùa đã đi quá giới hạn, vội trừng mắt với thê tử: “Tiểu Đình, đừng quậy phá nữa. Tiểu diệt còn nhỏ ta không trách, nhưng sao ngay cả nàng cũng như vậy.”

An Đình bị phụ quân trách mắng, khễ trừng mắt với An Dương, sau đó ho nhẹ vài tiếng khôi phục lại bộ dạng kiêu diễm lạnh nhạt như thường, đưa tay ra đỡ lấy Lạc Nhi: “Được rồi, là muội sai được chưa!” Vừa đỡ lấy nàng đứng dậy, An Đình vừa khễ thờ dài: “Tại sao trên đời này lại có người giống người đến thế chứ!” An Dương nhận ra tia đau thương trong mắt thê tử, vội vàng vỗ nhẹ lên bàn tay của nàng: “Ta hiểu cảm giác của nàng. Đừng quá đau lòng mà làm tổn hại thân thể!” An Đình siết chặt bàn tay của An Dương, rồi buông ra thật nhanh, đưa mắt nhìn Mẫn Nguyên một cái rồi đứng dậy: “Muội cảm thấy hơi mệt, các huynh cứ trò chuyện trước đi.” Nói xong liền rời khỏi đại điện, bóng lưng của nàng lúc này có phần nặng nề, mệt mỏi.

Đội An Đình rời đi, An Dương mới ngai ngừng nhìn nàng và Mẫn Nguyên: “Sư huynh và tiểu diệt đừng trách An Đình nhé!” Mẫn Nguyên vội xua tay: “Không đâu! Nhưng với biểu hiện vừa rồi của Tiểu Đình, ta e...” An Dương thờ dài một tiếng: “Sư huynh đoán không sai. Bệnh tình của Tiểu Đình lại tái phát, lần này còn nặng hơn lần trước. Đến cả oán khí ở Âm giới cũng không thể đè nén ‘nó’ lại. Vì thế mà tính tình của Tiểu Đình gần đây rất thất thường, khó có thể khống chế hoàn toàn cảm xúc của mình được.” Đến lúc này Lạc Nhi mới hiểu ra, tại sao Tu La vương phi lại có thái độ quá mức như vậy với mình.

Hai huynh đệ bọn họ hàn huyên thêm chút nữa thì cũng ngừng lại, An Dương nói không muốn để An Đình một mình lúc này. Nên cáo từ thầy trò Mẫn Nguyên, rồi dẫn dò hạ nhân phục vụ chu đáo, sau đó mới vội vã rời khỏi cung điện. Khi chỉ còn lại hai người bọn họ trong điện, Mẫn Nguyên mới từ tốn nói với nàng: “Ta biết, con có nhiều điều muốn hỏi. Được rồi, hãy hỏi đi!” Lạc Nhi ngồi xuống bên cạnh Mẫn Nguyên, đón lấy tách trà được đưa tới. Theo hương thơm của âm trà mới pha, cuộc trò chuyện giữa hai thầy trò Lạc Nhi kéo dài đến tận đêm khuya mới chấm dứt.

Hóa ra Thượng thần Uyển Chi có tông cộng bốn người đệ tử, Hàn Hạ, Hàn Y, An Đình, An Dương. Bốn người bọn họ được mệnh danh là Tứ đại Tinh Vân, vững chắc như bốn cột trụ trời. Trận chiến với yêu ma nơi Uyển Chi bỏ mạng, bốn người họ đều có tham gia. An Đình là người đứng gần Uyển Chi nhất, tận mắt nhìn thấy sự phụ của mình vì cứu Trường tôn Gia Cẩn Bình mà hy sinh tính mạng. Đã kích quá lớn cộng thêm những vết thương do giao chiến đã khiến An Đình tẩu hỏa nhập ma, dẫn đến phản phệ tổn thương nguyên thần. Từ đó về sau mỗi khi vận khí triển khai pháp thuật, áp lực đè lên nguyên thần khiến An Đình khổ sở như bị ngàn vạn mũi tên đâm vào tim.

Khi đó không biết Mẫn Nguyên từ đâu tra được, oán khí ở Âm giới có thể phần nào làm giảm bớt nỗi đau vạn tiễn xuyên tim ấy. Sau khi nhận được tin, An Dương lập tức đưa An Đình đến Âm giới một chuyến, không ngờ lại có thể xoa dịu cơn đau của An Đình. Hàn Hạ đã chuẩn bị chu toàn mọi thứ, một đạo chiếu chỉ hạ xuống sắc phong An Dương làm Tu La vương cai quản Âm giới. Kể từ đó, hai người bọn họ luôn ở Âm giới, không giao du can thiệp với những chuyện bên ngoài. Lâu dần cũng không còn nhiều người nhớ đến mối quan hệ giữa Tu La vương và Thiên Đế. Nhưng họ vẫn là những người bạn, là đồng môn chịu sự dạy dỗ của Uyển Chi mà lớn lên.

Mẫn Nguyên dừng lại câu chuyện của mình, đôi mắt hần chứa nhiều nỗi ưu tư. Bên cạnh Mẫn Nguyên, Lạc Nhi đã ngủ quên mất, đầu gối lên chân của Mẫn Nguyên. Ba ngàn sợi tóc xoắn dọc sau lưng, vương trên tay hần, Mẫn Nguyên chậm rãi vỗ lưng cho nàng. Giống như khi hần còn nhỏ, đã từng có người dịu dàng vỗ về canh giấc cho hần. Trong không gian tĩnh mịch, giọng hát của Mẫn Nguyên vang lên khe khẽ:

“Ngàn dặm ngựa phi, chinh chiến xa trường.

Nhớ về quê cũ, lòng chột nôn nao.

Phụ mẫu ở nhà, có được ấm no.

Thê nhi xa vắng, có được bình an.

Giáp đeo nặng người, ngựa cười một thân.

Dọc hoành Nam Bắc, có chẳng quên đường.

Trí của nam nhi, ở tại bốn phương.

Nhưng lòng thì ở, chốn nào người ơi? . . .”

Có một đứa trẻ khoảng chừng mười tuổi, nằm gối đầu trên chân một giai nhân áo hồng. Bàn tay của nàng ấy nhịp nhàng hạ xuống, vỗ nhẹ lên lưng hài tử trong lòng. Lời ca mềm mại quấn quýt bên tai, nàng đang ru giấc cho đứa trẻ ấy.

“Ngàn dặm ngựa phi, chinh chiến xa trường.

Nhớ về quê cũ, lòng chột nôn nao.

Phụ mẫu ở nhà, có được ấm no.

Thê nhi xa vắng, có được bình an.

Giáp đeo nặng người, ngựa cười một thân.

Dọc hoành Nam Bắc, có chẳng quên đường.

Trí của nam nhi, ở tại bốn phương.

Nhưng lòng thì ở, chốn nào người ơi? . . .”

Theo nhịp vỗ của nàng, mí mắt của hài tử dần nặng nề, đến cuối cùng lại không chịu nổi mà nhắm lại. Hơi thở đều đặn vang lên, nàng biết hài tử ấy đã ngủ rồi. Lúc này thiếu nữ mới mỉm cười rạng rỡ, kéo ngoại bào đắp người đứa trẻ. Nàng nhìn ngắm khuôn mặt say ngủ của đứa trẻ khẽ mắng: “Tiểu chất Mẫn Nguyên này, đúng là hài tử thích quán người mà.” Nàng không hề biết, cho dù đứa trẻ ấy đã ngủ, nhưng khi nghe lời nàng nói vẫn có chút không vui. Cơ thể bé nhỏ cục cựa như phản đối, hần không phải là tiểu hài tử, hần đã năm trăm năm tuổi rồi, đợi hần lớn thêm chút nữa, hần nhất định sẽ bảo vệ được nàng. Chẳng phải nàng đã nói, chỉ cần hần trưởng thành, tiểu sư cô Uyển Chi sẽ gả cho hần mà, không phải sao?

Ký ức như những mảnh vụn, được chấp vá lại thành một bức tranh rõ ràng. Đã lâu rồi hần không nhớ đến những chuyện xưa nữa, tránh để bản thân phải đối diện với sự thật. Mẫn Nguyên thở dài mở mắt ra, bàn tay vẫn vỗ lưng cho Lạc Nhi như trước, tại sao nha đầu này lại giống Uyển Chi đến thế? Ngay cả cách nghiêng đầu, nhún mảy cũng giống nhau. Nếu không phải hần biết rõ Uyển Chi không hề nhập vào luân hồi, e rằng cũng sẽ giống như ông ta và An Đình lúc trước, ngộ nhận nàng chính là tái sinh của Uyển Chi cũng nên. Không biết từ bao giờ, An Đình đã bước vào chính điện, khi Mẫn Nguyên nhìn thấy nàng, An Đình vội xua tay ra hiệu đừng làm ồn.

Mẫn Nguyên gật đầu với nàng, dùng âm mật truyền lời: “Muội đến tìm ta sao?” An Đình ngồi xuống cạnh Mẫn Nguyên, ánh mắt chăm chú ngắm nhìn Lạc Nhi: “Muội nghe thấy tiếng huynh hát, đã lâu lắm rồi mới được nghe lại. Tự nhiên cảm thấy rất nhớ ngày xưa, bài ca vừa rồi, có phải sư phụ thường dùng để ru ngủ huynh không?” Hần ừ khẽ, An Đình nhoen miệng cười, đưa tay vuốt gọn làn tóc mai cho Lạc Nhi: “Tiểu nha đầu này chỉ mới có tu vi hai năm đã lớn chừng ấy. Chắc không cần đợi đủ năm nghìn năm thì đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp rồi. Tốc độ trưởng thành như vậy, không khiến huynh nhớ đến Uyển Chi sao?”

Hần nhìn động tác của nàng, chột im lặng, những kỷ tích xảy ra trên người Lạc Nhi, tất cả đều làm hần tin rằng nàng và Uyển Chi có một mối liên hệ nào đó. “Nếu không có trận chiến năm ấy, có lẽ giờ này sư phụ muội và sư phụ của huynh đã trở thành phu thê rồi. Biết đâu chừng, còn có cả tiểu hài tử nữa, đến lúc đó chúng ta sẽ lên chức đại huynh, đại tỷ hết.” An Đình càng nhìn càng không thể kìm được cảm xúc, nước mắt cứ thế lăn dài trên gò má của nàng. Mẫn Nguyên vươn tay ra lau đi những giọt nước mắt ấy, cau mày nhìn nàng: “Sức khỏe muội không tốt, đừng tự ép bản thân mình nhiều quá. Hai người bọn họ đã qua đời hơn nghìn vạn năm rồi, nỗi đau ấy đến giờ muội vẫn chưa thể nguôi ngoai được sao?”

An Đình lắc đầu, hai tay quệt nước mắt, động tác vụng về như trẻ con: “Dù có bao nhiêu năm nữa, thì muội vẫn không thể nguôi ngoai được. Mỗi lần nhắm mắt, muội lại nhìn thấy cảnh tượng sư phụ chết trước mặt muội. Xiêm y thấm đẫm máu của người, nguyên thần vỡ nát, linh hồn đứt đoạn, cả ba hồn bảy phách cùng vỡ tan ra với nhau. Cái chết như vậy, huynh nói có đau đớn hay không cơ chứ?” Mẫn Nguyên dùng bàn tay còn lại, vỗ vai An Đình: “Ta

biết, ta biết tất cả. Muội hãy bình tĩnh lại và nghe kỹ những lời ta sắp nói đây.” An Đình kiểm chế cảm xúc, lắng nghe những lời Mẫn Nguyên nói với nàng.

Càng nghe càng không thể tin được, hai tay ôm chặt miệng để khỏi bật thốt thành lời. Nàng hỏi Mẫn Nguyên: “Là sự thật sao?” Mẫn Nguyên đưa mắt nhìn Lạc Nhi trong lòng: “Ta không chắc câu chuyện đó có bao nhiêu là sự thật, nên mới phải đưa Lạc Nhi đến chỗ muội. Tiểu Đình, chỉ có muội mới có thể cho chúng ta lời giải đáp. Thật sự thì Lạc Nhi có mối quan hệ gì với Uyên Chi?” An Đình mở to mắt ngắm người đang say ngủ, đôi tay nàng run rẩy: “Lẽ nào... Lẽ nào lại như vậy?” Mẫn Nguyên lắc đầu không chắc chắn: “Tiểu Đình, muội cần phải thử xem sao. Nếu chuyện ta suy đoán là sự thật, thì chúng ta nhất định phải thay tiểu sư cô chăm sóc Lạc Nhi chu đáo.”

P/s: Bây giờ thì câu chuyện mới đi theo đúng hướng mà mình đã định sẵn đây. Những chương sau mình sẽ bắt đầu đào sâu quá khứ của Uyên Chi để làm rõ thân phận của Lạc Nhi nhé. Mọi người cùng nhau phỏng đoán xem nào, chiều hướng câu chuyện sẽ đến đâu? Cả về thể từ và nữ nhi của Mẫn Nguyên nữa, họ cũng đã bắt đầu xuất hiện rồi, mọi người cùng đoán xem nhé. Hãy để lại cmt cho ta biết suy nghĩ của các nàng về việc này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thử Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Thân Thế

Âm giới chưa một lần được đón ánh sáng mặt trời, dù là đêm hay ngày, bầu trời luôn bị bao phủ bởi một tầng mây đen kịt dày đặc. Lạc Nhi ngồi ngoài lương đình, ngẩn ngơ nhìn người đang múa kiếm trước mặt. Mẫn Nguyên đang dạy nàng cách cầm kiếm, nghe được tiếng thở dài của nàng, động tác chợt ngừng lại: “Con làm sao vậy? Hoàn toàn không chú tâm đến lời ta dạy.” Lạc Nhi hồi lỗi nhìn Mẫn Nguyên, nàng cắn môi dưới trả lời hần, “Con xin lỗi!” Nhìn thấy bộ dạng của nàng như vậy, Mẫn Nguyên biết cho dù tiếp tục dạy nữa thì nàng cũng không thể tiếp thu. Hần thu thanh kiếm lại, rồi bước về phía nàng, Lạc Nhi vội vàng đứng dậy, nhưng bị hần ra hiệu ngồi yên.

“Nói cho ta biết, vấn đề của con là gì, ta nhất định sẽ giúp con.” Lạc Nhi đưa mắt nhìn hần, con người xinh đẹp hiện lên tia khó xử. “Dù người đã kể cho con nghe về mối quan hệ giữa người và Tu La quốc. Nhưng người vẫn chưa nói cho con biết, tại sao người lại đưa con đến đây?” Mẫn Nguyên cười khê, “Nha đầu! Trong lúc ta kể chuyện, là ai đã ngủ quên nhì?” Lạc Nhi ngẫm lại, đúng là tối qua nàng đã ngủ mất, câu chuyện của Mẫn Nguyên mới kể được một nửa, nàng đã chịu không được mà gục xuống. “Ma nhân tấn công con, theo chúng ta suy đoán, rất có thể hần có liên quan đến tàn dư hậu đàn của Ma tộc. Chẳng phải con nói hần sẽ còn đến tìm con ư, ta mang con đến Tu La quốc, một mặt để con không phân tâm khi luyện tập phép thuật, mặt khác để bảo vệ con và bảo vệ cả Thiên giới. Việc bảo hộ con chu toàn là trách nhiệm của ta, nhưng ta cũng là Chiến thần của Thiên tộc, ta cũng không thể đẩy Thiên giới vào chỗ nguy hại.”

“Nhưng tại sao lại là Âm giới? Chẳng lẽ người không sợ Ma nhân kia sẽ tấn công Âm giới như đã làm Thiên tộc sao?” Lạc Nhi khó hiểu hỏi lại, Mẫn Nguyên nhanh chóng trả lời nàng: “Việc con ở đây chỉ là tạm thời mà thôi, mục đích thật sự ta đưa con xuống Âm giới chính là để con nhập vào luân hồi, trải qua lịch luyện dưới Hạ giới. Giữa nghìn vạn thế giới con người, ta không tin hần có thể dễ dàng bắt được con hay làm tổn thương đến con.” Lạc Nhi gật đầu đã hiểu, thì ra sư phụ muốn nàng nhập vào luân hồi lịch luyện. Mỗi lần trải qua một kiếp, tương đương với một phần số mệnh được thực hiện, cũng giống như việc trải qua Thần kiếp thăng Thượng tiên vậy.

Ánh mắt của nàng chuyển động: “Sư phụ, có phải sư cô An Đình rất yêu quý Thượng thần Uyên Chi không?” Mẫn Nguyên nhìn sâu vào đôi mắt của nàng, hần gật đầu: “Không chỉ là yêu quý, nàng ấy coi Thượng thần Uyên Chi là người thân ruột thịt. Đối với Tiểu Đình, Uyên Chi có thể xem như tỷ tỷ của nàng ấy.” Lạc Nhi đưa tay chạm vào khuôn mặt của mình, ánh mắt hiện lên chút buồn bã: “Mọi người đều nói đáng về này của con chính là kiếp sau của Uyên Chi. Nhưng người lại nói con không phải, nhưng rốt cuộc vì sao con lại giống Thượng thần Uyên Chi đến vậy. Tại sao Ma nhân kia lại có hứng thú với con?” Bị mọi người nhìn bằng thân phận của một người khác, cảm giác đó không hề dễ chịu chút nào.

Mẫn Nguyên nắm lấy bàn tay ấy của Lạc Nhi, bàn tay còn lại chạm vào khuôn mặt của nàng: “Hiện tại, ta chưa thể giải thích hết với con những chuyện rắc rối này được, vì chính ta cũng cần phải làm rõ một số việc trước đã. Nhưng ta hứa với con, một khi đã tìm ra lời giải đáp cho mọi chuyện, ta sẽ lập tức cho con biết. Được không, Lạc Nhi?” Lạc Nhi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hần, nhận lời hứa chắc nịch từ Mẫn Nguyên, nàng không do dự mà đồng ý. Việc nàng xuyên qua tiểu thuyết nữ phụ báo thù, rồi xảy đến những chuyện không có trong nguyên tác, ngay cả bản thân nàng cũng nghi ngờ. Đến tốt cùng nàng và nữ thử phụ này có mối liên hệ như thế nào, nàng không tin không có nguyên nhân gì mà lại khiến nàng xuyên không đến đây trở thành Lạc Lạc Nhi như hiện tại.

“Ta nghĩ cũng đã đến lúc rồi. Đi nào, ta đưa con đi tìm Tiểu Đình.” Mẫn Nguyên kéo Lạc Nhi dậy, dẫn nàng theo sau lưng mình. Mong muốn tìm ra thân phận thật sự không chỉ có mỗi mình hần mà còn có cả Lạc Nhi nữa. An Đình dường như đã dự liệu được trước, nàng mở rộng cửa phòng đón hai người, vừa nhìn thấy Mẫn Nguyên, An Đình đã nói: “Huynh phải để ta và con bé một mình!” Mẫn Nguyên dừng bước, quay đầu nhìn Lạc Nhi: “Con sẽ ổn chứ?” Lạc Nhi khê gật đầu, “Con sẽ ổn mà.” Nàng bước qua Mẫn Nguyên rồi vào phòng. An Đình phẩy tay một cái, cánh cửa đóng lại ngay sau lưng nàng, ngăn cách Mẫn Nguyên ở phía sau.

An Đình gọi nàng: “Lạc Nhi, hãy ngồi xuống đối diện với ta.” Lạc Nhi ngoan ngoãn làm theo lời An Đình nói. Đợi nàng an vị, An Đình mới phong tỏa huyết đạo trên người nàng khiến nàng bất động. Không để Lạc Nhi sợ hãi, An Đình đã nói: “Muốn tìm hiểu gốc gác của sự hình thành, ta phải dùng thần

thức dễ thâm nhập vào nguyên thần của con. Nếu trong lúc đó, có tác động từ bên ngoài sẽ rất dễ dẫn đến tổn thương cho cả con và ta. Đừng lo lắng quá, con sẽ chỉ bất động một lúc thôi, sẽ không sao đâu.” Lúc này trái tim thấp thỏm của Lạc Nhi mới dịu lại đôi chút, nàng nhắm mắt lại chú ý tĩnh tâm. “Ta bắt đầu được rồi chứ?” An Đình hỏi nàng, hai tay đã kết ấn chú, chuẩn bị sẵn sàng, Lạc Nhi dùng âm mật trả lời: “Con đã sẵn sàng.” Lời vừa dứt Lạc Nhi đã cảm thấy có một thứ gì đó xâm nhập vào cơ thể mình, thứ đó mạnh đến nỗi khiến nàng choáng váng.

Lạc Nhi rơi vào tình trạng nửa mê nửa tỉnh, trước mặt nàng bắt đầu hiện ra những hình ảnh không rõ ràng. Khi mờ ảo khi tường tận, cứ nhập nhòa như mặt nước gợn sóng, khiến nàng vô cùng khó chịu. Nàng cố tập trung vào một điểm, lắng nghe xung quanh mình, mọi thứ bắt đầu trở nên dễ nhìn hơn một chút. Cảm giác bị khuấy đảo nguyên thần không hề thoải mái, cứ như ai đó vừa đập vào đầu nàng thật mạnh rồi cố lay người để nàng giữ tỉnh táo vậy. Cơ thể rơi vào thế bị động, nàng thậm chí cảm thấy may mắn khi An Đình đã phong bế huyết đạo của nàng. Nếu không cỡ lẽ giờ nàng đã vùng vẫy, cầu xin được thoát khỏi trạng thái mập mờ này.

Có tiếng binh khí va chạm, mùi máu tanh xộc vào mũi, những vết thương đau đớn như xé nát da thịt. Là ai, là ai đang đánh nhau, là đang bị thương, con đau mà nàng cảm nhận được là của ai? Tầm nhìn của nàng bị một màn sương bao phủ lấy, Lạc Nhi chỉ muốn xé tan màn sương đáng ghét đó để trông thấy mọi thứ cho rõ ràng. Nhưng nàng lại không thể cử động, chỉ có thể ngồi yên tiếp tục lắng nghe. Bỗng nhiên có một bóng người xuất hiện, người đó cúi xuống thì thầm bên tai nàng. Giọng nói dịu dàng vang lên, như từ cõi hư vô vọng về, nhỏ đến mức tưởng như không thực: “Nữ nhi của ta, con nhất định phải sống, sống thay cho cả phần của ta nữa. Hãy nhớ, Lạc Nhi, mẫu thân yêu con rất nhiều!”

Ai đang nói với nàng vậy, tại sao trái tim của nàng lại đau đớn đến mức này, đau đến nỗi tưởng chừng có thể vỡ tung ra được. Cảm giác mất mát đến cùng cực, không biết từ lúc nào, nước mắt đã lăn dài trên gò má. Nàng không muốn người đó biến mất, không muốn giọng nói đó mãi mãi chìm vào hư vô. Lạc Nhi vương tay ra, như muốn bắt lấy bóng hình mờ ảo kia, nhưng khi nàng mở mắt ra thì lại không còn gì cả. Lạc Nhi sững sờ nhìn hai bàn tay của mình, tại sao, tại sao lại quen thuộc như vậy. Giống như cảm giác khi nàng mất đi một thứ gì đó, Lạc Nhi ôm lấy lồng ngực, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi.

Nàng không biết vì lý do gì bản thân lại trở nên như thế, nước mắt không kiềm được chảy ra như thác lũ. Trái tim nàng đau nhức đến nỗi kiệt quệ, người đó là mẫu thân của nữ thứ phụ sao, cảm giác này rất chân thật, là thứ tình thân đã khắc sâu vào tâm khảm. An Đình ngồi đối diện nàng, đã thu hồi lại thần thức của mình, nàng ta run rẩy vươn tay chạm vào vai nàng, giọng nói như vỡ òa ra: “Con... Con... Con là nữ nhi của Uyển Chi thật sao? Thì ra con chính là lý do tại sao người vẫn chưa chịu nhập vào luân hồi. Lạc Nhi...” Nàng không biết phải nói gì thêm nữa, ẩn sâu bên trong nguyên thần của Lạc Nhi có một mảnh linh hồn của Uyển Chi.

Nàng không biết Uyển Chi đã mang thai lúc nào, tại sao lại không có một ai biết được việc này. Nhưng An Đình khẳng định, cả Uyển Chi cũng không ngờ bản thân mình đã hoài thai Lạc Nhi. Cho đến khi từ trận trong cuộc chiến yêu ma vạn năm trước, Uyển Chi mới biết thì ra bản thân đã sắp làm mẹ. Linh hồn vỡ nát bám lấy nguyên thần vừa thành hình của hài tử chưa ra đời, rơi vào cấm địa Bát Nhã chờ đợi thời điểm thích hợp. Trong ngàn ấy thời gian, mặc dù An Đình và An Dương đã chấp vạ gần hết những mảnh vỡ linh hồn cho nàng. Nhưng vẫn không sao tìm được mảnh ghép cuối cùng, cả nghìn năm tu vi đều trút ra bảo vệ cho hài tử kia, ngay cả mảnh linh hồn cuối cùng cũng trở thành phong ấn bảo hộ đứa trẻ.

Chờ đợi bao nhiêu năm như vậy, cuối cùng nguyên thần của hài tử kia cũng đã hấp thụ đủ tinh hoa của trời đất, tự mình tái sinh từ Bát Nhã. Cơ duyên xảo hợp lại gặp Mẫn Nguyên ngay từ khi mới vừa sinh ra, phượng hoàng rực cháy trong lửa, sinh ra trên dương gian. Uyển Chi đã hoàn thành nguyện ước của mình, để hài tử nhìn thấy được ánh mặt trời tươi đẹp. Nếu không phải hôm nay An Đình dùng thần thức của mình, kết hợp với bí thuật thượng cổ, tế máu thâm nhập vào sâu bên trong nguyên thần của Lạc Nhi. Thì có thể sẽ mãi mãi không bao giờ biết được sự thật nàng chính là con gái của Uyển Chi.

Lạc Nhi bị An Đình ôm chặt vào lòng, tiếng nức nở của An Đình truyền ra ngoài khiến Mẫn Nguyên sốt ruột, hẳn đã chờ đợi hơn ba canh giờ nhưng bọn họ vẫn chưa trở ra. Sau lại nghe tiếng khóc của An Đình, hẳn vội vàng đập cửa xông vào, chỉ thấy An Đình đang khóc như một đứa trẻ, ôm chặt Lạc Nhi trong lòng. Còn trên khuôn mặt của Lạc Nhi lại vương đầy nước mắt, hai tay ôm lấy ngực của mình. Mẫn Nguyên lập tức đến bên cạnh Lạc Nhi, cố gắng tách An Đình ra khỏi cơ thể nhỏ bé của nàng: “Tiểu Đình, nói cho ta biết, đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao muội lại khóc, Lạc Nhi, con cảm thấy đau ở đâu sao? Hai người mau nói gì đi, đừng làm ta sốt ruột đến chết nữa?”

An Đình nghe lời Mẫn Nguyên nói, sợ hãi buông Lạc Nhi ra: “Lạc Nhi! Con bị đau ở đâu sao, Lạc Nhi, mau nói cho sư cô biết, con đau ở đâu?” Nhưng nàng không trả lời hai người bọn họ, tâm trí của nàng còn đang chìm đắm ở một nơi xa xôi chưa thể thoát ra được. Con đau nơi trái tim vẫn chưa dịu xuống, âm ỉ như dung nham đang dâng trào. Khi Uyển Chi chết, đã trút hết thần lực cả đời để bảo vệ cho hài tử của mình. Chính là mẫu thân của nàng, mẫu thân luôn ở bên cạnh, bảo hộ nàng bình an. Vậy mà nàng cứ nghĩ, kiếp trước kiếp này mình hoàn toàn cô độc, trước khi xuyên qua là một cô nhi, sau khi xuyên qua lại tự sinh tự diệt từ Bát Nhã.

Cả đời này nàng chưa từng biết đến hương vị của tình thân, nay sự thật đến quá vội vàng. Nàng còn chưa kịp cảm nhận, hình ảnh cuối cùng còn lại của mẫu thân đã tan biến mất. Khi An Đình thâm nhập vào nguyên thần, đã vô tình phá vỡ phong ấn cuối cùng Uyển Chi đặt ra để buộc linh hồn mình ở lại. Bây giờ thì Uyển Chi đã thật sự rời đi, thật sự không còn tồn tại nữa. Vừa có được, nay lại vuột mất, thà rằng chưa từng có mới khiến người ta không đau đớn xé nát tim gan.

P/s: Tháng bảy này có nhiều kỷ niệm buồn, cả nỗi đau mất người thân cũng giống như mất đi một phần da thịt vậy. Cho dù thời gian có thể xóa một phần nào, nhưng không thể xóa hết được, mỗi khi nhớ lại đều có thể rơi nước mắt. Một lần nhắc là một lần đau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 30: Nhập Cối Luân Hồi

Mẫn Nguyên vỗ vai An Đình ra hiệu, An Đình lo lắng nhìn hần rồi nhanh chóng đứng lên nhường chỗ cho Mẫn Nguyên. Hần ngồi đối diện nàng, đưa tay nâng khuôn mặt của nàng lên: "Ta biết giờ con vẫn nghe thấy ta nói. Con còn nhớ lần đầu tiên ta đưa con về cung Trường Nguyên, ta đã nói với con rằng chỉ có một trong Tứ Phương Thần mới có được sức mạnh kỳ diệu như con hay không? Từ lúc đó ta đã bắt đầu nghi ngờ về thân phận của con, nhưng chưa từng có cơ hội để chứng thực. Vì không chắc chắn nên ta càng không thể nói cho con biết suy đoán của mình. Nhưng giờ mọi chuyện đã rõ ràng, cũng đến lúc ta đưa con quay về vị trí vốn có của mình rồi." Lạc Nhi nhìn sâu vào đôi mắt của hần, nghe hết những lời Mẫn Nguyên nói, cơ thể của nàng mới có chút phản ứng.

Bất chợt, Lạc Nhi ôm lấy Mẫn Nguyên, vùi đầu vào lòng hần mà thổn thức: "Sư phụ! Trái tim của đồ nhi đau quá!" Mẫn Nguyên thở phào nhẹ nhõm, hần bế Lạc Nhi trên tay rảo bước rời khỏi phòng, may mà nàng đã chịu nói chuyện. Hần cứ sợ nàng sẽ bị sốc đến nỗi tạm mất đi ý thức, nỗi đau trong tim nàng là nỗi đau mất đi người thân. Cách đây rất lâu hần cũng đã từng trải qua nỗi đau đó, ngày Uyển Chi mất, sư phụ của hần cũng không thể trụ lâu hơn, vết thương đoạt mạng đã khiến sư phụ hần trút hơi thở cuối cùng. Ngày hôm đó, dù Thiên tộc dành được chiến thắng, nhưng nỗi đau của hần lại nhân đôi, vừa mất sư phụ vừa mất đi Uyển Chi. Trái tim của Mẫn Nguyên cũng như Lạc Nhi bây giờ, đau đớn đến mức không thở được.

An Đình được cung nhân đỡ theo sau, An Dương nghe được tin cũng vội vàng chạy đến, một bên đỡ lấy thê tử, một bên liếc nhìn Mẫn Nguyên: "Đứa trẻ ấy?" Mẫn Nguyên gật đầu với hần, vòng tay vững chắc vẫn ôm chặt lấy Lạc Nhi: "Là nữ nhi của Uyển Chi!" An Dương xúc động, run rẩy nhìn An Đình, nhận được cái gật đầu của nàng hần mới dám tin đây là sự thật. Rốt cuộc thì Uyển Chi không hoàn toàn mất đi, ít nhất sư phụ của hần đã để lại cốt nhục của mình, thừa hưởng mọi thứ tốt đẹp nhất từ nàng. Chẳng mấy chốc, bốn người bọn họ đã đến được một ngọn đồi nhỏ, trên đỉnh đồi dưới gốc mai đỏ bóng có một ngôi mộ vô danh. Ngay cả trên bia mộ cũng không hề có chữ đề tự, nhưng xung quanh lại được chăm sóc dọn dẹp gọn gàng, đến cả một cọng cỏ cũng không có.

Hần đặt Lạc Nhi xuống, để nàng ngồi trước ngôi mộ vô danh: "Lạc Nhi! Đây là mộ của mẫu thân con." Lạc Nhi ngẩn người nhìn tấm bia trước mặt, bàn tay run rẩy đưa ra chạm vào tấm bia lạnh lẽo. Nước mắt đã không còn chảy trên khuôn mặt nàng nữa, thay vào đó là một nụ cười xinh đẹp. Lạc Nhi không muốn mẫu thân nhìn thấy bộ dạng khốc lóc của nàng, nàng muốn mẫu thân luôn hạnh phúc: "Mẫu thân, nữ nhi đến thăm người đây!" An Đình đứng phía sau nàng dựa vào người An Dương lại bắt đầu khóc, khi Uyển Chi vừa ngã xuống, tiên thể lập tức bị cướp đi. Ngay cả hồn phách cũng bị đánh cho tan tác, làm sao lập mộ phần cúng bái từ tế được nữa.

An Dương đưa nàng xuống Âm giới, tìm cách chữa trị căn bệnh trong người nàng, cùng nàng và hồn cho sư phụ. Lại sợ nàng vì quá thương tâm mà sinh ra trầm mặc, hần bên lập một ngôi mộ gió, để nàng có nơi tưởng nhớ về sư phụ. Nằm dưới ngôi mộ này chỉ có một chiếc rương gỗ, chứa đựng những đồ vật yêu thích của Uyển Chi khi xưa. Mộ gió này cũng là nơi ở của linh hồn Uyển Chi, vì thiếu một mảnh mà linh hồn không thể đi đâu xa được, chỉ quanh quẩn ở mộ phần như chờ đợi một điều gì đó. Nay đưa được Lạc Nhi đến đây, cũng mang luôn cả phần hồn còn thiếu của Uyển Chi đến, coi như An Đình đã hoàn thành được nguyện vọng cả đời củ mình.

An Dương biết An Đình đang suy nghĩ những gì, hần xoa nhẹ lưng an ủi nàng, hần hiểu giờ nàng đang xúc động, nhưng hần cũng không thể để nàng làm tổn hại bản thân. "Mẫn Nguyên, linh hồn của sư phụ đệ không còn ở đây nữa!" An Dương nói với Mẫn Nguyên, việc An Đình dùng thân thức thăm dò chân nguyên của Lạc Nhi đã khiến mảnh hồn cuối cùng xuất ra, trở về hoàn thiện phần còn thiếu cho Uyển Chi. Linh hồn đã đầy đủ đủ Uyển Chi cũng không thể ở lại Âm giới, bắt buộc phải tiến vào luân hồi. Bây giờ, sợ rằng Uyển Chi đã đầu thai ở nơi nào đó sống tiếp một cuộc đời mới.

Mẫn Nguyên hiểu An Dương đang muốn nói những gì, hần gật đầu: "Ta và Lạc Nhi sẽ đi tìm Uyển Chi. Cho dù người đầu thai đến nơi nào, nhất định ta cũng sẽ tìm được." An Đình nghe nói Mẫn Nguyên muốn đi, nàng lập tức lên tiếng: "Huynh không thể đi!" Mẫn Nguyên cau mày hỏi nàng: "Vì sao ta lại không được phép đi?" Vừa nghe nàng đã thấy được sự khó chịu không hề che giấu của hần, An Đình rời khỏi vòng tay của phu quân bước đến trước mặt Mẫn Nguyên: "Huynh quên rằng ông ta còn ở đây sao? Nếu ông ta biết được Lạc Nhi chính là con gái của sư phụ, vậy kế hoạch của ông ta sẽ không còn muốn tiếp cận Lạc Nhi thôi không đâu." Mẫn Nguyên giật mình sực tỉnh, máu tim phượng hoàng hồi sinh tất cả, hướng chỉ Lạc Nhi lại là con gái của Uyển Chi, huyết mạch tương liên. Nếu hần là ông ta, hần cũng sẽ ra tay sát hại Lạc Nhi, dùng máu của nàng tế nguyên thần, tái sinh Uyển Chi.

"Con sẽ đi một mình!" Lạc Nhi đã đứng dậy, bước đến bên cạnh Mẫn Nguyên, An Dương lắng nghe cuộc trò chuyện, bỗng nảy ra một ý: "Con càng không thể đi một mình. Nhưng ta nghĩ nếu có người đi cùng con, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. Tuy vậy người đó không thể là Mẫn Nguyên được." Lạc Nhi đưa mắt về phía An Dương: "Sư thúc! Ý của người là?" An Dương liếc nhìn Mẫn Nguyên: "Chẳng phải nhi tử của ta đã lâu chưa về thăm nhà rồi sao, sẵn tiện đây An Đình cũng rất nhớ nhi tử, là dịp tốt để thằng bé trở về." Mẫn Nguyên bật cười trong khi An Đình lại chỉ vào bản thân: "Thiếp mà thêm nhớ tiểu tử vô tâm đó sao? Thiếp không thêm!" Lạc Nhi nhìn bọn họ khó hiểu, ai là nhi tử của Tu La vương, và tại sao chuyện nàng đi tìm linh hồn của mẫu thân lại có liên quan đến hần.

Mẫn Nguyên biết nàng không hiểu, hần dịu dàng xoa đầu nàng: "Người tặng con mảnh ngọc bội phượng hoàng chính là nhi tử vô tâm nhà Tiểu Đình." Lúc này thì người ngạc nhiên lại là Lạc Nhi, hóa ra Âm giới là nơi Huyền Vũ sinh ra. Trước đây nàng cứ tưởng, cùng là Tứ Phương Thần thì đều được sinh ra từ Bát Nhã. Nhưng đến bây giờ nàng mới được biết, trừ nàng ra bọn họ đều có phụ mẫu sinh thành. Trong lúc nàng đang tiếp nhận mọi thứ, thì lá thư hỏa tốc do Tu La vương đích thân viết đã bay đến Thiên giới. Tể tướng Thiên vương đọc xong lá thư ấy, cảm thấy hổ thẹn trong lòng, đồ đệ của ông vốn dĩ là Thế tử của Tu La quốc. Sáu vạn năm qua ông luôn giữ Huyền Vũ bên cạnh mình, dường như cũng đã quên mất việc hần có phụ mẫu thân sinh, một lòng chỉ muốn hần tu đạo. Nay lại khiến mẫu thân người ta thương nhớ đến đổ bệnh, nếu Huyền Vũ biết được tin này, không biết sẽ giận ông đến mức nào.

Thế là Tể tướng Thiên vương trước giờ nổi tiếng nghiêm khắc, lại phá lệ để Huyền Vũ trở về thăm gia đình. Ngay cả chính Huyền Vũ cũng không hiểu nỗi sư phụ mình, tại sao lại quyết định như vậy. Nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra điềm tĩnh, thu xếp đồ đạc trở về nhà một chuyến, cũng đã rất lâu rồi hần chưa đặt chân đến Âm giới. Trong lúc hần nghĩ về Âm giới, hần lại cảm ứng thấy Lạc Nhi đang ở đó, một niềm vui sướng khôn tả dâng lên trong lòng hần. Huyền Vũ hận không thể mọc cánh mà bay đến Âm giới ngay lập tức, nhưng song song với niềm vui mừng, hần cũng cảm nhận được sự lo lắng của Lạc

Nhi. Ngày hôm sau, sư phụ đến tận Nam Thiên Môn tiễn hấn về nhà, nhìn về mặt không nở của sư phụ, hấn chợt cảm thấy buồn cười.

Tần Lục trở về Âm Tư Môn được bao nhiêu ngày, cũng là bấy nhiêu ngày Trưởng tôn Gia Cẩn Bình chau mày khổ sở. Đồ đệ này của ông trở nên ít nói hơn hấn, còn bỗng dưng có hứng thú với chuyện luyện tập đạo pháp, suốt ngày cảm trường kiếm múa lượn trong rừng trúc. Không biết có bao nhiêu cây trúc đã anh dũng hy sinh vì sự nghiệp tu đạo của hấn rồi. Được mấy ngày thì hấn lại xông vào mê cung dưới đất thâm nhập vào Đại thư viện, cuối cùng lê tấm thân bê bết máu tươi ra ngoài. Trên tay còn cầm theo một cuốn bí kíp, Gia Cẩn Bình nghe tin vội chạy đến, chỉ kịp liếc mắt qua những chữ đề tịt trên sách thì ông đã cau mày lại. Nhìn hấn một cái rồi lạnh nhạt phẩy tay áo: “Đến Âm giới đi, tiểu nha đầu kia đang ở đó, đừng ở đây làm những chuyện chướng mắt vì sư nữa.” Tần Lục nhòe miệng cười, mặc kệ thương tích trên cơ thể cười mây đạp gió rồi khỏi Âm Tư Môn. Tiểu Thất nhìn theo bóng dáng của hấn khẽ nghi hoặc: “Sư phụ! Người sao lại thả đệ ấy đi rồi, chẳng phải người đã hứa với Thượng thần Mẫn Nguyên, nếu Tần Lục không tu luyện đủ một vạn năm, nhất định không để đệ ấy rời khỏi Âm Tư Môn mà.”

Gia Cẩn Bình nhớ đến cuốn sách Tần Lục cầm trên tay, thờ dài một tiếng: “Lục Lạc Nhi chính là linh hồn của sư đệ con. Tiểu nha đầu kia vừa đi đã hồn phi phách lạc, lần trước ta để con đưa nó đến Thiên giới dự lễ đăng cơ vì muốn nó gặp lại Lạc Nhi. Tưởng rằng sau khi gặp được tâm tính sẽ trở nên yên tĩnh hơn một chút, nay con xem, tính hình còn tệ hơn trước nhiều. Giờ không để nó đi, nó sẽ tự giày vò bản thân mình, ta không nỡ.” Tiểu Thất ngập ngừng nhìn sư phụ, sư phụ à, nếu chín người chúng con cũng động chân tâm như sư đệ, không biết sư phụ sẽ bẻ gãy mấy cái xương của chúng con đây. Tại sao lại thiên vị sư đệ như thế chứ, không công bằng mà. Tiểu Thất lặng lẽ khóc thầm, than thở cùng trời đất sự bất công mà chín người bọn họ phải chịu đựng.

Ở Âm giới, Lạc Nhi cũng không hề rảnh rỗi, nếu không luyện tập đạo thuật cùng Mẫn Nguyên thì sẽ lại bồi chuyện với An Đình, sau đó đi theo An Dương xử lý chính sự. Dần dần nàng cũng cảm nhận được một sự thật rằng, mình hoàn toàn không còn cô độc nữa, tuy mẫu thân đã rời đi, nhưng vẫn để lại bên cạnh nàng sự ấm áp đến không ngờ. Trong khi chờ An Đình tìm kiếm thể giới mà linh hồn mẫu thân nàng sẽ đến, nàng phải tiếp tục ở Âm giới luyện tập. Qua những câu chuyện xưa cũ của An Đình, An Dương, hình ảnh mẫu thân trong tâm trí nàng càng lúc càng rõ nét. Thì ra mẫu thân cũng có lúc nghịch ngợm như vậy, cãi lời sư huynh trộm rượu của Thiên giới cho đám người An Đình uống. Hậu quả là chuốc say mấy đứa trẻ bọn họ, để rồi bị sư tổ trách phạt, quý cả một ngày trước Thiên Môn, mất mặt chết đi được.

Tính cách của mẫu thân không ngờ lại rất giống nàng, ngay cả sở thích ngắm hoa mai và ăn bánh vật cũng vậy. Tuy đó chỉ là những câu chuyện vụn vặt, nhưng mỗi lần nghe đến nàng đều không thể không mỉm cười. Dù đã được nghe rất nhiều chuyện về Uyên Chi, nhưng tuyệt nhiên lại không có ai nhắc đến phụ thân của nàng là ai. Có một lần nàng đem thắc mắc này hỏi Mẫn Nguyên, chính hấn cũng ngập ngừng rồi không thể trả lời câu hỏi của nàng. Vì chuyện này mà Lạc Nhi đã ưu tư hết mấy ngày, rốt cuộc phụ thân của nàng là ai, là ai đã khiến Thượng thần Chu Tước Uyên Chi rung động. Nhưng nàng còn chưa kịp lo nghĩ nhiều, thì thiếp báỉ phỏng từ Âm Môn đã truyền đến, An Dương chỉ kịp đón lấy tấm thiếp từ tay nàng, còn người thì đã mất dạng. Liếc mắt qua thiếp một chút, hấn thầm mỉm cười, nói với theo: “Lạc Nhi! Cẩn thận kéo ngã.” Lời An Dương dặn còn chưa dứt, thì Lạc Nhi đã vấp ngã, trước khi nàng tự lấy lại được cân bằng thì đã có một bàn tay vươn ra đỡ lấy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Săn Đuổi

Author: Lục Lạc Nhi

Ma khí tỏa ra từ người đó khiến nàng kinh sợ, Lạc Nhi lập tức lùi lại, Cửu Nguyệt Hoàn đã xuất hiện trong tay của nàng. Ma nhân kia vẫn đeo mặt nạ bạc che khuất khuôn mặt, giọng nói dịu dàng đến kinh ngạc: “Uyên Chi! Ta làm nàng sợ sao, đừng sợ, ta đến đón nàng đây.” Lạc Nhi vẫn còn nhớ rõ ngày hôm đó hấn đã làm gì với Huyền Vũ và Tần Lục, âm nhíp trong tay bỗng rối loạn, xuất ra linh lực đổ vào Cửu Nguyệt Hoàn: “Ta không phải là Uyên Chi!” Huyền quang bắn liên tiếp về phía Ma nhân, uy lực vô cùng mạnh mẽ, ấy vậy mà chỉ cần một cái phất tay, hấn đã nhẹ nhàng hóa giải được. Lạc Nhi thủ thế, đáy lòng chợt lay động, hấn thật sự đến đây tìm nàng, đúng như lời hấn đã nói. Chỉ vì khuôn mặt này giống Uyên Chi như đúc phải không?

Lời nàng vừa dứt, thì đã lập tức cảm nhận được khí tức của Mẫn Nguyên bên cạnh, thân người cao lớn đứng trước mặt nàng, che chắn nàng sau lưng của hấn: “Từ Thiên! Lại là ngươi.” Ma nhân được gọi là Từ Thiên khẽ mỉm cười, ánh mắt nhìn Mẫn Nguyên triều mến như đang nhìn một vị tiểu bối: “Tiểu chất Mẫn Nguyên, vết thương lần trước ta gây ra cho con không quá nặng chứ?” Lạc Nhi cau mày lại, ngay từ đầu sư phụ đã biết thân phận thật sự của Ma nhân rồi sao. Vậy tại sao lại không nói cho nàng biết, còn An Đình và An Dương, ba người bọn họ còn che giấu nàng chuyện gì. “Không cần ngươi phải bận tâm. Từ Thiên, đây là địa phận Âm giới, vốn là nơi Thượng thần Uyên Chi an nghỉ, ngươi còn mặt mũi đến đây gặp người ư?”

Từ Thiên gỡ chiếc mặt nạ bạc xuống, để lộ ra khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt đưa về phía xa xăm: “Mẫn Nguyên, ta biết con có khúc mắc với sư thúc, nhưng Uyên Chi đã tái sinh, con không cần giấu diếm nữa.” Mẫn Nguyên siết chặt thương bạc trong tay, nhìn người tự xưng là sư thúc của hấn. Ma cao một trượng, đạo cao một vực, nếu khi xưa Từ Thiên không lầm đường rơi vào Ma đạo, thì có lẽ bây giờ Uyên Chi vẫn còn sống. Bây giờ hấn còn dám đứng ở nơi linh hồn Uyên Chi từng cư ngụ, mạnh miệng đòi gặp Uyên Chi ư. “Nha đầu này không phải Uyên Chi! Dù ngoại hình có giống nhau đi chăng nữa, nhưng tuyệt đối không phải là tiểu sư cô.”

Nghe lời Mẫn Nguyên nói, trong mắt Từ Thiên lóe lên một tia điên cuồng, khí lực thu về tụ trong đan điền chuẩn bị xuất chiêu: “Đừng ép ta phải làm con tôn thượng Mẫn Nguyên, hãy để ta mang Uyên Chi đi, nhất định ta sẽ làm nàng nhớ lại tiền kiếp của mình. Còn nữa, tiền thể của nàng luôn được ta

chăm sóc cẩn thận. Nếu con để ta đưa nòng đi, ta sẽ trả lại cho con một Uyển Chi nguyên vẹn, cả cơ thể lẫn linh hồn đều là nòng.” Mẫn Nguyên cười lạnh, nhìn chăm chăm vào người phía trước: “Lời người nói đúng là rất hấp dẫn, nhưng ta đã nói rồi, đứa trẻ kia tuyệt đối không phải là Uyển Chi. Ta cũng không thể để người mang nó đi được!” Từ Thiên nheo mắt lại, giọng nói đầy nguy hiểm: “Là con ép ta!”

Hai bóng dáng nhanh chóng lao vào nhau, tiếng binh khí vang lên khô khốc làm rung động cả một góc Âm giới. Lạc Nhi bị Mẫn Nguyên đẩy lùi ra xa khỏi cuộc chiến, đặt cấm chế không cho phép nòng tham gia. Cửu Nguyệt Hoàn dưới uy lực của Mẫn Nguyên cũng không chịu thuận phục nòng như thường lệ, thanh âm hỗn loạn không thể giúp được gì cho Mẫn Nguyên. Nhưng nòng còn chưa kịp lo lắng thì Tu La Vương đã xuất hiện, khẽ gạt đầu với nòng một cái rồi cầm pháp khí gia nhập với Mẫn Nguyên. An Dương dùng âm mật nói với nòng: “Đi tìm Tiểu Đình mau, nòng ấy đã tìm thấy Uyển Chi rồi.” Nòng thật sự không muốn rời khỏi đây, Lạc Nhi lưỡng lự nửa muốn đi nửa ở lại. An Dương sốt ruột phát tay áo, hóa ra làn gió cuốn lấy Lạc Nhi, hất bất quyết đọc chú thuật hô lớn: “Đi!” Lạc Nhi đã bị kéo văng ra xa, bay khỏi mặt đất đến trước cung điện của An Đình.

An Đình dường như đã biết trước, vừa thấy con gió đến đã lập tức phát ra kết giới đỡ lấy nòng. Lạc Nhi còn chưa hết hoảng hốt đã bị ném xuống mặt đất, trước khi rời đi, nòng còn nhìn thấy vẻ mặt của Mẫn Nguyên, một chút kỳ vọng, một chút lo lắng, phần nhiều là khó xử, sự phụ tùng âm mật nói với nòng: “Đi bình an!” Vậy là cả Mẫn Nguyên cũng muốn nòng tiến vào luân hồi tìm Uyển Chi trước, Từ Thiên đã đuổi đến Âm giới nòng không thể tiếp tục ở lại gây thêm phiền phức được. An Đình đỡ lấy khuôn mặt của nòng, bắt nòng phải ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt của nòng ấy: “Hãy nhớ kỹ những lời ta nói, khi tiến nhập vào luân hồi con sẽ đến thế giới mà sự phụ ta đầu thai. Vì Uyển Chi vốn dĩ là tiên thai nên dù sinh ra lần nữa vẫn sẽ mang linh khí thuần khiết, con phải bảo vệ người đến khi người kết thúc kiếp sống ở đó. Rồi con hãy dùng nguyên thần của mình là nơi cất giữ, thu linh hồn đã toàn vẹn của người về đây. Tuyệt đối không thể để yêu ma đoạt lấy linh khí của Uyển Chi.”

Nàng gạt đầu, nuốt lời An Đình nói, bên tai vang lên những tiếng lầm rầm của An Đình, câu thần chú khởi động trận pháp dưới chân nòng, khiến cơ thể nòng rung lắc dữ dội. Cùng lúc đó An Đình cũng rời khỏi nòng, bước ra phía ngoài trận pháp, nhưng câu thần chú chưa kịp hoàn thiện, thì sau lưng nòng đã vang lên một tiếng nổ dữ dội. Lạc Nhi kinh hãi quay người lại, bước chân vừa định nhấc lên tiến về phía đó thì đã bị An Đình ngăn lại, cấm chế dưới chân nòng trời chật Lạc Nhi: “Lạc Nhi, con không thể rời khỏi trận pháp.” Lạc Nhi cầu khẩn nhìn An Đình: “Sự cố, sự phụ của con...” An Đình không để tâm đến lời nòng nói, lại tiếp tục truyền linh lực, khởi động trận pháp một lần nữa, hoàn thiện lời thần chú cuối cùng. Ánh sáng lóe lên trong chớp mắt, ngay trước khi Lạc Nhi biến mất, bóng dáng của Mẫn Nguyên và An Dương đồng thời cùng xuất hiện.

Lạc Nhi mở to mắt nhìn sự phụ mình thương tích đầy người, nòng vươn tay ra như muốn chạm vào sự phụ, nhưng lại không thể cử động. Sức mạnh bên dưới đã giữ nòng lại, kéo nòng rơi xuống một vực thăm không đáy, Lạc Nhi bàng hoàng rơi tự do vào vực thăm. Mẫn Nguyên nhìn thấy sự hoảng sợ của nòng, hất giọng cười nói với nòng: “Con đừng sợ, sự phụ sẽ luôn bảo vệ con.” Sau đó cả hắn và An Dương nhìn nhau một cái, rồi nhanh tay ném thứ gì đó vào vực thăm với nòng. Khi trận pháp đóng lại, nòng còn nghe thấy tiếng gào thán thiết của Từ Thiên: “KHÔNG! UYỂN CHI, NÀNG KHÔNG THỂ RỜI XA TA ĐƯỢC.” Tiếng kêu như xé gan xé phổi, nòng không muốn nghe nữa, nỗi đau của hắn thấm đẫm trong âm điệu. Lạc Nhi nhắm mắt lại, ôm lấy hai tai mình, mọi thứ diễn ra quá nhanh, nòng còn chưa kịp chuẩn bị đã phải rời khỏi Âm giới trong tình trạng này rồi.

Cơ thể nòng cứ rơi một cách vô định, không biết khi nào sẽ dừng lại, phía ngoài kia mọi người có được bình an hay không. Từ Thiên, Ma nhân đó có quan hệ gì với mẫu thân của nòng? Bây giờ nòng sẽ đến nơi nào, ở nơi đó nòng phải tìm mẫu thân bằng cách nào, nên bảo vệ người ra sao? Lạc Nhi bình tĩnh trấn an bản thân mình, đầu óc quay cuồng trong những dòng suy nghĩ. Lúc này, bỗng nhiên có một ai đó chạm vào vai nòng, hắn dùng hết sức ôm lấy nòng vào lòng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về nòng: “Đừng sợ, Tiểu Lạc Nhi, muội đừng sợ. Sự phụ của muội và bọn người An Dương sẽ không sao đâu.” Lạc Nhi vội vàng mở mắt ra, nhìn người đang ôm mình. Trên người hắn cũng không khá hơn sự phụ nòng lúc này là bao, vết thương còn đang lành lại tiếp tục chùng lên những vết thương mới. Mái tóc hơi tán loạn nhưng vẫn mang phần tùy ý thường ngày, đôi mắt kiên định nhìn nòng, như an ủi, như trấn an.

Lạc Nhi vô cùng ngạc nhiên: “Tần Lục! Huỳnh làm gì ở đây? Không phải người đến đây phải là Huyền Vũ sao?” Tần Lục nghiêng đầu nhìn qua vai nòng, lờn người đang trừng mắt với hắn: “Là ta đến trước, không ngờ còn bị cuốn vào trận chiến của ba người bọn họ. Huyền Vũ đến sau, rồi cũng lao vào luôn, không ngờ lại bị sự phụ muội và phụ thân của hắn xách đến đây. Coi chúng ta như đồ vật mà ném vào trận pháp, không ngờ rơi vào đây lại tìm được muội. Không biết nên vui hay nên buồn nữa.” Lạc Nhi bật cười vì giọng điệu của hắn, dù cả ba người bọn họ đều đang rơi tự do, vậy mà hắn vẫn còn có tâm trạng đùa giỡn với nòng.

Nhắc đến Huyền Vũ, Lạc Nhi vội quay đầu lại, cánh tay vươn ra chạm vào tay của hắn, nòng nở nụ cười xinh đẹp: “Muội còn tưởng, huỳnh không đến kịp.” Huyền Vũ đáp lại nụ cười của nòng, mười ngón tay đan vào nhau thật chặt: “Sao ta có thể đến muộn được chứ?” Tần Lục bị bỏ quên một bên, bắt đầu tức giận, không không chế được khí lực đã vung tay lao đến muốn tách nòng ra. Nhưng trước khi hắn kịp chạm vào Lạc Nhi thì Huyền Vũ đã nhanh tay hơn một bước kéo nòng về phía mình. Cùng lúc đó cả ba người đều đã xuống được tới đáy vực thăm trận pháp, Huyền Vũ thuận thế bế cả Lạc Nhi lên, đáp xuống đáy vực an toàn, còn Tần Lục mất đà ngã nhào trên đất. Trong miệng ngậm đầy cát, bản thân lại nằm sõng xoài, Tần Lục cảm thấy thật mất mặt.

Lạc Nhi nhìn Huyền Vũ một cái, không hận mà gặp cùng nhau bật cười, nòng vỗ nhẹ lên vai Huyền Vũ, hắn hiểu ý thả nòng xuống. Vừa bước đến chỗ Tần Lục đang nằm ăn vạ, Lạc Nhi vừa triệu hồi Cửu Nguyệt Hoàn, Mai khúc vang lên rất đúng lúc, chữa lành vết thương cho hai người bọn họ. Nghe thấy tiếng đàn cất lên, hắn mới chịu ngồi dậy, xếp bằng bên cạnh nòng, nhắm mắt dưỡng thần. Huyền Vũ cũng ngồi xuống đón nhận linh khí của Lạc Nhi tiến vào cơ thể xoa dịu vết thương. Lạc Nhi cứ im lặng đánh đàn như thế, thời gian trôi qua thật chậm, tưởng chừng như ngưng đọng ở thời khắc này.

Bên ngoài kia, An Đình đứng chắn trước mặt Từ Thiên, kết giới màu trắng nhạt lấp lánh bao phủ lấy nòng, phía sau lưng nòng là Mẫn Nguyên và An Dương, cả hai đều đang tức giận hét lên với nòng: “Tiểu Đình, muội đang làm gì vậy, mau lùi lại cho ta.” Hai người họ bị thương rất nặng, chứng tỏ Từ Thiên xuống tay không hề nhẹ, cả người tăn ra sát khí tàn nhẫn, khiến người khác không khỏi rung sợ. Từ Thiên giận dữ, ma khí toàn thân rung lắc dữ dội: “Chính các ngươi, chính các ngươi đã đưa Uyển Chi đi. Các ngươi giấu nòng ở đâu?” An Đình bình thản nói: “Ngươi điên rồi Từ Thiên, điên đến mức không còn nhận ra đầu mối là sự phụ của ta, sự phụ của ngươi nữa rồi.”

Nghe lời nòng, ánh mắt của hắn chuyển từ Mẫn Nguyên sang An Đình, vừa bắt gặp màn kết giới màu trắng nhạt, bỗng hắn ngăn người. Con tức giận biến mất không một chút giấu vết, ký ức về nòng hiện lên trước mặt, sống động như thật. Lần đầu hắn được nhìn thấy phượng hoàng lửa, lại còn là một tiểu phượng hoàng lửa tinh nghịch. Nếu hắn không dẫn nòng đi chơi, không chép bài hộ nòng, tiểu phượng hoàng kia sẽ lập tức thiêu rụi hết sách vở của hắn, khiến hắn bị sự phụ trách phạt. Khi nòng học được tiên thuật hộ thể của sự phụ, linh khí từ chân nguyên truyền ra ngoài mang trên mình màu trắng trong

suốt, tuy nhạt nhưng vô cùng mạnh mẽ. Sau này khi thu nhận đệ tử, trong bốn người bọn họ, chỉ có tiểu đệ đệ An Đình là có thể học được thuật này từ nàng, kết giới từ đó về đều mang màu trắng nhạt, giống tiền khí của nàng đến bảy tám phần.

“Tiểu Đình, trong bốn đệ tử của nàng, con là đứa hiểu chuyện nhất. Mau nói cho ta biết, Uyển Chi đã đi đâu rồi?” Ánh mắt của hắn chợt dịu lại, giọng nói cũng đã bình tĩnh hơn, chăm chú nhìn An Đình. Nếu không phải vết thương của An Dương vẫn còn đó, thì có lẽ nàng tưởng rằng người đứng trước mặt nàng vẫn là sư thúc của ngày xưa. An Đình cười lạnh, pháp khí trong tay chợt động: “Người còn mặt mũi hỏi ta sư phụ đang ở đâu sao? Vậy ta cũng muốn hỏi, giờ này Tiểu Y đang ở đâu? Tỷ ấy đang ở đâu hả?” Tiểu Y trong lời An Đình, chính là công chúa Hàn Y của Thiên giới, một trong bốn đệ tử của Uyển Chi. Nàng không tin cái chết của Hàn Y không liên quan đến Từ Thiên, hắn vẫn luôn muốn tìm cách hồi sinh sư phụ. Máu tím phượng hoàng tái sinh tất cả, nếu là thật... E rằng cái chết của Hàn Y không đơn giản chỉ là tự sát.

Từ Thiên thờ dài một tiếng, giọng điệu thờ ơ trả lời nàng: “Tiểu Y rất cứng đầu, đến chết cũng không chịu cho ta một ít máu tim. Còn chọn cách tự hủy hoại bản thân mình để sư phụ mình không được hồi sinh, là con đường nó đã chọn, không phải lỗi của ta.” Con tức giận dâng trào trong lòng An Đình, xích sắt vàng trời lên từ mặt đất dựng thẳng lên trời, bao quanh người Từ Thiên. Bàn tay An Đình khởi động trận pháp hét lên với hắn: “Từ Thiên, ngươi chết đi!” Oán hận tích tụ ngàn ấy năm như vỡ òa thoát ra ngoài, cuộn dâng dữ dội như sóng ngầm. Chiêu thức đoạt mệnh đều lao về phía Từ Thiên, nhưng hắn vẫn ung dung như vậy, ánh mắt nhìn nàng còn có chút buồn bã: “Tiểu Y thật sự đáng chết. Phận làm đệ tử mà không thể hy sinh một chút vì sư phụ mình. Nghịch đồ!”

Hơi thở của An Đình có chút khó khăn, nghịch đồ ư, hắn gọi sư tỷ của nàng là nghịch đồ. Tiên ma vốn không cùng huyết thống, để mang thai con của Ma vương, Hàn Y đã phải sử dụng đến cấm thuật của nàng, triệt đi cốt tiên trong cơ thể dung hòa với máu của Ma yêu mới không làm hại đến đứa trẻ trong bụng. Ngay cả khi đã hoài thai đứa trẻ, cơ thể cũng yếu ớt đến mức đáng thương, trong tình trạng đó nếu Hàn Y còn trích máu tim cho Từ Thiên. Không phải là muốn đoạt lấy mạng mẫu tử của nàng ấy sao, huống hồ linh hồn của Uyển Chi không đầy đủ, làm sao có thể hồi sinh được người. Hàn Y thừa biết việc đó, mới không đồng ý với yêu cầu của Từ Thiên, vậy mà hắn lại ra tay ép chết sư tỷ. Con người hắn thật tàn nhẫn mà!

Sức lực trong tay tung ra hết, An Đình gào lên một tiếng, xích sắt vàng đâm xuyên qua cơ thể Từ Thiên, ghim chặt hắn xuống đất. Uyển Chi chưa bao giờ thôi lo lắng, ở Âm giới này trường hoang vu nhưng lại chứa đựng nhiều huyền cơ bí ẩn. Ngay tại nơi này linh hồn của nàng đã vất vưởng mấy nghìn vạn năm, pháp trận năng lượng được đều do Uyển Chi truyền thụ. Nay nàng lại dùng chính trận pháp đó để tấn công Từ Thiên, kẻ đã ra tay hại chết sư phụ nàng, âu cũng là số mệnh. Sấm sét nổ lên vang trời, đánh mạnh xuống chỗ Từ Thiên đang nằm, thương bạc chói sáng trong tay, Mẫn Nguyên từ trên không trung nhìn xuống phía dưới: “Có chết ta cũng không để ngươi chạm tay vào Uyển Chi lần nữa.”

P/s: Vậy là chương sau cả ba người kia sẽ cùng tiến vào luân hồi đi tìm Uyển Chi. Hãy tưởng tượng não nhiệt đến chừng nào đây? và kiếp luân hồi kia sẽ ra sao nhỉ. Hóng cmt của các nàng

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Hạ Phàm Lịch Kiếp

Author: Lạc Lạc Nhi

Tiếng nhạc vừa dứt, Lạc Nhi cũng thu lại đàn, Huyền Vũ và Tần Lục mở mắt ra nhìn về phía nàng. Dường như cả hai đều đã nhận ra, pháp thuật của Lạc Nhi có sự thay đổi rõ rệt, mới chỉ ở cùng Thượng thân Mẫn Nguyên nửa tháng Lạc Nhi đã tiến bộ đến thế. Nếu như không vì chuyện sư phụ bề quan, có lẽ bây giờ thực lực của nàng sẽ còn vượt xa hơn hiện tại rất nhiều. Tần Lục thu lại ánh mắt của mình, nhìn xung quanh một lượt: “Lạc Nhi, chúng ta đang ở đâu?” Lạc Nhi sửa lại tay áo, ngừng đầu lên nói: “Muội không biết, sư cô chỉ nói sẽ đưa muội đi mà thôi.” Hai người không hẹn mà gặp nhìn về phía Huyền Vũ chờ đợi câu trả lời.

Huyền Vũ rũ trường sam trên người rồi đứng dậy: “Đây là Phủ Ti Âm, nơi mà các linh hồn chờ đợi trước khi bước vào luân hồi. Mẫu hậu cố tình đưa muội đến đây là muốn muội chờ đợi kiếp mệnh của mình, nó sẽ đến sớm thôi. Mẫu hậu đã khởi động trận pháp rồi, tốt nhất là muội nên đứng gần ta một chút, để lát nữa tiến vào luân hồi ta sẽ không làm lạc mất muội.” Huyền Vũ đưa tay về phía nàng, chờ đợi. Gân xanh trên trán Tần Lục giật giật mấy cái, trước Lạc Nhi định làm gì thì đã kéo cả nàng đứng dậy tiến về phía Huyền Vũ. Hắn nắm lấy bàn tay đang đưa ra của Huyền Vũ, mỉm cười đầy ý tứ: “Như vậy là không sợ ba người chúng ta lạc nhau rồi.”

Lạc Nhi ôm trán bất lực, mặc cho bọn họ trừng mắt với nhau: “Hai người các huynh có thôi đi không? Nếu cứ ồn ào như vậy, muội sẽ để mặc hai huynh ở đây rồi đi một mình đấy.” Nàng buông lời cảnh cáo, hai người kia im lặng ngay lập tức ngoan ngoãn đứng cạnh nàng. Tần Lục không hiểu lắm về Phủ Ti Âm này, nhưng nếu đã có Huyền Vũ ở đây, hắn tin tưởng Huyền Vũ nhất định sẽ bảo vệ được Lạc Nhi chu toàn. Trong lúc hắn còn đang suy nghĩ, bỗng nhiên hắn cảm thấy có một luồng sức mạnh kỳ lạ bắt đầu xuất hiện trước mặt họ. Nhanh như cắt, hắn đẩy Lạc Nhi ra phía sau lưng mình, Huyền Vũ cũng nhận ra điều tương tự, nhưng Tần Lục đã nhanh hơn hắn một bước, đứng chắn trước mặt nàng.

Nàng hơi giật mình một chút là thứ gì nguy hiểm lắm sao, đến khi luồng ánh sáng màu vàng rực rỡ kia hiện rõ hình thù, thì Tần Lục và Huyền Vũ mới thờ phào một tiếng. Hắn đẩy Lạc Nhi sau lưng mình về phía trước, nhẹ giọng nói: “Cổng luân hồi của muội đến rồi, mau bước vào đi. Chúng ta sẽ rất nhanh đuổi kịp muội.” Nàng nhận lời trấn an của hắn, hít một hơi sâu rồi xoay lưng bước vào luồng sáng màu vàng, khi nàng vừa bước qua, đã cảm thấy có một sức hút mãnh liệt kéo cơ thể nàng bay về phía trước. Ý thức chưa kịp hoảng sợ đã liệm dần đi không còn biết gì nữa, cùng lúc đó luồng ánh sáng màu vàng cũng lập tức biến mất.

Huyền Vũ, Tần Lục nghiêng răng chờ đợi, luân hồi của bọn hắn vẫn chưa đến, Huyền Vũ sốt ruột về một trận pháp trên mặt đất. Thần thức còn chưa kịp động thì Tần Lục đã nói: “Người đừng phí sức lập trận pháp nữa, muốn bị phản phệ sao? Nếu nàng biết được, nhất định sẽ trách người không biết phân biệt nặng nhẹ.” Huyền Vũ ngưng động tác, nhìn Tần Lục: “Vậy người có cách nào hay hơn để tiến vào luân hồi ư?” Tần Lục gật đầu, một thoáng do dự trước đây đã hoàn toàn biến mất: “Ta biết trận pháp người vẽ là dành cho ta. Theo kế hoạch chỉ có người và Lạc Nhi được tiến vào luân hồi, cộng sinh cộng tử. Việc ta xuất hiện chính là biến số của bài toán lần này, công luân hồi không thể chứa đủ cả hai linh hồn, nhưng nhưng có thể chia đôi sinh mạng.”

Huyền Vũ hiểu ý hắn, cả hai cùng bước vào cổng luân hồi, sinh mệnh ở thế giới kia đang chờ cũng sẽ bị chia đôi, đó là nếu thành công. Còn nếu không thành công, một trong hai linh hồn sẽ bị kẹt lại ở cõi luân hồi, nhanh thì vài năm, chậm thì vài vạn năm, mới có thể thoát ra khỏi nơi u tối đó. “Người không thấy cách này cũng không an toàn hơn việc khởi động trận pháp ư?” Tần Lục gật đầu với Huyền Vũ: “Ít nhất nó cũng không khiến người phải hy sinh năm vạn tu vi của mình để đưa ta theo, còn nếu cùng bước vào cổng luân hồi, cùng lắm chỉ kẹt ở đó vài năm vẫn có thể thoát ra ngoài.” Lời hắn vừa dứt, cổng luân hồi đã xuất hiện lần nữa, không còn nhiều thời gian để do dự, hắn nhìn Huyền Vũ một cái.

Huyền Vũ mím môi nhìn cổng luân hồi, không dám chậm trễ nắm lấy tay Tần Lục cùng bước vào, người trước kẻ sau rơi vào luân hồi, sinh mệnh chia hai. Hắn dùng thần lực cột chặt linh hồn hắn và Tần Lục lại, để khi chuyển kiếp cả hai không lạc mất nhau. Còn Tần Lục lại dùng tiên khí hộ thể, tránh tà khí xâm nhập vào nguyên thần của Huyền Vũ, bảo vệ cả hai trôi nổi trong cõi luân hồi. Năm nhíp ngắn ngủi, lại tưởng như kéo dài cả đời, thời gian chậm trễ cũng vừa đúng năm năm, đến khi ý thức của họ cùng mất đi, thì sinh mệnh đang chờ cũng đã ra đời. Năm Thiên Vũ thứ 18, Hoàng hậu hạ sinh một cặp long thai, dù là song sinh nhưng tướng mạo lại không hề giống nhau. Điều này khiến hoàng thất vô cùng vui mừng, không cần phải bỏ một giữ một theo truyền thống mỗi khi có cặp song sinh cùng giới tính.

Ngày cặp song sinh ra đời, cũng là ngày Đại tiểu thư phủ Tuyên vương vừa tròn năm tuổi, tiểu nha đầu hoạt bát đáng yêu theo chân phụ mẫu vào cung bái kiến Hoàng hậu. Mẫu thân của nàng và Hoàng hậu vốn là khuê nữ từ bé, sau khi lấy chồng vẫn còn thân thiết với nhau, tình như tỷ muội. Ngày Hoàng hậu lâm bồn, Tuyên vương phi làm sao không có mặt cho được, một tay bà ôm lấy tiểu nữ nhi, tay còn lại bầu chặt vạt áo Tuyên vương gia: “Phúc Vinh, người nói Tuyết Lam sẽ ổn chứ?” Tuyên Vương gia vòng tay ôm lấy cả hai mẫu tử các nàng, bật cười nói: “Ngưng Tĩnh, nàng đừng lo lắng quá, đây cũng không phải lần đầu Tuyết Lam sinh con. Huống hồ, người nên gấp phải là Hoàng huynh của ta mới đúng. Sao nàng lại sốt ruột hơn cả Thiên Vũ vậy?”

Hoàng đế bệ hạ đang đi đi lại lại trước phòng sinh, nghe lời nói của Tuyên Vương gia, không giận mà còn trừng mắt với hắn: “Lúc Vương phi của đệ sinh hài tử, không biết ai là người náo loạn cả hoàng cung, tìm cho bằng được Lão thần y nhi?” Tuyên Vương gia bị nhắc đến chuyện xấu hổ, già vò hai tai, nhìn tiểu nữ nhi đang vui mặt trong lòng mẫu thân chữa thẹn: “Tiểu Lạc Nhi! Con nói xem, lần này Hoàng hậu nương nương sẽ hạ sinh đệ đệ hay muội muội cho con?” Lạc Nhi ngẩng cái đầu nhỏ, đôi mắt xinh đẹp chuyển về phía phòng sinh, tiếng la hét của nữ nhân bên trong khiến nàng hoảng sợ. Sinh hài tử sẽ đau như thế sao, vậy mà mẫu thân của nàng lại có đến bốn hài tử, nàng là đứa trẻ cuối cùng: “Tiểu Lạc Nhi không biết!”

Lời nàng vừa dứt, thì bên trong đã vọng ra tiếng trẻ con khóc, có chút khó chịu, có chút uất ức, cùng với giọng nói vui mừng của bà đỡ: “Sinh rồi, Hoàng hậu sinh rồi, là một tiểu hoàng tử khỏe mạnh.” Người bên ngoài còn chưa kịp vui mừng, thì một tiếng thét dài của Hoàng hậu lại vang lên, Hoàng thượng không kiềm được nữa đẩy cửa xông vào chạy đến bên nắm lấy tay Hoàng hậu. Cả Tuyên vương phi cũng tiến vào trong, xem xét tình hình, vẫn là nàng bình tĩnh nhất, ra lệnh cho các bà đỡ tiến lên bắt mạch cho Hoàng hậu.

Các bà đỡ còn đang sợ hãi vô cùng, nhưng đã bị Hoàng thượng quát: “Nếu nàng ấy có mệnh hệ gì, ta sẽ chôn các người theo cùng.” Trương ma ma là người trấn tĩnh đầu tiên, bà run rẩy tiến về phía chiếc giường, đặt tay lên bụng Hoàng hậu xoa xoa vài cái, bỗng nhiên trong ánh mắt lóe lên tia kinh ngạc: “Người đầu mau chuẩn bị nước nóng, còn một hài tử nữa chưa ra đời.” Dưới sự thúc bách của Tuyên vương phi và Trương ma ma, Hoàng thượng đành phải rời khỏi phòng sinh.

Chưa đến nửa canh giờ, tiếng khóc trẻ con lại vang lên, Tiểu Lạc Nhi ở bên ngoài nghe tiếng khóc khỏe mạnh của đứa trẻ, bỗng nhiên có một cảm giác quen thuộc dâng trào. Nàng nắm lấy cổ áo của phụ thân: “Phụ thân, lúc Lạc Nhi ra đời, mẫu thân cũng đau như vậy sao?” Tuyên vương gia nhìn nữ nhi đang bết trong lòng, lắc đầu nói với nàng: “Không đâu, Tiểu Lạc Nhi ra đời rất ngoan ngoãn, không hề làm đau mẫu thân, không giống như các huynh trưởng rất biết cách giãy vò mẫu thân.” Lúc này cửa phòng sinh được đẩy ra, người đầu tiên bước ra là Tuyên vương phi, trên tay nàng ôm lấy hai chiếc chân dầy, tiếng khóc vang trời phát ra từ đó: “Chúc mừng Hoàng huynh, là song long thai. Cả hai nhi tử đều rất khỏe mạnh.”

Hoàng thượng không nhìn lấy nhi tử một cái, gật đầu với Tuyên vương gia rồi chạy ngay vào trong phòng, tiến về phía Hoàng hậu. Tuyên vương phi bật cười khe khẽ, đỡ dành hai tiểu tử tông vừa bị phụ hoàng bỏ rơi trong lòng: “Tiểu chất của ta, thật đáng thương mà. Phụ hoàng của các con trong lòng chỉ có mẫu hậu, ngay cả xem cũng không nhìn các con một cái.” Tuyên vương gia nghe thê tử của mình day hờn hài tử, bế Lạc Nhi bước đến gần, véo mũi của nàng: “Đã làm mẹ người ta rồi nàng vẫn không chừng trạc được tí nào.” Lạc Nhi được phụ thân bế trên tay, thuận tiện ngắm nhìn song long thai. Đây là đệ đệ của nàng ư, sao chúng lại xấu xí thế này, còn ồn ào nữa chứ. Lạc Nhi chán ghét bầu môi: “Này, ồn ào chết đi được!”

Nàng vừa nói xong, không gian xung quanh lập tức trở nên tĩnh lặng, hạ nhân cúi đầu mắt nhìn chân, mũi nhìn đất. Phụ thân Tuyên vương gia cố nén cười, còn các bà đỡ thì tái xanh mặt, Đại tiểu thư của tôi ơi, người ta sinh ra đã Hoàng tử đấy, nếu đổi lại là người khác chê Hoàng tử ồn ào, không biết đã bị lôi ra chém bao nhiêu lần rồi. Nhưng rất nhanh chóng, mọi người lại phát hiện ra một điều, hai tiểu tử tông đang gào khóc không biết đã nín từ bao giờ. Mở to đôi mắt tròn xoe nhìn Đại tiểu thư phủ Tuyên vương, khỏe miệng còn khẽ nhếch lên cười, đôi môi nhỏ nhắn mở ra khép vào như đang rất vui vẻ, bốn bàn tay nhỏ khua loạn về phía nàng.

Người phá vỡ cục diện vẫn là Hoàng hậu mới vừa sinh xong, tuy hơi yếu nhưng tinh thần vẫn rất tốt: “Có vẻ Tiểu Huyền và Tiểu Tần rất thích Lạc Nhi, sau này giao chúng cho Đại tiểu thư chăm sóc vậy.” Lời nói mang theo sự châm chọc tiểu hài tử mình mới sinh cũng chỉ trích luôn phu quân vì đã bỏ mặc không nhìn lấy hài tử một cái. Hoàng thượng cũng biết mình sai, vội vàng hòa theo nịnh nọt mỹ nhân trong lòng: “Nàng nói đúng, chúng rất có duyên với Lạc Nhi, vừa nghe giọng nha đầu đó đã lập tức nín rồi.” Nhưng sau đó hắn lại giật mình nhận ra thê tử của mình vừa nhắc đến tên hai đứa trẻ, hắn mỉm cười gật đầu với nàng: “Quả không hổ danh Hoàng hậu của Tây Ngôn quốc, Thiên Huyền, Thiên Tần, cái tên rất hay.”

Hạ nhân xung quanh quỳ xuống chúc mừng Hoàng thượng, tiếng tung hô vang vọng khắp chốn hoàng cung. Hòa trong lời chúc tụng, là sự vui mừng của

bốn người lớn, còn với Tiểu Lạc Nhi, tháng ngày yên bình của nàng lại bắt đầu chấm dứt từ đây. Chỉ vì câu nói giao phó của Hoàng hậu, và sự dính người của hai tiểu hài tử mới chào đời kia, càng khiến nàng hiểu rõ câu nói: “Nữ nhân không thể đụng, ấu nhi chớ nên chọc.”

P/s: Đã lâu không đăng chương, nhớ các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Song Sinh Khắc Tinh

Author : Lạc Lạc Nhi

Ở Tây Ngôn quốc, nàng được gọi là Tuyên Lạc Nhi, mang thân phận là con gái út của Tuyên vương gia. Trong cả hoàng tộc lúc bấy giờ, tìm mãi mới chỉ có mình nàng là nữ nhi duy nhất, điều này càng khiến thân phận của nàng trở nên hết sức đặc biệt. Lại vì một lời nói của Hoàng hậu, mà việc chăm sóc hai Hoàng tử song sinh đã được giao cho nàng. Thời gian nàng ở trong cung còn nhiều hơn ở Tuyên vương phủ, gặp các huynh trưởng thì ít mà gặp mặt Thiên Tần, Thiên Huyền thì nhiều. Dù trong ba người, chỉ có nàng vẫn giữ được kỷ ức nhưng với biểu hiện dính người của hai người kia, nàng hoài nghi liệu họ có đang đóng kịch lừa nàng hay không. Nhưng thời gian mười lăm năm ở bên cạnh đã xóa bỏ hoàn toàn nghi hoặc của nàng. Thiên Tần và Thiên Huyền thật sự không còn nhớ gì cả. Vậy mà lại một lần nữa bị nàng thu hút, ở bên cạnh nàng, nhưng lần này lại có sự khác biệt lớn, là nàng chăm sóc bọn họ, chứ không phải họ chăm sóc nàng.

Lạc Nhi vẽ thêm một nét, hoàn thành bức tranh thủy mặc, sau đó đặt bút xuống nghiêng mực, nhìn ngắm tác phẩm của mình một lần nữa. Rồi mới hài lòng bảo cung nhân bên cạnh: “Mang bức họa này về Tuyên vương phủ, mẫu phi của ta chắc đang đợi quà chúc thọ đấy!” Hạ nhân cung kính cúi đầu vâng lệnh, cẩn thận cuộn bức họa trên bàn lại, rồi bước ra ngoài. Nàng thở dài một tiếng, đứng lên bước ra khỏi cửa, cung nhân đứng ở cửa vội đi theo nàng nhưng bị nàng cản lại: “Các người không cần phải đi theo ta đâu, ta muốn yên tĩnh một chút.” Nói xong không đợi họ trả lời đã xoay gót rời khỏi cung Trường Hòa, lâu lắm rồi nàng mới có thời gian dành cho riêng mình. Hôm nay là sinh thần của mẫu phi nàng ở kiếp này, vậy mà nàng cũng không thể rời khỏi hoàng cung trở về chúc mừng. Vì không phải đại thọ nên việc tổ chức cũng chỉ giới hạn trong phạm vi gia đình, nên nàng không có lý do để rời cung trở về mừng tiệc.

Lạc Nhi đứng chân ở bên hồ nước, tìm kiếm một tảng đá sạch sẽ rồi ngồi xuống, đưa mắt dõi theo sóng nước dập dềnh bên dưới, đêm nay ánh trăng rất sáng, soi tỏ mọi thứ xung quanh nàng. Sư phụ từng nói chỉ cần nàng trải qua lần hạ phàm này, thần lực của nàng nhất định sẽ tăng lên bội phần. Nhưng nàng lại không hề quan tâm đến vấn đề đó, việc nàng quan tâm chính là làm sao tìm được tung tích của mẫu thân càng sớm càng tốt. Chẳng qua nàng càng kiếm thì chút hy vọng kia lại càng mong manh, một chút manh mối cũng không có khiến nàng mệt mỏi. Mười lăm năm ở chốn xa lạ này, mang trong mình những kỷ ức của tiền thế, trái tim nàng chưa lúc nào thôi lo lắng về những người ở lại. Sư phụ của nàng, Hàn Nguyệt, Thanh Long, Bạch Hồ, An Đình, An Dương, liệu bọn họ có được an toàn hay không?

Nàng lại thở dài lần nữa, nhưng lần này lại có người đột nhiên lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng: “Lạc Nhi, sao nàng lại thở dài? Có chuyện gì không vui ư?” Không cần xoay người lại, Lạc Nhi vẫn có thể nhận ra là ai đang đến gần: “Đệ không tranh thủ luyện kiếm cùng Thái phó mà rảnh rỗi chạy ra đây làm gì?” Thiên Tần ngồi xuống trước mặt nàng, người thiếu niên này dù nhỏ hơn nàng năm tuổi, nhưng lại vóc dáng lại cao lớn hơn nàng rất nhiều. Bàn tay hắn đưa chạm vào khuôn mặt của nàng, vuốt gọn lọn tóc mai sang một bên: “Ta biết hôm nay là sinh thần của Tuyên vương phi, nếu nàng muốn ta sẽ đưa nàng về Tuyên vương phủ, không cần phải để ý đến Nhị ca, mọi vấn đề gì ta sẽ gánh hết.”

Lạc Nhi lùi người lại rồi xa bàn tay của Thiên Tần, kéo vạt váy dài đang cuốn bàn chân của nàng: “Đi nào, ta đưa đệ về tạ lỗi với Thái phó.” Nhưng nàng còn chưa kịp bước đi, thì đã bị Thiên Tần kéo ngược trở lại, hơi thở của hắn ngay trên đỉnh đầu của nàng. Đây cũng không phải lần đầu tiên nàng bị hắn kéo, dường như đã quá quen thuộc với hành động này của hắn, Lạc Nhi bình thần ngẩng đầu lên, đôi mắt của nàng nhìn sâu vào đôi mắt của Thiên Tần: “Đệ làm tý đau.” Thiên Tần nhìn nàng một chút rồi nhún vai buông tay nàng ra, giọng điệu buồn chán: “Lạc Nhi, không có khiếu hài hước gì cả, đùa với nàng không vui.” Lạc Nhi phì cười, nắm lấy bàn tay của hắn, dẫn đi: “Là đệ quá ngốc!”

Thiên Tần đi sau lưng nàng, cười khúc khích: “Ta cũng không hiểu nổi Nhị ca, chỉ là một buổi tiệc đơn giản tại sao lại không đồng ý cho nàng trở về.” Lạc Nhi mỉm cười với hắn: “Là huynh đệ song sinh, nếu đệ còn không hiểu, thì làm sao tỷ biết được?” Thiên Tần thu lại ý cười, đôi mắt thâm trầm nhìn nàng, hắn biết lý do tại sao Thiên Huyền không đồng ý để Lạc Nhi trở về Vương phủ chúc thọ mẫu phi. Vì ở đó hiện giờ có người mà bọn hắn không muốn để nàng gặp, nỗi lo lắng của Thiên Huyền, Thiên Tần hiểu rất rõ, mọi việc đều phải tính toán cẩn thận mới không làm tổn thương đến người bọn hắn quan tâm nhất. Khi bọn họ trở về Đông cung, Thái phó đã không còn ở đó nữa rồi, chỉ còn một mình Thiên Huyền đang chờ bọn họ. Vừa nhìn thấy nàng, ánh mắt lạnh lẽo đã nhuộm đầy sự dịu dàng, cung nhân chờ sẵn vội vã bưng bánh hoa mai lên. Đêm đó không về dự tiệc chúc mừng mẫu phi, nhưng bù lại Lạc Nhi được thưởng thức bánh hoa mai do chính tay Thiên Huyền làm.

Đợi Lạc Nhi trở về cung Trường Hòa, Thiên Tần mới nói với Thiên Huyền: “Hôm nay Lạc Nhi rất buồn.” Thiên Huyền dõi theo bóng dáng của nàng trả lời Thiên Tần: “Ngày mai khi Vương tử Thác Nhĩ Kha rời khỏi kinh thành, ta sẽ lập tức cho người đưa nàng về vấn an Tuyên vương phi.” Thiên Tần gật đầu với hắn: “Tốt nhất là Vương tử Thác Nhĩ Kha nên trở về tái ngoại sớm, nếu không cho dù là nhi tử của Hoàng cô, đệ cũng sẽ không bỏ qua đâu.” Thiên Huyền không trả lời Thiên Tần, nhưng trong ánh mắt của hắn cũng hiện lên một tia đồng tình. Dù tương lai ai trong hai người bọn họ ngồi lên ngôi vàng kia thì người được lập làm Hoàng hậu chỉ có thể là nàng, Tuyên Lạc Nhi. Mọi kẻ muốn chiếm đoạt nàng đều sẽ trở thành kẻ thù của họ, bằng mọi giá phải giữ nàng ở bên.

Tuyên vương phủ hôm nay náo nhiệt, nhưng bên trong lòng người lại nặng nề không thể thở được. Tuyên vương phi âu sầu ngồi bên thư án ngắm nhìn

bức họa nữ nhi vẽ tặng bà. Chỉ cần một phép thử nhỏ, đã khẳng định suy đoán trong lòng bà là đúng, Thiên Tần và Thiên Huyền không hề có ý định rời xa Lạc Nhi của bà. Tuyên vương gia nhìn thể tử của mình như vậy, trong lòng không khỏi trầm theo: “Nữ nhi của nàng không phải người bình thường, chỉ cần nha đầu ấy không nguyện ý, ai có thể bắt ép được nó? Nếu cả Thiên Tần và Thiên Huyền đều có chung một ý định với Lạc Nhi, vậy quyền quyết định đại cục không phải nằm trong tay nữ nhi của nàng sao?” Bà lại thở dài, mười lăm năm chớp mắt một cái đã qua rất nhanh, ba đứa trẻ ngày nào còn quần chân bà đã trở thành những thiếu nữ, thanh niên tuấn tú. Suy nghĩ của hậu bối bà không hiểu được, nhưng chỉ sợ với tính cách quật cường của Lạc Nhi, người chịu khổ lại là nữ nhi của bà.

Lạc Nhi trở về cung Trường Hòa, làm như vô tình hỏi cung nữ bên cạnh mình: “Hôm nay có những ai đến chúc thọ mẫu phi của ta?” Cung nữ kia vội đáp: “Bẩm quận chúa. Ngoài những vị khách được mời, còn có Vương tử Thác Nhĩ Kha, trưởng tử của Đại công chúa trở về từ tái ngoại tham gia ạ.” Nàng khẽ à một tiếng thì ra là như vậy, bây giờ nàng đã hiểu lý do tại sao hai người họ không đồng ý để nàng trở về tham dự sinh thần của mẫu phi. Nàng từng nói, nếu được chọn lựa nơi sinh sống, nàng thả tự do ngoài thảo nguyên mệnh mong nơi tái ngoại còn hơn giam mình trong cung cấm rộng lớn này. Bọn họ đang sợ hãi điều gì? Là không tin tưởng nàng hay sao, nàng lại thở dài một tiếng, đêm nay nàng không ngủ được, trằn trọc trên giường với bao nỗi lo âu.

Song sinh khắc tinh, đã có một cao nhân nói với phụ mẫu ở kiếp này của nàng như vậy, gieo một quả bói tượng số, không thu một đồng tiền công, bỏ lại câu nói này sau đó rồi đi không dấu vết. Lạc Nhi cười thầm trong bụng, dù có là khắc tinh hay sát tinh, thì nàng vẫn không thể rời xa bọn họ. Những việc họ làm cho nàng chẳng bị được với một lời bói toán vắn vơ, huống chi đó cũng chỉ là những kẻ phàm trần, có thể nhìn ra được gì từ mệnh kiếp thần tiên chứ. Cuối cùng nàng cũng chìm vào giấc ngủ, bầu trời ngoài kia cũng bắt đầu ửng sáng, tiên khí chòn vòn từ đâu bay đến bao bọc lấy nàng, quần quanh lưu luyến. Nàng không hề biết rằng, người nàng luôn tìm kiếm đã xuất hiện từ lâu, hơn nữa còn luôn âm thầm quan sát nàng. Không lộ chân thân để có thể bảo vệ nàng từ xa, Uyển Chi biết mục đích của nàng đến đây là gì, nhưng nỗi lo lắng trong lòng bà quá lớn, có những thứ không thể nói buông bỏ là buông bỏ được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Ra Đi

Lạc Nhi tỉnh dậy từ rất sớm, cung nhân bên cạnh nàng đều đã nắm rõ thói quen của chủ tử như lòng bàn tay, mọi thứ đều được chuẩn bị sẵn sàng. Khi nàng vừa được thị nữ giúp mặc xong y phục thì đã có cung nhân tiến vào bẩm báo, Thiên Tần và Thiên Huyền đã đến cung Trường Hòa, đang ở bên ngoài chính điện đợi nàng. Nàng nhượng chân nài: “Báo với hai vị điện hạ, ta sẽ đến ngay.” Cung nhân kia vội khom lưng lui xuống. Thị nữ thân tín của nàng dường như nhớ ra điều gì đó vội lên tiếng: “Quận chúa! Hôm nay người tính sẽ xuất cung vấn an Vương phi hay sao ạ?” Lạc Nhi xoay người về phía thị nữ, nghi hoặc hỏi: “Chẳng lẽ có điều gì không ổn ư?” Thị nữ kia vội lắc đầu: “Là nô tỳ chợt nhớ ra, hôm nay cũng là ngày đầu tiên của việc thao luyện chiến trường, hai vị điện hạ đến đây chắc là muốn từ biệt quận chúa.”

Nghe nàng ta nói vậy, Lạc Nhi ngăn người, dạo gần đây nàng càng tìm mẫu thân càng nôn nóng, đến cả một số chuyện cũng không còn nhớ đến nữa. Thế giới mà nàng luân hồi đến là một thế giới của các cường giả tu chân, con người ở đây từ khi sinh ra đã mang một sức mạnh khác biệt. Tùy vào thiên phú của mỗi người mà phát huy đến cực hạn sức mạnh vốn có, từng bước tiến vào con đường tu luyện giang hồ, khi đã tu thành chín quả, sẽ trực tiếp trải qua kiếp nạn, thăng tiên làm thần.

Thao luyện chiến trường cũng là một trong những cách để đạt được sức mạnh cường đại, là một trong những dấu ngoặc quan trọng trong cuộc đời của mỗi người ở thế giới này. Khi nàng mười lăm tuổi, cũng đã từng tham gia thao luyện chiến trường để chuẩn bị cho chiến trường lục địa, nhưng nếu không phải do Thiên Tần và Thiên Huyền hết mực ngăn cản, thì e rằng nàng đã tham gia chiến trường lục địa cách đây bốn năm rồi. Bọn họ muốn nàng chờ bọn họ, chiến trường lần này nàng nhất định sẽ không bỏ lỡ nữa.

Càng nghĩ bước chân của nàng càng nhanh, chẳng mấy chốc đã tiến ra ngoài đại điện, gặp mặt Thiên Tần, Thiên Huyền. Trường bào màu hồ thủy, sáo ngọc giắt nơi thắt lưng, kẻ bên là khiên bạc dựa vào người, y phục là mùa thu. Hai người bọn họ đứng ở đó, hai dáng vẻ hoàn toàn khác nhau, nhưng lại đồng thời nhìn về phía nàng, nở nụ cười rạng rỡ: “Chúng ta đến đây để chào từ biệt.” Lạc Nhi như chạy về phía họ, hơi thở của nàng gấp gáp: “Là chuyện ngày hôm qua muốn nói với ta, nhưng lại không chịu nhắc đến hay sao?” Nàng giận dữ nhìn họ, rõ ràng lúc nàng đến cung của họ thường trà ăn bánh, bọn họ đều có thể nhắc nàng nhớ mà. Tại sao đến thời khắc này mới đến từ biệt, là muốn nàng không lo lắng sao?

Nhìn thấy sự tức giận trong mắt nàng, Thiên Tần phì cười, bàn tay đưa ra chạm nhẹ vào khuôn mặt điểm lệ kia: “Đừng tức giận, nếu nhắc nàng nhớ, không phải nàng sẽ suốt ngày chạy đến chỗ chúng ta ồn ào sao? Chúng ta đã sắp xếp ổn thỏa, người của ta sẽ đưa nàng về Tuyên vương phủ vấn an mẫu phi của nàng. Hôm qua giữ nàng ở lại chỉ là sự ích kỷ của riêng chúng ta, không muốn nàng gặp nam nhân có thể giúp nàng thực hiện ước mơ tự do nơi tái ngoại cũng là sự độc đoán của riêng chúng ta. Nhưng Lạc Nhi, ta vẫn muốn trước khi rời đi nói cho nàng biết, đối với chúng ta nàng có ý nghĩa rất quan trọng, ngoài hai người bọn ta ra, nàng tuyệt đối không còn lựa chọn nào khác”

Sự chiếm hữu không hề che giấu, Lạc Nhi hít một hơi thật sâu, con người Tần Lục cũng thật bá đạo, cho dù đã chuyển kiếp luân hồi, vậy mà tính cách của hắn vẫn không thay đổi. Đầu tư mình chủ trương những chuyện liên quan đến nàng, cũng không cho phép nàng có cơ hội phản kháng, càng không để cho nàng thoát ra được sự khống chế của hắn. Thiên Tần luyện tiếu mon trón gò má của nàng, làn da tựa bạch ngọc, dưới sự chà sát của hắn đã thoáng ửng hồng. Nếu không phải Thiên Huyền ho khẽ, có lẽ hắn sẽ đứng đây cả ngày mà ngắm Lạc Nhi. Thiên Tần nhận ra mình đã luống cuống, hắn vội hắng giọng rồi cầm lấy khiên bạc, hoàng y chợt lay động: “Đệ sẽ ra ngoài chờ huynh.” Lúc bước ngang qua nàng, Lạc Nhi còn để ý thấy vệt hồng khá nghi

ứng lên nơi vành tai của Thiên Tần.

Lạc Nhi đưa mắt nhìn theo bóng lưng của hắn, không kiềm được nói vọng theo: “Đừng quá kiêu ngạo mà làm hại bản thân, vạn nhất mọi chuyện đều phải cẩn trọng.” Hắn nghe thấy lời nàng nói, bước chân khẽ dừng lại, đầu đó nàng còn nghe được tiếng cười của hắn: “Ta biết nàng sẽ nói thế. Tạm biệt, Lạc Nhi!” Sau đó đến cả bóng lưng nàng cũng không thể nhìn thấy nữa, y phục màu vàng đã hoàn toàn tan biến vào ánh nắng chói chang của ngày đầu hạ. Một cảm xúc khó nói thành lời bủa vây tâm trí của nàng, hành vi của Thiên Tần với nàng khiến nàng khó chịu, nhưng lại không hề có ý bài xích. Nàng vẫn sợ hãi, sợ con người tàn độc và nhiều thủ đoạn ấy đã một lần vì báo thù mà ngộ sát, giết chết cả người con gái hắn yêu nhất, đồng thời nàng cũng chịu ảnh hưởng bởi tình cảm của nữ thứ phụ, nàng ấy thật sự là một người lương thiện, đã chân thành coi Tần Lục là bằng hữu của mình, nếu nàng ấy còn ở đây, nàng sẽ nguyện ý tha thứ cho hắn một lần.

Sự tiếp xúc nơi bàn tay khiến nàng quay đầu lại, Thiên Huyền vẫn còn ở đây, hắn đang nắm lấy tay nàng, đôi mắt nhìn vẫn dịu dàng như trước, nay còn thêm vài phần nhu tình: “Lạc Nhi! Phải tự chăm sóc bản thân, ta đã dặn dò ngự thiện phòng cẩn thận, chỉ cần nàng muốn ăn, bánh hoa mai mà nàng thích sẽ luôn có ở đó.” Nói rồi nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nhẹ đến nỗi nàng còn chưa kịp cảm nhận được hơi ấm của hắn quanh mình thì Thiên Huyền đã buông nàng ra. Bước chân kiên định rời khỏi cung Trường Hoa, một cái quay đầu cũng không có. Lạc Nhi vươn tay ra phía trước, chỉ muốn níu giữ lấy một chút gì đó của hắn, nhưng Thiên Huyền còn nhanh hơn nàng, “Ta biết nàng sẽ không nỡ, nhưng đừng xem chúng ta là hài tử nữa Lạc Nhi. Nàng biết rõ chúng ta không phải quan hệ tình thân đó, phải không?”

Lời nói của hắn khiến nàng thu tay về, hắn nói đúng, từ khi nhớ về kiếp trước đến nay, nàng đã hoàn toàn coi bọn họ là đệ đệ của mình. Đường như thời gian quá dài, hay vì cơ thể phạm nhân yếu đuối đã khiến nàng nhiều lần tưởng như đã quên mất thân phận thực sự của họ, là một trong Tứ phương thần và Ma vương nổi tiếng của Tam giới. Nàng đứng ở đó, bọn họ đều đã đi cả chỉ có một mình nàng ở lại, bỗng nhiên nàng cảm thấy vô cùng trống trải, dường như nàng đã thiếu sót điều gì đó, hay đã vô tình bỏ qua thứ gì đó. Rốt cuộc nàng nên làm gì đây? Tung tích của Uyển Chi vẫn là con số không tròn trĩnh, cảm xúc rối ren của nàng dành cho hai người họ cũng chưa thể giải quyết. Đường như lần lịch kiếp này không chỉ đơn giản là sự bắt đầu của ba người họ, mà đây chính là thiên kiếp mà vận mệnh đã định sẵn.

Càng suy nghĩ càng không thấy lối ra, Lạc Nhi thở dài một tiếng, chuyện của Thiên Tần, Thiên Huyền tạm thời nàng sẽ gác sang một bên, tìm kiếm mẫu thân vẫn là lựa chọn ưu tiên hàng đầu của nàng lúc này. Phất tay áo thu lại tâm tình, nàng hạ lệnh cho cung nhân xuất phát đến Tuyên vương phủ. Tuyên vương gia và thê tử của mình biết chắc rằng nàng sẽ đến, từ sớm họ đến cửa chờ mong nàng về nhà. Ánh mắt của Vương phi càng lúc càng bồn chồn, hết lo lắng nhìn về phía cửa, rồi lại nhìn về phía tướng công nhà mình: “Chẳng phải chàng nói Lạc Nhi sẽ về ư? Bây giờ đã là canh mấy, tại sao Lạc Nhi vẫn chưa về?” Tuyên vương gia mỉm cười an ủi thê tử đang sốt ruột: “Nàng xem, còn nóng hơn tiểu hài tử nữa, sáng nay thân tín của Thiên Huyền đã đến báo, thì chắc chắn Lạc Nhi sẽ trở về. Nàng xem xem, kia không phải là xe ngựa của Trường Hoa cung à?”

Vừa dứt lời đã chỉ vào đoàn người trên phố, ngàn lời nói không bằng hình ảnh thực tại, Tuyên vương phi hết sức vui mừng, nếu như không bị trượng phu giữ lại, có lẽ bà đã lao ra chặn đón cỗ xe giữa đường. Xe còn chưa dừng lại, Lạc Nhi đã cảm thấy một ánh mắt da diết đang dõi theo nàng, lòng kiềm không được, nàng đưa tay nhắc rèm che lên. Chỉ thấy hình ảnh mẫu phi ở kiếp này ngóng trông nhìn về phía nàng, nóng nóng như đứng trên chảo lửa, bộ dạng của bà khiến trái tim Lạc Nhi thất lại. Có phải nếu Uyển Chi vẫn còn sống, người cũng sẽ giống như Tuyên vương phi, lo lắng chờ mong nàng trở về?

Cuối cùng cỗ xe cũng dừng lại, nàng vừa bước xuống còn chưa kịp đứng vững đã rơi vào vòng tay ấm áp của Tuyên vương phi, bà ôm nàng vào lòng như khi còn nhỏ, một lời cũng không nói chỉ lặng lẽ rơi nước mắt mà thôi. Lạc Nhi vui khuôn mặt mình vào lòng Tuyên vương phi, cảm nhận tình cảm chân thật này, tất cả đều là vì nàng, vì nữ nhi duy nhất của bà. Khóe mắt cay cay, Lạc Nhi thu lại tâm tình, nàng không được khóc, hôm nay là ngày nàng trở về vấn an bà, cũng là để chúc mừng sinh thần mẫu phi. Những điều tiếc nuối với Uyển Chi dường như đều được nàng bù đắp với Tuyên vương phi vậy, nàng đã phần nào coi bà thực sự là mẫu thân của mình dù chỉ là trong một kiếp nhân sinh ngắn ngủi.

Tuyên vương gia nhìn hai nữ nhân quan trọng nhất đời mình ở trước mặt, khẽ ho nhẹ vươn tay ôm lấy cả hai mẫu tử họ vào lòng, khẽ nói: “Đi nào, chúng ta vào nhà thôi.” Thế rồi theo sự giúp đỡ của Tuyên vương gia, Lạc Nhi cũng đã đưa được Tuyên vương phi vào phủ. Bà ngồi trên ghế cao, nhận lễ bái lạy của nàng, nhận chén trà chúc thọ từ Lạc Nhi, khóe môi của bà chưa lúc nào hết ý cười. Nhưng khi nghe nàng nhắc đến việc muốn rời khỏi Tây Ngôn Quốc tham gia vào thao luyện chiến trường thì sắc mặt của bà khẽ biến. Tuyên vương phi nắm lấy tay của nàng, nhỏ giọng khuyên bảo: “Lạc Nhi! Con đang nói gì vậy, không phải ta không cho con đi, nhưng khi còn vừa tròn mười lăm tuổi ta đã cho phép con tham gia rồi mà. Tại sao bây giờ con vẫn còn muốn tham gia thao luyện đó, chẳng lẽ là vì...”

Bà không nói tiếp nữa nhưng nàng cũng hiểu bà đang muốn nhắc đến ai, đó cũng là một phần lý do khiến nàng muốn tham gia vào thao luyện chiến trường. Nhưng phần nhiều lại vì một cảm giác khác lạ với nàng, mười lăm năm tìm kiếm không có kết quả, vậy mà chỉ một lần thao luyện chiến trường lại khiến nàng có cảm giác khác thường. Giống như có điều gì đó từ sâu trong tâm khảm đang lôi cuốn nàng, hãy đi đi, đi đến nơi chiến trường sẽ khiến nàng tìm thấy thứ mình đang tìm kiếm bấy lâu.

Tuyên vương phi nhìn vào ánh mắt kiên định của nàng, biết không thể lay chuyển được, bà đành phải cẩn thận nói những lời trái với lòng mình: “Con nhất định phải cẩn thận, an toàn lúc nào cũng phải đặt lên hàng đầu.” Chỉ khi Lạc Nhi gật đầu đáp ứng bà mới nhẹ nhàng buông tay nàng ra, vuốt nhẹ khuôn mặt của nàng, lòng bàn tay dịu dàng lướt qua, nữ nhi của bà đã lớn rồi. Như cánh chim trưởng thành bà chẳng thể giữ bên mình được nữa, không đúng, ngay từ ngày đầu tiên bà mang theo nữ nhi tiến cung thăm Hoàng hậu đang lâm bồn. Bà đã mất nữ nhi của mình vào tay hai tiểu tử sơ sinh kia rồi, bà thở dài ngao ngán, nếu biết rõ tương lai sẽ như thế này, ngày đó bà không nên đưa Lạc Nhi vào cung.

Nàng bước ra khoảnh sân trước tiểu viện, thả chú chim bồ câu lên trời, cánh chim ấy mang theo bức thư của nàng đến chỗ hai người họ. Lần này nàng nhất định sẽ bảo vệ họ thật tốt, tuyệt đối không để bất kỳ sai sót nào xảy ra.

Chương 35: Nhớ Lại

Author: Lục Lạc Nhi

Khi bức thư của nàng đến được tay của Thiên Tần, thì hai người bọn họ đã đi được nửa đường đến địa điểm tập trung thảo luận. Vừa đọc xong thư, Thiên Huyền đã quyết định sẽ dừng lại chờ nàng, họ không muốn để nàng một mình khi đến nơi thảo luận. Lạc Nhi cũng không bắt họ phải chờ lâu, vẫn an Tuyền vương phi xong nàng đã lập tức lên đường, xuất phát về phía Tây An. Cánh chim bồ câu cứ đi đi về về giữa hai đoàn người không biết mệt mỏi, truyền đi những lời muốn nói của ba người bọn họ. Cuối cùng, sau hai ngày một đêm gấp rút lên đường, Lạc Nhi cũng đã gặp được đoàn người của Thiên Tần, hai người họ đứng trước xe ngựa đón nàng, về mặt đầy ưu tư.

Nàng mỉm cười, nương theo cánh tay của Thiên Huyền mà bước xuống xe, nhìn biểu hiện của họ, nàng hỏi: “Sao vậy, không hoan nghênh ta đến đây sao?” Thiên Huyền lắc đầu đáp lời nàng: “Vi hoan nghênh nên mới lo lắng, nàng đã suy nghĩ điều gì vậy? Đừng nói là vì trách nhiệm chăm sóc chúng ta khiến nàng không bỏ xuống được, mới phải bắt chấp ngàn dặm xa xôi, từ Lạc Dương lặn lội đuổi theo chúng ta đấy nhé!” Thiên Tần đứng trước mặt nàng cũng gật đầu tán đồng với cách nghĩ của Thiên Huyền, trong đôi mắt của hắn như muốn nói: “Nàng lại xem chúng ta là hài tử nữa rồi.”

Lạc Nhi đưa tay vỗ vai hai người họ: “Là ai đã nói ngoài hai người ra, thì ta sẽ không còn lựa chọn nào khác? Nếu ta không đi theo canh chừng, ai biết được ở nơi thảo luận chiến trường kia, sẽ có bóng dáng mỹ nhân nào đó cướp mất lý trí của hai người thì sao? Đồ của ta, ta còn chưa chọn được, thì bất kỳ ai cũng đừng hòng lấy mất.” Nói xong để hai người họ ngây người tại chỗ, nhắc tà váy dài bước lên xe ngựa của Thiên Huyền. Hai người kia không ngờ nàng sẽ nói những lời đó, tâm trí còn đang bị nàng dọa sợ chưa kịp phục hồi, đứng im tại chỗ như pho tượng đất. Đến khi nàng nhắc rèm xe chuẩn bị bước vào, mà vẫn không thấy họ có động tĩnh gì mới quay đầu lại nhìn, hàng chân mày nhướng cao, nghi hoặc hỏi: “Hai người tỉnh đứng ở đó mãi sao?” Lời nàng nói như thức tỉnh Thiên Tần, Thiên Huyền, họ vội vàng theo sau nàng, bước lên xe ngựa tiếp tục cuộc hành trình dài đến Tây An.

Trên đường tới đây nàng đã suy nghĩ kỹ, tránh những rắc rối không đáng có ở thảo luận chiến trường, cũng để nàng có thể tập trung hết sức lực vào việc tìm mẫu thân. Thì có lẽ nên mở phong ấn về ký ức tiền thế cho Thiên Tần, Thiên Huyền, chỉ cần hai người họ nhớ lại mục đích thật sự của việc ba người đến đây, đối với nàng sẽ là một lợi thế rất lớn. Nếu sức lực mình nàng không đủ, nàng không tin với bản lĩnh của hai người kia nàng không thể có thêm cơ hội tìm ra Uyển Chi. Nàng không hiểu nổi chính mình, vì sao nàng lại không làm điều đó sớm hơn một chút nhất là khi nàng đã nhớ ra chân thân của mình là ai. Nhưng quanh đi quẩn lại, cũng chỉ vì nàng không muốn kéo họ vào rắc rối của mình, nàng đã nghĩ rằng, dù ít nhất chỉ là một kiếp cũng có thể để họ an bình trải qua một đời. Nhưng tình thế hiện giờ không cho phép nàng do dự nữa, càng sớm tìm ra mẫu thân, bọn nàng càng sớm trở về Thiên giới, sự phụ và mọi người đang đợi các nàng ở nhà.

Đội hai người Thiên Tần và Thiên Huyền ngồi xuống, Lạc Nhi đã động linh khí, gọi Cửu Nguyệt Hoàn ra. Khi nàng lên ba tuổi, lần đầu học tập võ kỹ đã phát hiện ra Cửu Nguyệt Hoàn luôn đi theo nàng. Giống như đã khám sâu vào tâm can, chỉ cần nàng gọi, nó sẽ xuất hiện. Mai khúc vang lên, những giai điệu quen thuộc lại một lần nữa kêu gọi ký ức đã ngủ vùi của hai người họ. Đưa Thiên Tần và Thiên Huyền vào tình trạng hôn mê tạm thời, rửa sạch nhận thức của cả một kiếp người mười lăm năm dài đằng đẵng. Để đến khi mở mắt ra, trước mặt nàng lại là Thượng tiên Huyền Vũ và Ma quân Tần Lục, lúc này nàng mới thu lại Cửu Nguyệt Hoàn, nghiêng người rót đầy hai ly trà trước mặt, vui vẻ nói: “Chào mừng đã trở lại, muội rất mong chờ chuyến đi lần này đấy!”

Vừa trải qua ký ức cả đời người, nhận thức của hai người họ còn chút mơ hồ, nhưng lý trí đã nhanh chóng tỉnh táo lại. Đôi mắt tràn ngập hình ảnh của nàng trước đây sẽ mang theo chút chiếm hữu, tranh đoạt, nay lại bình lặng như nước, êm ái dịu dàng. Tần Lục và Huyền Vũ đưa mắt nhìn nhau, bỗng cảm thấy xấu hổ về mười lăm năm phạm nhân của mình. Từ bé đã leo đèo theo sau chân nàng, càng lớn càng muốn chiếm đoạt Lạc Nhi làm của riêng, dường như tất cả những tính khí xấu trước đây luôn che giấu đã bị nàng phát hiện ra hết. Cốc trà đưa lên mỗi mang theo hương mai nhàn nhạt, nóng ấm tựa mặt trời xoa dịu tâm can đang bất ổn. Huyền Vũ tao nhã chạm vào sáo ngọc, xoay nó một vòng trong tay: “Tại sao lại chọn thời điểm này để khiến chúng ta nhớ lại, không phải muội đã muốn chúng ta mơ hồ hết kiếp này sao?”

Nàng nghe được sự giận dữ của Huyền Vũ trong lời nói, Lạc Nhi ho khan một tiếng, lại rót đầy trà cho Huyền Vũ: “Muội dùng trà thay rượu, bồi tội với hai người vậy.” Tần Lục sắc bén liếc nhìn nàng, châm chọc: “Ta nghĩ muội cũng đã làm hết cách vẫn không tìm thấy Uyển Chi, nên mới bắt đắc đi khiến chúng ta nhớ lại chân thân, nghĩ cách giúp muội. Muội muốn đền đáp việc trước đây bọn ta đã bảo vệ muội nên kiếp này muội mới để chúng ta quên mất chân thân rồi bảo vệ chúng ta sao, xem chúng ta là hài tử chưa lớn à. Hừ, khi cần mới tìm đến bọn ta, còn khi không cần có mời muội cũng không thêm quan tâm đến. Lạc Nhi, vậy thì việc chúng ta đến đây cùng muội còn ý nghĩa gì nữa, muội thử nói xem nào.” Tần Lục khoanh tay trước ngực, mỉm cười nhất định không đón lấy chén trà thứ hai của Lạc Nhi. Huyền Vũ bên cạnh cũng hờ hững nhìn nàng, sự tức giận của hai người họ không hề che giấu.

Lạc Nhi thở dài một tiếng, hai người này, bình thường như nước và lửa, chuyện gì cũng trái ngược ý nhau. Tại sao trong chuyện giận dữ này lại đồng lòng đến vậy, khiến nàng cũng cảm thấy kinh ngạc. Nhưng lời Tần Lục nói là hoàn toàn có lý, nàng không thể phản bác được gì, chỉ có thể xuống nước nhận lỗi: “Là muội đã quá tự tin vào bản thân, tưởng rằng chỉ cần một mình cũng có thể tìm thấy mẫu thân. Sau đó sẽ mở phong ấn để cả bốn người chúng ta trở lại Thiên giới, nhưng muội sai rồi. Người ta nói đánh kẻ chạy đi chứ không đánh người chạy lại, chẳng lẽ các huynh không thể tha thứ cho một lần kiêu ngạo này của muội được sao?” Lời nói có phần yếu ớt, mang theo sự tủi thân hiếm có, nhiều hơn là sự buồn rầu, cứ như dòng nước nhỏ, len lỏi chảy qua khe suối làm mát lòng người.

Nàng đã nói đến thế, Huyền Vũ cũng không còn cách nào trách nàng được nữa, sáo ngọc ngừng chuyển động trên tay, hắn vươn tay ra xoa đầu nàng: “Được rồi, đừng ủ rũ nữa, ta đã hiểu những gì muội muốn làm rồi. Nhưng hứa với ta trước, bắt đầu từ bây giờ trước khi muội muốn làm chuyện gì đều phải bàn bạc với bọn ta. Nếu muội còn để chuyện như trước kia lặp lại, ta nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho muội nữa đâu.” Lúc này Lạc Nhi mới ngẩng đầu lên, kiên định gật đầu hứa với hắn, nhận được câu trả lời thỏa đáng, Huyền Vũ nâng chén trà nhấp một ngụm, cất lời khen: “Trà nghệ đã tiến

bộ không ít, thơm lắm!” Lạc Nhi mỉm cười, đưa mắt về phía Tần Lục này giờ vẫn ngồi im, đôi môi của hắn mím chặt, không có vẻ gì là sẽ chịu tha thứ cho nàng.

Lạc Nhi mềm giọng gọi hắn: “Tần Lục, muội thật sự không có ý coi các huynh là hài tử. Muội biết việc muội giấu các huynh lâu như vậy là không đúng, nhưng muội đã thật sự nghĩ, nếu kiếp này cứ để các huynh bình an sống như vậy không phải sẽ tốt hơn sao? Nhân sinh đời người có bao nhiêu năm vui vẻ, một kiếp này liệu sẽ kéo dài trong bao lâu, nếu có thể được muội nguyện quên hết mọi thứ an ổn một đời.” Tần Lục nghe được nàng nói, bỗng nhiên nhớ lại cuộc nói chuyện ở Âm Tư Môn rất lâu về trước, sau khi hắn và Huyền Vũ vừa đánh nhau rồi khiến nàng bị thương. Trước khi đi chịu án phạt hắn đã đến tìm nàng, nàng cũng đã nói những điều tương tự như vậy: “Vì sao ngươi cứ năm lần bảy lượt bám lấy ta? Ta không cần ngươi trả món nợ kiếp trước, chỉ cần ngươi để ta sống bình an hết kiếp này, đừng làm phiền ta nữa là được rồi.”

Lúc đó cảm giác của hắn đối với nàng tràn đầy sự tuyệt vọng chỉ sợ nàng sẽ biến mất trước mặt hắn lần nữa, lại không để ý đến tâm nguyện nhỏ bé của nàng. Thì ra ước muốn của nàng trước giờ vẫn chưa hề thay đổi, bình an hết kiếp, an ổn một đời. Khóe môi thả lỏng, ánh mắt nhìn nàng cũng dịu dàng trở lại, hắn ôm nàng vào lòng, tựa cằm lên đầu nàng: “Bình an hết kiếp, an ổn một đời, nhất định ta sẽ để muội được sống như vậy.” Lời nói của hắn khiến nàng mở to mắt, rốt cuộc hắn đã nghĩ điều gì vậy, tại sao nàng đang giải thích một chuyện, hắn lại đi nhắc đến một chuyện khác.

Nếu là bình thường, nàng sẽ cố gắng đẩy hắn ra khỏi, nhưng nàng còn đang bận suy nghĩ chuyện khác. Trong lúc Lạc Nhi cảm thấy đầu óc của Tần Lục quả không hoạt động theo cách bình thường, thì lại nghe được tiếng tim đập của hắn. Nhịp điệu không hề thông thả mà rất rối loạn, hắn đang nhớ đến việc gì vậy, mà lại khiến hắn lo lắng đến thế? Nàng không biết rằng dù Tần Lục ôm nàng vào lòng, cảm nhận rõ ràng nàng luôn ở bên thì hắn vẫn rất sợ việc nàng biến mất, giống như cảm giác điên cuồng khi bản thân hắn đâm nàng một kiếm đoạt mạng kia. Nếu một lần nữa hắn đánh mất nàng như kiếp trước, thì tâm ma của hắn nhất định sẽ trở dậy, đánh mất bản thân để tìm kiếm nàng, dù có hóa thành quỷ cũng phải đưa cả thế gian bồi táng theo nàng.

Huyền Vũ nhìn hai người bọn họ, một tia sáng kỳ lạ lóe lên nơi đáy mắt, hình ảnh Tần Lục ôm nàng vào lòng hòa hợp đến không ngờ. Làm hắn có cảm giác mình mới chính là kẻ thứ ba xen vào mối quan hệ giữa hai người các nàng. Con tim hắn khẽ nhói lên, nhưng đồng thời lý trí cũng mạch bảo hắn, trầm ngọc phượng hoàng, là nàng đã trao cho hắn. Ngay cả nhân duyên tiền định cũng là sợi dây kết nối giữa nàng và hắn, vậy thì còn gì có thể cướp nàng ra khỏi hắn nữa cơ chứ. Chẳng qua nàng còn quá nhỏ, chưa thể hiểu cái gì gọi là thất tình lục dục, càng chưa thể hiểu thứ gì gọi là tình yêu. Nhưng không sao, hắn có đủ kiên nhẫn đợi nàng lớn lên, Huyền Vũ sẽ cho nàng thấy tình cảm chân thành là như thế nào.

Ba người bọn họ đều có những toan tính riêng cho mình, hành trình đến Tây An càng ngày càng được rút ngắn. Cả ba người không hề biết, có một người đang đợi ở Tây An, người này đã đợi rất lâu rồi để được gặp các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thủ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Ngoại Truyện 1 - Nhị Sư Huynh (1)

Author: Lục Lạc Nhi

Đã có người từng nói, nếu Bảo Địa Nguyên Tôn không phá lệ nhận Thượng thần Chu Tước làm đệ tử, thì có phải cuộc chiến yêu ma ngàn vạn năm trước sẽ không xảy ra chăng? Nhưng cũng có kẻ nói, dù Bảo Địa Nguyên Tôn có nhận ai làm đệ tử đi nữa, thì vận mệnh xoay chuyển khôn lường, dù không bằng cách này hay cách khác, cuộc chiến tàn khốc ấy cũng sẽ diễn ra mà thôi. Khi nghe được những lời này, người trong cuộc chỉ cười nhạt, đôi mắt dõi về phía xa xăm, để mặc cho những ký ức cũ cuộn trào trong tâm trí hắn.

Hoa đào tháng ba bắt đầu nở, từng hàng liễu rủ bên bờ khe phát phơ, hắn và Đại sư huynh vừa trở về từ Nhân giới, thu hoạch được không ít, đạo hạnh ngộ ra nhiều điều, cả tu vi cũng tăng tiến một tầng. Lời sư phụ nói không hề sai, chỉ có giác ngộ nhân tình thế thái mới có thể mở lòng đón nhận đạo học thâm sâu, trải qua lần lịch luyện này bọn hắn đã nhận ra được một điều. Thất tình lục dục chính là căn nguyên của mọi nhân quả trên đời, chỉ có cõi niết bàn mới là vĩnh cửu, vô ưu vô tư. Bảo Địa Nguyên Tôn nhận được tin bọn hắn trở về, đích thân mang theo hai đồ đệ mới nhận, đứng trước cửa An Nhiên Âm đón hai người. Từ đằng xa hắn và sư huynh đã nhìn thấy sư phụ, vội vội vàng vàng tăng tốc, nhanh chóng đến trước mặt ngài.

Hắn cung kính quỳ xuống bái kiến sư phụ, từ đầu đến cuối vẫn hết mực chính tề, chưa hề nhìn ngang ngó dọc một lần nào. Bên cạnh hắn, dường như Đại sư huynh đã phát hiện ra điều gì đó, hắn chỉ khom lưng chào Bảo Địa Nguyên Tôn một cái. Sau đó lại hào hứng chỉ vào hai tiểu linh đồng đứng kế bên ngài, “Sư phụ, hai tiểu linh đồng này thật xinh đẹp, là người của cung nào đến chơi vậy?” Bảo Địa Nguyên Tôn đã quá quen với cách hành xử tùy hứng này của hắn, chỉ đẩy nhẹ hai đứa trẻ một cái, để chúng tiến về phía trước đối diện với hắn và Đại sư huynh: “Uyển Chi, Gia Cẩn Bình, mau hành lễ với Đại sư huynh và Nhị sư huynh của các con đi.” Lời nói của sư phụ khiến cả hai người bọn họ đều sùng sốt, chỉ còn biết tro mắt nhìn hai tiểu linh đồng bái chào mình. Đó cũng là lần đầu tiên hắn gặp nàng, Uyển Chi, là Thân Chu Tước một trong Tứ phương thần.

Thời gian thấm thoát trải qua bảy vạn năm, bọn hắn ở cạnh sư phụ cùng ngài dạy dỗ hai tiểu linh đồng ngày ấy, trong chớp mắt đã bảy vạn năm trôi đi. Hắn tận mắt nhìn nàng lớn lên, dạy bảo nàng mọi việc, từng chút một dần dặt nàng vào con đường tu đạo. Tiểu phượng hoàng nhiệt tình như lửa, xinh đẹp kiều ngạo ngút trời, nàng chính là bảo bối trong lòng sư phụ. Một vạn tuổi đã tu thành Thượng tiên, ba vạn tuổi thăng làm Thượng thần, trở thành kỳ tích hiếm có trong Tam giới lúc bấy giờ.

Hắn nghe người khác tán dương tiểu nha đầu đó, trong lòng thầm óa hận. Rõ ràng nàng lười biếng như vậy, suốt ngày chỉ biết bắt nạt người làm Nhị sư huynh là hắn, nếu hắn không bao che giúp nàng trốn học. Uyển Chi sẽ nổi giận đốt hết sách sử kinh thư của hắn, còn mách với sư phụ rằng hắn chèn ép nàng. Dù tức giận vậy mà không hiểu sao hắn vẫn thuận theo ý nàng, thậm chí còn lên lút bao che cho nàng, đích thân dẫn nàng hạ phẩm chơi đùa. Nhìn

nàng mỉm cười vui vẻ, đảo qua đảo lại nơi phố phường nhộn nhịp như con chim sẻ, trong con người trong suốt không vương một chút tạp niệm. Hẳn chỉ muốn nàng sẽ mãi mãi như vậy, mỉm cười xinh đẹp, vô tư như con gió đầu hạ, cuốn bay mọi phiền muộn của người khác.

Một bước dài ba vạn năm, nàng đã trở thành Thượng thần Chu Tước cao cao tại thượng, mọi nỗ lực của hẳn đều không bằng ba vạn năm đạo hạnh của nàng. Nhưng khi hẳn ôm lấy nguyên thân đầy máu, thiên kiếp trải qua thăng làm Thượng Thần nào có dễ dàng bao giờ, hẳn lại đau lòng thay nàng, bàn tay dịu dàng vuốt ve bộ lông phượng hoàng, truyền linh lực chữa lành vết thương cho nàng. Đến lúc hẳn nhận ra, thì hình bóng của nàng đã tràn ngập trong tâm trí của hẳn, từng giờ từng khắc không thể xóa nhòa, len lỏi như cỏ dại, mọc lan tràn khắp mọi nơi. Hẳn không muốn nàng phải chịu tổn thương như vậy lần nào nữa, muốn giấu nàng vào vòng tay của mình, bảo vệ nàng chu toàn cả đời bình an.

Nàng vừa thành Thượng thần không bao lâu, đã kích thích tiểu sư đệ Gia Cẩn Bình, tính tình đệ ấy từ nhỏ đã hướng nội, thể chất lại có phần nhu nhược. Nhưng chỉ vì một lời nói của nàng mà liều mạng tu luyện, bảy vạn năm tuổi đã thăng thành Thượng thần, chính thức bước vào hàng ngũ viễn thần thượng cổ. Lúc đó hẳn mới biết ngoại trừ hẳn, còn có tiểu sư đệ cũng chịu chung cảnh ngộ, đều bị nàng bắt nạt rất thâm. Hẳn nhường nhịn nàng, nhường đến mức trở thành thói quen, mặc sức dung túng để nàng làm bậy, dù trời có sập xuống cũng đã có hẳn gánh lên cho nàng. Những chuyện nhỏ nhặt đó từ lâu đã không còn điều hẳn bận tâm, tiểu nha đầu Uyển Chi kia hẳn đã bảy vạn năm rồi, dù có quên thêm chút nữa thì cũng có là gì?

Khi tiểu sư đệ trở thành Thượng thần, cũng là lúc sư phụ hẳn cảm thấy mọi chuyện mình luyện tiếc đã được hoàn thành. Bảo Địa Nguyên Tôn không màng đến thế sự, dứt khoát ngao du tứ phương, thăm thú những chuyện kỳ lạ. Từ đó An Nhiên Âm trở nên hết sức náo nhiệt, Đại sư huynh thay sư phụ chăm quản mọi việc, dựa vào tính tình của huynh ấy, nếu không làm loạn cũng sẽ gây ra cục diện hỗn loạn mà thôi.

Hẳn lại một lần nữa thờ dài trong lòng, trước mặt xây dựng uy danh cho Đại sư huynh, sau lưng lại âm thầm xử lý chính vụ của An Nhiên Âm. Ngày tháng sư phụ ra ngoài, Uyển Chi lại có phần kỳ lạ, nàng không nhớn nháo rong chơi như trước. Suốt ngày nhốt mình trong Tầng Kinh Các đọc sách, hẳn có chút vui mừng, tiểu sư muội nghịch ngợm cuối cùng đã có chút bộ dạng của một vị Thượng thần rồi. Nhưng hoàn toàn ngược lại với những gì hẳn kỳ vọng, nàng vào Tầng Kinh Các đọc sách không phải vì muốn học đạo tu hành, mà là muốn biết làm cách nào để thu nhận đệ tử, hình như nàng sợ thiên hạ chưa đủ loạn, muốn đào tạo thế hệ tiếp nối mình, quấy đảo thiên địa cùng nàng. Lúc nghe các thư đồng giữ Tầng Kinh Các báo lại, hẳn chỉ khẽ thờ dài, tiểu nha đầu kia vẫn cứ mãi là một tiểu nha đầu, tâm tính mãi vẫn chưa thể lớn được.

Đối với việc nàng muốn nhận đệ tử, Đại sư huynh cũng biết chút ít, vậy mà không những không ngăn cản, mà còn khích lệ vui vẻ nói: “Nếu Uyển Nhi muốn nhận thì cứ nhận đi, An Nhiên Môn nhiều người lợi hại như vậy, chẳng lẽ quản giáo vài đệ tử cũng sợ khó ư.” Hẳn ghen lời, nhìn tiểu nha đầu kia cười đến híp mắt, nịnh nọt Đại sư huynh: “Đúng vậy, chúng ta nhiều người như vậy, lại sợ không dạy nổi sao.” Hẳn thật sự có cảm giác muốn đánh người, nhưng không hiểu lời nói thốt ra lại đầy yêu chiều: “Vậy Uyển Chi cứ nhận đệ tử đi.” Hẳn đã tính toán ổn thỏa, chọn ra một trong những môn đồ có căn cốt trong An Nhiên Môn làm đệ tử của nàng. Ngoài mặt cứ nhận nàng làm sư phụ, thỏa mãn sự hứng thú nhất thời của nàng, sau đó đích thân hẳn sẽ dạy bảo môn đồ kia để hẳn không làm Uyển Chi xấu mặt. Dù sao thì nàng vẫn còn nhỏ, bản thân mình còn chưa lo nổi, thế nào lại đi dạy dỗ người khác được.

Uyển Chi lại một lần nữa làm hẳn phải đau đầu, thờ dài ảo não, nàng không chỉ nhận một người làm đệ tử, mà thu tận bốn người. Khi thấy nàng dắt những tiểu linh đồng kia đến bái kiến, lại nghe lý do quái đản của nàng, “Huynh xem, sư phụ nhận bốn đệ tử, chúng ta đều là những kỳ tài hiếm có, vậy lý nào muội chỉ nhận một người. Làm sao có thể phát huy hết danh xưng đệ nhất của An Nhiên Âm được cơ chứ?” Hẳn lại không có cách nào từ chối, đành cắn răng để bốn tiểu linh đồng theo nàng học đạo. Sau khi đệ chúng gia nhập An Nhiên Môn hẳn mới biết thân phận thật sự của chúng, quả thật đều không tầm thường, hai đôi huynh muội Hân gia và An gia đều là danh môn thần sĩ, đứng đầu Thiên tộc. Ít nhất thì trong chuyện này tiểu sư muội ngổ ngáo của hẳn cũng có mắt nhìn người.

Hẳn sợ nàng dạy hư đồ đệ, thường lên lút quan sát nàng từ xa, không ngờ tính tình của nàng vẫn lười như trước, quản giáo ra một đám đệ tử lười biếng giống hệt mình. Hẳn day day mi tâm, tự hỏi có phải mình đã quá dung túng để mặc nàng làm càn, chuyện đã đến nước này hẳn chỉ có thể tự trách mình mà thôi. Vậy mà khi hẳn đưa đám đệ tử của nàng đến nơi thao luyện, định dạy cho chúng một bài học về sự siêng năng cần cù. Thì bốn người bọn họ lại khiến hẳn kinh ngạc hết thảy, đạo pháp, ngộ hạnh nào có thua kém kỳ môn đồ của An Nhiên Môn nào. Thậm chí chỉ có hơn chứ không hề kém, rốt cuộc nàng đã dạy dỗ chúng thế nào vậy? Chúng giống hệt nàng năm đó, bề ngoài tưởng chừng ngạo mạn tự cao, nhưng thực tế lại là thân tàng bất khả lộ. Biết nàng đã dụng tâm dạy dỗ, hẳn cũng an tâm phần nào, bắt đầu nghĩ nàng đã lớn, dần dần học được cách trưởng thành rồi.

Sau khi chuyện Uyển Chi nhận đệ tử vừa yên, thì đến lượt Đại sư huynh và tiểu sư đệ gây chuyện, hẳn thờ dài ngẩng mặt nhìn trời, tại sao lại không cho hẳn được bình yên vậy. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng hẳn vẫn nhanh chân đến chỗ họ, ngăn cản cuộc chiến đang diễn ra. Hai người bọn họ vì muốn nhận một tiểu hài tử làm đệ tử duy nhất mà đánh nhau sứt đầu mẻ trán. Sau khi nghe xong lý do hẳn đã hết sức tò mò, tiểu hài tử kia có gì đặc biệt, mà khiến hai người họ bất chấp đến vậy. Nhưng hẳn vẫn hết sức tỉnh táo, khuyên bảo Đại sư huynh và tiểu sư đệ, “Nếu cả hai người đều muốn nhận hẳn, vậy không bằng để hẳn tự chọn.” Hai người họ suy nghĩ một lát rồi đồng ý, cho người đi gọi hài tử kia đến.

Khi người vừa đến, hẳn đã biết tại sao Đại sư huynh và tiểu sư đệ đánh nhau, nếu là hẳn hẳn cũng sẽ tranh giành cho bằng được. Có một đồ đệ có thể nhận truyền thừa bát y cả đời này của mình, còn điều gì vui hơn nữa chứ. Tiểu hài tử kia chính là một đệ tử như vậy! Cuối cùng tiểu hài tử chọn Đại sư huynh, huynh ấy cũng vui vẻ sáng khoái, không nói hai lời đã lập thế chỉ nhận mỗi hài tử kia làm đệ tử duy nhất. Sau đó hẳn mới biết, hài tử kia tên là Mẫn Nguyên, cũng là biểu ca của Hân Hạ, một trong bốn đệ tử của Uyển Chi. Tiểu sư đệ vì chuyện này mà giận dữ, rồi An Nhiên Âm hạ phạm lịch luyện, đến một câu chúc mừng Đại sư huynh cũng không có. Hẳn cảm thấy chuyện này cũng không có chỗ nào không ổn, tiểu sư đệ có thể hạ phạm lịch luyện vốn là chuyện tốt. Đợi khi trở về, nhất định đạo hạnh và ngộ tính của tiểu sư đệ sẽ tăng lên một bậc, rất có lợi cho việc tu hành.

Chỉ có điều, ngoài dự đoán của hẳn, Uyển Chi lại một lần nữa càn quấy, nàng ở chung với một đám hài tử, suốt ngày không biết đến lễ nghi gì rồi. Nay còn kéo luôn cả Mẫn Nguyên, đồ đệ mới được nhận của Đại sư huynh vào trò vui của nàng. Lúc hẳn chạy đến thì đã muộn, người lớn kẻ nhỏ đều say khướt không biết trời đất gì nữa. Vất vả lắm hẳn mới đưa được năm tiểu quỷ về nơi ở của chúng, còn bé cả Uyển Chi về cung của nàng. Hoi thờ như lan quán quanh bên hẳn, làn da bạch ngọc tựa sát bên tai. Hẳn chợt cảm thấy trái tim mình xao động, kiềm lòng không được ngắm nhìn nàng mãi... Cho đến khi đôi môi của hẳn áp xuống, đặt lên trán nàng một nụ hôn dịu dàng.

Chương 37: Ngoại Truyện 1 – Nhị Sư Huynh (2)

Kể từ ngày hôm đó, hân mới bắt đầu ý thức ra được một chuyện, hân thực sự đã yêu tiểu sư muội của mình. Nhưng khi hân nhận ra được tâm tình ấy, thì cũng là lúc hân cảm thấy Uyên Chi đang cố ý tránh mặt hân. Nàng không còn suốt ngày quấn lấy hân, đòi thứ này, muốn thứ kia, mà tự đóng cửa giam mình ở Mai Hoa cung, chuyên tâm dạy dỗ đệ tử của mình. Với sự thay đổi đột ngột của nàng, hân có chút lo sợ, phải chăng nàng đã phát hiện ra hành động nồng nôi bông bột đỏ của hân, nên mới cảm thấy ghê tởm mà cố ý tránh xa người làm Nhị sư huynh là hân. Câu hỏi đó, hân lại không thể tự mình trả lời, chỉ biết khổ sở cố gắng để làm nàng chú ý đến mình. Hân rất muốn nói rõ ràng, để nàng biết tình cảm của hân dành cho nàng đã sâu đậm đến chừng nào.

Mấy lần hân cố ý đến Mai Hoa cung tìm nàng, đều không cho phép môn đồ đi thông báo, mà ẩn thân tự mình tiến vào trong. Những lúc như vậy, hân đều nhìn thấy nàng ở cùng với các đệ tử, lười biếng tựa nửa người vào ghế trúc, giãi giải nhân sinh. Năm đứa trẻ vây xung quanh nàng, nhìn thì không có vẻ gì chú tâm vào lời nàng nói, thậm chí An Đình còn suýt chút nữa ngủ gật. Nhưng chỉ cần nàng đột ngột hỏi một câu, thì chúng đều trả lời suôn sẻ, nhận định sâu sắc, chủ kiến mạnh mẽ. Giảng bài được một lúc thì mấy tiểu hài tử đã bắt đầu buồn chán, bọn chúng mỗi người đều sẽ làm việc riêng. Mẫn Nguyên đoạt được Nguyệt cầm của Uyên Chi, nghiên cứu tìm tòi âm luật của nó, Hàn Y ngồi cạnh hân, tựa đầu vào vai An Đình nghe Mẫn Nguyên đánh đàn. Đối diện với ba người bọn họ, An Dương và Hàn Hạ lại đang đấu kiếm, khí thế mạnh mẽ bức người, từng đường kiếm xuất ra đều mang theo kiếm khí, năng lực cường đại.

Uyên Chi cũng không ngăn cản chúng, chẳng qua lời giảng vẫn không ngừng trên môi, cho đến khi nàng kết thúc, mới vron vai ngồi dậy: “Những gì ta nói, các con đã hiểu hết chưa?” Đến lúc này năm đứa trẻ mới thực sự chú ý đến nàng, đồng lòng đáp một tiếng: “Vâng.” Nàng mỉm cười nhìn bọn chúng, rồi lại đến bên Mẫn Nguyên, lấy lại Nguyệt cầm của mình, dịu dàng trêu chọc: “Ngũ âm rối loạn như vậy, mà cũng dám đoạt lấy đàn của ta. Không biết ngày thường Đại sư huynh dạy con những gì, chỉ thấy suốt ngày chạy đến chỗ ta học lỏm. Người không biết còn tưởng con là đồ đệ của Uyên Chi ta đấy!” Mẫn Nguyên không phản bác được, thờ ơ đáp: “Dạy rất tốt, nhưng ở đó không có bạn chơi cùng.”

Uyên Chi cắn lại dây đàn, trừng mắt với hân: “Con xem ta là bạn cùng chơi sao? Tiểu tử thôi, cút về Trường Nguyên cung của con đi.” Mẫn Nguyên không đáp lại, chỉ nhìn nàng rồi cười nửa miệng. Nói thì nói vậy, nhưng nàng lại không nỡ đuổi đứa trẻ này về, mười ngón tay bắt đầu dạo trên phím, đàn ra khúc nhạc tươi vui. An Dương và Hàn Hạ cũng ngừng giao chiến, ngồi xuống bên cạnh An Đình nghe nàng đánh đàn, khúc nhạc lúc trầm lúc bổng, quần quýt bên tai. Những lúc như vậy, hân lại cảm giác mình như người thừa, lặng lẽ đến, lặng lẽ đi, tâm tình trong lòng cũng không có cách nào nói ra được. Sau đó hân lại nghĩ, Uyên Chi mới có bảy vạn tuổi, vẫn chỉ là đứa trẻ mà thôi, trước đây hân lo nàng suốt ngày nào loạn, bây giờ chẳng phải nàng đã nghiêm chỉnh bắt đầu học được cách dạy dỗ đệ tử rồi ư? Giác ngộ ra được như vậy, cũng coi là một sự tiến bộ của nàng, hân không nên vì chuyện nhi nữ tình trường mà làm lỡ mất cơ duyên này của Uyên Chi.

Thế là việc đó lại bị hân gác sang một bên, vẫn như trước quan tâm đến nàng, chăm sóc cho nàng. Chỉ có điều hân cảm giác được, Uyên Chi thật sự đã lớn, dần dần đã bắt đầu có khoảng cách với hân. Mỗi lần gặp nàng, sự thay đổi đó lại càng rõ ràng hơn, nhưng hân cũng không suy nghĩ nhiều, chẳng qua hân biết ai cũng sẽ phải thay đổi, trưởng thành hơn một chút cũng là điều tốt cho nàng. Nhưng trước khi hân kịp bận tâm nhiều đến chuyện kia thì tin tức truyền đến từ Yêu giới lại khiến Thiên giới rung động. Lão Yêu vương vừa mới chết, trưởng tử là Côn Dao kế thừa ngôi vị, trở thành Tân vương của Yêu giới. Khác hẳn với tính tình nhu nhược sợ chết của phụ vương hân, Côn Dao là một kẻ máu lạnh. Đối với hân việc Lão Yêu Vương thuận phục Thiên giới bấy lâu nay chính là một sự sỉ nhục. Vừa lên ngôi đã bắt đầu chiêu binh mãi mã, rèn đúc binh khí, huấn luyện binh sĩ, khí thế ngập trời giống như bất cứ lúc nào cũng có thể gây chiến.

Mỗi họa trước mắt tưởng chừng xa xôi nhưng lại đáng lo hết thảy, Thiên đế gửi thiệp mời đến cho sư phụ của hân, mong ngài đứng ra chủ trì đại cuộc, trừ ma diệt yêu. Nhưng sư phụ của hân vốn đã ngoa du tứ phương đến hân cũng không biết tung tích của người. Tại An Nhiên Âm, Đại sư huynh trên danh nghĩa là người chấp chương môn phái, lại không để tâm đến thế sự, một lòng bồi dưỡng đồ đệ, tu học tiên đạo. Còn Uyên Chi và Gia Căn Bình thì càng không phải nói đến, đối với hân, hai người họ vốn là đối tượng cần được bảo vệ. Người có thể thay mặt môn phái, đứng ra tham dự hội nghị Trừ ma của Thiên tộc chỉ có thể là hân. Hân thu xếp lại mọi chuyện của An Nhiên Âm, cẩn thận dặn dò các vị Đường chủ, sau đó mới có thể an tâm lên đường đến Thiên tộc. Uyên Chi cùng các môn đồ của An Nhiên Âm tiễn hân ở cửa, nàng đứng cách hân khá xa, cung kính chấp hai tay bái chào hân. Thần sắc trầm tĩnh trước giờ chưa từng có, ánh mắt cũng không nhìn hân lấy một lần, hân thở dài một tiếng, phát tay áo rồi rời đi.

Hân định sau khi trở về, hân nhất định sẽ nói cho nàng biết cảm giác của hân. Nhưng hân thật sự không ngờ, cho đến lúc nàng lia đòi, hân vẫn không thể nói cho nàng biết hân đã yêu nàng như thế nào. Trên đường hân đến Thiên giới, lại gặp phải mai phục của Yêu quốc, Côn Dao ngoa nghễ đứng trước mặt hân, trong lòng hân ta ôm lấy một thiếu nữ nhỏ nhắn, cả thân hình nàng đầy máu, đôi mắt xinh đẹp nhắm nghiền, khuôn mặt tái nhợt không sức sống là Uyên Chi. Nhìn thấy cảnh tượng ấy, trái tim hân thất lại, khi trở thành thân tiên đến giờ, chưa lúc nào hân cảm thấy sợ hãi như vậy. “Thượng thần Từ Thiên, Yêu quốc đang mở tiệc mừng bốn vương đăng cơ. Không biết bốn vương có được vinh hạnh mời ngài đến chung vui cùng bốn vương hay không?”

Dù không muốn hân cũng không thể từ chối, cả đời hân chưa bao giờ ngu ngốc đến mức ấy, để chính Yêu vương mê hoặc dẫn dụ hân đến Yêu quốc, một tay ép hân rơi vào Ma đạo. Nhưng đến cuối cùng, trước khi hóa thành Ma nhân, hân vẫn cảm thấy vui mừng, Uyên Chi của hân, nàng vẫn bình an sống vui vẻ ở An Nhiên Âm. Dù hân có rơi vào Ma đạo thì sao chứ, biết nàng vẫn còn sống, vẫn hít thở chung với nàng một bầu không khí, thì hân đã thấy mãn nguyện. Côn Dao nuôi mối thù với Thiên giới đã lâu, nay có thêm Thần tộc hóa Ma nhân như hân giúp sức, Côn Dao càng như hổ mọc thêm cánh, mạnh mẽ kiêu ngạo. Côn Dao nhốt Từ Thiên ở Yêu quốc năm vạn năm, cũng chuẩn bị cho kế hoạch của mình năm vạn năm.

Khi hân gặp lại nàng, cũng chính là lúc cuộc chiến yêu ma tàn khốc nhất trong lịch sử Tam giới bùng nổ. Dưới sự khống chế của Côn Dao, hân mở con

đường thông giữa Yêu tộc và Thiên giới, dẫn mười vạn quân thù tiến thẳng đến Thiên giới. Từ Thiên không quan tâm đến tham vọng của Côn Dao, hay Thiên tộc bị thâm sát, ngay từ khi cuộc chiến bắt đầu hắn đã tìm kiếm năng. Chiến bào đỏ rực như lửa, trường kiếm trong tay thanh thoát tú lệ, khí thế bức người mạnh mẽ không hề sợ hãi. Chém giết Yêu tộc xung quanh như cỏ rác, động tác dứt khoát không chút lưu tình, vậy mà đến một giọt máu cũng không dây vào năng. Lúc đó Từ Thiên đã mỉm cười, năng đã trưởng thành thật rồi, huyết y trên người mới xinh đẹp làm sao, càng làm tôn lên vẻ đẹp bức người của năng.

Nhưng rồi đã có một người khác thu hút ánh mắt của hắn, kẻ đứng bên cạnh năng, kẻ vai sát cánh chiến đấu cùng năng, thương bạc trong tay chói sáng, tung hoành ngang dọc không hề bất cứ kẻ nào lọt qua. Là một nam thần xa lạ, ngũ quan như ngọc bích, cương nghị mạnh mẽ nhưng không làm mất đi vẻ nho nhã, anh tuấn. Mỗi chiêu mỗi thức tung ra, phối hợp với trường kiếm của năng, bất khả chiến bại. Từ Thiên cũng nhìn ra được, nam thần kia là đang bảo vệ năng. Dù có giao đấu đến mức nào, nam thần ấy cũng chưa bao giờ để năng lọt ra khỏi tầm mắt. Hắn nâng mũi thương đỡ lấy mũi chân của năng, để năng đạp lên pháp khí của hắn mà chém chết Hắc điều yêu trên trời. Sự kết hợp hoàn hảo không có chút sơ hở, phải mất bao lâu mới có thể hiểu ý như nhau như vậy.

Con người của hắn se sắt, hắn nhìn thấy được tình cảm dịu dàng che chở trong đôi mắt của kẻ ấy dành cho năng. Con ghen tuông mù quáng nhấn chìm lý trí của hắn, một kiếm xông đến tấn công nam thần kia, sát khí bao quanh cơ thể Từ Thiên. Khi hắn đến gần nam thần ấy, năng cũng đã nhận ra được sự có mặt của hắn, đầu chân nhón lên điểm nhẹ một cái, trường kiếm đỏ rực bỏ xuống, chém thẳng về phía hắn. Động tác của năng thu hút sự chú ý của Đại sư huynh và tiểu sư đệ, hai người họ cùng rời bỏ vị trí ban đầu, phi thân về phía năng tham gia trận chiến. Bốn người đấu với một người, mới có thể miễn cưỡng duy trì tình thế giằng co. Tiếng binh khí va chạm vào nhau, mùi máu tanh nồng phảng phất trong không khí. Đến khi hắn kịp nhận ra, thì lưỡi kiếm của hắn đã đâm xuyên qua cơ thể của năng, Uyên Chi của hắn, tiểu sư muội của hắn, năng đã dùng thân mình đỡ lấy kiếm này cho nam nhân kia.

Giao đấu lâu như vậy, hắn cũng tìm được sơ hở, tung một chiêu giả về phía Gia Cẩn Bình rồi định lợi dụng thời gian ấy đâm ngược mũi kiếm về phía nam thần kia. Nhưng trước khi mũi kiếm kịp chuyển hướng thì Uyên Chi đã nhanh hơn một bước, thân thể mảnh mai của năng xuyên qua lưỡi kiếm, để máu năng nhuộm đỏ trường kiếm trong tay hắn. Uyên Chi nở nụ cười xinh đẹp, nhìn sâu vào đôi mắt của hắn, “Sư huynh! Cuối cùng huynh cũng trở về rồi.” Sau đó... Không còn sau đó nữa, một kiếm tung ra là muốn đoạt mạng người, hắn muốn giết nam thần kia, một kiếm tan hồn nát phách, phá hủy nguyên thân. Năng ngã xuống trước mắt hắn, giữa huyết lệ dâng trào nhuộm đỏ mọi thứ, hắn kêu gào tên năng, nhưng mọi thứ đã muộn. Nam thần kia ôm lấy cơ thể của năng, bàn tay của hắn run rẩy, đôi mắt long lên ánh đỏ chết chóc, nhìn thẳng vào hắn.

Đúng lúc này Côn Dao từ đâu xuất hiện, muốn đánh lên từ phía sau nam thần kia, nhưng Đại sư huynh của hắn đã nhanh hơn một bước, đẩy lùi được thế tấn công của Côn Dao. Gia Cẩn Bình cũng bị cái chết của năng kích động, sự giận dữ dâng trào nơi đáy mắt, bắt đầu dốc sức muốn giết chết hắn, tiểu sư đệ kết hợp với nam thần kia muốn dồn hắn vào chỗ chết. Còn về Đại sư huynh, hai bên giao chiến bất phân thắng bại, cuối cùng đôi lại được cảnh lưỡng bại câu thương. Côn Dao chết dưới vạn tiễn của Đại sư huynh, Đại sư huynh chết vì cô trùng độc của Côn Dao, một mạng tiễn một mạng. Ngay thời khắc Đại sư huynh ngã xuống, nam thần kia dường như phát điên, hắn hét lên điên cuồng, thanh âm như xé nát gan phổi: “Sư phụ!”

Đến bây giờ hắn mới biết nam thần kia là ai, người có thể gọi Đại sư huynh một tiếng sư phụ, chỉ có thể là tiểu tử Mẫn Nguyên, đồ đệ duy nhất của Đại sư huynh. Hắn lợi dụng khoảnh khắc ngẩn ngui đó, cướp lấy tiên thể của năng, sau đó lập tức rời khỏi Thiên giới, bỏ mặc mọi sự. Sau lưng hắn, Mẫn Nguyên điên cuồng như một con thú hoang bị thương, đuổi theo hắn sát nút, nhưng tu vi của Mẫn Nguyên làm sao có thể vượt qua được hắn. Cuối cùng chỉ có thể chém về phía hắn một nhát, rồi bị Gia Cẩn Bình giữ lại, hắn hiểu rất rõ tiểu sư đệ của mình. Vừa mất đi Đại sư huynh và Uyên Chi, nếu như Mẫn Nguyên vì đuổi theo hắn mà có mệnh hệ gì, tiểu sư đệ nhất định không chịu được. Gia Cẩn Bình sẽ liều cả mạng mình giữ chân Mẫn Nguyên lại, không để hắn vì chút tư lợi cá nhân mà làm hại bản thân mình.

Trong vòng một ngày, Thiên tộc phải trả một cái giá quá lớn để chấm dứt cuộc chiến yêu ma này, nghìn vạn thiên binh đã chết, bồi táng theo mười vạn yêu quân. Bảo Địa Nguyên Tôn cuối cùng cũng chịu trở về, nghe được tin dữ, thân hình lão đạo vài cái, phải tựa vào người tiểu đệ tử Gia Cẩn Bình mới có thể đứng vững. An Nhiên Âm từ đó bế quan không gặp người ngoài, để lại một nơi an tĩnh để Bảo Địa Nguyên Tôn có thể chữa vết thương lòng quá sâu. Chìm đắm ở nơi có kỷ ức xưa cũ, mười mấy vạn năm hồi ức, đã đủ khiến Nguyên Tôn người ngoại nhân nào. Nhưng còn nỗi đau của những người khác, vẫn cứ mãi vẫn vương ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thử Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Thấu Hiểu

Author: Lục Lạc Nhi

Huyền Vũ tựa nửa người vào đệm mềm đọc sách, bàn tay thì thoải mái đưa lên lật giở sang trang mới. Tàn Lục và Lạc Nhi ngồi đối diện hắn, trước mặt hai người có một bàn cờ đang được chơi dở. Chỉ cần liếc mắt nhìn qua thế trận trên bàn, Huyền Vũ đã biết ai thắng ai thua. Năng chau mày suy nghĩ một lát, rồi thận trọng di chuyển một quân cờ trắng, sau đó buông tay tỏ vẻ bất lực, đôi mắt xinh đẹp khó chịu nhìn về phía Tàn Lục. Tàn Lục đáp lại cái nhìn của năng, khoé môi nhếch lên thành một nụ cười trêu chọc, ngón tay thon dài đặt lên quân cờ đen, chặn bước con cờ của năng: “Kỳ nghệ của muội vẫn không tiến bộ hơn được chút nào.” Lạc Nhi đặt quân cờ xuống, hai tay ôm lấy khuôn mặt: “Không chơi nữa, đã chơi bao nhiêu ván rồi, dù là cảm hòa, cũng không thể làm nổi.”

Nghe được câu nói giận dữ của năng, Huyền Vũ không buông cuốn sách nói với năng, “Tàn Lục đã nhường, muội cũng không thắng được, vậy năm đó

làm sao muội lại có thể dùng một ván cờ, ép Hàn Nguyệt lên ngôi Đế Cơ vậy?” Lạc Nhi ngẩng đầu lên, nhìn về phía hắc, tại sao lại nhắc đến ván cờ năm đó chứ? Lúc ấy nếu không có sự phụ chi điểm, làm sao Hàn Nguyệt thua được, rõ ràng ván cờ ấy là sự phụ đầu với sư tỷ, nàng chỉ là kẻ trung gian, ra mặt thay sư phụ mà thôi. Nhưng theo tin tức truyền ra, cả Tam giới đều biết Hàn Nguyệt lên ngôi Đế Cơ là vì thua một ván cờ với nàng. Điều này nàng cũng chưa từng giải thích, mà chính xác là mọi chuyện xảy ra sau đó quá nhanh khiến nàng còn chưa có cơ hội để kể. Lạc Nhi thuật lại sự tình cho hai người bọn họ nghe, Tần Lục vừa thu dọn bàn cờ vừa nói: “Lúc đó có lẽ Thượng thần Mẫn Nguyên đã dự cảm được tình thế ngày hôm nay. Nếu không ngài ấy đã không thúc giục Thiên đế, an bày thỏa đáng cho Hàn Nguyệt.”

Lạc Nhi nghe xong cũng gật đầu, chuyện sư tỷ lên ngôi Đế Cơ rất vội vã, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng đã thấy sư phụ của nàng vô cùng nóng vội. Nhưng nàng lại chưa bao giờ hỏi người tại sao, khi có lẽ sư phụ đã đoán được bản thân mình sẽ rơi vào nguy hiểm, không đủ khả năng để bảo vệ hai người các nàng. Từ khi Ma nhân kia xuất hiện, đã lặng lẽ sắp xếp mọi thứ, giao vào tay Hàn Nguyệt ngôi vị Đế Cơ để bảo vệ Hàn Nguyệt. Nếu sau này cả Thiên đế và sư phụ có đột nhiên biến mất, thì với địa vị đang có trong tay, chúng thần tiên khắp chốn tam giới nhất định sẽ dốc lòng bảo vệ sư tỷ, người lãnh đạo cao nhất lúc bấy giờ. Còn về nàng, sư phụ lại mang theo nàng bên cạnh, giúp nàng tìm ra thân thể thật sự của mình, trong vòng nửa tháng cô gắng truyền thụ đạo học cho nàng. Sư phụ còn mở phong ấn giải phóng sức mạnh thuần túy của nàng, là để nàng đủ sức mạnh tự bảo vệ bản thân. Không những thế, sư phụ lại dùng bản thân làm mồi nhử, giữ chân Ma nhân kia ở Tu La quốc, gửi nàng vào luân hồi khiến hắc không thể chạm vào nàng.

Mẫn Nguyên làm nhiều việc như vậy, chỉ với một mong muốn, nàng và sư tỷ đều bình an, tấm lòng của sư phụ dành cho nàng đã vượt mức những gì nàng có thể trông đợi. Không chỉ có Mẫn Nguyên, cả hai người An Đình và An Dương cũng không ngần ngại đưa cả con trai duy nhất của họ theo nàng. Những gì nàng nợ những bậc trưởng bối của nữ thứ phụ thật sự quá nhiều, nàng nghĩ nếu nàng không tình cờ xuyên không đến đây, có phải họ sẽ vẫn bình an sống vui vẻ hay không? “Này, muội đang nghĩ gì vậy?” Vừa nói, hắc vừa áp vào má nàng một thứ gì đó mát lạnh, Lạc Nhi giật mình bừng tỉnh, đến khi định thần lại thì mới nhận ra nàng đã thất thần hơi lâu. Đưa mắt nhìn vật đang áp trên má mình, nàng ngạc nhiên hỏi: “Sao huynh có được thứ này?”

Tần Lục mỉm cười đầy bí hiểm, thả miếng ngọc vào tay nàng, “Muội đoán thử xem, từ đâu ta có được thứ này?” Lạc Nhi nghi hoặc nhìn sang Huyền Vũ, mảnh ngọc hình rồng trong tay nàng vốn là một đôi với mảnh ngọc phượng hoàng Huyền Vũ đã tặng nàng. Vì nó cùng một đôi với mảnh ngọc của nàng, vì thế Huyền Vũ hết sức trân trọng nó, lúc nào cũng mang bên mình. Nay sao lại nằm trong tay Tần Lục, mà Huyền Vũ lại không hề có phản ứng gì, điều này khiến nàng cảm thấy kỳ lạ. Ánh mắt của Huyền Vũ lướt qua mảnh ngọc bội, thờ ơ nói: “Là ta đã tặng cho Huyền Vũ.” Nói xong không đợi nàng kịp phản ứng đã nằm luôn xuống đệm mềm, gác cuốn sách lên mặt rồi im lặng. Lạc Nhi sững người, là Huyền Vũ tặng cho Tần Lục sao? Vật hắc luôn giữ bên mình lại dễ dàng tặng cho người khác, chẳng phải quá kỳ quái ư? Tần Lục đọc được sự kinh ngạc trên khuôn mặt của nàng, hắc vui vẻ áp sát đầu mình vào trán nàng, khẽ nói: “Vào ngày sinh thần lần thứ mười lăm của chúng ta ở thế giới này, ta đã hỏi xin huynh ấy.”

Lạc Nhi đẩy đầu Tần Lục ra, nghiêng răng trả lại miếng ngọc bội cho hắc: “Thứ đồ này rất quý giá, không phải muốn lấy ra chơi là được đâu, huynh mau thu vào đi.” Tần Lục cũng không cản trở nữa, nhận lấy mảnh ngọc từ tay nàng, rồi đeo vào cổ, bỏ vào sâu trong y phục. Lạc Nhi nhìn hắc như vậy, không khỏi thờ dài, Huyền Vũ cũng giống nàng bị ảnh hưởng bởi nhân sinh thường tình. Hắc thật sự đã coi Tần Lục là đệ đệ ruột thịt, đến thứ mình yêu thích nhất cũng buông tay tặng cho Tần Lục. Nếu không với tính cách trước đây của hắc, cho dù Tần Lục có đoạt, hắc cũng sẽ cự tuyệt đến cùng. Con người này, cũng thật là, trước đây luôn coi Tần Lục là kẻ thù, khó khăn lắm mới hóa giải được một chút, sau đó mười lăm năm sớm tối bên nhau coi nhau như ruột thịt, hận thù đã sớm hóa thành tro tàn, tình cảm huynh đệ ai nói quên là có thể quên. Giờ hắc nhớ lại chân thân của mình, tâm tình cũng không thể khác trước, vẫn luôn xem Tần Lục chính là tiểu đệ song sinh của mình. Biểu hiện của Huyền Vũ hiện giờ, chính là sự mâu thuẫn trong lòng hắc, Lạc Nhi chỉ cần nhìn một chút đã lập tức hiểu ra.

Nàng mỉm cười, vươn bàn tay ra vuốt nhẹ mái tóc của Huyền Vũ: “Muội hiểu rồi, chỉ cần huynh suy nghĩ thông suốt là được.” Huyền Vũ thờ dài một tiếng, sự băn khoăn của hắc nàng biết, có phải nàng cũng từng giống hắc, không thể tách bạch con người trước đây và phạm nhân hiện tại. “Còn muội thì sao? Hình như đã hiểu ra còn trước ta nữa.” Huyền Vũ nở nụ cười dưới cuốn sách, cảm nhận lực đạo dịu dàng nơi bàn tay của nàng, mỗi cái vuốt ve như đang trấn an hắc. Nha đầu này, làm nhiệm vụ chăm sóc người khác thành thạo đến nỗi trở thành thói quen rồi. Đến bây giờ dù bọn họ đều đã nhớ lại được chân thân, nhưng nàng vẫn không bỏ được thói quen này. Nhưng như vậy cũng tốt, nàng sẽ không còn giữ khoảng cách với hắc như trước nữa, thì ra việc lớn lên bên cạnh nhau như vậy cũng không tệ.

Tần Lục không hiểu hai người đang nói chuyện gì, cái gì mà thông suốt, cái gì mà suy nghĩ, dường như hắc không hề nhận ra rằng cả hắc cũng đã thay đổi. Mười lăm năm sống với thân phận phạm nhân, ý niệm trả thù mà hắc luôn nung nấu sớm đã bị chôn vùi, có thể nói những ngày tháng hắc sống an nhiên nhất lại chính là mười lăm năm nàng lừa bọn hắc. Đối với nàng, vẫn tình cảm đó, vẫn sự cố chấp đó, tình yêu hắc dành cho nàng qua hai kiếp đều không thay đổi. Nàng vẫn là người thân còn lại của hắc, tiểu nha đầu vẫn tình tình đi theo hắc như hình với bóng, là người dành cho hắc thứ tình cảm thuần khiết nhất, không vụ lợi, không toan tính. Còn với Huyền Vũ, từ tình địch, rồi trở thành bằng hữu, cuối cùng thì địch ý của hắc dành cho Huyền Vũ cũng không có bao nhiêu. Vì Huyền Vũ chưa từng làm hại đến hắc, nhưng kẹt giữa hai người bọn họ lại có nàng, khiến sự tranh chấp xảy ra mà thôi.

Nay lại trở thành huynh đệ song sinh, tình cảm gắn bó nhiều năm như vậy, đã sớm trở thành thói quen của hắc. Tuy hắc là kẻ mưu mô đầy tâm kế, nhưng suy nghĩ của hắc cũng có lúc đơn giản như một hài tử lên ba. Nhất là trong lúc này, nàng lại ở bên cạnh hắc, lòng phòng bị gần như bằng không. Hắc cau mày, chống cằm hỏi nàng: “Hai người đang nói chuyện gì vậy? Bộ coi ta như không khí thật sao?” Lạc Nhi nghe được lời hắc nói, bỗng giật mình nhận ra hành động của mình có chút luống cuống, nàng vội thu tay về, giấu trong tay áo. Khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ ửng hồng, là tại nàng chăm sóc họ đã quen rồi, nay bất giác bảo nàng dừng lại, quả thật có chút khó khăn. “Không có gì cả, huynh đừng bận tâm.” Lạc Nhi cúi đầu không nhìn hắc, nhưng sắc đỏ khả nghi lại không giấu được Tần Lục, hắc vươn tay ra phía trước, chạm nhẹ vào cằm nàng.

“Sao mặt muội lại đỏ như vậy, đừng nói là...” Hắc nhượng mảy, nhìn nàng rồi nhìn sang Huyền Vũ, dường như tự nghĩ ra điều gì đó khiến hắc có chút tức giận. Hắc nghiêng răng vào nhau, dùng cả hai tay ôm lấy nàng vào lòng, ép nàng phải ngẩng đầu lên nhìn hắc. Lạc Nhi bị hắc kéo vào lòng, sự hốt hoảng dâng lên nơi đáy mắt, nàng nhớ nàng chưa từng chọc giận hắc kia mà. Hai tay theo bản năng nắm lấy vạt áo trước của hắc, có lẽ nàng dùng sức hơi mạnh, khiến vạt áo bị kéo mở ra ngoài, làm lộ khuôn ngực vạm vỡ và ngọc bội hình rồng trên cổ hắc. “Tần Lục, buông muội ra.” Khi nàng phát hiện ra thì đã muộn, hai tay nàng như có lửa, chạm vào da thịt nóng bỏng của hắc. Nhưng hắc làm sao có thể để nàng an toàn rút lui được, khẽ cười một tiếng, Tần Lục áp môi mình vào môi nàng, ngấu nghiến hôn, cứ như đứa trẻ bị cướp mất kẹo, nay tìm lại được phải tham lam dành lấy. Mọi việc xảy ra quá nhanh, đến khi Huyền Vũ có phản ứng thì Tần Lục đã hôn được nàng rồi.

Không khí trong xe có chút ngưng ngập, Huyền Vũ cau mày không hài lòng, một tay bắt lấy thắt lưng của nàng, một tay đánh về phía Tần Lạc. Lạc Nhi bị hai người kéo tới kéo lui đã mệt, nhất là sau nụ hôn kia của Tần Lạc, hẳn như muốn cắn nuốt hết dưỡng khí của nàng. Đến lúc Huyền Vũ và Tần Lạc bắt đầu động tay động chân, thì nàng chỉ còn biết dựa lưng vào thành xe bình ổn hơi thở của mình. Nhưng đến lúc này nàng mới nhận ra một điều, hình như xe ngựa đã dừng lại, vậy tại sao không ai báo với họ một tiếng. Ngoài kia đã xảy ra chuyện gì? Sao mọi thứ lại im lặng đến thế, nỗi bất an chợt dấy lên trong lòng Lạc Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Gặp Được Quý Nhân.

Author: Lạc Lạc Nhi

Lạc Nhi vươn người nắm lấy vạt áo của Tần Lạc, hơi thở bất giác lại trở nên gấp gáp: “Hai huynh đừng đùa nữa. Xe ngựa đã dừng lại rồi, ngoài kia ắt đã xảy ra chuyện gì đó.” Nghe lời nàng nói, hẳn không chút giao động, tay vẫn tiếp tục ra chiêu tung về phía Huyền Vũ, ánh mắt chợt lướt qua nàng: “Đừng ra ngoài, kết giới của Huyền Vũ rất mạnh, dù ngoài đó có xảy ra chuyện gì. Thì đoàn người của chúng ta cũng sẽ an toàn.” Chỉ bằng một câu nói, hẳn đã trấn an được nàng, nhưng đồng thời cũng làm nàng tức giận khi hiểu ra mọi chuyện. Từ lúc nàng mở phong ấn ký ức, thân lực của bọn họ đã trở lại, việc tạo một kết giới xung quanh đoàn xe không phải việc gì khó. Nhưng lại lặng lẽ đến mức cả nàng cũng không phát hiện ra, chẳng phải là đang muốn ngăn cho nàng dừng rồi khỏi bọn họ hay sao.

Huyền Vũ cũng nhận ra sự tức giận của nàng, hẳn vừa đỡ đòn của Tần Lạc vừa vội vã thanh minh, thoáng có chút chột vạt: “Không phải là muốn ngăn muội rời đi. Chẳng qua từ lúc nghe được động tĩnh bên ngoài, không muốn muội lo lắng nên mới âm thầm tạo kết giới.” Lạc Nhi lướt mắt qua hai người bọn họ, kéo lại vạt váy rồi bước ngang qua họ, vén rèm che muốn bước ra ngoài. Tần Lạc nghiêng người né đòn phản công, thuận thế nhấc bổng cả Lạc Nhi lên. Nàng giật mình, theo quán tính ôm chặt lấy cổ hắn, bốn mắt nhìn nhau không thốt nên lời. Rất giống với lần đầu tiên nàng và hắn đi chung kiệu đến Âm Tư Môn, khi nàng muốn bước xuống hắn cũng đã bế nàng lên như vậy.

“Chẳng phải ta đã nói muội đừng ra ngoài rồi sao?” Tần Lạc cau mày khó chịu, trong đôi mắt của hắn, tràn ngập bóng hình của nàng. Lạc Nhi thoáng có chút bối rối, nàng không để ý đến hắn nữa, vội vã xoay đầu nhìn ra ngoài, “Tại sao...” Lời còn chưa thốt ra hết thì cảnh tượng trước mắt đã khiến nàng ngẩn người. Thị vệ đi theo đang tập trung xung quanh cỗ xe của nàng, ngọn giáo trong tay thẳng tắp, tinh thần cảnh giác cũng tăng lên rất cao, tất cả đều đang theo dõi diễn biến bên ngoài kết giới. Ở ngoài kia giống như hai thế giới khác nhau, một bên là khói lửa nhân gian, một bên là tu la địa ngục, một màu đỏ chói mắt bao phủ mọi thứ.

Huyền Vũ đưa tay che mắt nàng lại, “Đừng nhìn nữa, muội không chịu được đâu.” Quả thật lời hắn nói rất đúng, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng thấy cảnh tượng như vậy. Xác chết thành đồng, máu chảy thành sông, khắp nơi đều có màu đỏ chói mắt ấy, vừa nhìn nàng đã không thể thở nổi. Dù xuyên không đến đây thì sao, trở thành một nữ thứ phụ làm thân tiên thì thế nào? Tất cả những gì trải qua đến hiện giờ, nàng chưa từng nhìn thấy cảnh đáng sợ này, lần đầu tiên nàng cảm thấy được sinh tử rõ ràng đến thế. Cơ thể Lạc Nhi khẽ co lại, giấu khuôn mặt vào lòng Tần Lạc, trong vô thức nàng run rẩy: “Đừng chúng lại đi.” Nàng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng nàng không muốn chứng kiến cảnh tượng tàn nhẫn ấy nữa, giọng nói run run có phần tội nghiệp.

Huyền Vũ thở dài một tiếng, xoa đầu nàng: “Không sao, không nhìn nữa sẽ không sợ nữa.” Nói xong thì đánh mắt với Tần Lạc, xoay người bay khỏi cỗ kiệu xuyên qua màn kết giới gia nhập trận thảm sát. Tần Lạc gắt đầu với Huyền Vũ, ôm nàng chặt thêm một chút, bàn tay vỗ nhẹ sau lưng: “Chẳng phải cứng đầu lắm sao? Chỉ có một chút máu như thế này đã không chịu nổi, muội còn muốn một mình tham gia chiến trường ư? Ta cũng thật sáng suốt, năm năm trước dù không nhớ gì vẫn ngăn cản muội. Nếu muội thực sự đối mặt với cảnh đầu lâu khô xác, máu tươi khắp chốn, liệu muội có thể tiếp tục giả vờ bình tĩnh được không?”

Lạc Nhi lắc đầu, vẫn vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào lòng hắn, bây giờ nàng cái gì cũng không còn nghĩ được nữa. Cảnh tượng đầy máu ấy đã khơi dậy nỗi ám ảnh lớn nhất của nàng, cái chết bi thương của nữ thứ phụ kiếp trước. Một kiếm xuyên tim đau thấu tim gan, lúc đó xung quanh nàng ấy cũng như thế này, xác lính đầy rẫy, máu nhuộm xiêm y. Ký ức và hiện tại đan xen làm một, khiến nàng không thể không sợ hãi, không thể không ngừng run rẩy. “Muội lại nhớ đến lúc ta giết muội sao?” Giọng nói của hắn rất kiên định, đây không phải là một câu hỏi, mà là điều hắn đang khẳng định. Lạc Nhi ngẩng đầu lên nhìn hắn, sự đau khổ và bất lực hiện ra trong đôi mắt của Tần Lạc, hẳn đã nghe thấu tâm tư của nàng, “Tần Lạc! Muội...”

“Không cần nói nữa, ta biết muội vẫn còn rất sợ ta. Cũng phải, ai mà lại không sợ kẻ đã từng giết mình chứ? Đi nào, Huyền Vũ đã xử lý xong rồi, cũng nên để muội nhìn một chút, đừng giữ nỗi sợ mãi trong lòng mà không đối diện.” Tần Lạc nâng nàng lên cao để nàng có thể thấy rõ mọi thứ xung quanh, Lạc Nhi bị ép phải xoay đầu lại, nửa miễn cưỡng nửa cự tuyệt đưa mắt nhìn ra ngoài. Bỏ qua những thứ làm nàng run sợ, Lạc Nhi tập trung tìm kiếm bóng hình của Huyền Vũ. Hắn đứng giữa thầy người chồng chất, trường kiếm trên tay kẻ sát cô kẻ kia, ngăn hành vi cuồng sát của hắn lại, một lời thốt ra khiến nàng nín thở: “Lại đây Lạc Nhi!”

Nàng nghe được niềm vui không che giấu hiện hữu trong giọng nói của hắn, Lạc Nhi vô cùng ngạc nhiên, điều gì đã làm hắn vui mừng đến vậy. Nhưng đến khi nàng nhìn thấy hình dáng của kẻ bị Huyền Vũ khuất phục, nàng đã hiểu lý do tại sao. Tần Lạc bế nàng trên tay, điểm nhẹ mũi chân không tốn một chút lực, đưa cả hai người đến chỗ Huyền Vũ. Hắn nhìn thấy nàng đã tới, Huyền Vũ bước sang một bên để nàng có thể nhìn thấy rõ ràng, đến lúc này mọi nỗi sợ hãi dường như đã biến mất khỏi Lạc Nhi. Đôi mắt xinh đẹp mở lớn giống như không thể tin vào mắt mình được, kẻ trước mặt nàng bây giờ tựa như bóng hình nàng phản chiếu trong gương. Từ mái tóc đến vầng trán, mọi thứ không khác gì được tạc ra cùng một khuôn, chỉ có điều, giữa trán của kẻ đó không hề có dấu chu sa đỏ như nàng.

“Mẫu thân!” Lạc Nhi vùng vẫy muốn thoát ra khỏi vòng tay của Tần Lục, trực giác của nàng đã đúng, chuyến đi lần này chắc chắn sẽ tìm được mẫu thân. Nay thật ngoài dự đoán của nàng, chỉ vừa mới bắt đầu đã gặp được người có dung mạo giống nàng như đúc, đến tám chín phần phải là chuyển sinh của Uyển Chi. Nàng càng kích động muốn ôm lấy người kia vào lòng thì Tần Lục càng giữ nàng chặt hơn nữa, hắn cũng đã nhìn thấy những gì nàng thấy. Nhưng hắn lại tinh táo hơn nàng rất nhiều, dù giống nàng như hai giọt nước, kẻ kia bản chất vẫn là một nam nhân, nếu thật sự là chuyển sinh của Uyển Chi thì cũng thật lạ lùng. “Muội đừng kích động, hắn là một nam nhân.” Tần Lục không thả nàng xuống, áp sát vào tai nàng thì thầm.

Lạc Nhi như đông cứng lại, ngay cả dây dựa cũng quên mất, đôi mắt lại quan sát người đó một lần nữa. Ngay khi nghe được hai tiếng mẫu thân của nàng, kẻ kia đã ngẩng đầu lên, trong mắt hắn lúc này cũng tràn ngập sự ngạc nhiên và kinh hãi. Tại sao trên đời lại có một nữ nhân giống hắn đến vậy, giống đến mức bảo rằng đó chính là bóng hình phản chiếu hắn cũng sẽ tin. Nhưng từ nàng lại toát ra vẻ dụ hoặc mê người, nhan sắc của hắn trên khuôn mặt nàng càng tăng thêm vài phần lộng lẫy. Khắp người nàng như có lửa, thiêu đốt ánh nhìn người ta, khám vào tâm can và đẹp khuynh đảo của nàng, rực rỡ như phượng hoàng. Vừa nhìn thấy hắn đã yêu thích nàng từ tận tâm can, bất chấp việc đang bị Huyền Vũ kẻ kiểm sát bên, hắn mơ hồ hỏi: “Tiểu thư, nàng tên là gì?”

Quả thật người ấy là một nam tử, dựa vào tu vi của nàng muốn nhìn thấu dịch dung của người phạm là chuyện đơn giản. Đang vui mừng khôn xiết vì nghĩ rằng đã tìm thấy mẫu thân, lại bị phát hiện này tia sáng vừa lóe lên liền vụt tắt. Nàng không còn tâm trạng nào để tiếp tục nhìn người đó nữa, ủ rũ dựa vào vai Tần Lục. Thế nhưng lại nghe được câu hỏi của hắn, trong vô thức nàng lại trả lời: “Lục Lạc Nhi!” Nàng quay đầu nhìn lại, bắt gặp hắn cũng đang nhìn nàng, ánh mắt đó rất giống với ánh mắt của hai người bên cạnh nàng, dịu dàng đến mức tưởng chừng có thể tan vào nó. Hắn mỉm cười một cái, đưa tay gạt trường kiếm của Huyền Vũ ra khỏi cổ mình, sửa lại y phục rồi chấp tay trước mặt nàng: “Tại hạ là Lăng Nguyên, con trai của Thành chủ Tây An. Hôm nay phụng mệnh Thành chủ đến đón các vị nhập thành.”

“Người nói mình là thiếu chủ thành Tây An. Vậy lấy gì chứng minh thân phận của người hiện giờ.” Huyền Vũ vẫn không thu lại trường kiếm, ánh mắt cảnh giác nhìn chăm chăm vào Lăng Nguyên. Lăng Nguyên không hề để tâm đến thái độ thù địch của Huyền Vũ, ánh mắt từ đầu đến cuối chỉ tập trung vào nàng. Hắn đưa tay vào ngực áo, lấy ra lệnh bài tùy thân của mình, cùng với thư do Tây Ngôn quốc gửi đến, đưa đến trước mặt nàng. “Tiểu thư, bút pháp của Tuyên vương phi là thật hay giả, chỉ cần nàng nhìn qua là sẽ biết.” Lạc Nhi nghi hoặc nhận lấy tín vật, trên lệnh bài rõ ràng khắc gia huy của thành Tây An, thậm chí mặt sau còn khắc lời đề từ của Tuyên vương phi “Trường Nguyên”.

Năm xưa Lăng thành chủ là một trong những người ái mộ Tuyên vương phi, ông ấy cũng đã rất nhiều lần đến cửa cầu thân nhưng đều thất bại. Thất bại vì một chữ tình mà Phuong Ngưng Tịnh dành cho Tuyên vương gia, dù không có được mỹ nhân nhưng ông vẫn vui vẻ chúc phúc cho bà, sau đó hai người còn giữ mối giao hảo rất tốt. Ngày Lăng thành chủ có nhi tử, ông đã gửi thư nhờ Tuyên vương phi đặt tên cho đứa trẻ, bức thư rất nhanh đã nhận được hồi âm. Lăng thành chủ nhận được một lệnh bài khắc gia huy của thành Tây An, phía sau còn được chính tay bà khắc hai chữ “Trường Nguyên”. Từ đó thiếu chủ thành Tây An có cái tên “Lăng Nguyên” chính là xuất phát từ lời chúc phúc của Tuyên vương phi: “Trường thọ nguyên niên.”

Câu chuyện này nàng cũng biết, bút pháp của Tuyên vương phi nàng không thể nhìn nhầm được. Còn cả bức thư thông báo việc các nàng sẽ đến trở cũng được gửi đến thành Tây An, con dấu niêm phong và ấn ký đặc biệt của Tây Ngôn quốc cũng thế là giả. Lạc Nhi xác thực thân phận của hắn xong, lại có chút kỳ lạ, nếu hắn chỉ nhận lệnh Thành chủ đến đón các nàng, thì có cần phải đại khai sát giới như thế này không? Tần Lục như đọc được suy nghĩ trong lòng nàng, chuyển ánh mắt từ Lạc Nhi sang Lăng Nguyên: “Đến đón chúng ta không cần thiết phải giết nhiều người như vậy.” Lạc Nhi xoay đầu nhìn Tần Lục: “Huynh nghe thấy sao?” Tần Lục thờ ơ đáp: “Không cần nghe cũng biết, hiện rõ trên mặt muội kia.”

Nhắc đến chuyện giết chóc, sự dịu dàng trong mắt Lăng Nguyên bị thay thế bằng sự tức giận, hắn gầm từng tiếng: “Chúng đều là tội phạm vượt ngục, vừa khéo đoàn người của các vị đi ngang qua nơi chúng đang trốn. Lòng dạ lang sói vẫn không thay đổi, chúng lại muốn giết người cướp của, sau đó mạo nhận thân phận để dễ bề chạy trốn.” Lạc Nhi đưa mắt nhìn xác người quanh mình, máu chảy nhiều đến mức ngay cả mặt đất dưới chân các nàng cũng không sạch sẽ. Chẳng trách Tần Lục nhất quyết không thả nàng xuống, hắn sợ sẽ làm bẩn y phục của nàng. Nhưng Tần Lục ngốc nghếch, hắn làm vậy để nàng không dính máu, còn hắn thì sao, cả giày cả y phục đều đã bẩn cả rồi.

Nàng thờ dài một tiếng, mặc dù lòng nàng lúc này trăm ngàn sợi tơ rối, nhưng nhìn cảnh tượng điêu tàn ấy quả thật làm nàng không đành lòng. Miệng niệm chú thuật, tay kết ấn, tạo nên một vòng lửa thiêu rụi xác chết xung quanh: “Ác giả ác báo, nhân nào quả nấy.” Bọn họ quay trở về xe ngựa, tiếp tục hành trình của mình, phía sau là ngọn lửa hung tàn cắn nuốt mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thử Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Nhập Thành

Cùng với sự bảo hộ của Lăng Nguyên, đoàn người nhập thành không chút trở ngại, vừa vào thành Lạc Nhi đã lặng lẽ quan sát. Thành Tây An so với năm năm trước không hề khác chút nào, nhân khẩu trên vạn hộ, chưa kể các cường giả tụ họp về đây tham gia thao luyện. Chỉ nhiều đó thôi đã đủ khiến người khác phải kinh ngạc về mức độ to lớn của thành Tây An. Lăng Nguyên không biết nàng đã từng đến đây, hắn luôn miệng giới thiệu những điều đặc sắc của thành cho nàng biết. Bộ dạng chân thật này của hắn lại làm nàng cảm thấy rất đáng yêu, trái ngược hoàn toàn với sát khí kinh người lúc nãy. Tần Lục và Huyền Vũ đều tỏ ra khó chịu trước sự nhiệt tình của hắn, nhưng nhìn thấy nàng hào hứng như vậy, bọn hắn của đành phải để yên. Hai người họ còn đang lo nàng sẽ không thể quên được chuyện thăm sát khi này. Nhưng nhờ có Lăng Nguyên và những câu chuyện của hắn đã khiến sự tập trung của nàng bị lôi kéo hoàn toàn.

Lạc Nhi mỉm cười khi nghe Lăng Nguyên nhắc đến phong tục ngày hội tết ở Tây An, “Lăng thiếu chủ, thực ra đây là lần thứ hai ta đến thành Tây An.” Nghe nàng nói, hắn vô cùng ngạc nhiên, “Là lần thứ hai sao?” Lạc Nhi gật đầu với hắn: “Cách đây năm năm ta đã đến đây tham dự thao luyện nhưng không tiến vào chiến trường. Lần này ta đưa theo cả bằng hữu đến, chiến trường không thể thiếu phần của bọn ta được.” Lăng Nguyên liếc nhìn hai người đang trầm mặc phía sau, hóa ra là vậy, năm năm trước hắn rời thành Tây An đến núi Thanh Thành rèn luyện, cũng đã từng bỏ lỡ chiến trường lúc ấy. Vì thế mà mới không gặp được nàng, càng không thể biết việc nàng chỉ tham gia thao luyện mà từ bỏ chiến trường.

Dù trong lá thư Tây Ngôn quốc gửi đến chỉ đề cập đến thân phận của Lạc Nhi nhưng theo biểu hiện của nàng đối với hai vị “bằng hữu” theo cùng phải khiến hắn suy ngẫm. Gia thế của Tần Lạc và Huyền Vũ không thể tầm thường được, bản lĩnh như thế càng làm hắn dè chừng. Nhất là với Huyền Vũ, người này chỉ cần vài đường kiếm đã dễ dàng chặn được con cuồng sát của hắn. Thực lực của kẻ đó hắn không nhìn thấu được, càng không thể đoán được khả năng thật sự của Huyền Vũ. Nhưng trước mắt việc hắn cần làm chính là đưa các nàng đến gặp phụ thân của hắn. Khi phụ thân giao nhiệm vụ đi đón các nàng đã đặc biệt cần dặn hắn, sau khi đưa các nàng nhập thành phải lập tức sai người báo cho ông biết.

Vừa qua khỏi cổng thành, hắn đã cho người báo tin cho phụ thân, chỉ là không biết ông có thời gian để đến gặp các nàng hay không. Thời điểm thao luyện chính là khoảng thời gian thành Tây An náo nhiệt nhất. Càng nhiều người tụ họp các chuyện phát sinh và những vấn đề cần giải quyết lại càng nhiều. Phụ thân hắn dù có ba đầu sáu tay cũng khó có thể nhanh chóng thoát khỏi mớ bận rộn này. Nếu không việc đi đón nữ nhi của Tuyên vương phi đâu đến lượt hắn nhúng tay vào. Thương yêu người kia đến như vậy, làm sao nỡ để nữ nhi của người đó chịu khổ kia chứ. Kẻ si tình trong thiên hạ có lẽ chỉ có thể đến mức như phụ thân của hắn mà thôi.

Chẳng bao lâu sau, xe ngựa dừng lại trước phủ Lăng gia, Lăng Nguyên xuống xe trước, “Chúng ta đã đến nơi rồi.” Hắn vươn tay ra định đỡ lấy Lạc Nhi. Nhưng Huyền Vũ đã nhanh tay hơn hắn, đặt bàn tay mình vào tay Lăng Nguyên thuận thế xuống khỏi xe ngựa, còn thuận miệng nói: “Đa tạ.” Tần Lạc nín cười nhìn hành động của Huyền Vũ, từ bao giờ mà Thượng tiên Huyền Vũ, người nổi tiếng nghiêm nghị nhất trong Tứ phương thần còn biết trêu đùa người khác như vậy. Nụ cười trên môi Lăng Nguyên khế cứng ngắt nhưng hắn vẫn phải giữ thái độ điềm tĩnh trả lời Huyền Vũ: “Huyền Vũ công tử khách sáo rồi.” Trong lúc Lăng Nguyên mãi đối đáp với Huyền Vũ, thì Lạc Nhi đã được Tần Lạc đưa xuống khỏi xe ngựa đứng bên cạnh Huyền Vũ. Lăng Nguyên nhìn lướt qua họ, rồi nhanh chóng sắp xếp an bày thỏa đáng sau đó mới cáo từ rời đi.

Đội Lăng Nguyên đi rồi, Lạc Nhi nhanh chóng hạ kết giới trong phòng, ngăn cách với không gian bên ngoài. Huyền Vũ đắm chiêu nhìn nàng, khác với Tần Lạc, việc Lăng Nguyên giống Lạc Nhi là một tín hiệu tốt, còn về thân phận của Lăng Nguyên là nam tử thì hắn cũng đã có giải đáp của riêng mình. “Lăng Nguyên rất có thể là mẫu thân.” Lạc Nhi đáp lại ánh mắt của hắn, dọc đường hồi thành nàng đã suy nghĩ rất nhiều, không thể nào lại có sự trùng hợp kỳ lạ đến thế. Tần Lạc cau mày nhìn hai người, hắn không thích bầu không khí giữa các nàng chút nào. Hắn có cảm giác Huyền Vũ luôn hiểu những suy nghĩ của nàng nhanh hơn hắn, chưa kịp đợi hắn có phản ứng thì lập tức Huyền Vũ đã tìm ra đáp án của nàng. “Không phải là không thể. Tác phong làm việc của bà ấy trước giờ luôn không theo khuôn khế thông thường. Khi tìm thấy thế giới Uyên Chi luân hồi, có thể đã dựa vào sổ sinh tử mà viết lại thân phận cho Uyên Chi. Việc Từ Thiên có thể tìm đến Tu La quốc bọn họ cũng đã lường trước, để Uyên Chi chuyển sinh trong thân phận nam nhân sẽ khiến Từ Thiên dù chiếm được sổ sinh tử cũng không có cách nào đoán ra được Uyên Chi đang ở đâu.”

Huyền Vũ đưa ra lập luận của mình, bà ấy trong lời nói của hắn chính là Tu La vương phi, An Đình, mẫu thân của hắn. Khi hắn nói những lời này ra, Tần Lạc có thể cảm nhận được sự nặng nề trong giọng nói của hắn: “Sổ sinh tử luôn được bảo quản bên người Ti mệnh nguyên quân. Từ Thiên muốn chiếm được sổ sinh tử ngoài cách cưỡng đoạt thì không còn cách nào cả. Huynh cho rằng bọn họ cũng đã đề phòng trường hợp xấu nhất, Từ Thiên giành được sổ sinh tử mà tìm ra chúng ta ư? Không lẽ...” Tần Lạc suy tư lên tiếng, câu cuối cùng hắn không dám nói ra. Chiếm được sổ sinh tử không khác nào nói mẫu thân của Huyền Vũ đang gặp nguy hiểm. Thực lực của Chiến thần Mẫn Nguyên ra sao hắn biết rõ, đến cả người ấy mà còn không phải đối thủ của Từ Thiên thì e rằng việc An Đình thua dưới tay kẻ ấy là điều dễ hiểu.

Thủ đoạn của Từ Thiên, hắn và Huyền Vũ đã từng được lãnh giáo không chỉ một lần, lần đó còn suýt nữa tự mình giết chết đối phương. Nếu không có Lạc Nhi thì có lẽ hắn và Huyền Vũ đã trở thành hai cái xác không hồn. Rốt cuộc Từ Thiên là ai mà có sức mạnh to lớn đến thế, cả việc hắn muốn tìm thấy Uyên Chi cũng rất kỳ lạ, hơn nữa còn mù quáng muốn cả Lạc Nhi. Trước khi đến thế giới này, thời gian quá cấp bách, bọn người Mẫn Nguyên còn chưa kịp nói rõ với các nàng. Hoặc có thể bọn họ cố tình che giấu một sự thật nào đó, không muốn để Lạc Nhi biết được. Nhưng chuyện trước mắt cần quan tâm hơn hết chính là an nguy của những người ở lại. Việc này hắn cũng không có cách nào xác nhận được, không thể an ủi hay bảo đảm cho Huyền Vũ.

Lạc Nhi lại rơi vào trạng thái hoang mang lo sợ, nàng luôn cố gắng tránh nghĩ đến vấn đề này. Nhưng không lúc nào nàng quên được, sự phụ của nàng, sự thúc và sự cô nàng mới vừa nhận thức. Sự bình an hiện giờ của nàng là đổi từ tính mạng của họ mà ra. Huyền Vũ thu lại tâm tình, hắn khẽ thở dài một tiếng, xoa đầu Lạc Nhi, từng cử chỉ hành động đều rất dịu dàng, vỗ về tâm trạng bất ổn: “Nước xa không cứu được lửa gần, chừng nào Từ Thiên chưa đạt được mục đích thì hắn sẽ không làm hại đến tính mạng của bọn họ đâu.” Lạc Nhi ngẩng đầu nhìn hắn, nàng cảm thấy vô cùng bất lực, “Họ không chỉ có sự phụ muội, mà còn có cả người thân của huynh. Hai nhà huynh phải đi đến đường cùng, huynh không hận muội sao? Nếu ngày đó muội không tái sinh lần nữa cứ thế chết đi thì hay biết mấy.” Trong con người xinh đẹp chất chứa những nỗi ân hận, đáng lẽ lúc đầu nàng không nên sinh ra từ Bát Nhã. Nếu như chết vì giật điện luôn cũng tốt, không cần tái sinh vào thân phận của nữ thứ phụ này.

Số mệnh ban đầu của nàng ta vốn định ra để chết, nàng kiên quyết cải lại số mệnh, liên lụy đến nhiều người như thế. Vậy thì để nàng chết ngay từ lúc bắt đầu, mọi thứ sẽ không đổ vỡ như hiện giờ. Tính mạng của những người quan tâm đến nàng đều như ngàn cân treo sợi tóc, hoàn toàn không đáng. Huyền Vũ nghe nàng nói, lập tức trả lời: “Mạng của muội là do Thượng thần Uyên Chi dùng cả sinh mệnh đổi lại được. Muội nói muốn vớt là vớt được sao? Nếu không phải vì muội, bọn họ đâu gặp nguy hiểm như hiện giờ. Chỉ vì muốn muội sống, phụ mẫu ta dù hy sinh tính mạng cũng phải để muội rời khỏi bọn họ. Tính đi tính lại giờ sự sống của muội đã không còn là vấn đề của riêng muội nữa rồi. Nếu muội sợ như thế, thì hãy coi như muội nợ ta vậy, chỉ cần khi nào ta sống, việc muội muốn chết là điều không thể.”

Tần Lạc im lặng không nói, lời Lạc Nhi nói hắn lại nghe ra một hàm ý khác. Nếu nàng không tái sinh lần nữa, mãi mãi ngủ quên dưới lưỡi kiếm của hắn thì sao. Máu tim của phượng hoàng tái sinh tất cả, đây ngược thời gian về thời điểm mọi chuyện vừa mới bắt đầu. Nhưng hắn biết cái giá của việc nghịch lại thiên mệnh hoàn toàn là có thật, hắn không biết khi nào sự trừng phạt sẽ giáng xuống, và sẽ trừng phạt ra sao. Vì thế hắn rất sợ mất nàng, sợ nàng biến mất một lần nữa, vĩnh viễn tan biến như mẫu thân của hắn. Dù không có được, vậy chỉ cần nàng sống, hiện diện trên cõi đời này là được. “Rốt cuộc

Từ Thiên là ai? Hắn có lý do gì để thực hiện những việc đó?”

Huyền Vũ đưa mắt về phía hắn, vấn đề này hắn luôn cố tránh đề cập đến. Chuyện của nghìn vạn năm trước, tuy không thể hiểu hết nhưng hắn vẫn biết được một số chuyện. Về thân phận của Từ Thiên, và về nguyên nhân hắn luôn tìm kiếm Uyển Chi. Nhưng càng biết nhiều, thì hắn càng nhận ra, cái chết của công chúa Hàn Y năm đó có liên quan đến Từ Thiên. Hắn sợ sẽ chạm vào nỗi đau trong lòng Tần Lục, thân phận của thật sự của Tần Lục hắn đã sớm có suy đoán của mình. Là nữ cũng được nam cũng được, chỉ cần người đó thật lòng với Lạc Nhi là đủ để khiến hắn không thể xuống tay rồi. Hướng chi Tần Lục không hề có ác niệm với nàng, chỉ một mực muốn ôm lấy nàng vào lòng, bảo vệ nàng chu toàn từ mọi phía. Vậy có khác nào mục đích của hắn đâu chứ, kẻ có tâm tư giống hắn, hắn có thể ghét được sao?

“Đệ thật sự muốn biết không?” Huyền Vũ dò hỏi Tần Lục, con ngươi sáng lên một tia kỳ lạ, Tần Lục đã sớm dự liệu trong lòng. Thân phận của Từ Thiên không hề đơn giản, nhưng ngàn lần vạn tính đều không thể ngờ, cuối cùng tất cả lại như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thử Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Vượt Qua

Author: Lạc Lạc Nhi

Tần Lục im lặng không nói một lời, hắn ngồi trên mái nhà của Lăng phủ, uống hết bình rượu này đến bình rượu khác. Uống đến mức thần trí của hắn cũng không còn đủ tỉnh táo nữa rồi, những hình ảnh trong ký ức của hắn như sống lại. Hiện ra một cách sống động trước mặt hắn, rồi cuộc thì hắn trả thù Thiên tộc vì điều gì? Hắn luôn cho rằng tất cả mọi chuyện đều do Mạch Ân một tay sắp đặt, từ việc kích động nhị thúc của hắn làm phản, đến việc đính hôn với Hàn Nguyệt, hại chết tất cả người thân của hắn. Trong kiếp trước, hắn chỉ điều tra ra được Mạch Ân, lại bỏ qua người tên Từ Thiên kia, hoàn toàn không phát hiện ra điều khả nghi. Đến tận kiếp này, hắn mới biết, người thật sự chủ mưu lại là Từ Thiên, vậy những việc hắn đã làm kiếp trước hóa ra tất cả đều trở thành một trò đùa.

Hàn Nguyệt không có lỗi, Lạc Nhi càng không liên quan, vì trả thù hắn không từ thủ đoạn tiếp cận nàng. Chỉ vì thân phận của Lạc Nhi vô cùng đặc biệt, lại mang tâm tính ngây thơ chưa hiểu chuyện, việc lừa gạt nàng đối với hắn rất dễ dàng. Nhưng ngay cả hắn cũng không biết từ bao giờ, con cò trong tay hắn đã trở nên quan trọng với hắn đến vậy. Âm thầm bên cạnh nàng, bảo bọc nàng không muốn nàng gặp bất kỳ tổn thương nào. Đến khi hắn nhận ra thì tiêu cô nương ngày nào luôn bám lấy hắn đã yêu Huyền Vũ, hắn thật sự rất tức giận. Lúc biết được điều đó, hắn muốn ra tay giết chết kẻ kia, khiến nàng không thể nhìn thấy kẻ đó nữa, chỉ có thể lại nhìn về phía hắn.

Cuối cùng thì sao, nhận ra bản thân mình đã yêu nàng sâu đậm, lại không cách nào bày tỏ với nàng. Một lần nữa hắn đã phạm sai lầm, bị Mạch Ân dẫn dụ rơi vào cái bẫy hoàn hảo, làm Hàn Nguyệt hận Lạc Nhi, lại mượn tay Hàn Nguyệt khiến hắn đâm nàng một kiếm. Hắn oán hận, oán hận kẻ đã đẩy hắn vào tình cảnh này, từ đầu đến cuối sắp đặt nhiều cạm bẫy như vậy, chỉ vì muốn có được máu tim của các nàng, hồi sinh Uyển Chi. Mẫu hậu của hắn, Lạc Nhi của hắn, đều bị kẻ tên Từ Thiên kia ép phải chết, còn hắn lại ngu ngốc đến mức tự đưa mình vào cạm bẫy của Từ Thiên. Trở thành một quân cờ trong kế hoạch của Từ Thiên, từng bước ép chết người hắn yêu.

Lạc Nhi không thể hiểu hết tâm trạng của hắn lúc này, nhưng nàng có cảm giác hắn đang rất đau khổ. Tần Lục mà nàng biết chưa bao giờ rơi vào tình trạng như thế này, hắn có thể tức giận, có thể vô si, có thể bất chấp không từ thủ đoạn. Nhưng đáng vẽ của hắn bây giờ, thật sự khiến người khác đau lòng thay hắn, bao nhiêu năm như vậy, vốn dĩ hắn đã hận sai người. Từ đầu đến cuối, hắn bị Từ Thiên lợi dụng làm ra bao nhiêu chuyện như thế, nếu đổi ngược lại là nàng, nàng cũng không thể chịu được. May mà bây giờ mọi chuyện đã khác, có lẽ việc nàng sống lại trong thân phận nữ thử phụ ở kiếp này đã khiến tất cả thay đổi. Dù không thể thay đổi hoàn toàn, như việc phụ mẫu của Tần Lục vẫn chết, nhưng ít nhất bây giờ Thiên tộc vẫn rất an ổn, Hàn Nguyệt còn sống, hắn cũng chưa rơi vào Ma đạo.

Nàng khẽ thở dài, lúc này nàng không biết nên an ủi hắn thế nào, đành phải để mặc cho hắn tự mình thông suốt. Sau khi kể cho các nàng nghe về chuyện của Từ Thiên, Huyền Vũ dường như cũng cảm thấy có điều khác lạ, nhưng hắn lại không giải thích được. Vì sao Tần Lục lại buồn bã đến thế, còn nàng thì lại trầm tư đến vậy, hai người họ đang có chuyện giấu hắn. “Không thể nói cho ta nghe phải không?” Hắn đứng bên nàng, đưa mắt nhìn theo bóng hình trên mái nhà đối diện, câu nói của hắn làm nàng giật mình. Lạc Nhi xoay người nhìn hắn, khẽ cắn môi dưới không biết phải trả lời hắn thế nào: “Bây giờ không thể, nhưng sau này nhất định muội sẽ kể cho huynh nghe.”

Hắn nhận ra sự khó xử của nàng, khẽ mỉm cười một cái, trả lời nàng: “Ta tin muội.” Hắn tin nàng như chính bản thân mình, nếu nàng không muốn kể hắn cũng sẽ không ép nàng. Huyền Vũ trở nên im lặng, chỉ dõi theo Tần Lục từ xa, bỗng nhiên hắn không kiềm được buột miệng nói: “Tần Lục rất thích muội.” Nếu không đặt trong lòng sẽ không để ý đến, nếu không thích sẽ không quan tâm. Lạc Nhi nghe hắn nói, cũng không phản bác: “Thích đến mức đau lòng.” Nàng đang nhắc đến nữ thử phụ, tình cảm nàng ấy dành cho Huyền Vũ rõ ràng bao nhiêu thì dành cho Tần Lục lại rất mâu thuẫn. Vì yêu sinh hận, vì hận mà lại yêu, đến cuối vẫn chọn cách tha thứ cho Tần Lục.

Nếu hỏi nàng có rung động hay không, thì phải nói là có, đứng trước mặt hai nam nhân như thế nếu không rung động thì nàng đã không có trái tim nữa rồi. “Muội đi đi.” Huyền Vũ nhẹ giọng nói, hắn bảo nàng đi an ủi Tần Lục, hắn không muốn nhìn thấy Tần Lục như vậy nữa. Đáng vẽ như thế không hợp với hình ảnh ngang tàn thường thấy của Tần Lục.

Lạc Nhi hơi chần chờ một lúc, nhưng khi nhìn thấy sự kiên định trong ánh mắt của Huyền Vũ thì nàng đã không còn chần chờ nữa. Tung mình qua khung cửa sổ, bay về phía Tần Lục, Huyền Vũ đóng cửa lại, xoay người tìm một chỗ an tĩnh trong phòng ngồi thiền luyện. Hắn muốn nhanh chóng làm quen với

thần lực bị phong ấn, cơ thể phẩm nhân khác với tiên thể của hắn, việc sử dụng thần lực cũng không thể tùy tiện được. Thời gian sắp tới không biết bọn họ còn phải trải qua những chuyện gì, vì thế hắn chỉ có thể nâng cao thực lực của bản thân, mới có thể đủ tự tin bảo vệ các nàng. Giấc mơ đầm máu khi xưa vẫn luôn ám ảnh hắn, trong tâm can Huyền Vũ luôn có một bóng đen đè nặng, không thể để nàng chết, nhất định không thể được.

Tần Lục cảm nhận được có người bên cạnh, lại mang theo hương thơm thuần khiết quen thuộc, hắn không phản ứng gì, vẫn tiếp tục nốc rượu. Lạc Nhi thờ dãi một tiếng, đưa tay đoạt lấy bình rượu trên tay hắn, ném xuống đất, tiếng bình vỡ vang lên trong không gian yên tĩnh. Đánh thức thần trí của Tần Lục, khiến hắn nhìn về phía nàng, trong con ngươi ánh lên sự mơ hồ không hiểu. Lạc Nhi cau mày nhìn hắn, sao lại trở nên ngốc nghếch như thế này? Chẳng còn chút kiêu ngạo nào của một Ma quân Tần Lục cả, phàm là những chuyện liên quan đến nàng, hắn sẽ đều ngốc nghếch như thế, biết rõ nguy hiểm nhưng vẫn như thiêu thân lao vào lửa. “Muội không còn hận huynh nữa.” Đã biết rõ nguyên nhân mọi chuyện, muốn nàng hận hắn làm sao còn có thể kia chứ. Thay nàng ấy nói ra điều này, cũng coi như giúp nữ thứ phụ hoàn thành tâm nguyện còn trần trở.

Tần Lục vốn đã rất đáng thương rồi, nàng không muốn vì chuyện hắn lo sợ về nàng mà tiếp tục chịu tổn thương nữa. Tần Lục nghe rất rõ lời nàng nói, bất giác hắn vươn tay ôm lấy eo nàng, nghiêng đầu tựa lên chân của nàng. Hơi thở nặng nhọc chất đầy sự mệt mỏi: “Lạc Nhi! Nàng đừng sợ ta được không, ta nhất định sẽ không làm nàng bị thương nữa. Đừng vì sợ hãi mà rời khỏi ta, Lạc Nhi!” Nàng không nhìn thấy được khuôn mặt của hắn, nhưng nàng có thể cảm nhận được sự khổ sở của Tần Lục. Trái tim nàng khẽ nhói đau, bàn tay vô thức chạm vào mái tóc của hắn, dịu dàng vuốt ve. “Không đâu, muội sẽ không rời khỏi huynh.” Tần Lục nhận được câu trả lời như ý, khẽ thở ra một hơi đầy thỏa mãn. Lại cảm nhận được bàn tay của nàng trên mái tóc, đáy lòng hắn trở nên vui vẻ. Kiếp trước mỗi lần hắn buồn bực, nàng cũng như thế này, để hắn nằm trên chân nàng, mặc sức than thở, sau đó nàng sẽ cẩn thận dỗ dành hắn, làm hắn cười.

Hắn không ngừng đầu lên, chỉ an tĩnh để mặc nàng xoa dịu mình, “Kiếp trước lần đầu tiên ta gặp nàng, khi ấy nàng mới được ba trăm năm tuổi. Lúc đó ta dùng thân phận nữ tử tiếp cận nàng, nàng lại khen ta rất xinh đẹp. Nàng nhìn ta bằng ánh mắt thú vị, bàn tay nhỏ không ngừng vuốt tóc ta. Trời sinh nàng thích hoa mai đỏ, những gì liên quan đến mai nàng đều rất thích. Vừa vận trên người ta lại có hương mai đỏ, thế là thành công dụ dỗ được nàng quán lấy ta.” Hắn nhớ lại mọi chuyện, từ tốn kể cho nàng nghe, hắn không biết nàng còn nhớ hay không? Nhưng hắn vẫn muốn nàng biết, khi ấy hắn có bao nhiêu đề ái đến nàng. Còn nàng lại ngây thơ coi hắn như tỷ tỷ, chuyện gì cũng kể cho hắn nghe đầu tiên. Nghĩ đến chợt thấy buồn cười, một nam nhân như hắn lại có thể kiên nhẫn với nàng như vậy, chính hắn cũng rất ngạc nhiên.

“Chẳng phải bây giờ huynh vẫn như vậy sao? Hương mai vẫn còn đó, không hề khác kiếp trước một chút nào.” Lạc Nhi dựa vào ký ức của nữ thứ phụ, quả thật hương mai trên người Tần Lục rất ngọt ngào. Ngay cả nàng bây giờ nhiều khi không tự chủ được cũng bị hương thơm ấy quyến luyến. Nhưng nàng lại nghe thấy Tần Lục nói: “Thế nhưng bây giờ nàng lại không như trước, đã không còn là tiểu Lạc Nhi luôn quán lấy ta nữa rồi.” Lạc Nhi nhất thời nghẹn lời, như thế mà hắn cũng nói ra được sao? Dù là nữ thứ phụ thì bây giờ nàng ấy cũng đã sống qua hai kiếp người, đã trưởng thành hơn trước rất nhiều. Lại còn bắt nàng phải như hải tử không hiểu chuyện, suốt ngày theo chân người khác chơi đùa ư?

Tần Lục cảm nhận được sự bất đắc dĩ của nàng, điệu cười trầm thấp vang lên. Tiểu Lạc Nhi, vẫn cứ mãi là Tiểu Lạc Nhi, mỗi lần bị hắn chọc giận nàng cũng không thể phản bác lại được. Suốt đêm ấy trên mái nhà Lăng phủ, Lạc Nhi để Tần Lục tựa đầu lên chân mình, thủ thủ kể cho nàng nghe về những chuyện xưa cũ. Cả kiếp trước và kiếp này, hầu như hắn không bỏ sót bất kỳ thứ gì cả. Mọi quan hệ giữa hai người, dường như có điều gì đó đang thay đổi. Không còn là kẻ đuổi người chạy như trước nữa, mà nàng đã chịu mở lòng ra với hắn, dẹp bỏ những nghi kỵ ban đầu. Dần dần đặt vị trí của hắn ngang hàng với bọn người Huyền Vũ, đều là những người thân quan trọng, nàng không thể đánh mất được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Tỉnh Mộng

Author: Lục Lạc Nhi

Tu La quốc vẫn cứ như trước, bị bao phủ bởi màn đêm dài vô tận, ngay cả một tia nắng mặt trời cũng chưa từng xuất hiện. An Đình thong thả ngồi trước nhà lao bằng sắt, gia cố thêm phong ấn ở nơi này, nàng làm mọi thứ rất chậm rãi không một chút gấp gáp. Đến khi hoàn thành xong nét vẽ cuối cùng, An Đình mới đứng dậy, đưa mắt nhìn bóng người mơ hồ trên trong nhà lao: “Tuy ngươi là ma tâm của sư thúc hóa thành, nhưng dù sao cũng chỉ là ma tâm không hơn không kém. Một thứ như thế cũng dám vọng tưởng đến sư phụ ta sao? Nằm mơ giữa ban ngày.” Sự giận dữ khiến nàng có chút khó chịu, lồng ngực nhói đau từng cơn, An Đình che miệng ho vài tiếng, cố gắng kiềm nén hơi thở nặng nhọc. Nàng mỉm cười trào phúng, cơ thể này quả thật yếu ớt đến mức đáng thương, nàng chỉ huy động một pháp thuật phong ấn đã khiến nó đau đến mức này.

An Dương ngay lập tức xuất hiện bên cạnh nàng, đỡ lấy cơ thể hơn run rẩy của nàng: “Nàng cần gì phải nhọc lòng như vậy, những việc như thế này cứ để cho ta làm là được rồi.” Hắn cau mày điu nàng rời đi, sức khỏe thể từ hắn không tốt, còn tự mình làm những việc thế này, thật sự khiến hắn không an lòng. An Đình mỉm cười với hắn, vỗ nhẹ lên bàn tay đang điu nàng: “Thiếp tự có cân nhắc. Huống chi tiên thể của sư phụ còn đang nằm trong tay hắn, chàng bảo thiếp làm sao an lòng được.”

Tiên thể của Uyển Chi năm đó là do ma tâm của Tử Thiên đoạt lấy, tuy chỉ là một ma tâm nhưng hắn lại là chấp niệm nặng nề nhất của Tử Thiên. Năng lực của hắn càng lớn, chứng tỏ chấp niệm càng sâu, dù tiên thể bị phong ấn ở Tây Châu, nhưng ma tâm của Tử Thiên lại không có cách nào bị giam cầm. Chỉ có thể mượn trận pháp ở Âm giới, kết tụ từ oán khí của các linh hồn, tạm thời giam ma tâm vào nhà lao sắt. Nhưng để duy trì trận pháp này, người điều khiển trận cũng phải trả một cái giá tương xứng. Phản phệ lớn như thế, ngay cả bình thường An Đình còn chưa chắc đã không sao, huống chi với tình trạng hiện giờ của nàng. Đúng là không thể nói trước điều gì!

Ma tâm bên trong nhà lao đã mất đi hình thể ban đầu, chỉ còn lại làn khí đen chôn vùi trong không trung, xung quanh nó bị vây hãm bởi những sợi dây xích bằng vàng. Chỉ cần nó có ý định thoát khỏi nhà lao, ngay lập tức những khóa xích sẽ siết chặt lấy nó, ngọn lửa từ xích vàng bùng lên như thiêu đốt ma tâm. Nếu là lửa bình thường, nó đương nhiên sẽ không sợ, nhưng đây lại là lửa phượng hoàng, xích vàng cũng được luyện từ lửa ấy. Là pháp khí tự tay Uyển Chi đúc cho An Đình, trên đời này chỉ có duy nhất một sợi xích như vậy. Lửa phượng hoàng vô cùng tinh khiết, lại rất nhạy cảm với những thứ ô uế của yêu ma. Càng kháng cự, sẽ càng bị thiêu đốt, muốn thoát ra lại không có cách nào làm được, phải chịu sự giày vò của lửa nóng quanh thân.

Ma tâm rít gào những tiếng chói tai, bọn chúng dám dùng lửa của nàng thiêu đốt hần, lại dùng máu của Mẫn Nguyên tế nhà lao. Muốn giam cầm hần ở đây không dễ hần đi tìm nàng, còn giấu nàng khỏi tầm mắt của hần. Tại sao chúng lại có thể đối xử với hần như thế? Uổng công nàng từng yêu thương bọn chúng như vậy, thế mà chúng lại ngăn hần làm nàng hồi sinh. Thật đáng hận, hận đến mức chỉ muốn xé xác bọn chúng ra thành từng mảnh nhỏ, từ Hân Y đến Mẫn Nguyên, các người cứ đờ đẫn, hần nhất định sẽ khiến bọn chúng chết không toàn thây. An Dương liếc mắt về phía nhà lao sau lưng, bước chân không hề chậm lại, chỉ khẽ vung tay áo, khóa chặt trận pháp dập tắt tiếng kêu gào của hần.

Lúc hai người trở về cung, việc đầu tiên làm chính là đi tìm Mẫn Nguyên, vết thương trên người hần rất nặng, đều do ma tâm kia gây nên. May mắn thay An Dương lại là cao thủ trong việc này, có hần bên cạnh thương tích của Mẫn Nguyên đã không còn đáng ngại. Vừa bước qua cửa điện, hai người đã nghe thấy tiếng đàn của Mẫn Nguyên vang lên, nhịp điệu lơ đãng không rõ tâm ý, hồ hững lướt qua mọi sự trên đời. An Dương nhìn An Đình: “Huynh ấy có tâm sự gì sao?” An Đình cũng khó hiểu nhìn hần, “Việc này thiếp cũng không biết, chẳng qua nghe tiếng đàn như vậy, có lẽ huynh ấy lại đang có chuyện nghĩ không ra.”

Mẫn Nguyên vẫn tiếp tục dạo đàn, không để ý đến hai người họ, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu. Lúc này hần mới dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn bọn họ: “Trận pháp tạm thời không cần gia cố thêm nữa. Tiểu Đình, đừng phí sức lực như thế.” An Đình ngồi cạnh phu quân, nâng chiếc quạt tròn trong tay lên che đi nụ cười giảo hoạt: “Huynh đang rỗi trí còn có thời gian lo cho muội ư? Thật hiếm thấy đấy!” Mẫn Nguyên đưa mắt sang An Dương, thấy hần đang vui vẻ nhìn thê tử của mình, trong lòng Mẫn Nguyên có một cảm giác kỳ lạ. Nếu nàng ở đây bây giờ, có phải hần cũng sẽ như An Dương ngắm Tiểu Đình, ánh mắt chưa từng rời khỏi nàng phải không?. “Đúng là có việc không thể suy nghĩ ra.” Mẫn Nguyên cup mắt xuống, thẳng thắn thừa nhận, việc này hần đã suy nghĩ rất nhiều nhưng đến cùng vẫn không thể tìm ra đáp án.

“Là chuyện gì vậy? Bọn trẻ hiện giờ rất an toàn, huynh còn gì phải lo lắng nữa.” An Dương tạm thời rời mắt khỏi An Đình, liếc mắt nhìn sang Mẫn Nguyên đang trầm tư. “Phụ thân của Lạc Nhi là ai?” Câu hỏi của Mẫn Nguyên khiến bầu không khí trong điện trở nên hết sức quỷ dị. Ánh mắt của An Đình nhìn hần có chút mờ hồ: “Huynh đang trêu chọc bọn muội sao? Chuyện này huynh vốn phải là người rõ nhất.” Mẫn Nguyên kinh ngạc, chẳng lẽ An Đình lại muốn nhắc đến sự phụ của hần ư. Đúng là giữa Uyển Chi và sự phụ của hần có hôn ước, nhưng trước giờ hai người vẫn luôn đối xử với nhau huynh muội ruột thịt. Đến cả chuyện trăng gió cũng chưa từng nghĩ đến, vậy làm sao Lạc Nhi lại có thể là con của sự phụ hần được.

Nhìn vẻ mặt của Mẫn Nguyên, An Đình cũng nghi hoặc hỏi lại: “Lúc Lạc Nhi nhận thức sự phụ, muội thấy huynh không nói gì, lại nghĩ huynh chưa sẵn sàng. Nên lúc Lạc Nhi hỏi muội về phụ thân của nó, muội cũng không dám tùy tiện nói ra. Vậy là huynh thật sự không biết gì ư? Nếu huynh không biết thì làm sao có Lạc Nhi được?” An Dương nhìn hần chăm chăm, ánh mắt như muốn nói: “Người anh em, huynh đã làm sự phụ của người ta mang thai, đừng nói đến cả việc huynh là phụ thân cả hai từ ấy huynh cũng không biết?” Mẫn Nguyên thật sự không thể tin được, ngập ngừng nói: “Ta...”

Sau nửa ngày vẫn chẳng thể nói một câu hoàn chỉnh, ánh mắt An Dương nhìn hần càng trở nên quái dị. Đại loại là cảm xúc nào cũng có, chuyển từ kinh ngạc, phẫn nộ sang thương hại, cảm thông, cuối cùng là muốn đánh người. An Đình nâng trán thờ dãi, sự phụ à, sao người lại có thể động tâm với tên mặt lạnh này được chứ? Đến bây giờ con gái cũng đã lớn như thế rồi, hần còn không có ý định chịu trách nhiệm kia. “Lạc Nhi là con gái của huynh. Nguyên thần của Lạc Nhi không thể nói dối, ngày ấy xâm nhập vào nguyên thần của con bé. Muội không chỉ phát hiện ra linh hồn của sự phụ, mà còn phát hiện ra tinh mệnh của long tộc. Mỗi con rồng đều có tinh huyết bản mệnh khác nhau, tinh mệnh muội nhìn thấy chính là tinh mệnh của huynh, Mẫn Nguyên. Huynh thật sự là phụ thân của Lạc Nhi.”

Nghe những lời nói ấy của An Đình, trong đầu Mẫn Nguyên nổ ầm một tiếng, mọi thứ xung quanh hần dường như không còn tồn tại. Con người co rút không nhìn thấy điều gì khác ngoài khuôn mặt của Uyển Chi. Thi ra giấc mộng trong men say năm đó không chỉ là giấc mộng, điều hần chôn vùi trong lòng bao năm hóa ra lại là thật. Hần từng nghĩ, đã yêu nàng đến mức bất chấp luân thường đạo lý, không có được nàng ở hiện thực, chỉ có thể chiếm hữu nàng trong mơ. Nhưng đối với hần đó là một giấc mơ bí mật, hoàn toàn không có thật, nay An Đình lại nói đó là thật, Mẫn Nguyên không biết bây giờ bản thân phải làm gì nữa. Trái tim hần nhảy lên từng đọt, tưởng chừng có thể bật ra khỏi lồng ngực của hần bất cứ lúc nào. Mẫn Nguyên đưa tay lên chạm vào trái tim mình, đôi môi khẽ mở, “Uyển Chi!”

Hai tháng trước khi cuộc chiến yêu ma diễn ra, trong đêm trăng sáng dưới tán mai đỏ rực ở Mai Hoa cung, hần điên cuồng uống rượu, uống đến mức thần trí của hần cũng không còn tỉnh táo nữa. Hôm nay hần tỉnh cờ biết được, nàng ấy vốn đã có hôn ước từ lâu, còn là hôn ước do Bảo Địa Nguyên Tôn đích thân tác thành. Người được chọn làm hôn phu của nàng lại là người không thể xuất sắc hơn được nữa, sự phụ của hần, Đại đệ tử của An Nhiên Âm. Đáng lý ra hần nên mừng cho sự phụ của hần mới phải, nhưng hần biết hần không thể vui mừng được, vì nàng mãi mãi sẽ không thuộc về hần. Hần có gì hơn được sự phụ của mình chứ? Sao có thể tranh đoạt nàng với sự phụ được?

Tiếng lục lạc vang lên khiến hần tỉnh táo một chút, đôi mắt mờ hồ nhìn về phía nàng. Dưới ánh trăng huyền diệu, y phục đỏ thắm của thiếu nữ như ngọn lửa, thiêu đốt ánh nhìn của người ta. Đồng tử của hần co thắt lại, thiếu nữ xinh đẹp như thế còn ai khác ngoài Uyển Chi. Hần vươn tay khẽ vẫy nàng, nàng khẽ thờ dãi một tiếng đi về phía hần, tiếng lục lạc quần quýt bên chân nàng. “Tại sao lại say đến mức này? Đừng nói với ta hôm nay con cãi nhau với sự phụ rồi bị mắng đấy nhé.” Trong suy nghĩ của nàng, người có thể làm Mẫn Nguyên hành xử như thế này chỉ có thể là Đại sư huynh của nàng. Đứa trẻ này cao ngạo là thế, chỉ có vài người thân thiết với hần mới có thể khiến tâm tình băng lãnh ấy lay động.

Khi Uyển Chi đến gần, Mẫn Nguyên vươn tay ôm lấy nàng, kéo nàng vào lồng ngực của hần. Uyển Chi mở to mắt kinh ngạc, sợ đến mức không kịp phản ứng: “Mẫn Nguyên.” Nghe nàng gọi tên hần, hần khẽ đáp lời nàng: “Ừ.” Đầu hần chôn vào bờ vai của nàng, tham lam hít hà hương mai ngọt ngào. Thơm thật đấy, ngay cả hoa thật cũng chưa chắc thơm bằng nàng đâu. Hần mơ hồ nghĩ, lại bất giác gập gù hít thêm vào cái nữa, hơi thở của hần nồng men rượu, nóng hổi như lò than. Uyển Chi đỏ bừng mặt, muốn thoát ra nhưng không thể, thế lực khác biệt khiến nàng không thể nhúc nhích. Nhưng thân thể

nóng rực của Mẫn Nguyên áp sát, nàng không muốn bị thiêu cháy đâu, đành phải dịu giọng dỗ dành: “Mẫn Nhi, buông ta ra nào.”

Hắn nghe nàng gọi, vẫn trả lời nàng: “Ừ!” Nhưng bàn tay vẫn không chịu buông nàng ra, còn siết chặt thêm vài phần. Lần này thì Uyển Chi tức giận thật sự, tiểu tử này bị ngốc à, đã đồng ý buông nàng ra còn ôm chặt như thế làm gì. Đúng lúc nàng định rút pháp khí đập cho hắn một trận thì lại nghe hắn nói: “Tiểu sư cô, ta thích nàng, thích nàng chết đi được.” Uyển Chi cứng người lại, ngẩn ngơ nhìn người trước mắt, hắn đang nói gì vậy, hình như nàng nghe nhầm phải không? Nhưng không chờ nàng hỏi lại, hắn đã ngẩng đầu lên nhìn nàng, con ngươi sâu thẳm kiên định dứt khoát: “Nàng không nghe nhầm, ta nói ta thích nàng, rất thích nàng.”

Mẫn Nguyên ép nàng phải nhìn thẳng vào hắn, một tay giữ lấy cằm nàng nâng đầu nàng lên. Uyển Chi bị ép đến nghẹt thở, vừa xấu hổ vừa tức giận: “Ta...” Lời còn chưa nói hết, Mẫn Nguyên đã cúi xuống, trong con ngươi của hắn chỉ còn hình ảnh của nàng: “Vì thế, nàng không thể gả cho sư phụ, càng không thể làm thê tử của người khác, chỉ có thể là của ta.” Hắn đẩy ngã nàng xuống thảm hoa bên dưới, cả người hắn phủ lên người nàng, đôi môi triển miên hôn nàng không dứt. Nàng chạy trốn hắn đuổi theo, nàng phản kháng hắn lại càng chen ép nàng, nàng cầu xin hắn không buông tha, một đêm hoang đường tưởng không chấm dứt.

Uyển Chi cũng không biết rốt cuộc nàng đang nghĩ điều gì trong đầu, tại sao trong lúc mơ hồ đã dây dưa với hắn như vậy. Tu vi của nàng hơn hẳn cả vạn năm, chỉ cần nàng muốn đều có thể dễ dàng thoát khỏi sự kiềm kẹp của hắn. Nhưng hình như nàng đã quên mất những gì cần phải làm, chỉ hồ đồ chống lại Mẫn Nguyên bằng sức của một thiếu nữ. Đến cuối cùng lại bị hắn ăn sạch sẽ, đến cả việc khóc thương cho mình cũng không có. Ánh trăng mờ ảo như xấu hổ, núp sau áng mây bằng bạc, che khuất việc hai người đang làm bên dưới. Hoa mai đỏ rực rỡ, cảnh sắc bên trong càng rực rỡ bội phần, say mê quyến luyến mãi không dứt.

Dường như đã thỏa mãn hắn ôm nàng vào lòng, để đầu nàng tựa lên cánh tay của hắn, Mẫn Nguyên thích thú chơi đùa nhưng cánh mai rơi trên người nàng. Bàn tay hắn dịu dàng trên chọc, khiến nàng uất ức đỏ bừng mặt, nước mắt lại không nhìn được trào ra khóe mi. Vì vừa động tình, Uyển Chi không biết lúc này mình có bao nhiêu dụ hoặc, khiến Mẫn Nguyên không kiềm được, lại dày vò nàng một phen. Mẫn Nguyên khi say rượu rất khác với một Mẫn Nguyên ngày thường nàng biết, bá đạo ương ngạnh và không chút nương tay. Cuối cùng, hắn cũng chìm vào giấc ngủ, hai cơ thể dính chặt lấy nhau không một khe hở, trước khi nhắm mắt hắn còn không quên cảnh cáo nàng: “Uyển Nhi, từ giờ nàng chỉ có thể là người của ta, mãi mãi là như vậy.”

Lúc hắn ngủ, hắn vẫn ôm lấy nàng thật chặt, đầu nàng áp lên lồng ngực rắn chắc của hắn. Uyển Chi có thể nghe thấy được tiếng đập mạnh mẽ nơi trái tim hắn, khi nàng ngẩng đầu lên thì hắn đã ngủ rồi. Nàng đưa tay lên chạm vào khuôn mặt hắn, nghiêng đầu hôn lên khóe miệng của Mẫn Nguyên: “Đồ ngốc, chẳng phải ta đã đồng ý đợi ngươi lớn lên rồi sao?” Là hài tử nào suốt ngày quẩn quanh nàng chỉ nói một chuyện, nàng phải đợi hắn lớn lên rồi trở thành thê tử của hắn. Là kẻ nào dù đã lớn lại không chịu nói rõ tâm tư của mình, hại nàng tức giận hết hai vạn năm? Là ai đã chịu không được, mượn rượu làm càn chiếm đoạt nàng giữa đêm trăng sáng, còn vô si không cho nàng rời đi?

Uyển Chi mệt mỏi nhắm mắt lại, khe khẽ ngâm, tiếng ngâm càng lúc càng nhỏ ngay cả nàng cũng chìm vào giấc ngủ say:

“Hoạ giá song tài thủy lạc thiên,

Giai nhân xuân hí tiểu lâu tiền.

Phiêu dương huyết sắc quần tha địa,

Đoạn tổng ngọc dung nhân thượng thiên.

Hoa bản nhuận triêm hồng hạnh vũ,

Thái thẳng tà quải lục dương yên.

Hạ lai nhân xứ tòng dung lập,

Nghi thị thiêm cung trích giáng tiên.”

(Bài dịch:

Hai dải dây màu khê khê lay.

Trước lầu người đẹp nhún đu bay.

Quần hồng tha thướt là trên đất.

Mặt ngọc vèo qua vút áng mây.

Ngọc giắt lưng linh mưa ngọc thắm

Khói xanh nhòa nhạt loáng màu dây.

Đất lành đu tạnh thông dong hạ.

Những tường Hằng Nga lên xuống đây.

Bài thơ Thu Thiên của Huệ Hồng thiền sư.

Nguồn bài dịch: Thiên gia thi, NXB Hội Nhà văn, 1998)

Mẫn Nguyên hít một hơi sâu, cảm giác lúc này của vừa vui vừa sợ, vui vì Lạc Nhi chính là nữ nhi của hắn, sợ vì Uyển Chi chưa từng nói gì với hắn, liệu nàng có tức giận không, có ghét hắn không? Nhớ lại mọi chuyện, bỗng nhiên hắn lại cảm thấy ông trời thật biết trời đũa. Khi hắn mang Lạc Lạc Nhi về Trường Nguyên cung, khi hắn muốn đặt tên cho nàng. Nhưng Lạc Nhi nhất quyết từ chối, còn bảo rằng nàng đã có tên rồi, Lạc Lạc Nhi, an lạc một đời, một kiếp bình an. Uyển Chi là đang nhắc nhở hắn, muốn con gái của nàng và hắn, được sống bình an cả đời, vô tư vô lo phải không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thử Phụng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Phong Ấn Võ

Chúng phương hoa lạc động huyền nghiêm

Chiếm tận phong tình hướng tiểu viên

Sơ ảnh hoành tà thủy thanh thiên

Âm hương phù đông nguyệt hoàng hôn...

(Bài Sơn mai tiểu viên, tác giả Lâm Bô, thời Tống, Trung Quốc)

Gió nổi lên bốn bề, mây đen kéo đến, sấm nổ chớp rền, những hạt mưa triều nặng bắt đầu đổ xuống, sét đánh rạch ngang bầu trời chói mắt. Giữa lúc đất trời mù mịt, một người một ngựa phóng nhanh qua các con phố ở Tây An, hắn không ngại mưa to gió lớn, chỉ chăm chăm bảo vệ gói đồ trong lòng. Vừa đến trước cửa Lăng phủ, hắn đã lật người xuống ngựa, đập mạnh lên cánh cửa: “Có ai không, có ai không? Mau mở cửa cho ta.” Hạ nhân nghe tiếng đập cửa hơi tức giận, trời đang mưa như trút nước, ai lại rảnh rỗi viếng thăm Lăng gia vậy. Huống chi chủ tử không có ở đây, bên trong lại có ba vị khách quý, thành chủ và thiếu chủ đều đã dặn dò nhất định phải hầu hạ chu đáo. Nghĩ thì nghĩ vậy, hạ nhân cũng không dám chậm trễ lập tức mở cửa ra, nghe tiếng người kia vội vã như thế, chắc hẳn phải có chuyện gấp.

Người nọ thấy cửa mở, không kịp xuất trình thẻ bài đã vội xông vào, vừa lướt qua đã hét lên: “Ta là Long Ngọc.” Hạ nhân còn chưa hoàn hồn đã bị hai chữ Long Ngọc dọa sợ, Long Ngọc là thân tín của thiếu chủ, luôn luôn theo sát ngài như hình với bóng. Bây giờ hắn ta lại xuất hiện ở đây, bộ dạng còn vội vàng như thế không phải thiếu chủ đã xảy ra chuyện gì rồi chứ? Kể xưng là Long Ngọc đến trước tiểu viện của ba người Huyền Vũ, vẫn mang theo sự gấp gáp khi nãy mà đập tung cửa lao vào trong. Hắn còn chưa kịp nói gì, thì một âm sắc bén nhọn đã vang lên khiến tai hắn đau nhói, sau đó lại có thêm một loạt nhịp điệu quái dị bắn thẳng vào hắn. “Rầm!” Một phát, tiếng đàn kia đã hất hắn ra ngoài, ngã xuống đất, lúc này y phục trên người Long Ngọc đã ướt hết, nay còn dính thêm bùn đất, thoạt nhìn hết sức thảm hại.

“Phù đệ của Lăng gia cũng có loại người tùy tiện đập cửa phòng như người sao?” Một giọng nói vang lên, là của một nam nhân, Long Ngọc nhìn đau đứng dậy, lại nhìn thấy bóng người mặc thanh sam đứng ở cửa. Tiền khí chôn vùi bao lấy người kia, hàng chân mày cau chặt lại, thoáng chút tức giận. Hắn biết mình đã đắc tội với vị ấy, cũng không dám dây dưa thêm, vội lên tiếng: “Là Long Ngọc mạo phạm, nhưng chuyện trước mắt lại gấp gáp hơn. Kính xin ba vị ra tay trợ giúp, cấm địa Tây An có biến, thành chủ và thiếu chủ lại trọng thương. Sự tình cấp bách xin ba vị nhanh chóng đến nơi.” Lần này không đợi hắn đập cửa, Lạc Nhi và Tàn Lục đều đã ra ngoài, đứng cạnh Huyền Vũ.

Thấy ba người đều đã xuất hiện, lúc này Long Ngọc mới thở phào một hơi rồi đổ người về phía trước, sức lực đã tận, ngất xỉu trong mưa. Lạc Nhi cau mày niệm chú đỡ lấy hắn, nhanh chóng đưa người vào phòng: “Tàn Lục, huynh quá lỗ mãng rồi. Hắn vốn đang bị thương nặng, huynh còn dùng Cửu Nguyệt Hoàn đã thương, khác nào đòi mạng hắn.” Tàn Lục nhìn nàng một cái, bàn tay chuyển động lên xuống, dùng linh lực chữa trị vết thương cho Long Ngọc: “Thực lực của hắn không yếu, có thể vượt qua trung cấp kết giới Huyền Vũ đặt cũng là một nhân tài trong phạm giới rồi.”

Huyền Vũ gỡ gói đồ trong lòng hắn xuống, vật này được Long Ngọc bảo quản rất kỹ, chỉ bị nhiễm chút nước mưa nhưng không hề là đồ bên trong bị ướt. Vật bên trong là một ngọc thạch đã được kết ấn, là dạng ấn truyền tống. “Xem ra tình hình cấm địa bên đó thật sự không ổn, cả ngọc tống phù cũng mang ra sử dụng. Lăng phủ là trung tâm của thành Tây An, chắc chắn Lăng thành chủ sẽ bố trí các điểm truyền tống để phòng bất trắc. Lúc này Long Ngọc lại phải mang ngọc tống phù từ ngoài vào, ắt hẳn các điểm truyền tống bên trong Lăng gia đã bị hỏng không thể dùng được. E rằng không chỉ trong Lăng phủ, mà toàn bộ phạm vi cách thành Tây An năm trăm dặm đều không thể truyền tống người vào được.”

Hôm qua, Lăng Nguyên chỉ sắp xếp cho họ ở Lăng phủ rồi vội vàng cáo từ, có thể là đến tìm Lăng thành chủ. Lại không ngờ được Lăng thành chủ đang ở cấm địa Tây An, bây giờ lại phát sinh chuyện này, thật sự không dễ người khác kịp trở tay. Tàn Lục xem xét vết thương của Long Ngọc đã khá hơn bảy tám phần, mới gật đầu với Huyền Vũ: “Được rồi, đi thôi.” Huyền Vũ đứng cạnh Lạc Nhi và Tàn Lục, truyền linh lực vào ngọc thạch, trong chớp lát, ngọc thạch sáng lên. Ánh sáng kia bao trùm lấy ba người bọn họ, nhanh chóng truyền tống ba người đến cấm địa Tây An. Vừa bước ra khỏi truyền tống trận, Lạc Nhi đã lao đảo một cái, may mà bên cạnh nàng có Huyền Vũ. Cảnh tượng trước mắt khiến nàng không thể tin, doanh trại bị đốt trụi, lều bạt còn đang cháy dang dở, xác người chất đống, máu tươi chảy thành sông.

Những người còn sống lại hết sức chật vật, người chết chưa kịp chôn, chỉ có thể tập trung trị liệu cho những người bị thương nặng. Khắp nơi nồng nặc mùi xu uế của tử thi đang phân hủy, cả bầu trời cũng nhuộm màu đỏ chói mắt, mưa vẫn không ngừng lại, gió quất sầm rền vang vọng khắp nơi. Tần Lục và Huyền Vũ đã sống hơn năm vạn năm, đối với những việc thế này không thấy nhiều cũng đã thấy ít. Dù có chút ghê tởm nhưng vẫn không có việc gì, trái ngược lại với Lạc Nhi hiện tại. Cộng cả hai kiếp người nàng sống chưa quá hai mươi hai năm, ấy vậy mà phải chứng kiến thảm cảnh đầu rơi máu chảy hết lần này đến lần khác. Tâm trí của nàng thật sự không chịu nổi nữa rồi, giống như bị điều gì đó chi phối, thoáng chốc cái chết của nữ thứ phụ lại tràn ngập trong tâm trí nàng. Con người xinh đẹp cơ rút mảnh liệt, nàng ôm lấy đầu mình hét lên một tiếng: “Á!”

Tiếng hét của nàng như đánh động mãnh thú bên trong cấm địa, hàng loạt tiếng gầm trời dậy từ phương xa, binh lính thành Tây An tái mặt, vội vàng nhấc vũ khí sẵn sàng ứng chiến. Huyền Vũ phản ứng nhanh nhất, ôm lấy nàng vào lòng, che đi cặp mắt đang sợ hãi của nàng: “Tần Lục, đệ đi giúp bọn họ một tay, kết giới mà Lăng Nguyên và thành chủ liều mạng và lại không chống đỡ được lâu đâu.” Tần Lục lướt qua Lạc Nhi đang run rẩy, trong đôi mắt của hắn nổi lên một chút bi thương, sau đó mới gạt đầu xoay người tụ họp với đám binh lính, bắt đầu chi huy thế trận.

“Huyền Vũ, máu, máu ở khắp nơi. Đau lắm, trái tim mười đau lắm!” Lạc Nhi run rẩy, hai tay ôm chặt lấy đầu mình, cả cơ thể cuộn tròn lại. Bây giờ nàng rất đau, cơn đau trong ký ức như trỗi dậy hóa thành hiện thực dày vò nàng. Huyền Vũ bế nàng lên ép nàng phải ngẩng mặt nhìn hắn, bàn tay kia lại truyền linh lực vào cơ thể xoa dịu cơn hoảng loạn của nàng: “Lục Lạc Nhi, mười nhìn ta này, nhìn thẳng vào ta đây này.” Gần như hắn với hét lên với nàng mới có thể khiến nàng nghe hắn nói, trong tâm trí của Lạc Nhi, chưa bao giờ Huyền Vũ lại đối xử với nàng như vậy. Dường như mối liên kết kia vẫn còn đó, chi phối tâm trí của nàng, đôi mắt Lạc Nhi mờ mịt, hoảng loạn, uất ức, khó chịu, đau khổ: “Tôi không phải nàng ấy, tôi không phải. Tôi vốn dĩ không phải Lục Lạc Nhi của các người, nàng ấy đã chết từ kiếp trước rồi, chết từ lâu lắm rồi.”

Lời nói của nàng khiến Huyền Vũ sững sốt, nhưng hắn vẫn không dừng lại, bên trong cấm địa có phong ấn của thần minh. Không biết vì lý do gì mà ảnh hưởng đến nàng như vậy, bây giờ điều hắn cần làm là cắt đứt sự chi phối của phong ấn đối với nàng. Nếu không nàng cũng sẽ giống như đám mãnh thú bên trong cấm địa, mặc sức tàn sát người tiến lại gần. “Có biết ai đã giết nàng ấy không? Ha ha, để tôi nói cho huynh biết. Là hắn, chính là hắn đã giết chết nàng.” Lạc Nhi vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, nàng vron người chỉ thẳng vào Tần Lục đang kết ấn khép lại kết giới, hét lên với Huyền Vũ: “Huynh giết hắn đi, trả thù cho Lục Lạc Nhi của huynh. Bởi vì kiếm của hắn mà nàng đã chết, tôi mới xuất hiện ở đây. Nàng ấy đã chết rồi, LỤC LẠC NHI ĐÃ CHẾT!!!!!!”

Tiếng hét của nàng lại một lần nữa kích động bầy thú, giống như nghe được tiếng còi báo hiệu, chúng hăng hái điên cuồng kêu gào. Móng vuốt đập tan chút pháp lực vừa thành hình để vá kết giới, xông ra bên ngoài, thăm sát binh lính bên ngoài kết giới. Phép thuật không thành phản phệ trực tiếp lên người Tần Lục, khiến hắn không chịu được phun ra một ngụm máu. Huyền Vũ không ngờ sự tình lại trở nên như thế, không còn cách nào khác hắn đành phải ra tay đánh vào gáy của nàng, khiến Lạc Nhi ngất xỉu. Tần Lục xoay đầu nhìn về phía nàng, trong cơn người của hắn sâu không thấy đáy, chẳng thể biết lúc này hắn đang nghĩ gì. Lạc Nhi vừa yên lặng, Tần Lục lại một lần nữa kết ấn, và kết giới bên ngoài cấm địa lại, Huyền Vũ vừa ôm Lạc Nhi vừa huy động trường kiếm, chém mãnh thú thoát khỏi cấm địa.

Cuối cùng thì những nỗ lực của hai người cũng thành công, kết giới được vá lại một cách hoàn hảo, mãnh thú trốn thoát cũng không sống được một con nào. Tất cả đều chết dưới kiếm của Huyền Vũ, hắn đứng đó, giữa muôn vạn xác thú, trường kiếm trong tay đỏ rực. Hắn ôm nàng thật chặt, thật giống, quả thật rất giống với giấc mơ của hắn. Lúc ấy nàng cũng như thế này, im lặng an tĩnh không một tiếng động, còn hắn chỉ biết ôm lấy nàng, tuyệt vọng cầu xin nàng thức dậy. Bỗng nhiên một cảm giác đau đớn không thể gọi tên ập đến, khiến trái tim hắn đau đến thất lại, có thứ gì đó ẩn sâu trong tiềm thức của hắn vỡ vụn. Huyền Vũ lao đảo một cái, quỵ rạp xuống, thanh kiếm của hắn cắm sâu vào đất trở thành điểm tựa để hắn không đổ gục. Một tia cảm hận lóe lên trong mắt hắn, hóa ra tất cả đều không phải là mơ, mà là ký ức của hắn, chẳng qua ký ức đã bị phong ấn khiến hắn cứ tưởng chỉ là mộng.

Lạc Nhi, Lạc Nhi của hắn, bàn tay run rẩy vuốt ve mái tóc của nàng, may mắn nàng còn sống, may mắn nàng là phượng hoàng lửa, càng may mắn hơn nàng là con gái của Thượng thần Uyển Chi. Nếu không hắn biết đi đâu tìm lại nàng, tìm lại Lạc Nhi của hắn đây? Tần Lục thấy tình hình không ổn, vội vàng chạy đến bên, “Huyền Vũ, Lạc Nhi, không sao chứ?” Bàn tay đưa ra muốn chạm vào hai người lại bị trường kiếm nhuộm máu trong tay Huyền Vũ cản lại. Hắn từ từ đứng dậy, vòng tay ôm lấy nàng vẫn rất vững vàng, từng giọt máu trên kiếm nhỏ xuống đất chia thẳng về phía Tần Lục. “Tần Y, người không có tư cách chạm vào nàng.” Lời nói của Huyền Vũ đập vào tai của hắn, Tần Lục hoang mang nhìn sâu vào đôi mắt kia. Chợt hắn hiểu ra: “Huynh, huynh đã nhớ ra tất cả?” Cơ thể Tần Lục thoáng run rẩy, không tự chủ được lui lại một bước.

Huyền Vũ cười, điệu cười ma mị, “Giờ ta đã hiểu rồi, tại sao người lại sống chết dính lấy nàng như vậy, còn nàng ban đầu lại sợ hãi người như thế. Người nghĩ chỉ cần sống lại thì có thể cướp đoạt nàng khỏi tay ta sao? Nằm mơ đi! Nếu không phải máu phượng hoàng tái sinh, người nghĩ người có thể sống lại được à? Không chỉ có người, mà ngay cả ta cũng nhờ máu của nàng mà sống lại. Nếu ký ức không bị phong ấn, ta hận không thể giết chết người ngay từ lần đầu tiên gặp. Tần Y, bây giờ người còn vọng tưởng có thể làm lại sao, dù nàng tha thứ, ta cũng sẽ không tha thứ cho người.”

Mỗi lời nói của Huyền Vũ, đều khiến trái tim của Tần Lục đau thắt, từ khi nàng hét lên rằng nàng đã chết, hắn đã cảm thấy có điều gì bất ổn. Nay cả Huyền Vũ cũng bị phong ấn trong cấm địa ảnh hưởng, cơ duyên xảo hợp lại phá vỡ phong ấn ký ức của Huyền Vũ. Nếu không làm sao Tần Lục biết được không chỉ nàng và hắn sống lại, mà còn có cả Huyền Vũ nữa. Hắn biết, sâu trong tâm khảm nàng vẫn còn sợ hãi, sợ đến mức ngay cả đối diện với hắn đôi khi cũng rất khó khăn. Còn Huyền Vũ, kiếp trước hận hắn như thế, hận không thể lột da uống máu hắn để nàng sống lại. “Sao lại có thể chứ? Ta không giết huynh, làm sao huynh chết được? Kiếp trước tại sao huynh lại chết? Nếu ta đã chết rồi, thì còn có ai có thể làm hại huynh được nữa?”

Tần Lục nói liên tục, hắn không thể hiểu được, tại sao mọi chuyện lại đi đến bước đường cùng này. Chẳng lẽ... Huyền Vũ tự sát? Cũng đúng với tính cách của người đó, nếu nàng không còn trên cõi đời, ắt hẳn sẽ phát điên đến tận cùng. Nhưng Huyền Vũ sẽ không giống hắn, chọn cách bồi táng tất cả theo nàng, chắc chắn huynh ấy sẽ tự sát. Dù có chết cũng phải ở bên cạnh nhau! Đó chính là lời hứa của Huyền Vũ dành cho Lạc Nhi. Thiếu nữ vạn hồng y như lửa, ngồi trên tán hoa mai đỏ rực, bên cạnh là thiếu niên tuấn tú, bàn tay không hề rời nhau mà bóc vỏ hạnh nhân cho nàng. Hắn từ xa đến muốn gọi nàng đi luyện công lại nghe thấy được: “Dù sống hay chết, nguyện không chia lìa.” Chỉ là câu thơ mà nàng tùy ý đọc, hình như đã xem trộm được ở đâu đó. Ấy vậy mà thiếu niên bên cạnh lại mỉm cười dịu dàng, nhanh tay bóc vỏ hạnh nhân vào miệng thiếu nữ, khẽ đáp một tiếng: “Được.” Cảnh cũ như lặp lại, Tần Lục lại ho ra một ngụm máu, rốt cuộc nàng vẫn không phải của hắn, vĩnh viễn không phải của hắn.

Lạc Nhi tỉnh lại từ cơn mê loạn, thần trí của nàng bây giờ hết sức tỉnh táo, hiểu được một số chuyện, biết thêm một vài điều. Nàng động đậy làm Huyền

Vũ phát hiện, hân vui mừng nhìn nàng: “Lạc Nhi, nàng đã tỉnh rồi.” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, dường như đã trải qua cả một đời người, bàn tay nàng vươn lên chạm khẽ vào khuôn mặt hắn: “Đừng hận nữa, được không?” Lời nói nhẹ như hơi thở, còn mỏng manh hơn sương sớm đầu ngày. Hắn rất muốn cự tuyệt, nhưng lại không cách nào làm được, giọng nói của nàng như có ma lực, quán chặt lấy tâm trí hắn, Huyền Vũ chỉ có thể ngẩn ngơ nhìn nàng: “Được.” Giống như rất lâu về trước, hắn ngồi bên cạnh nàng mặc nàng tùy ý đòi hỏi, từ đầu đến cuối hắn chỉ mỉm cười nói được.

“Băng tuyết lâm trung trước thử thân.

Bất đồng đào lý hồn phương trần.

Hốt nhiên nhất dạ thanh hương phát.

Tán tác càn khôn vạn lý xuân.”

(Bài thơ Bạch Mai, tác giả Vương Miện.)

Cửu Nguyệt Hoàn được nàng gọi ra từ khi nào, tự mình rung lên giai điệu, hòa vào lời của nàng. “Băng tuyết ở trong rừng phủ lên thân này, không cùng hương hoa đào hoa mạn lẩn lộn trên đời. Bỗng nhiên một đêm nở ngát hương thanh. Bay khắp trời đất vạn dặm xuân.” Tiếng đàn vang lên, lan đến đâu thì xoa dịu vết thương đến đó, dần dần thanh tẩy ô uế khiến không khí trở nên thanh mát. Nỗi lòng của nàng từ kiếp trước đến kiếp này, cũng phải buông bỏ rồi, để vết thương có thể khép lại. Để mọi ân oán phân tranh giữa ba người nằm lại như kiếp trước, nàng không muốn dây dưa đến kiếp này nữa. Lạc Nhi mệt mỏi tựa vào vai Huyền Vũ: “Từ đầu đến cuối, chính là ta, không có một ai khác cả, tất cả đều là ta.” Hắn không hiểu lời nàng nói, cả Tần Lục cũng không hiểu, có lẽ chỉ bản thân nàng biết rõ, Lạc Nhi ở hiện đại, hay nữ thứ phụ đã chết đi, và nàng của hiện tại, tất cả đều là một.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Trôn Tránh.

Author: Lục Lạc Nhi

Lạc Nhi thờ dài một tiếng, vỗ nhẹ vào bả vai của Huyền Vũ, muốn hắn buông nàng ra. Trước đây nàng đối mặt với tình cảm của hai người họ, đều đứng ở lập trường người ngoài để nhìn vào. Vì nàng nghĩ người họ thật lòng đối đãi, từ đầu đến cuối chỉ có nữ thứ phụ mà nàng mượn xác hoàn hồn. Trớ trêu thay, bây giờ nàng lại phát hiện, nữ thứ phụ mà nàng hay mắng ngược ngốc kia lại chính là mình.

Cảm giác lúc này... Không thể nói là tốt được, tam quan bỗng chốc thay đổi, nói muốn thích ứng ngay là điều không thể. Bọn họ không hiểu được nàng đang nghĩ gì, chỉ thấy nàng hành xử lạ lùng như vậy cũng không lên tiếng hỏi. Lạc Nhi cũng lười quản bọn họ, sau khi đứng vững thì xoay người đi tìm Lăng Nguyên, trước khi đi còn không quên ném lại một câu: “Muội đi tìm mẫu thân trước, chuyện của ba người chúng ta để sau hãy nói.”

Khi bóng dáng của nàng hoàn toàn biến mất sau từng lớp lầu bạt, Huyền Vũ mới thu ánh mắt lại. Dù rất muốn đuổi theo ở bên cạnh nàng, nhưng hắn biết nàng đang có chuyện cần suy nghĩ. Nhất là thái độ bất đắc dĩ của nàng khi này, hắn càng chắc chắn Lạc Nhi rất muốn ở một mình, nàng có chuyện giấu cả hai người bọn hắn. Trước khi nàng nghĩ thông suốt, hắn không muốn mình lại gây thêm áp lực nào cho nàng, dù là vô tình hay cố ý cũng không. Huyền Vũ đưa mắt nhìn về phía Tần Lục, thấy bộ dạng chật vật của hắn thì lại không thể tiếp tục xuống tay. Huyền Vũ nghiêng răng thâm khinh bi: “Huyền Vũ, người thật vô dụng, hận thù mấy vạn năm lại chẳng bằng mùi quăng nưòi lăm lăm.”

Tình cảm của hắn đối với Tần Lục, vừa yêu vừa hận, hận vì Tần Lục làm tổn thương đến người quan trọng nhất của hắn, yêu vì đệ đệ song sinh quán quýt bên mình thương nhỏ. Tất cả đều rất khác, dù đứng ở vị trí nào cũng không thể làm Huyền Vũ cảm thấy thoải mái hơn. Tần Lục vẫn duy trì tư thế ban nãy, tay ôm lấy lồng ngực đau nhức, khuôn mặt thì cúi gằm không thể nhìn thấy biểu tình của hắn. Bây giờ, hắn thực sự hối hận, hối hận vì năm xưa đã bất chấp gạt bỏ mọi thứ để bước lên con đường trả thù đầy máu tanh kia. Để rồi ngày hôm nay, chính những điều sai lầm trong quá khứ lại khiến hắn cách nàng và Huyền Vũ ngày càng xa. Dù nàng nói tha thứ, nhưng hắn biết Huyền Vũ sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn. Nếu đổi ngược lại là hắn, hắn cũng sẽ không tha cho kẻ đã giết nàng.

Càng nghĩ càng khó chịu, vết thương nơi ngực lại càng đau, Tần Lục bắt giác cau mày lại, cơ thể phàn nhân rất yếu ớt, dù có thần lực chống đỡ nhưng vẫn không thể phát huy hết mười phần uy lực. Bỗng nhiên, có một luồng linh lực mát lạnh đổ vào người hắn, xoa dịu vết thương do phản phệ gây ra. Cộng với tác dụng chữa lành của Cửu Nguyệt Hoàn, vết thương của hắn mới từ từ tốt lên được. Tần Lục ngẩng đầu lên nhìn người bên cạnh, trong con người tràn đầy nghi hoặc, Huyền Vũ khẽ chột dạ, linh lực trong tay tăng thêm hai phần: “Ta còn chưa giầy vỏ người, thì người phải sống cho tốt vào. Ma quân của Ma giới mà yếu ớt đến mức này, người không thấy mặt sao?”

Giọng điệu đầy vẻ châm chọc, nhưng sự châm chọc lại không lên được ánh mắt, Tần Lục vừa ngạc nhiên vừa khó hiểu, cuối cùng phì cười một tiếng: “Huynh cũng không thể buông xuống được.” Huyền Vũ nghe hiểu lời hắn nói, hừ lạnh một tiếng, thu lại pháp lực, xoay lưng rồi đi. Đúng vậy, hắn không buông xuống được, tình huynh đệ vẫn còn ở đó, sự tức giận dù lớn đến đâu cũng không thể khiến hắn quên. Nhưng Huyền Vũ vẫn không muốn thừa nhận, tự thôi miên bản thân mình: “Nếu để mặc hắn bị thương đến chết, Lạc Nhi sẽ đau lòng biết bao, mạng hắn là do nàng cứu, chỉ có nàng mới có quyền quyết định sự sống chết của hắn mà thôi.”

Tần Lục điều chỉnh lại tâm trạng, gọi một tiếng: “Đội đệ với.” Rồi nhanh chóng đuổi theo Huyền Vũ. Hai người vẫn giữ một khoảng cách nhất định,

không ai nói thêm lời nào. Người trước kể sau yên lặng, chỉ nhanh tay hay việc xử lý chuyện còn lại trong quân doanh. Hai người họ cũng muốn nhân cơ hội này, tìm hiểu về phong ấn thần mình bên trong cấm địa. Rốt cuộc là thứ gì, mà có uy lực mạnh như thế, đã thương tâm trí Lạc Nhi, khiến phong ấn ký ức của Huyền Vũ vỡ vụn, còn phản phệ thần lực của Tần Lục. Mọi việc diễn ra nhìn thì đơn giản, nhưng lại có nhiều khúc mắc khiến bọn họ khó hiểu.

Cửu Nguyệt Hoàn trong tay Lạc Nhi dịu dàng vang lên âm sắc, là hoa đăng trên sông nước, là rượu ngon vừa mới đào lên, là giai nhân mỹ hoặc nâng lời chúc tụng. Chúc người tuổi mới thêm vui, chúc người năm nay lại hơn năm trước, chúc người sống thọ vô biên. Bên cạnh giai nhân có một nam nhân tuấn tú, vừa uống rượu vừa trêu chọc mỹ nhân xinh hơn hoa.

Lạc Nhi biết Lăng Nguyên nhất định sẽ nghe thấy, hơn nữa còn rất quen thuộc, khi điệu nhạc vừa ngân lên, trái tim của Lăng Nguyên khẽ đập chệch nhịp. Vết thương trên người cũng nhanh chóng liền lại, đến khi Lạc Nhi ngưng điệu nhạc, thì cả Lăng Nguyên và Lăng thành chủ đều đã tỉnh lại, ngơ ngác nhìn nóc lều trên đầu. Phải mất một lúc để Lạc Nhi khiến họ hiểu được tình hình hiện tại, thuận tiện dò hỏi lý do kết giới bao quanh cấm địa bị vỡ.

Lăng Nguyên và Lăng thành chủ được người đỡ ngồi dậy, khó nhọc ho vài tiếng, “Vốn dĩ ta còn muốn đến tìm phụ thân thông báo về việc đã đưa tiểu thư nhập thành an toàn. Lại không ngờ được trong đám tặc nhân vượt ngục trước kia, còn cả kẻ cả gan dám quay lại thành Tây An. Sau đó xách động đám cường giả đến đây tham gia chiến trường mưu phản, ý đồ xông vào cấm địa trước thời hạn chiến trường mở ra. Phong ấn bên trong cấm địa không phải muốn mở là mở, bọn chúng không biết tự lượng sức mình thì thôi, chết cũng đáng. Chẳng qua làm tổn thương kết giới còn không thể vá lại, khiến phong ấn bên trong rung động mãnh liệt, kích thích lũ mãnh thú phát điên.

Muội cũng biết môi trường bên trong cấm địa rất khác với bên ngoài, lũ thú kia chỉ có thể bình thường khi ở trong đó. Một khi tiếp xúc với không gian bên ngoài ắt sẽ phát điên mà cuồng sát người vô tội, ta và phụ thân muốn vá lại kết giới. Nhưng thời gian không đủ, còn bị gian tế đâm trọng thương, khiến tình hình hỗn loạn. Đám cường giả kia cũng rất biết cách trêu tức người khác, truyền tống điểm trong bán kính cách thành Tây An năm trăm dặm đều bị chúng phá hỏng. Đám huy động trận pháp phong tỏa lớn như thế, chính là sợ chúng ta phát hiện ra sẽ ngăn cản chúng tiến vào cấm địa. Thật không ngờ, kết giới vừa bị hỏng, chúng đã bị đám mãnh thú cắn nuốt lấy. Nếu không phải trước khi bất tỉnh, phụ thân ta còn đủ sáng suốt giao cho Lộng Ngọc ngọc tống phù. Để hấn trở về mời các muội đến đây, thì không biết thành Tây An và toàn bộ lục địa này sẽ bị đám thú kia giày xéo đến mức nào.”

Lăng Nguyên nói một hơi không kịp ngừng nghỉ, bộ dạng mười phần khỏe mạnh, nào có giống người vừa bị trọng thương. Lạc Nhi mỉm cười với hắn, tinh thần như thể nàng cũng không cần phải lo nữa rồi, sau đó mới đưa mắt nhìn Lăng thành chủ: “Bá phụ, người đã quá sơ suất rồi.” Lăng thành chủ gật đầu với nàng, quả thật ông đã quá vô ý, cứ ý vào thần lực thần mình để lại bên trong cấm địa mà nói lòng can phòng. Không ngờ còn suýt gây ra họa diệt vong cho đại lục, nếu không phải ông biết năng lực thật sự của Lạc Nhi. E rằng dù có chết mười cái mạng, Lăng thành chủ cũng không thể bồi tội với những người dân sẽ chết. “Là lỗi của bá phụ.” Nghe được câu nhận sai của ông, nàng thoáng an lòng, Tây An chiếm vị trí trọng yếu canh giữ cấm địa yêu thú, nếu một ngày không may bị công phá, họa này không nhỏ đâu. Đến lúc đó, không chỉ một trăm ba mươi hai binh sĩ chết như hôm nay, mà là ngàn vạn sinh linh khắp đại lục.

“Mẫu phi của con có khỏe không?” Sau khi bình ổn tâm trạng, Lăng thành chủ mới có thời gian hỏi đến chuyện khác. Lạc Nhi trừng mắt nhìn ông, là lúc nào rồi còn có tâm trạng hỏi nàng về mẫu phi, Lăng thành chủ chột dạ, cười hề hề hai tiếng: “Tiểu Lạc Nhi, đừng giận bá phụ nữa. Ta hứa với con sẽ không để chuyện này xảy ra lần thứ hai.” Lăng Nguyên ở cạnh xấu hổ vì bộ dạng của phụ thân, cũng tức giận trừng mắt với ông: “Còn có lần thứ hai sao?” Lăng thành chủ vội xoa tay: “Không, không, tuyệt đối không có lần sau, Lăng Nhi đừng giận, đừng giận.”

Ồn ào một lát thì có tướng sĩ bên ngoài xin vào bái kiến, Lăng thành chủ khôi phục bộ dáng lạnh lùng ngày thường. Hạ lệnh cho triệu kiến, sau đó sắp xếp an bày lại mọi thứ rồi mới ngắc nhiên hỏi nàng: “Tiểu Lạc Nhi, hai tiểu tử đi theo con đến đây có thân phận như thế nào? Đừng nói với bá phụ là Tây Ngôn quốc tính toán quyền kiểm soát thành Tây An đấy nhé!” Lạc Nhi buồn cười lắc đầu, hai người họ có thể ở chung với nhau xử lý mọi chuyện như vậy thật hiếm thấy. Lăng thành chủ làm sao biết được, hai người đã thay ông thu xếp ổn thỏa lại là Chiến thần và Ma quân tương lai của Thiên giới kia chứ? Còn là kỳ phùng địch thủ, không ai chịu nhường ai, thì chút việc bố trí này có là gì với họ.

Lăng Nguyên và Lạc Nhi bước ra khỏi lều, đưa mắt nhìn quang cảnh bên ngoài: “Muội sợ không?” Dù đã đã được thu dọn sạch sẽ, nhưng Lăng Nguyên biết khi nàng đến đây tình cảnh nhất định rất ghê tởm. Lạc Nhi rung mình một chút, thật lòng nói: “Đây là lần thứ hai ta nhìn thấy cảnh như vậy.” Lăng Nguyên giật mình, vậy ra lần đầu tiên chính là do hắn, lần thứ hai cũng là do hắn. “Cũng nên trưởng thành thôi. Muội sống ở hoàng cung từ nhỏ, dù không thấy chắc cũng đã nghe thấy. Chẳng qua nhìn thấy tận mắt không phải sẽ có cảm giác thực tế hơn sao?” Lạc Nhi cau mày, lời này là có ý gì, không phải là đang bảo nàng hãy làm quen với việc giết người đấy chứ? Mẫu thân à, người thật đáng sợ!!! Bất giác, Lạc Nhi nhích ra xa khỏi Lăng Nguyên, sư cô An Đình và sư thúc An Dương đã từng nói, mẫu thân là đại ma đầu lớn nhất ở An Nhiên Âm đây, thích nhất là nhuộm đỏ y phục, suốt ngày chỉ mặc độc nhất huyết y.

Lăng Nguyên không chú ý đến biểu hiện của nàng, chỉ trầm giọng hỏi một câu: “Khúc nhạc vừa rồi muội đàn, tên là gì?” Lạc Nhi nhìn Lăng Nguyên, nhận ra rồi sao, nhanh thật đấy: “Trường thọ nguyên niên.” Là khúc nhạc sư phụ từng dạy nàng, khi ấy nàng vừa tìm ra được thân phận thật sự của mình. Không nói hai lời, sư phụ đã truyền cho nàng khúc “Trường thọ nguyên niên” này. Đại ý ra sao nàng cũng hiểu được một phần, sư cô nói từ ngày sư phụ bái Đại sư huynh của mẫu thân làm thầy. Thì năm nào sinh thần của sư phụ, người cũng đều ở lại An Nhiên Âm, lúc ấy sư phụ nàng và Lão thiên quân đang chiến tranh lạnh, nên người càng không có ý định về nhà. Khi đó mẫu thân nhìn thấy người như vậy, không đành lòng nên tự tay bày biện, cắt rượu đánh đàn chúc mừng sinh nhật người. Khúc nhạc ban này cũng là do mẫu thân soạn, chỉ muốn làm sư phụ vui.

“Có thể dạy cho ta được không?” Lăng Nguyên nhìn về phía nàng, bắt gặp ánh mắt của hắn, nàng khẽ rung động, đúng là có phản ứng rồi. Không do dự mà gật đầu: “Có gì khó đâu.” Lúc này hắn mới cười với nàng một cái, trong đôi mắt kia còn thoáng hiện lên vẻ hài lòng, đúng là rất dễ dỗ. “Chuyện này, huynh muốn xử lý như thế nào?” Lạc Nhi vui vẻ hỏi, mẫu thân có phản ứng với khúc nhạc là dấu hiệu tốt. Cứ tiếp tục thế này, không biết mẫu thân có nhớ ra hết hay không nữa. Lăng Nguyên thu lại ý cười noi đầy mắt, bỗng chốc một màn sương phủ kín tâm can: “Giết.” Một lời không hợp là giết, Lạc Nhi âm thầm đỏ mặt hơi lạnh, mẫu thân người không cần phải giết chóc suốt ngày đâu, nữ nhi sợ máu!!!

P/s: Các nàng chịu cmt là ta vui lắm rồi, cảm ơn các nàng lại cho ta động lực để viết. Thời gian tới sẽ chăm chỉ đăng bài hơn, và cũng phải trên chốc các nàng vụ nam chính nữa. A HAAAA.

Chương 45: Nợ Duyên.

Author: Lục Lạc Nhi

Khi nàng gặp lại đám người Huyền Vũ thì trời đã tối, tình hình doanh trại và cảnh địa đều được an bày chu toàn. Lục Nhi khó khăn lắm mới có thể dỗ Lăng Nguyên đi ngủ, khúc nhạc “Trường thọ nguyên niên” này không biết Lăng Nguyên đã luyện trong bao lâu. Chỉ biết nếu nàng không ngăn lại, rất có thể sẽ phải bồi hấn đến sáng mới thôi.

Lục Nhi mệt mỏi vạn người, xương cốt kêu răng rắc khiến nàng đau đến từng mắt. Không biết là do cơ thể phạm nhân hay tính cách của mẫu thân có phần kỳ quái, mà nàng cảm thấy việc đối phó với Lăng Nguyên còn mệt hơn là đối diện với cục diện rối rắm bây giờ. Nhưng suy nghĩ cả một ngày, cũng đã đến lúc nói chuyện cho rõ ràng, nghĩ thế bước chân nàng tự động đi về phía lầu của Huyền Vũ.

Bọn họ biết nàng sẽ đến, thức ăn ngon đã được dọn, trà mới đã được pha, than sưởi ấm đã được đốt. Lục Nhi vén rèm bước vào, nhìn thấy mọi thứ được chuẩn bị thì thích thú lên tiếng: “Nhiều thứ như vậy, là muốn tâm sự hết đêm sao?”

Huyền Vũ ngồi đối diện Tần Lục, ánh mắt đưa về phía nàng: “Mệt mỏi cả ngày rồi, ngồi xuống ăn chút gì đi đã. Muội nói đúng, thời gian một đêm còn rất dài.” Lục Nhi ngẹn lời, nàng cũng không có nhiều chuyện để nói cả đêm đâu, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống cầm bát đưa lên. Huyền Vũ ở ngay bên cạnh, liên tục gấp thức ăn vào bát của nàng, Lục Nhi trừng mắt nhìn hấn. Nhưng khi thấy thái độ “Ai cản sẽ giết.” của Huyền Vũ thì nàng lại im bật, có những lúc Huyền Vũ còn đáng sợ hơn cổ máy báo thù Tần Lục nhiều.

Đến khi thức ăn chồng thành một ngọn núi nhỏ thì đến cả Tần Lục cũng không nhin được: “Này, huynh...” Lời còn chưa kịp nói hết đã bị ánh mắt lạnh lẽo của Huyền Vũ quét đến. Tần Lục bị ghét bỏ, tui thân nhìn nàng, Lục Nhi thờ dài một tiếng, sao sự tình lại đổi trắng thay đen như thế. Trước đây thì sống chết bám lấy nàng không buông, bây giờ lại chuyển đối tượng sang Huyền Vũ. Hình như Tần Lục rất thích trò đuổi bắt này, diễn vai đáng thương càng lúc càng thành thạo.

“Được rồi, không ăn nữa, chúng ta uống trà nói chuyện.” Lục Nhi thu hết dừng khí, phát tay đặt đĩa lên bàn, nhắc ấm trà rót một chén. Huyền Vũ và Tần Lục nghe nàng nói, động tác đang ăn cũng dừng lại, dứt khoát bỏ luôn bát com đang ăn dở. Lục Nhi lướt mắt nhìn qua, được lắm không để nàng ăn ỏn ăn com thì tất cả cùng nhin đói, thế mới công bằng được.

“Muội nói trước hay chúng ta nói trước?” Huyền Vũ bình thần hỏi, nhưng đáy lòng của hấn không bình ổn được như ngoài mặt. Bên trong sóng ngầm liên tiếp nổi dậy, hết lớp này đến lớp khác không có cách nào dần xuống được. “Haizz! Muội nói trước vậy. Các huynh có biết lý do vì sao chúng ta đều sống lại hay không?” Lục Nhi thấy tình hình như thế, đành hỏi phóng lao theo lao, xung phong nói trước. Tần Lục nghe nàng hỏi thì nghi hoặc: “Chẳng lẽ không phải vì máu tim của muội sao?”

Nàng nhìn sang Huyền Vũ, hấn không đáp lại cái nhìn của nàng, có chút trốn tránh: “Máu tim hóa phượng hoàng có thể hồi sinh tất cả, nhưng không phải cứ muốn hồi sinh là được. Nếu không mẫu thân muội và công chúa Hàn Y đã không phải chết. Máu tim của muội chỉ là một trong ba điều kiện để hồi sinh mà thôi.”

Tần Lục gật đầu với nàng, trước đây hấn cũng đã từng suy nghĩ, máu phượng hoàng có thể hồi sinh, vậy tại sao mẫu thân hấn lại không sử dụng năng lực ấy. Nếu Lục Nhi có thể sống lại, vì sao mẫu thân hấn không thể? Nhưng cho dù có suy nghĩ nát óc hấn vẫn không thể tìm ra câu trả lời, nay Lục Nhi nói thế hấn càng khẳng định suy đoán mơ hồ kia của mình có chỗ đúng. Việc nghịch thiên hồi mệnh vốn không phải chính đạo, nào có lý lại dễ dàng đến thế, nếu không tộc hóa phượng hoàng đã sớm nắm giữ vạn vật không chế cả thiên đạo rồi.

“Ba điều kiện ấy chính là, máu tim của ba con phượng hoàng lửa, Mộc trần châu và cuối cùng là thuật Hoán Sinh. Ba điều kiện trên một cái cũng không thể thiếu. Cũng vì vậy mà Tử Thiên điên cuồng truy sát công chúa Hàn Y và dồn muội đến chỗ chết như kiếp trước. Uyên Chi, Hàn Y và muội, cộng lại vừa vặn đủ ba con phượng hoàng. Mộc trần châu là loài cây không tên ở Nguyệt cung, đồng thời là nguyên liệu đã làm thành pháp khí của Uyên Chi và Cửu Nguyệt Hoàn của muội. Pháp khí của Uyên Chi sau này lại nằm trong tay Tần Lục, việc huynh đâm muội một kiếm có lẽ cũng do sự sắp xếp của Tử Thiên, chắc chắn bên trên thân kiếm có bôi máu của Uyên Chi và Hàn Y.

Điều kiện cuối cùng, cũng là thứ Tử Thiên không biết, hấn càng không biết rằng nó có tồn tại. Chính là thuật Hoán Sinh của Tứ phương thần, lúc đó người biết được thuật này e là chỉ có Ti mệnh nguyên quân và Huyền Vũ. Sau khi muội chết là huynh đã thi triển thuật Hoán Sinh lên cơ thể muội. Vì khi thuật Hoán Sinh được huy động, hợp với hai thứ trên làm vật dẫn mới có thể đảo thiên dời địa xoay ngược thời gian. Cái giá phải trả cho thuật Hoán Sinh giống như tên gọi, một mạng đổi một mạng.”

Lời của nàng vừa dứt, cả Huyền Vũ và Tần Lục đều chấn động, những điều họ biết chỉ có một nửa sự thật. Cục diện của ngày hôm nay đều có phần của cả ba người họ, nhưng điều Huyền Vũ thắc mắc đó là tại sao nàng lại biết được. Thuật Hoán Sinh chính là một trong các cấm thuật của An gia, ngoại trừ hấn và mẫu phi thì trên đời này không còn ai biết được. Nàng dùng ánh mắt bi thương nhìn Huyền Vũ, là nàng đã nợ hấn quá nhiều, đến cả thuật Hoán Sinh dùng mệnh đổi mệnh hấn cũng làm. Khi nàng chết, hấn có bao nhiêu tuyệt vọng đến mức không tiếc thứ gì để làm nàng sống lại.

“Xin lỗi, là muối không tốt, kiếp trước không nên ngây ngốc đến thế, mọi chuyện đều để huynh phải lo lắng.” Lạc Nhi cúi thấp đầu, nàng không muốn nhìn thấy nước mắt của nàng sắp rơi. Huyền Vũ vỗ nhẹ đầu Lạc Nhi, nàng không cần phải như thế, là hán tự nguyện, dù đổi cả mạng thì đã sao, chỉ cần nàng còn sống, vậy là đủ lắm rồi. Tần Lạc không biết tâm trạng của mình có ý gì ra sao, hán chỉ biết bây giờ mình rất muốn rời khỏi đây. Tránh xa khỏi nàng, khỏi Huyền Vũ, tình cảm của hán không thể so với Huyền Vũ được, một chút cũng không thể. Hán vì ích kỷ mà giữ nàng bên cạnh, còn Huyền Vũ là vì nàng mới buông nàng tự do. Hán đứng lên lặng lẽ rời đi, lúc đầu còn đi bộ, lát sau đã thành chạy, hán không thể ở lại đây thêm một khắc nào nữa.

“Làm sao muối biết được ta đã dùng thuật Hoán Sinh?” Huyền Vũ biết Tần Lạc sẽ rời đi, nhưng hán không có thời gian quản nhiều chuyện như vậy, đối với hán Lạc Nhi vẫn quan trọng hơn. Lạc Nhi ngẩng đầu lên, hơi run rẩy: “Lúc hồn rời khỏi tiên thể, muối vẫn không thể rời đi được, một phần vì trong tiên thể còn có phong ấn và linh hồn của mẫu thân. Một phần chủ thuật hồi sinh đã hoàn thiện một nửa, chỉ còn thiếu bước Hoán Sinh cuối cùng. Khi ấy muối ở bên cạnh, nhìn thấy huynh ôm lấy muối... Còn thấy huynh tự sát hiến tế thuật Hoán Sinh. Sau đó muối bị một lực vô hình kéo đi rơi vào luân hồi quên mất ký ức khi còn là linh hồn đó.”

Nói đến đây thì nàng không còn kiềm được nữa, từng giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt, khóe mi run run không dám nhìn thẳng vào Huyền Vũ. Hán vươn tay ra ôm lấy nàng, nếu lúc đó hán biết nàng vẫn còn ở đó nhất định sẽ không để nàng thấy cảnh đau lòng này. “Là phong ấn trong cấm địa đã đánh thức muối sao?” Nàng khó nhọc gạt đầu, Huyền Vũ dịu dàng thổi đi những giọt nước mắt của Lạc Nhi.

Hán có thể tưởng tượng ra được, nàng đã bắt lực thể nào, nhìn hán tự tay kết liễu mạng sống trước mặt mình. Cũng giống như hán khi nhìn thấy nàng bắt động trong vòng tay của Tần Lạc. Đau đớn như trái tim vỡ vụn, cả thế giới chỉ còn lại hình bóng của người kia, không còn gì nữa cả. “Không phải bây giờ ta vẫn còn sống sao?” Huyền Vũ vừa dỗ dành, vừa trấn an nàng, dù nàng đau lòng một chút hán cũng không đành.

“Kiếp trước muối không có đủ hồn phách mới ngốc nghếch dễ bị lừa gạt, cũng vì mẫu thân bị thương nặng không bảo toàn được hồn phách của muối. Ba phần theo nguyên thân rơi vào Bát Nhã sinh ra muối ở kiếp trước, còn bảy phần thì lưu lạc đến một trong ba nghìn phạm giới đầu thai làm người. Kiếp này nhờ thuật Hoán Sinh đã hoàn thiện, kéo cả ba hồn bảy phách cùng trở về, muối mới có thể sống lại lần nữa.” Lạc Nhi vui đầu vào vai Huyền Vũ, nức nở kể lại. Chính nàng cũng không ngờ mọi chuyện lại lý kỳ như vậy, nếu kiếp trước nàng đủ ba hồn bảy phách, liệu Huyền Vũ có chết hay không? Hán yêu nàng như vậy, không bảo vệ được hán còn bắt hán vì nàng trả giá rất nhiều, đều là lỗi của nàng.

Lúc này, Tần Lạc đã chạy rất xa, đến khi hán không thở nổi mới dừng lại, nằm ngửa trên cỏ. Hán thở hồng hộc, đôi mắt nhắm nghiền, gió mát thổi qua cũng không thể làm hán dễ chịu hơn. Hán mỉm cười tự giễu, nếu là hán của trước đây sẽ không do dự mà giết chết Huyền Vũ, bằng mọi giá đoạt lại nàng. Nhưng hán của hiện tại lại có quá nhiều ràng buộc, quá nhiều cái không thể. Chẳng có cách tranh đoạt với người hán từng coi là kẻ thù không đội trời chung kia. Giữa hán và nàng có thật sự tồn tại cái gọi là tình yêu hay không? Bên cạnh nàng có một người tình hoàn hảo, người đó vì nàng không tiếc hy sinh bất cứ thứ gì, cả đời này hán cũng không sợ nàng gặp tổn thương.

Ngẫm lại thì từ khi hán xuất hiện bên cạnh nàng, điều gì cũng không thể mang đến cho nàng, chỉ có nỗi đau và nước mắt mà thôi. Nếu hán không tồn tại, không đến gần nàng, kiếp trước nàng sẽ vẫn vui vẻ như vậy, còn sống rất lâu, rất lâu về sau. Nhưng mọi thứ đều là nếu, hán vẫn tồn tại, vẫn vì báo thù mà lợi dụng nàng. Để rồi cuối cùng hán lại không nhớ, không nhớ làm tổn thương đến con cò hán bồi dưỡng bao năm nay. Những gì nàng cần hán chưa từng cho nàng, những điều nàng muốn hán cũng không hề để tâm. Tần Lạc đã đồng ý với nàng: “Bình an hết kiếp, an ổn một đời, nhất định ta sẽ để muối được sống như vậy.”

Hán mở mắt ra, trong con ngươi đen láy thanh tịnh đến không ngờ, hán thở dài đau đớn, đúng vậy hán đã đồng ý với nàng. “Bình an hết kiếp, an ổn một đời, Lạc Nhi, muối thắng rồi.” Dù chấp nhận hiện thực, nhưng không hiểu sao hán lại không kiềm được đau lòng, Tần Lạc lại nhắm mắt, đưa tay lên trái tim của mình, giống như muốn ngăn cản nỗi đau dâng trào. Là nợ không phải duyên, là duyên nhưng không phận, là chấp niệm quá sâu của hán, không có cách nào tháo gỡ được.

Còn nhớ năm ấy thiếu nữ áo hồng đi lạc trong rừng mai đỏ thắm, sự hốt hoảng của nàng khiến hán dễ dàng. Hán nhớ trên Thiên giới không có sự cho phép của Thiên đế thì không ai được đặt chân vào rừng mai ở Mai Hoa cung. Bản thân hán là tự mình lên vào, còn thiếu nữ kia thì từ đâu mà đến, chẳng lẽ cũng giống hán ư? Tần Lạc cau mày, hán chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh, đám người ngoài kia quá ồn ào làm phiền đến hán. Trốn đến tận đây cũng không thể yên tĩnh, hán lật người ngồi dậy định bụng rời đi. Nhưng không ngờ thiếu nữ áo hồng lại phát hiện ra hán, “Người ở kia, chờ một chút, chờ một chút.” Nàng vội vã chạy đến, có lẽ gì gấp gáp mà nha đầu kia vấp phải vạt váy dưới chân ngã luôn vào người hán. Hán sống trên đời năm vạn năm, cũng chưa từng gặp kẻ nào lỗ mãng như vậy, khiến hán không kịp trở tay.

Tần Lạc thật sự có ý muốn giết người, nhưng lại nghe được giọng nói mềm mại bên tai: “Tỷ tỷ, tỷ thật xinh đẹp.” Lúc này hán mới nhìn kỹ tiểu nha đầu trước mặt, vừa nhìn đã khiến hán sững sờ. Đôi mắt của nàng rất đẹp, trong suốt đen láy phản chiếu bóng hình của hán, không vương chút tạp niệm, chỉ có duy nhất sự ngưỡng mộ mà thôi. Hán không kiềm được vươn tay ra vuốt ve đôi mắt ấy, hành động tùy hứng của hán khiến nàng đỏ bừng mặt, rụt rè thu người lại: “Tỷ tỷ, ...”

“Suyt, người không có phận sự lại tiến vào Mai Hoa cung, không sợ bị Thiên đế xử phạt sao? Còn dám nhúc nhích ta sẽ kêu người đến bắt người giao cho Thiên đế.” Hán ôm chặt lấy nàng, ngón tay mân mê khuôn mặt nàng, nhìn qua nhìn lại nàng cũng lắm chỉ tam ba trăm tuổi, vẫn là hài tử dễ lừa gạt. Bị dọa sợ, nàng càng không dám cử động, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Run rẩy nhìn hán, để mặc cho hán tùy tiện trêu chọc, đầu ngón tay lướt qua rèm mi dày, khiến nàng chớp mắt một cái. Hàng mi vuốt khê qua ngón tay khiến tâm can hán ngứa ngáy, nhin không được liền hỏi: “Người tên là gì? Người ở cung nào, sao lại to gan như vậy?”

“Muội... Muội là Lạc Nhi, muội ở Mai Lạc cung.” Nàng ngập ngừng nói, ba chữ Lạc Nhi làm hán bừng tỉnh, hóa ra đây chính là tiểu đệ tử của Thượng thần Mẫn Nguyên, tiểu sư muội của Hàn Nguyệt. Cảm giác thích thú muốn trêu đùa nàng lập tức tan đi, nếu có thể tiếp cận sư muội của Hàn Nguyệt thì kế hoạch của hán sẽ nhẹ đi vài phần. Nhưng hán chưa kịp suy nghĩ nhiều thì nàng đã lên tiếng: “Tỷ tỷ, hương mai trên người tỷ thật thơm.” Thơm sao? Lời nói của nàng làm hán ngây ngốc, ngưng trệ vài giây.

Là mùi hoa mai trên người hần sao? Tiểu nha đầu này nghĩ thấy được à? Hương hoa mai mị hoặc, là bản tính trời sinh đã có, nhưng lại không có ai nhận ra chỉ có nàng nghĩ thấy. Hồ ly đã mị hoặc, nhưng mùi hương bản thể chỉ có mình nó biết, vì đó chính là nhược điểm chí mạng của hồ ly. Tương truyền kẻ nào nghĩ được mùi hương thật sự của nó, sẽ không sợ bị hồ ly mê hoặc. Nhưng kẻ thật sự bị mê hoặc lại không phải Lạc Nhi, hồ ly cả đời chỉ một mùi hương bản thể, giống như cả đời chỉ có được một kẻ nghĩ thấy chân hương.

Nàng tìm thấy hần giữa muôn vàn hoa nở, hần lại tìm thấy nàng giữa máu tanh hận thù. Từ đầu gặp gỡ vốn đã là nghiệt duyên không nên nói, vậy mà sợi tơ hồng vẫn rối rắm, đan cài lồng xoắn dệt nên duyên.

P/s: Ai là duyên ai là nợ, hồi sau sẽ hạ hồi phân giải. Hãy để lại cmt cho ta biết suy nghĩ của các nàng nhé, yêu thương nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thử Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Không Thể Lựa Chọn

Author: Lạc Lạc Nhi

Lăng Nguyên nói là làm, đối với những kẻ sống sót sau cuộc mưu phản thành Tây An, hần đều không bỏ qua. Không chỉ bọn chúng bị xử tử, mà ngay cả gia tộc và quốc gia đứng sau lưng chúng cũng bị ảnh hưởng. Lăng thành chủ chỉ có một nhi tử là Lăng Nguyên, ông lại là người bao che khuyết điểm, một lời không hợp liền dẫn quân tiến đánh. Phía sau Lăng Nguyên còn có Lạc Nhi hỗ trợ, có được sự giúp đỡ của nàng khác nào nói Đại đế quốc Tây Ngôn đứng về phía hần.

Lăng Nguyên như hổ mọc thêm cánh, khí thế không gì cản nổi, xua quân tấn công hàng loạt thành trì, nhuộm đỏ chiến bào. Năng lực của thành Tây An vẫn luôn cường đại, nếu không sao có thể một mình độc chiếm vị trí bảo vệ cấm địa nhiều năm như vậy. Con cháu Lăng gia hoàn toàn không phải hạng tầm thường, thành Tây An lại là thiên hạ của Lăng gia. Không có được năng lực này, thành Tây An mỗi năm cũng không dám mở cửa đón tiếp cường giả khắp nơi trên lục địa.

Thành Tây An mở cửa chào đón cường giả tứ phương, nhưng kẻ đã bước qua cổng thành thì sẽ phải chịu sự giám sát của thành. Quy tắc trong thành không nhiều cũng không ít, tiên quyết chỉ có một, Lăng gia ở Tây An chính là trời. Cứ mỗi năm năm, cấm địa lại mở ra một lần, bên trong cấm địa là một thế giới hoàn toàn khác. Cấm địa là nơi thế sự khó lường, có mãnh thú kỳ lạ, có thảo dược quý hiếm, có bí tịch tu luyện, có thần khí xuất hiện bất ngờ, có kỳ ngộ trăm năm hiếm thấy, ... Chỉ những điều này thôi đã khiến cường giả khắp đại lục đổ con mắt ngóng chờ thời hạn năm năm.

Quốc gia muốn tồn tại, phải có thực lực mạnh, thực lực chính là cường giả, năng lực càng cao, danh vọng lại càng lớn. Muốn đạt được năng lực cường đại, chỉ có thể dốc lòng tu luyện, hoặc dựa vào vận may tiến vào cấm địa tìm được thứ gì đó hữu ích. Cái bánh cấm địa thơm ngon là thế, bảo vật trên tay ai cũng muốn tranh giành, nhưng lại không bên nào muốn nhường bên nào. Để duy trì thế cục cân bằng cho lục địa, Lăng gia đã xuất hiện, kiến tạo thành Tây An, lập phủ luyện binh bảo vệ. Địa vị mấy trăm năm không thể lay chuyển, là duy ngã độc tôn ở chốn này.

Ai cũng có cơ hội tiến vào, nhưng tuyệt đối không thể có ý đồ độc chiếm, chiến trường lục địa thật sự diễn ra bên trong cấm địa. Nói là sự cạnh tranh giữa các cường giả nhưng thật ra lại là cuộc chiến giữa các quốc gia trên lục địa, để quốc càng mạnh thì cường giả càng có thực lực. Qua một cuộc tranh đoạt trên chiến trường, chỉ cần sự hy sinh của vài người là có thể đổi lấy an toàn của cả một quốc gia. Việc tránh được thương vong như thế, ai lại không muốn, vì thế cuộc chiến năm năm một lần lại càng vô cùng khốc liệt.

Mặc kệ bên trong chém giết thế nào nhưng vẫn tuyệt nhiên không thể động tay bên ngoài cấm địa, trên đất của Tây An. Quy tắc bất thành văn đã truyền lại nhiều đời, nay lại có kẻ không sợ chết vì phạm, nếu Lăng thành chủ không trừng phạt, thì cũng sẽ có cường quốc đẩy binh chinh phạt. Đối với hành động tiến đánh lần này của Lăng Nguyên cũng không hề phản đối chỉ có đồng tình. Tham lam quá nhiều cũng không tốt, nếu biết dành cho mình một đường lui mới là kẻ thông minh.

Tuy hiếu chiến, nhưng Lăng Nguyên cũng là người bụng dạ thâm sâu, hần không đích thân cầm quân đánh trận, mà chỉ đứng sau màn chỉ huy cục diện. Người thực sự thay hần điều binh khiển tướng lại là Lộng Ngọc, sau khi được Tần Lục chữa trị, vết thương trên người hần đã hoàn toàn bình phục. Vừa khỏe lên đã xông pha trận mạc, mỗi lần nhắc đến nhiệt huyết của hần nơi sa trường thì binh sĩ ai cũng phải trầm trồ. Chủ tớ hai người kết hợp hoàn hảo, một chút khó khăn cũng không có, nhanh chóng tiêu diệt kẻ thù trước mặt.

Lý do Lăng Nguyên không thể ra trận dù rất muốn bởi vì nàng vẫn còn ở đây, nàng trong lòng hần nói chính là quận chúa Tây Ngôn quốc, Tuyên Lạc Nhi. Hần cũng từng dò hỏi ý nàng, muốn mang nàng ra chiến trường rèn luyện, để nàng tự tay giết nhiều người một chút. Có hần bên cạnh, Lăng Nguyên tin tưởng hần sẽ không để nàng bị thương, hần muốn nàng không còn sợ hãi khi phải đối diện với cục diện đẫm máu nữa. Nhưng trái ngược với tâm ý của hần, nàng lại không đồng ý, nàng nói thời gian cấm địa mở ra sắp đến, mà mục tiêu của nàng tới Tây An lần này chính là vì tham gia chiến trường trong cấm địa.

Nàng không đi, hần cũng không có cách nào rời khỏi nàng, chỉ có thể đẩy Lộng Ngọc ra làm thế thân, giải quyết cục diện mà hần đã khơi mào. Mỗi ngày hần đều ở cạnh nàng, luyện cầm, múa kiếm, viết chữ, đua ngựa, dần dần Lăng Nguyên bị nàng dưỡng thành thói quen xấu. Nếu một ngày không tìm thấy nàng, hần sẽ rất tức giận, mỗi lần con nóng nảy bộc phát, thì người xung quanh không dám lại gần. Lăng thành chủ đối với tính tình này của hần cũng mất

nhắm mắt mở cho qua, ai bảo hấn là nhi tử của ông kia chứ.

Không chỉ với Lạc Nhi, mà hấn còn trở nên quen thuộc với Huyền Vũ và Tàn Lục, mỗi lần hấn đến tìm nàng, thì nhất định sẽ gặp hai người kia. Lăng Nguyên có chút tức giận, hấn chỉ muốn gặp nàng mà thôi, tại sao hai kẻ đó cứ lờn vòng xung quanh nàng vậy. Nhưng sự tức giận ấy đều bị nàng cuốn bay đi mất, lâu ngày tổ hợp bốn người bọn họ ngày càng trở nên kỳ lạ trong mắt người thường.

Lăng Nguyên vẫn còn nhớ mối thù bị Huyền Vũ khuất phục lần trước, mỗi lần tìm đến không nói hai lời đã trực tiếp rút kiếm lao vào. Huyền Vũ biết thân phận thật của hấn, nhưng cũng không vì thế mà nương tay, sức lực xuất ra không nhẹ, đều là toàn tâm toàn ý đối kháng. Với sự chuyên tâm này của hấn, Lăng Nguyên rất hài lòng, càng đánh càng hăng say, càng đánh càng không phân thắng bại. Khi ấy Lạc Nhi sẽ đánh đàn phụ trợ, thuận tiện trêu chọc Tàn Lục quá yên tĩnh bên cạnh. Tàn Lục cũng không an nhàn mà đấu pháp với nàng, huyền quang từ đàn đánh ra càng mạnh, tốc độ của hấn tránh né càng nhanh.

Bốn người họ đánh rất hăng say, có khi đánh từ sáng sớm đến khi trăng lên vẫn còn chưa kết thúc, nhưng hạ nhân lại không dám ngăn cản, và cũng không có năng lực để ngăn cản. Thành chủ đã dặn dò cẩn thận, nếu thấy bốn người họ xuất kiếm, phải lập tức chạy đi thật nhanh. Nếu không ai biết được trong lúc hưng trí, kiếm kia có hay không ‘trượt tay’ chia về phía họ, huống hồ bọn trẻ kia cũng không nương tay gì, chơi đùa rất hăng say. Lăng thành chủ âm thầm lau mồ hôi lạnh, tổ hợp bốn người năm nay tham gia chiến trường, chính là sự uy hiếp vô cùng to lớn với các cường giả còn lại.

Tuy vì chuyện mưu phản mà đám cường giả đến báo danh tham gia chiến trường đã chết hơn một nửa, nhưng số còn lại vẫn rất đông. Hôm xử tử đám người mưu phản, bọn họ đều có mặt, nhìn thấy máu như uống phải thuốc kích thích, đám cường giả kia ra sức luyện tập. Sau đó không biết vô tình hay cố ý mà nhìn thấy tổ hợp bốn người kia ‘chơi đùa’, bọn họ lại càng phát điên. Ở trong các trận giả đấu sống chết giao thủ với nhau, trải qua mọi khổ luyện, hành hạ bản thân chỉ mong có thể không thẹn với lòng. Họ thăm rí tai nhau, khi vào chiến trường cần cách xa tổ hợp kỳ dị kia một chút, mới giữ được mạng trở về.

Còn bốn ngày nữa cảm địa mở ra, tâm trạng của nàng cũng không khẩn trương cho lắm, mỗi ngày trôi qua đều rất bình thản. Từ sáng đến tối chỉ có chơi đùa, chơi chán thì lại ngủ, không khác gì sâu lười. Hôm trước, nàng từ chỗ thị nữ học được cách thêu hoa trên gấm, không biết do buồn chán hay hứng thú nhất thời. Mấy ngày nay Lạc Nhi đều chăm chỉ tập luyện, lúc đầu còn có chỗ khó coi, nhưng đến giờ đã ra hình ra dạng. Ít nhất hoa mai đã thành hình, Lạc Nhi neho mắt nhìn miếng gấm trước mặt, tốc độ thêu của nàng chậm như thế, bao giờ mới thêu xong. Huyền Vũ và Lăng Nguyên theo thường lệ vẫn đang giao đấu không biết mệt mỏi, chỉ còn Tàn Lục yên tĩnh nằm cạnh nàng.

Trầm đót bên trong lư hương lan nhẹ ra ngoài, phảng phất trong không khí một mùi hương dễ chịu. Tàn Lục nhắm mắt gội đầu lên cánh tay, mảnh gấm nàng thêu phủ trên mặt hấn, sợi gấm cọ vào làn da có chút ngứa ngáy. Có đôi lúc Lạc Nhi sẽ đưa tay khều mảnh gấm sang một bên, nhưng đến khi nàng chú ý, thì nó lại nằm trên mặt Tàn Lục. Nàng thờ nhẹ, mũi kim trong tay vẫn không dừng lại, cần mẫn họa lên mặt gấm hoa mai đỏ rực: “Sẽ khó thờ!” Là nàng đang nhắc hấn, cứ để mảnh gấm phủ lên mặt cũng không tốt. “Hơi thờ của ta cũng rất thơm đó.” Hấn giấu mặt phía dưới, trả lời nàng, không cần nhìn cũng biết nàng chắc chắn sẽ cười.

“Huynh định tắm hương áo gấm sao?” Lạc Nhi mỉm cười, nàng biết hương thơm trên người hấn, dù là ai cũng không thể bì kịp, đến cả vãi vóc tốt nhất Thiên giới cũng không thể có được mùi thơm như vậy. “Là thêu cho Huyền Vũ sao?” Ngón tay của hấn mon trớn trên mặt gấm, từng họa tiết nàng thêu nổi trên thân áo, dù là lần đầu nhưng lại hết sức tỉ mỉ. Từng đường kim mũi chỉ đều có gửi gắm tâm tư, chỗ này sa hạt* điểm tuyết thân mai, chỗ kia nổi đầu* uốn lượn cánh đào. Lạc Nhi nghe thấy hấn hỏi, nụ cười hơi cứng lại, nhưng rất nhanh đã giãn ra: “Lăng Nguyên thích hoa mai.” Áo choàng này nàng thêu cho mẫu thân, nàng thích mai đỏ, Uyển Chi cũng thích hoa mai.

*một trong những thủ thuật của ngành thêu.

Hấn thờ dài một tiếng, bàn tay rời khỏi áo gấm, di chuyển đến cạnh nàng bắt lấy ngọc bội phượng hoàng: “Yêu nhiều đến mức nào? Trong tim có chỗ cho ta không?” Từ bữa tối hôm đó đến nay, cả ba người đều không ai nhắc lại đề tài kiếp trước, có thể là không muốn nhắc đến. Nhưng giữ mãi trong lòng, ai cũng đều có tâm sự, dù ở cạnh nhau cũng không thể hòa hợp như trước. May nhờ có Lăng Nguyên đến, phân tán lực chú ý của ba người, những ngày qua mới có thể bình thản như vậy, Lạc Nhi ngăn người, bàn tay đang thêu cũng dừng lại. Nàng cúi đầu nhìn hấn, mảnh gấm vẫn phủ lên khuôn mặt, không thể nhìn thấy vẻ mặt của Tàn Lục.

Chỉ có thể chú ý đến mảnh ngọc bị hấn cầm trong tay, đầu ngón tay hơi siết nhẹ, nhưng vô cùng cẩn thận. Hấn không muốn là mảnh ngọc hư tổn, cũng như không muốn tổn thương nàng. “Không biết.” Câu trả lời của nàng khiến bàn tay ấy thoáng run rẩy, nàng nói nàng không biết. Tàn Lục buông ngọc bội, kéo mảnh gấm trên mặt xuống, đối diện với nàng, ánh mắt của hấn nhìn nàng như muốn nói, “Nàng đùa ta sao?” Nàng thờ dài đặt khung thêu xuống, cắm mũi kim vào một bên khung, “Huynh đã nghe nói, kiếp trước muội sinh ra chỉ với ba phách chưa?”

Tàn Lục mờ mịt lắc đầu, đêm đó hấn chỉ nghe một nửa câu chuyện, về sau không ai nhắc lại hấn cũng không biết. Lạc Nhi chậm rãi kể lại cho hấn nghe lần nữa, nàng biết Huyền Vũ cố ý để nàng và Tàn Lục một mình, hấn không nói được, đành phải để nàng tự nói với Tàn Lục. “Với Huyền Vũ là tình thân, không thể thay thế, thiếu huynh ấy, sẽ không có Lạc Nhi bây giờ. Với Tàn Y là tỷ muội, thân như ruột thịt, lại như oan gia ngõ hẹp, yêu hận đều không rõ ràng. Hấn chỉ có ba phách, sao có thể không ngây ngô, yêu thương oán ghét cả một kiếp đến chết đều không phân định được.”

“Điều ba phách kia cảm nhận, bây giờ muội cũng cảm nhận được. Nhưng bảy phách còn thiếu đã trở về, hòa trộn với nhau thành bản thể. Có những điều tưởng chừng đúng lại không đúng, có những thứ tưởng rằng sai lại không sai. Lúc nhận ra thì tam quan đã đảo lộn, hỏi muội yêu ai ghét ai, đến cả muội cũng không trả lời được. Nhưng Lạc Nhi không ghét Tàn Y, cũng không hề hận huynh, cả sợ cũng không còn nữa rồi.” Lạc Nhi nhìn sâu vào đôi mắt hấn, nói ra những lời trong lòng mình.

Đêm đó, trước tình cảm sâu đậm của Huyền Vũ nàng cũng đã nhẹ nhàng khước từ. Dù người trước mặt nàng khi ấy chính là lang quân như ý, vạn người cầu mong. Nhưng sâu trong trái tim nàng, lại có một góc khuất hấn không thể chạm tới. Chính nàng cũng không hiểu vì sao lại từ chối Huyền Vũ, nhưng nàng biết dù có quay lại nàng vẫn sẽ khước từ. Nay Tàn Lục hỏi nàng, trong tim nàng có chỗ nào dành cho hấn không? Thì nàng lại đáp có, trong tim nàng luôn luôn có chỗ cho Tàn Y, đoá hoa mai rực rỡ ngày nào.

“Kiếp trước kiếp này, ta vẫn luôn là người chậm một bước, Huyền Vũ xứng đáng có được tình yêu của nàng. Lạc Nhi, ta buông tay nàng, nàng nhất định phải hạnh phúc.” Tần Lục đứng dậy, hất tháo mảnh ngọc trên cổ xuống đặt vào tay nàng. Hai mảnh vốn là một đôi, long phượng bao quanh, cảm sát hài hòa. Huyền Vũ là rồng, nàng là phượng, trời sinh chính là dành cho nhau, còn hắn là hồ ly, trăm nghìn lươn lẹo, không hợp để ở chung với phượng hoàng. Hắn vươn tay vuốt ve hạt chu sa trên trán của nàng, khẽ thì thầm: “Nàng nhất định phải hạnh phúc.”

Hành động của hắn làm nàng ngẩn người, đến khi định thần lại thì hắn đã đi mất, chỉ còn lưu lại hơi ấm trên trán nàng. Lạc Nhi đưa tay sờ trán, bỗng nhiên một cảm giác đau lòng chợt ủa đến với nàng, không ngờ nhìn hắn tổn thương, không ngờ thấy hắn đau khổ. Nàng thu tay về đặt lên trái tim mình, nơi này đang thổn thức là vì Tần Lục sao?

Nàng nhủ mảy, trái tim lại co thắt một trận, nỗi đau âm ỉ này không phải của nàng, là của Tần Lục. Phong ấn trong cấm địa đánh thức nàng, cũng đánh thức cả mối liên kết giữa ba người bọn họ bên trong nàng. Đôi lúc nếu cảm xúc của đôi phương quá mãnh liệt, nàng sẽ cảm nhận được hắn đang nghĩ thế nào trong lòng. Lúc này, là Tần Lục đang đau lòng, Lạc Nhi đưa mắt nhìn ra ngoài, con người đó luôn khiến nàng khó xử, không biết phải đối diện với hắn ra sao cho phải.

Nàng thở dài một tiếng, nhìn xuống mảnh ngọc hình rồng, chất ngọc trong suốt ánh lên lấp lánh trên tay nàng. Lạc Nhi tháo ngọc bội bên hông, đưa cả hai mảnh lên cao rồi ghép lại, vừa khéo lại tròn một đôi. Long phượng đan cài, cùng nhau phi thẳng. Kiếp trước cũng vậy, kiếp này cũng vậy, vật này Huyền Vũ luôn tặng cho nàng đầu tiên, vật cũng giống chủ, luôn có mặt bên nàng. Kiếp trước ngày nàng sinh ra từ Bát Nhã, mang theo ba phách ngạ ngô mà sống, hắn theo Tăng trưởng Thiên vương đến Trường Nguyên cung bái kiến sư phụ, cũng là lần đầu hắn gặp nàng. Lúc đó, trên người hắn chỉ mang theo đôi ngọc bội này, vừa nhìn thấy nàng không nói hai lời đã cầm lên làm lễ vật ra mắt, đeo cho nàng một cái, giữ lại một cái.

Ba trăm năm trước khi Tần Lục, một tay hắn chăm sóc nàng lớn lên, có sư phụ che chở, có Huyền Vũ bao bọc, ba trăm năm đó dù nàng không luyện được thuật gì ra hồn, vẫn cứ ngang nhiên lặn lội trên Thiên cung. Bấy giờ ngấm lại, lúc trước cũng thật mất mặt, cái gì cũng không thể làm, vô dụng biết bao nhiêu. Lạc Nhi ưu tư tách đôi miếng ngọc, lại đeo mảnh ngọc phượng hoàng lên thắt lưng, còn mảnh kia thì lau chùi cẩn thận, đặt lên bàn trà trước mặt. Vật này cũng nên hoàn cố chủ rồi, không phải thứ mà người khác có thể đeo lưng tung.

Lạc Nhi cảm khung thù lên, miết tay trên bông hoa còn đang thêu dở: “Huyền Vũ, Tần Y, rốt cuộc ta phải làm thế nào bây giờ?” Ngón tay run lên nhẹ, mũi kim tiếp tục đan cài trên gấm hoa.

P/s: Chấn lựa chọn np quá, nhìn qua nhìn lại ta thật sự không chọn được, cả dàn ý truyện đã xong chỉ còn nam chính là chưa chọn được. Dù ai là nam chính thì cốt truyện vẫn không có gì thay đổi, chỉ khác là người đi đến cuối đời với Lạc Nhi là ai mà thôi. AAAAAA chắc đau đầu chết quá. Thank các người đẹp đã ủng hộ, ta sẽ tiếp tục cố gắng nha.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thủ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Gấm Rách (1)

Author: Lục Lạc Nhi

Lăng Nguyên choàng áo qua vai, đi đến trước mặt nàng, sống lưng thẳng thấp, dáng vẻ nghiêm nghị, nhưng trong đôi mắt của hắn lại tràn ngập sự vui mừng. “Huynh có thích hay không?” Lạc Nhi chỉnh lại áo choàng, âm thầm quan sát hắn, Lăng Nguyên không trả lời chỉ gật đầu một cái.

Hắn rất thích chiếc áo này, gấm đen hoa trắng hai màu đối lập, lại toát lên vẻ huyền bí khó đoán. Nhìn từng mũi thêu trên áo đã biết tú nghệ người thêu không cao, có đôi chỗ còn vụng về. Nhưng hắn biết đây là lần đầu nàng thêu áo, thị nữ dạy nàng thêu cũng là người của hắn, làm sao hắn lại không biết nàng đang làm gì.

“Lát nữa cấm địa mở, muội phải luôn theo sát ta.” Lăng Nguyên xoay người dặn dò, hắn không muốn nàng bị thương. Chiến trường mỗi lần mở ra đều hỗn loạn, kẻ tranh đoạt người ham danh, nơi long hổ tranh đấu ấy hắn rất sợ mất nàng.

Lạc Nhi cười khẽ, nàng biết hắn đang sợ điều gì, nhưng nàng cũng hiểu hắn không rõ năng lực của nàng đến đâu. Nàng gờ nhẹ lên vai Lăng Nguyên, trong giọng điệu tràn ngập sự trêu đùa, “Những kẻ đó vốn không phải đối thủ của muội.” Lăng Nguyên ngẩng đầu nhìn nàng, nhìn thấy sự tự tin nơi đây, hắn cũng thoáng an lòng.

Hắn chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy nàng xuất thủ, từ khi đến Tây An đến giờ, ngoại trừ lúc giao đấu với Tần Lục, nàng vẫn luôn tránh xa những trận giả đấu. Thực lực của Huyền Vũ ra sao, qua mấy ngày nay hắn đã được lĩnh giáo, Huyền Vũ từng nói, khả năng của Tần Lục cũng không hề thua kém hắn. Vậy mà nàng lại có thể ung dung đối diện với Tần Lục, hắn nên để ý nhiều hơn mới đúng.

“Được rồi, coi như ta lo xa. Nhưng phải hứa với ta khi vào trong cấm địa, tuyệt đối không được tự mình hành động.”

Điều này thì nàng có thể đồng ý, vốn dĩ tiến vào cấm địa là có nguyên nhân, phong ấn thần minh để lại bên trong cấm địa rất kỳ lạ. Sức mạnh to lớn đến nỗi ảnh hưởng đến cả ba người các nàng, Huyền Vũ đã nói thứ ẩn mình trong cấm địa có thể liên quan đến bọn họ. Càng nguy hiểm, các nàng càng phải hành sự cẩn trọng mới được.

Có tiếng người bên ngoài thúc giục, hai người nhìn nhau một cái rồi bước ra khỏi trướng. Huyền Vũ và Tản Lục đều đã chuẩn bị sẵn sàng, đang đứng chờ ở cửa. Trên người bọn họ đều khoác áo choàng, đường thêu tinh tế hoa văn sống động, vừa nhìn đã biết tốn nhiều tâm tư.

Trước khi Lạc Nhi đến Tây An, hoàng hậu đã cho người đưa chúng đến cho nàng. Dù không nói gì nhưng nàng cũng hiểu, hai chiếc áo choàng, mỗi người một cái, đều là bảo bối trong lòng hoàng hậu. Người làm phụ mẫu, ai lại chẳng mong muốn con cái mình bình an khỏe mạnh.

Bốn người đối mặt nhìn nhau, không ai nói một lời, chỉ yên lặng tiến về phía cấm địa. Nơi tập trung đã đầy ắp người từ lâu, nhìn từ đằng xa chỉ thấy một biển người đen kịt. Lãng thành chủ đứng trên bục cao, đôi mắt xuống bên dưới, áo gấm thêu hoa đập vào mắt ông đầu tiên. Lãng thành chủ mỉm cười, đưa tay trấn áp huyền não bên dưới: “Kỳ hạn năm năm đã đến, cấm địa mở ra mặc sức phân tranh. Chẳng qua mạng sống chỉ có một, hãy khôn ngoan khéo tính đường về.”

Một lời kia là nhắc nhở, cũng là lời khuyên cuối cùng với những người tham gia. Về mặt mọi người ngưng trọng, sự ồn ào đã biến mất chỉ còn lại những suy tính thiệt hơn. Lãng thành chủ hài lòng nhìn đám người ấy, rồi đưa mắt nhìn về phía Lăng Nguyên lần nữa. Từ đầu đến cuối Lăng Nguyên không nhìn thấy, chỉ đến khi Lạc Nhi khẽ giục, hắn mới ngẩng đầu lên. Khóe môi cong lên cười một cái, dùng âm mật truyền tin: “Phụ thân, mở cửa đi.”

Gân xanh trên trán Lãng thành chủ giật giật, hài tử vô tâm, ông đang lo lắng cho nó, còn nó chỉ muốn nhanh chóng lao vào nguy hiểm. Nhưng thời khắc đã đến, Lãng thành chủ có muốn trì hoãn cũng không được. An phủ trên tay lan rộng, hòa làm một với cấm chế trên cửa cấm địa, dùng máu tế kết giới, khai mở quỹ môn quan.

Một luồng ánh sáng chói mắt lóe lên từ cấm chế, khiến người đối diện không thể mở mắt ra được. Đến khi luồng sáng biến mất, cánh cửa luôn đóng kín đã được mở ra, dẫn thẳng vào bên trong cấm địa. Không có tiếng mãnh thú rít gào, không có pháp thuật gây tổn thương, tất cả đều rất yên lặng. Lãng thành chủ nhìn đám người bất động, không khỏi cảm thấy bất lực. Khi công vào chưa mở, thì có người sống chết phá vỡ kết giới mà lao vào, nay công đã mở thì không ai nguyện bước vào.

Lạc Nhi nhìn đám người đông đảo phía trước, thờ dài một tiếng: “Chúng ta đi trước, tránh lát nữa phải chen chúc cùng bọn họ.” Huyền Vũ vội đáp: “Được!” Bốn người nghe xong đều lập tức hành động, điem nhẹ mũi chân xuyên qua đám người lao vào cấm địa.

Hành động của Lạc Nhi như hồi chuông cảnh tỉnh, tất cả đều thoát khỏi trạng thái bất động khi nãy. Vội vội vàng vàng chạy qua cổng lớn, nhất thời hỗn loạn, người người xô đẩy, chen lấn để vào trong. Lãng thành chủ vẫn luôn dõi theo bóng dáng bốn người họ, khẽ mỉm cười một cái. Chiến trường lần này, ông cũng rất chờ mong, không cầu chúng đoạt được danh vọng, chỉ cần chúng thỏa mãn thế là đủ rồi.

Với địa vị của Tây An và Tây Ngôn quốc, bọn trẻ vốn không cần tham gia chiến trường tranh đoạt cái gì. Thế nhưng tuổi trẻ nhiều hoài bão, ông cũng từng trải qua những ngày tháng ấy, hiểu rõ chúng như thế nào.

Vì tiến vào đầu tiên, nên bốn người Lạc Nhi không gặp phải cảnh chen chúc giữa người với người. Phía trước lại trống trải yên tĩnh, mặc sức để bọn họ bay nhảy khắp nơi. Đến lúc này Lăng Nguyên mới hỏi: “Bây giờ thì các người có thể nói cho ta biết mục tiêu của việc tiến vào cấm địa là gì không?” Huyền Vũ điều khiển tốc độ rất tốt, một mực theo sát bên Lạc Nhi: “Phong ấn cấm địa.”

Lăng Nguyên trầm tư giây lát, dù nói Lăng gia canh giữ cấm địa nhiều năm, cũng không thể nào nắm rõ được hết những bí ẩn của cấm địa. Tuy không biết, nhưng hắn vẫn có cảm giác mình sẽ tìm được. Đột nhiên có tiếng động phát ra từ rừng cây, mặc dù khoảng cách còn khá xa vẫn khiến hắn chú ý. Lăng Nguyên ra hiệu ngừng lại, bốn người yên lặng đáp xuống, nấp tạm sau những tán cây rậm rạp.

Lạc Nhi đưa mắt tìm kiếm, có thứ gì đó rất lớn đang di chuyển về phía này, từng chuyển động dần dần rõ ràng hơn. Mặt đất dưới chân càng lúc càng lay động dữ dội, chứng tỏ con vật không hề nhỏ. Đến khi nó xuất hiện ở bãi đất trống cách chỗ các nàng không xa, Lạc Nhi mới có thể nhìn thấy dáng vẻ của nó.

Là một con trâu nước khổng lồ, to hơn trâu nhà gấp năm lần, toàn thân đỏ rực như lửa, trên da còn phủ một lớp vảy sừng sắc nhọn. Cặp sừng cong vút chia về phía trước, hơi thở phì phò bốc khói trắng xung quanh. Móng vuốt dưới chân đập mạnh xuống đất, tạo ra những chấn động vừa rồi. Con vật khó chịu mà sát cặp sừng vào núi đá trước mặt, mỗi lần mài đều phát ra tia lửa. Mùi cháy khét lan tỏa trong không khí, khiến Tản Lục cau mày lại.

“Con hòa ngưu [1] này làm sao vậy?” Lạc Nhi nhỏ giọng hỏi, nếu không phải lúc cần thiết, nàng sẽ không ngu ngốc mà làm kinh động đến đám mãnh thú trong cấm địa. Huyền Vũ nhìn con trâu trước mặt, đáp lời nàng: “Hòa ngưu này là con đực, mãnh thú bên trong cấm địa còn có linh tính, hành sự cũng hơi khác với thú thường. Nó đang mài sừng chuẩn bị giao đấu, một là vì lãnh địa, hai là vì con cái. Muội nghĩ nó sẽ vì thứ gì?”

[1] trâu lửa

Tản Lục cười khê trước lập luận của Huyền Vũ, hắn biết Huyền Vũ vừa trêu Lạc Nhi, vừa nói lên sự thật. Hai con đực giao chiến, chỉ có thể vì hai lý do trên, lãnh địa và quyền giao phối. “Mùa động dục của hòa ngưu đã qua lâu rồi, chỉ có thể là vì lãnh địa.” Lăng Nguyên vẫn luôn yên lặng quan sát, hành động của hòa ngưu này có chút khác thường. Hình như nó đang rất khó chịu, nếu chỉ là một chuẩn bị trước trận giao đấu, hòa ngưu cũng sẽ không nóng nảy như vậy.

“Ta thấy tình hình không ổn, nếu muốn xem tiếp thì nên đổi vị trí quan sát thì hơn. Nơi này gần chỗ hòa ngưu giao chiến, vạn nhất chúng người thấy chúng ta thì không hay.” Tản Lục bắt quyết che giấu hơi thở, nhanh chóng thúc giục những người còn lại.

Bọn họ đều cảm thấy hắn nói đúng, cũng che giấu hơi thở, nhẹ nhàng lùi lại đằng sau. Cũng may tuy bọn họ ở gần, nhưng lại đứng dưới tán cây rậm rạp, nhất thời nó không hề phát hiện ra. Lạc Nhi quan sát một lát rồi cau mày nói: “Đi thôi, dù có chút khác thường nhưng mục đích của chúng ta vẫn không phải vì hòa ngưu. Thời gian cấm địa mở cũng eo hẹp, không thích hợp để chúng ta nán nã lâu.”

Huyền Vũ tán đồng với cách nghĩ của nàng, mới vừa rồi nếu Lăng Nguyên không phát hiện ra hóa ngư thì bọn họ cũng không dừng lại. Lăng Nguyên kết ấn tung trận pháp dò xét xung quanh, vừa mở mắt đã xoay người lại: “Ở phía Tây có một luồng sức mạnh to lớn, rất có thể mất xích phong ấn nằm ở đó.”

Tần Lục, Huyền Vũ một trước một sau bao bọc lấy Lạc Nhi, tổ hợp bốn người do Lăng Nguyên dẫn đầu nhanh chóng tiến sâu vào rừng cây. Vì không muốn làm kinh động ai, bốn người quyết định thu lại pháp khí, đi bộ xuyên qua khu rừng. Vừa đi không được bao lâu, bỗng nhiên có tiếng gầm rú vọng đến từ đằng sau, chính là chỗ họ vừa bắt gặp hóa ngư.

Lạc Nhi giật mình chậm cước bộ, muốn xem xét chuyện gì đã xảy ra, nhưng Tần Lục đã bắt lấy cánh tay của nàng kéo ngược lại: “Muội đừng trở lại, lúc này ta đã nói có điều gì đó không ổn, hiện giờ chắc chắn nơi đó không an toàn.”

“Muội biết.” Nàng ngẫm nghĩ rất có thể trong đám cường giả tiến vào kia đã có người dụng phải hóa ngư rồi. Không cần đoán cũng biết tình hình bên đó hiện giờ vô cùng không ổn, không chừng còn liên quan đến mạng người.

Biết không thể thay đổi được chủ kiến của Tần Lục, Lạc Nhi yên lặng đọc một chú thuật ngắn, thả thần thức mang hình đại bàng lại phía sau. Đến khi xác nhận đại bàng đã bay về đúng hướng, nàng mới tiếp tục cuộc hành trình: “Đi thôi.”

“Muội không nên mềm lòng như vậy.” Huyền Vũ không nhanh không chậm nói với nàng, đã tiến vào cấm địa coi như đã đánh cược mạng sống với tử thần. Những phạm nhân đó đều biết cái gì sẽ chờ đợi mình bên trong, là con đường mà bản thân đã chọn dù nguy hiểm vẫn phải đi đến cùng. “Hóa ngư kia giống như bị người khác khống chế. Trong cấm địa này có bàn tay cường giả thao túng.” Lăng Nguyên giải thích thay nàng, hẳn cũng nhìn ra điều Lạc Nhi cảm nhận được.

Việc cường giả tạo phản vốn không đơn giản như thế, nếu không có kẻ bên trong tiếp tay, liệu ai có thể công phá kết giới chứ? Hẳn chắc chắn bên trong cấm địa còn có cường giả lưu lại không ra ngoài sau khi thời hạn kết thúc, nhưng tạm thời hẳn vẫn không xác định được bọn chúng là ai.

Huyền Vũ ngẩng đầu nhìn Lăng Nguyên, không hổ là mẫu thân của Lạc Nhi, đôi mắt quan sát rất tinh tường, kể cả hẳn cũng không nhìn ra vậy mà Lăng Nguyên chỉ cần liếc mắt một cái đã hiểu vấn đề. Lạc Nhi gọi Cửu Nguyệt Hoàn, vừa ôm đàn trong tay vừa tiến nhanh về phía trước: “Đến thời khắc mẫu chốt muội tuyệt đối không mềm lòng.”

Ngón tay lướt nhẹ trên dây đàn, vài âm điệu riêng lẻ vang lên, bắn những tia linh lực ra ngoài. Vài tiếng động khác thường phát ra, bên trong không khí lập tức phảng phất mùi máu. Tần Lục nhắm mắt lại, nhanh chóng phi thân chắn trước mặt nàng, pháp khí trong tay cũng chuyển động, đâm xuyên qua cơ thể kẻ đang muốn đánh lên.

Lăng Nguyên cũng không rảnh rỗi, vừa nhận ra hành động của Lạc Nhi, hẳn và Huyền Vũ đã tách ra phối hợp hành động. Đường kiếm mạnh mẽ chém xuống dứt khoát, đoạt mạng kẻ mặc áo đen. Âm khí từ phía sau lao đến, muốn đá thương Huyền Vũ đang giao đấu với hắc y nhân, đều bị kết giới trong suốt của Lạc Nhi cản lại. Tần Lục chuyển hướng mũi kiếm, quay về bên cạnh nàng, đánh bật trận pháp đang công phá kết giới của Lạc Nhi.

Lạc Nhi cười khẩy một tiếng, “Đúng là không phạm người, người lại phạm ta.” Ngón tay xinh đẹp nhảy múa trên Cửu Nguyệt Hoàn, trợ giúp Tần Lục khống chế trận pháp kia. “Rầm, rầm.” Trời đất mịt mù khói bụi, trận pháp bị phá nát nổ tan tành dưới kiếm của Tần Lục, tạo thành những chiếc hố sâu hoắm đáng sợ trên mặt đất.

Huyền Vũ ngẩng đầu nhìn lên trời, vội vàng kết ấn đẩy mạnh trường kiếm chống lại trận pháp vừa ném xuống đầu họ: “Cẩn thận!” Lăng Nguyên nghe được tiếng hét, vội vàng bỏ mặc đám người bên kia, chạy nhanh về phía Huyền Vũ, tiếp thêm linh lực, củng cố kết giới cho Lạc Nhi. Tần Lục nhận được ánh mắt ra hiệu của nàng, lập tức bỏ qua trận pháp vừa bị phá, nương theo linh lực được nàng chằng ra trong không trung, một đường tìm kẻ phát trận.

P/s: Bên trong phong ấn chứa thứ gì làm ảnh hưởng đến ba người như vậy, gợi ý trong truyện có nhắc đến ba địa điểm có chữ đầu tiên là "Tây". Ngoài trừ Tây An, Tây Ngôn quốc còn địa điểm nào nữa, nàng nào đoán đúng sẽ thưởng chương mới trong ngày.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thử Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Gấm Rách (2)

Author: Lục Lạc Nhi

Lạc Nhi nhắm mắt lại, ngón tay đảo nhịp trên phím đàn càng lúc càng nhanh, bất giác nàng cau mày. Không cảm nhận được, nàng không thể cảm nhận được nơi cuối cùng phát ra sức mạnh tập kích vào các nàng. Những sợi linh lực nàng chằng ra trong không trung, dò xét thực lực đối phương, củng cố thêm kết giới, bảo vệ Tần Lục. Lạc Nhi mở mắt ra, ngón trỏ ngân nhẹ một nhịp khóa chặt mục tiêu, Tần Lục vẫn đang nương theo chiều linh lực của nàng, phóng mạnh mũi kiếm về điểm nàng đã khóa.

“Phụt!” Giống như thứ gì đó bị đứt, khiến mọi sức mạnh đổ dồn lên kết giới biến mất, Lăng Nguyên vẫn không dám lơ là, linh lực rót vào kết giới càng nhiều hơn. Có được sự trợ giúp của Lăng Nguyên, Huyền Vũ mới có thể rảnh tay kết ấn thi triển trận pháp: “Huyền Tĩnh trận. Đi!” Hàng loạt sao băng

phát ra từ kết chú, quay ngược chiều tìm nơi xuất phát của sức mạnh đã tập kích các nàng mà đổ xuống. "Rầm! Rầm!" Hàng loạt tiếng nổ liên tiếp vang lên trong cấm địa, khiến bầu không khí xung quanh trở nên vô cùng đáng sợ.

Tần Lục, Huyền Vũ không có thời gian kiểm tra xem Huyền Tinh trần kia thực sự có giết chết kẻ thù hay không, mà ngay lập tức trở về xem xét tình hình của nàng. Lạc Nhi đã ngừng đàn, nhưng đôi mắt vẫn nhắm nghiền, thần thức của nàng thông qua hình dạng chim đại bàng đang dò xét xung quanh. Đến khi xác định mọi thứ đã an toàn, Lạc Nhi mới mở mắt ra, thở nhẹ một hơi rồi phát tay lại kết giới: "Có kẻ dùng tư dân thuật đặt bẫy chúng ta ở đây, hỏa ngục chính là mồi bẫy. Chỉ cần làm kinh động đến hỏa ngục, trận này sẽ phát động, dồn chúng ta vào chỗ chết. Kẻ bày trận lại không có ở đây, mọi người cũng không cảm nhận được hấn đang ở chỗ nào. Chỉ tìm được nơi khởi đầu sức mạnh của bẫy, chặt đứt nguồn cung cấp năng lượng, bẫy sẽ tự động dừng lại."

Lăng Nguyên đến bên cạnh ba người, nhìn nàng một lượt từ đầu xuống chân, xác định nàng không sao mới mở miệng nói: "Kẻ này muốn tấn công mọi người. Năm năm trước khi thao luyện, mọi người có kẻ thù nào không?" Nàng biết vì sao họ lại lo lắng đến vậy, mọi nguồn sức mạnh tấn công đều nhắm vào nàng. Năm năm trước nàng đến Tây An tham gia thao luyện, nhưng chưa từng thực sự xuất toàn lực giao chiến. Ngay cả cấm địa cũng chưa kịp đặt chân vào, làm sao lại có kẻ thù được cơ chứ.

"Hầu như mọi người không bước ra khỏi Lăng phủ, lấy đâu ra kẻ thù?" Nàng lắc đầu tỏ vẻ nghĩ không ra, Lăng Nguyên cũng từng nghe phụ thân nói, năm năm trước nàng đến đây vô cùng lặng lẽ. Kẻ biết nàng đến chỉ có vài người trong số cường giả mà thôi, mà bản thân nàng cũng không hiểu chiến, những trận giả đấu chỉ tham gia có lệ. "Ồ Tây Ngôn quốc cũng không ư?" Hấn lại tiếp tục hỏi, lần này ánh mắt chuyển sang Tần Lục và Huyền Vũ.

Tần Lục đón lấy ánh mắt của hấn, như hiểu được một chuyện, lần tấn công này chưa chắc là hoàn toàn nhắm vào nàng. Mà còn có thể là nhắm vào cả hấn và Huyền Vũ, thân phận hoàng tử của Tây Ngôn quốc có sức hấp dẫn thể nào đối với các cường giả kia hấn biết rất rõ. Huyền Vũ nhìn thấy vẻ mặt của Tần Lục cũng tự mình đoán ra nguyên nhân: "Chúng ta là hoàng tử của Tây Ngôn quốc, Tần Lục là đệ đệ của ta." Lăng Nguyên nhận được câu trả lời thỏa đáng mới gật gù vài cái.

"Muốn diệt trừ người thừa kế của Tây Ngôn quốc, đồng thời giả họa cho Lăng gia ở Tây An. Kẻ này tham vọng rất nhiều, một nước cờ muốn lật cả hai chiếc thuyền lớn." Lăng Nguyên nheo mắt, ánh mắt đầy âm hiểm, chuẩn bị nhiều như thể chứng tỏ thời gian phải rất lâu. Trong cấm địa này chắc chắn không chỉ có một cái bẫy hỏa ngục này, sẽ còn rất nhiều cạm bẫy khác chờ đón bọn họ. Mà đám người cường giả tiến vào lần này, không may sẽ trở thành những con mồi đi lạc vào lưới nhện đang giăng ra.

"Không cần quá lo lắng, chúng chờ đợi nhiều năm như vậy, nếu không để những cái bẫy đó làm việc thì chúng ta đã phụ tâm tư lo lắng của chúng rồi." Lạc Nhi vuốt ve mái tóc lơ đãng nói, nàng không sợ cạm bẫy phía trước, chỉ sợ Lăng Nguyên và hai người họ gặp chuyện không may. Chẳng phải nàng đã hạ quyết tâm rồi sao, lần này đến phiên nàng bảo vệ bọn họ, tuyệt đối không để họ chịu bất kỳ tổn thương nào. Lăng Nguyên cũng đồng tình với cách nghĩ của nàng, hấn muốn tìm ra kẻ đứng sau chuyện này. Dù là vô tình hay cố ý và mục đích của bọn chúng là gì, thì chúng cũng đã chạm vào điểm trọng yếu của hấn, không được phép làm tổn hại đến Lạc Nhi.

Bỗng nhiên, có một tiếng thét dài vang lên từ cánh rừng phía sau, Huyền Vũ xoay người giăng kết giới bao bọc mọi người, hấn đứng trước mặt nàng bàn tay giữ chặt trường kiếm: "Lạc Tử điều, mau dựng lá chắn của mọi người lên." Lạc Nhi gầy nhẹ ngón tay ngăn lên Lạc Tử điều, chẳng mấy chốc đã dựng lên một màn chắn linh lực bên ngoài kết giới của Huyền Vũ. Mặt đất lại rung lắc dữ dội, có thứ gì đó rất lớn đang di chuyển về phía này, Lăng Nguyên thủ thế sẵn sàng giao chiến, phối hợp với Tần Lục một trước một sau chuẩn bị công phá.

Đến khi thứ ấy xuất hiện, Huyền Vũ không thể không hít một hơi lạnh, đúng như hấn nghĩ đã có cường giả dụng phải hỏa ngục. Không biết vì tham lam nội đan của hỏa ngục hay cố tình hướng nó đến chỗ bọn hấn nhưng kết cục của họ cũng chỉ có một. Bên ngoài lớp da rắn chắc của hỏa ngục nhuộm đầy máu, nhưng trên người nó lại không có vết thương. Vết máu này từ đâu mà có, hấn không cần nghĩ cũng biết. Một bên sườn của hỏa ngục còn vương lại một xác người, chiếc sườn nhọn hoắt đâm xuyên từ bụng ra sau lưng khiến kẻ kia tử vong tại chỗ.

Nhưng dù hỏa ngục có vung vẩy đầu thế nào, thì cái xác cũng không rơi xuống, giống như bị dính chặt vào chiếc sườn vậy. Điều đó khiến hỏa ngục nổi điên, tàn sát đám người còn lại, máu tươi nhỏ xuống từ miệng hỏa ngục, bê bết trên mặt đất. Trong miệng nó còn đang gặm một cánh tay người, nhúc nhuyết lẫn lộn, không biết đã xé xác kẻ nào. Nó nghe thấy tiếng đánh nhau ở đây, các nàng gây ra tiếng động lớn như vậy, mà nó lại ở gần chỗ các nàng nhất. Con điên loạn đã mất không chế hoàn toàn, chỉ một mực lao về phía này, muốn tìm kẻ đã khiến nó khó chịu, rồi xé xác chúng ra từng mảnh.

May mắn hấn đứng trước mặt nàng, còn nàng thì đang bận rộn đàn Lạc Tử điều, nếu để nàng nhìn thấy cảnh tượng này. Dù nàng có giả bộ bình tĩnh thì hấn biết Lạc Nhi của hấn vẫn rất sợ hãi, chỉ cần một mình hấn thấy là đủ rồi, đôi mắt xinh đẹp ấy không nên nhìn những thứ bẩn thỉu này. Huyền Vũ hạ giọng dặn dò: "Dù có chuyện gì cũng đừng nhìn mọi thứ bằng đôi mắt của nàng." Tần Lục hiểu Huyền Vũ đang lo lắng điều gì, hấn phóng chiếc khiên bạc chắn trước mặt nàng, ngăn cách Huyền Vũ và Lạc Nhi. Sau đó cúi đầu xuống thì thâm vào tai nàng, đôi tay đưa lên vuốt nhẹ mắt nàng xuống: "Không nhìn thấy sẽ không sợ." Hàng mi của nàng run rẩy, vuốt khẽ vào bàn tay của Tần Lục: "Là máu sao?"

Tần Lục vẫn giữ ngữ điệu bình ổn, thong thả phóng trường kiếm ra ngoài kết giới xuyên qua lá chắn của nàng lao đến hỏa ngục đang điên cuồng kia. "Phải, rất nhiều máu, sẽ nhắc đến nhiều chuyện không vui." Huyền Vũ nhìn hấn như thế, cũng không tức giận việc Tần Lục chen ngang vào, chỉ nhắc nhở một câu: "Người bảo vệ Lạc Nhi, ta và Lăng Nguyên đối phó nó." Tần Lục nhướn mi cười, tầm khiên bạc ngăn cách ba người bọn họ, khiến Huyền Vũ không thể nhìn thấy nụ cười kia. Chẳng qua trong giọng nói của Tần Lục phảng phất đầy ý cười: "Giao cho đệ." Nhận được lời đảm bảo của Tần Lục, Huyền Vũ đổi vị trí với hấn phối hợp với Lăng Nguyên xông ra ngoài.

Thần lực trong cơ thể phạm nhân không thể triển khai hết uy lực câu nó, dù kết giới của hấn có vững chắc, hay Lạc Tử điều của Lạc Nhi có mạnh mẽ. Ai dám đảm bảo sẽ không bị phá vỡ kia chứ? Mỗi thế giới đều có thiên đạo giữ mọi vật cân bằng, thứ gì quá mạnh mẽ cũng không tốt, sẽ bị thiên đạo loại trừ. Vì thế bọn họ đều không dám tung ra quá nhiều thần lực, đa số đều là linh lực do cơ thể phạm nhân tu luyện được. Vì thế linh lực kia là có hạn, chịu được bao nhiêu đợt tấn công còn chưa thể nói rõ, thay vì để hỏa ngục chạm vào lá chắn của nàng. Hấn và Lăng Nguyên biến bị động thành chủ động, một đường tấn công nó trước, diệt trừ khả năng nó khiến nàng tổn thương.

Lăng Nguyên không hề buồn phiền khi phải hợp tác Huyền Vũ đối phó hỏa ngục, nhìn thấy những người bên cạnh nàng có năng lực cường đại như vậy hẳn rất vui mừng. Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, Lăng Nguyên như nhìn thấy chính mình trong gương, cảm xúc hẳn dành cho nàng rất phức tạp. Nếu nói là tình cảm nam nữ thì không đúng, vì hẳn không có ý muốn chiếm nàng làm của riêng, hay nhốt nàng vĩnh viễn bên cạnh mình. Trong đầu hẳn chỉ có một suy nghĩ, nhìn thấy nàng được vui vẻ mạnh khỏe là hẳn đã đủ, nhiều khi ngắm lại rất giống với... Mong muốn của phụ thân dành cho hẳn. Có thể gọi đó là thứ tình thân mà rất lâu rồi hẳn mới cảm nhận được từ ai khác ngoài Lăng thành chủ. Chỉ muốn bảo bọc, che chở nàng thật tốt, nhìn nàng bình an lớn lên khỏe mạnh.

Khoan đã, tại sao lại là lớn lên? Nàng đã hai mươi tuổi, không phải đã đủ lớn rồi sao? Lăng Nguyên cảm thấy đầu óc mình xoay chuyển khôn lường. “Nhận ra hài tử đã tồn tại, mười phần chỉ bảo vệ được ba, dù có chết cũng phải để đứa trẻ này sinh ra...” Là ai đang nói? Là ai đang thì thầm bên tai hẳn, lời của người đó có ý gì? Ai là hài tử mười phần chỉ còn ba phách, vì sao dù chết cũng mong muốn hài tử được sinh ra?

Nhưng hỏa ngục không để hẳn phân tâm lâu, trường kiếm của Tần Lục đã đi trước một bước, đâm thủng mắt trái của nó, khiến con vật bị đau mà lỏng lẻo. Cả thân hình to lớn đổ ập xuống đất, lăn tròn từng vòng, tiếng kêu gào thảm thiết phát ra rất chói tai. Nơi nào nó lăn đến thì cây cối bị đè gãy, cỏ hoa đều dập nát, nếu không phải hẳn và Huyền Vũ nhanh chân tránh kịp rất có thể đã bị hỏa ngục đè chết rồi. Lúc bọn hẳn định xông lên kết liễu hỏa ngục, thì bỗng nhiên cơ thể cứng đờ, không thể di chuyển.

Huyền Vũ rửa thăm, là thuật định thân, kẻ nào đã giăng thuật định thân lên hỏa ngục muốn bắt nó lại. Thật không ngờ, chú thuật kia không có tác dụng, lại chẳng tiêu tán đi, mà mắc lại bên người hỏa ngục, lúc nó lăn lộn chú thuật rơi xuống vô tình trói lấy họ. Bên kia hỏa ngục đứng phải lá chắn của nàng, bị lực phản phệ lại một phần ba, đau đến chết đi sống lại. Hỏa ngục tức giận lồng dây, giẫm đạp mọi thứ cản đường nó, mà thứ nó nhắm đến đầu tiên lại là nàng.

Móng chân nặng nề đá lên lá chắn, những tiếng động âm ỉ liên tục vang lên, dù lực phản phệ không hề giảm nhưng nó vẫn tiếp tục vung chân đá lên lá chắn. Tần Lục thấy tình hình không ổn, niệm chú thu trường kiếm về, vẫn để lại tâm khiên che chở Lạc Nhi, một mình xông ra khỏi kết giới đối mặt với hỏa ngục. Thuật định thân của Huyền Vũ và Lăng Nguyên không thể nói giải là giải ngay được, kẻ niệm chú đã chết, mà mục tiêu niệm chú là hỏa ngục vẫn còn sống, chỉ khi hỏa ngục chết thì thuật mới được hóa giải.

“Nàng cảm nhận được ta mà, phải không?” Lạc Nhi vẫn luôn nhắm mắt theo lời Huyền Vũ dẫn, trong tiềm thức sạch sẽ ấy vang lên tiếng nói quen thuộc của một người. “Tần Y? Tại sao lại rời khỏi kết giới?” Nàng ngạc nhiên hỏi lại, vì sao hẳn lại dùng âm mật nói chuyện với nàng. Bên tai Lạc Nhi nghe thấy tiếng binh khí va chạm, là trường kiếm của Tần Lục đụng phải giáp sắt trên người hỏa ngục. “Huyền Vũ và Lăng Nguyên đều đã trúng thuật định thân. Giúp ta một việc, đàn Mai khúc đi.” Tần Lục vất vả tránh né cặp sừng của hỏa ngục, vừa đâm vào mắt nó, khoét sâu tận gốc rễ.

Lạc Nhi giật mình, những ngón tay dùng chơi đàn, Lạc Tư điệu dừng lại, lá chắn của nàng có chút run rẩy. Thực lực của Lạc Nhi vẫn chưa đủ để duy trì lá chắn lâu dài, phải dựa vào linh lực không ngừng rót vào Cửu Nguyệt Hoàn để chống đỡ. “Hỏa ngục này khó đối phó như vậy sao?” Nàng không muốn đàn Mai khúc, Tần Lục đang muốn dùng đến ma thân của hẳn, chỉ có Mai khúc mới không chế được lý trí của hẳn trong hình dáng ma thân.

“Mở mắt ra, nhìn một mình ta mà thôi, ta cam đoan với nàng. Ta rất sạch sẽ, một vết máu cũng không có.” Lời hẳn nói như có ma lực, bất giác khiến Lạc Nhi mở mắt ra, đôi mắt trong suốt mở to nhìn hẳn, xuyên màn kết giới mờ ảo, Tần Lục biết nàng chỉ đang nhìn hẳn. Hẳn cười khẽ một tiếng, hóa thành ma thân, thần lực không thể dùng bậy, nội đan của hỏa ngục lại không ngừng hấp thụ linh lực trong cơ thể hẳn. Với phẩm nhân yếu ớt này, có thể chống đỡ được bao lâu kia chứ? Ngoài cách sử dụng ma thân hẳn không còn cách nào khác, hỏa ngục này chính là bẫy thiết kế dồn họ vào đường cùng.

Nhìn ma khí chòn vờn quanh Tần Lục, cơ thể Lạc Nhi khẽ run lên, Lạc Tư điệu đã ngừng hẳn, lá chắn của nàng vỡ tan tành. Thay vào đó Mai khúc vang lên không chút ngưng ngắt, dịu dàng thanh tẩy lý trí sắp trở nên cuồng dại của hẳn ta. Trường kiếm trong tay vẽ từng đường xinh đẹp, đáng vẽ của hẳn lúc này hết như đang múa kiếm cho nàng xem vậy. Ngoại trừ hẳn ra, những màu sắc khác đều không thể lọt vào đôi mắt của nàng. Như đêm trăng kiếp trước, dưới tán mai đỏ rực, hẳn dùng thân phận nữ tử, đã từng múa kiếm cho nàng xem.

Huyền Vũ nhìn cảnh tượng trước mắt, cứ như ai lấy kiếm chọc mù mắt hẳn vậy, đau xót tâm can. Là hẳn chưa đủ dịu dàng, hay là nàng cảm nhận chưa đủ, hình như trong trái tim của nàng, vẫn có chỗ hẳn không thể chạm đến. Thông qua mảnh ngọc phượng hoàng, hẳn biết nàng đang cảm thấy thế nào. Tiếng nhạc ngân nga như thế, vui tươi đến nỗi muốn bật cười, Lạc Nhi rất thích khúc nhạc đó, lần đầu nghe Tần Lục đàn ở lễ đăng cơ nàng đã rất thích. Chẳng qua vì cố kỵ thân phận của hẳn và Tần Lục, nàng chưa từng luyện Mai khúc bằng Cửu Nguyệt Hoàn. Với nàng Tần Lục rất khác so với hẳn, vị trí của hẳn lại không thể so với Tần Lục, đều là lưỡng bại câu thương.

“Nàng thích hẳn!” Ba chữ đơn giản khiến Lạc Nhi giật mình, tiếng đàn trở nên hỗn loạn, nàng dời ánh mắt khỏi Tần Lục. “Không... Không phải đâu. Chỉ là...” Huyền Vũ vẫn nhìn nàng, từng cơn sóng ngầm trời dậy bên trong hẳn. Cả bốn bọn họ đều không biết, thật ra ngay từ khi bước chân vào cấm địa, bọn đã luôn ở rất gần phong ấn. Nay lại một lần nữa chịu ảnh hưởng của phong ấn cấm địa, cảm xúc tuôn trào không thể kiểm soát.

P/s: Đáp án lần trước là Tây Châu.

Câu hỏi kỳ này là: Uyên Chi là đệ tử của ai?

Cũng như lần trước nàng nào trả lời đúng sẽ thưởng chương mới trong ngày. Lần này đăng chương vì đã có bạn đáp đúng. Nếu các nàng không trả lời thì cũng không sao, chẳng qua thời gian chờ đợi chương ta không dám đảm bảo nha!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thử Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 49: Gấm Rách (3)

Author: Lục Lạc Nhi

“Lạc Nhi, nàng biết rõ ta yêu nàng, tại sao vẫn đặt hấn trong tim?” Huyền Vũ nhìn nàng giống như muốn khóa chặt hình bóng nàng trong đó. Lạc Nhi bị ánh mắt của hấn làm cho hoảng sợ, Mai khúc không thể tiếp tục ngẩng lên được nữa. “Tung!” Một tiếng phím to trên Cừ Nguyệt Hoàn nhiễm máu, là máu của nàng. Lạc Nhi thu tay về ôm lấy lồng ngực của mình. Là cảm xúc của Huyền Vũ, tuyệt vọng có, đau lòng có, tại sao lúc này hấn lại có những cảm xúc mãnh liệt như thế. Hai người không biết rằng, chỉ cần mỗi dây liên kết giữa ba người còn tồn tại thì họ đau lòng thế nào, nàng cũng sẽ đau lòng như thế sao?

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa.” Phong ấn chi phối bọn họ, vẫn còn đeo bám lấy các nàng. Lạc Nhi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Lăng Nguyên, cảm thấy đôi mắt của hấn rất mờ mịt. “Lăng Nguyên, ngừng lại đi, đừng mơ hồ nữa, ta xin người hãy trở về đi.” Lời nói của Lạc Nhi rất dịu dàng, vang lên bên tai Lăng Nguyên, có tiếng nước nở rất khẽ, khiến hấn như bừng tỉnh. Mọi nguồn sức mạnh chống lại các nàng hoàn toàn biến mất, cả hỏa ngục đang đánh nhau hăng say với Tàn Lục cũng ngã xuống đất. Màu sắc xung quanh nhạt nhòa dần, bầu trời đầy những vết rạn nứt, từ phía xa mặt đất bắt đầu sụp đổ. Thế giới này đang từ từ biến mất, mọi thứ tồn tại ở đây đều gắn liền với linh hồn của Uyển Chi, là thế giới được sinh ra vì sức mạnh thần minh tồn tại trong linh hồn của người.

Lạc Nhi cũng không ngờ, mọi chuyện lại thành ra thế này, vì sao An Đình lại mất nhiều thời gian đến thế để tìm kiếm linh hồn Uyển Chi. Lý do chỉ có một, thế giới mẫu thân nàng đầu thai không hề có trong ba nghìn nhân giới, còn là thế giới do chính Uyển Chi tạo ra. Mọi thứ diễn ra bên trong thế giới này, đều mang theo tam quan của Uyển Chi với nhân giới, các đại cường quốc, cấm địa trấn bảo, mệnh thú kỳ lạ, ... Ngay cả cuộc sống của các nàng khi đến thế giới này, cũng đều do một tay Uyển Chi sắp xếp. Hết thấy đều chịu sự chi phối của Uyển Chi mà hình thành rồi biến mất.

Cấm địa này chính là trung tâm của không gian, vì chứa đựng sức mạnh to lớn nhất nên trở thành điểm yếu của cả thế giới này. Uyển Chi trong mơ hồ xây dựng lên một nhân giới, nhìn có vẻ hoàn hảo nhưng lại trái với đạo lý bình thường. Nhân giới này nằm ngoài tam giới, không thuộc về số sinh tử do An Đình cai quản, hoàn toàn độc lập với bên ngoài. Vì thế giới này độc lập, mà khiến cho kết cấu tạo nên không gian lại vô cùng yếu ớt. Tất cả những điểm rạn nứt đều tập trung tại cấm địa chính là trung tâm của không gian.

Bây giờ Uyển Chi bước vào cấm địa, khiến nguồn sức mạnh thần minh kia điên cuồng tìm kiếm chủ nhân của mình. Nhưng nó chỉ có thể thông qua các thực thể trong cấm địa, dò xét vị trí của Uyển Chi, vì nó vốn không có thực thể. Uyển Chi thức tỉnh, mang theo cả sức mạnh thần minh trong cấm địa theo, nàng mờ mắt ra, nhìn không gian đang sụp đổ. Rồi lại nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé đáng sợ, đôi mắt nàng như co rút lại, nhân sinh một đời hóa ra chỉ là mộng. Nàng tạo ra giấc mơ hoang đường trời buột bản thân hai mươi năm vào giấc mộng, cuối cùng cũng đã đợi được người nàng muốn đợi.

“Lạc Nhi! Mẫn Lạc Nhi! Nữ nhi đáng thương của ta.” Uyển Chi rũ bỏ thân xác người phạm, phá hủy danh tính kẻ tên là Lăng Nguyên, dung mạo giống Lạc Nhi như đúc, vận hồng y như lửa từ từ tiến về phía nàng. Lạc Nhi hoảng loạn nhìn hai người nằm trước mặt nàng, trên người họ đầy máu, nàng không hiểu nổi vì sao khi Uyển Chi thức tỉnh, sức mạnh thần minh kia lại đã thương hai người bọn họ. Bàn tay run rẩy hết cảm máu cho Tàn Lục, lại cố gắng truyền linh lực xoa dịu nỗi đau cho Huyền Vũ. “Đừng làm muộn sợ, các huynh... Mau mở mắt nhìn muội.”

Lúc nàng gọi Uyển Chi, sức mạnh thần minh từ sâu nơi cấm địa hoàn toàn được giải phóng, ủa về phía Uyển Chi như vũ bão. Trước khi nàng kịp phản ứng, Cừ Nguyệt Hoàn đã dùng thân hộ chủ, từng thanh âm phát ra liên tục tạo nên kết giới vững chắc bảo bọc lấy nàng. Kết giới đỏ rực như máu, nhìn từ đằng xa trông lại y hệt như một đóa hồng mai đang nở. Sức mạnh thần minh cắn nuốt mọi thứ trên đường đi của nó, bỏ qua Lạc Nhi được Cừ Nguyệt Hoàn bao bọc mà tấn công Tàn Lục đang ở hình dáng ma thân và Huyền Vũ không tinh táo.

Đến khi nàng có thể thoát khỏi lớp kết giới kia, thì hai người họ chỉ còn nửa hơi thở, nàng hoảng sợ thật sự. Cảnh tượng này giống hệt như lần trước, khi Tử Thiên tấn công các nàng, đến cuối cùng hai người họ cũng như thế, bị dày vò chỉ còn nửa mạng sống. Lần đó nàng còn có thể cảm máu trị thương cho họ, thế nhưng lần này sức mạnh của Cừ Nguyệt Hoàn trở nên vô dụng. Nàng nghe tiếng người gọi nàng, đôi tay run rẩy dừng lại, từ từ xoay người nhìn lại phía sau, Lăng Nguyên... Không nên gọi là Uyển Chi mới đúng, đã hoàn hảo đứng trước mặt nàng, dung mạo mười phần điểm lệ, tiên khí hộ thể màu trắng bao quanh, hồng y như lửa mím cười vui vẻ nhìn nàng.

Tiên thể của Uyển Chi cũng ở đây sao? Tây An, Tây Châu, Tây Ngôn Quốc, hóa ra tất cả đều có mối liên kết với nhau, thứ được giam giữ ở Tây Châu vốn không phải là tiên thể của Tử Thiên. Mà lại chính là tiên thể của Uyển Chi, bấy lâu này tất cả đều bị Tử Thiên lừa gạt, nơi an toàn nhất lại là nơi nguy hiểm nhất. Lạc Nhi không thể suy nghĩ được nhiều, nàng lê đôi chân không còn chút sức lực, gần như bò về phía Uyển Chi, nắm lấy vạt áo của nàng: “Mẫu thân, người mau cứu bọn họ đi, con không thể làm được.”

Vừa nói nàng vừa khóc, nước mắt thấm đẫm vạt áo của Uyển Chi, nàng cau mày lại, nữ nhi của nàng sao lại đau lòng thế này. “Cứu bọn họ? Chúng là ai?” Nàng hỏi Lạc Nhi, rồi đưa mắt về phía người nằm dưới đất, đôi mắt thoáng chút kinh ngạc, Lạc Nhi chưa kịp trả lời nàng đã tự nhìn ra: “Là hài tử của Hân Y và An Đình sao? Thời gian trôi qua cũng thật nhanh.” Một tay đỡ lấy Lạc Nhi, một tay triệu hồi Cừ Nguyệt Hoàn, thân đàn nhãn bóng như lấp lánh dưới tay Uyển Chi.

“Nguyệt cảm, bảo vệ nữ nhi của ta tốt lắm.” Nói xong nàng liền dạo một khúc, thanh âm vang lên rất khác so với Lạc Nhi, trong suốt không vương một chút ý niệm, mạnh mẽ mang đi mọi cơn đau của Tàn Lục và Huyền Vũ. Lạc Nhi đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, mẫu thân gọi pháp khí của nàng là Nguyệt cảm, chẳng lẽ đây cũng từng là bảo bối của mẫu thân sao? Không đúng, pháp khí này do chính tay Huyền Vũ làm cho nàng, qua cả hai kiếp đều như thế, điều này không thể là giả được.

Nhưng trước mắt nàng bây giờ, thương tích của Tàn Lục và Huyền Vũ là quan trọng hơn, tiếng đàn của Uyển Chi không chỉ chữa lành cho bọn họ. Mà còn khống chế ma thân trong người Tàn Lục, đưa hấn trở về với hình dáng thường ngày. Huyền Vũ mờ mắt ra đầu tiên, hấn cảm thấy cơ thể mình như có

hàng vạn con côn trùng đang cắn nuốt, sau đó lại được rửa sạch bằng tiếng đàn diệu kỳ, khi tỉnh lại toàn thân đau nhức như bị ai giẫm đạp lên vậy rất khó chịu.

Vừa mở mắt đã nhìn thấy khuôn mặt của nàng đầu tiên, hân thờ phào một cái, nàng vẫn an toàn, sức mạnh thần minh thức tỉnh nhất định sẽ không làm hại Lạc Nhi. Vì Lạc Nhi chính là con gái Uyển Chi, sức mạnh trong người nàng, có đến một nửa giống hết mẫu thân, làm sao thần minh có thể làm hại nàng. Nhưng con đau hân trải qua quá khủng khiếp, vạn nhất Lạc Nhi chịu bất kỳ tổn thương nào, liệu hân có chấp nhận được không.

Hân vươn tay ra ôm lấy nàng vào lòng, mặc kệ ánh nhìn khố sở của Tần Lục bên cạnh: “May quá, nàng không bị thương.” Lạc Nhi vừa vui vừa tức giận, đẩy nhẹ hân một cái: “Mẫu thân muội còn ở đây.” Nghe được lời nhắc nhở của nàng, hân lập tức buông tay, xoay đầu nhìn về phía Uyển Chi đang mỉm cười, cả hân và Tần Lục đều nhanh chóng hành lễ: “Tiểu tiên xin bái kiến Thượng thần Uyển Chi.” Uyển Chi trả lại đàn cho Lạc Nhi, tiện tay xoa đầu nàng một cái: “Nguyệt cầm là pháp khí khi xưa ta yêu thích nhất, ngày ta chết phụ thân con đem đàn đến tầng trời thứ năm rồi đốt đi. Vật hoàn cổ hương, Nguyệt cầm lập tức sinh sôi trưởng thành, trở thành một cây Mộc trăn châu. Người làm pháp khí tùy thân cho con rất khéo lựa, chọn đúng Mộc trăn châu do Nguyệt cầm hóa thành, nay Nguyệt cầm lại nằm trong tay con, chính là duyên phận.”

Nàng không để ý đến hai tiểu tử quỳ trên đất, đối với nàng mà nói, bây giờ mà nói điều quan trọng nhất chính là Lạc Nhi. Lạc Nhi nghe được lời giải thích của nàng, sự tò mò đã giảm đi phần nào, nàng biết Uyển Chi rất thạo cảm ngộ. Khi xưa còn được Bảo Địa Nguyên Tôn tặng cho một cây đàn, chính là Nguyệt cầm khi ấy và Cửu Nguyệt Hoàn bây giờ. Nàng lại lướt mắt qua hai người đang quỳ, Uyển Chi nhìn nàng như vậy, nụ cười thoáng chút cứng nhắc, nàng vừa nhận lại nữ nhi chưa bao lâu, mà đã có kẻ bắt tâm của Lạc Nhi đi rồi sao.

“Đều đứng lên cả đi. Nói cho ta biết, ai trong số hai người các con là vị hôn phu của Lạc Nhi?” Uyển Chi phát tay dùng sự sụp đổ của thế giới lại, đẩy ngược quá trình khiến không gian trở lại như ban đầu, đóng băng thời gian khiến vạn vật bất động. Câu hỏi của nàng khiến cả ba người họ sững sốt, chưa từng có, vị hôn phu của Lạc Nhi chưa từng có, làm sao họ trả lời nàng được. Nhìn biểu hiện của các nàng, Uyển Chi cũng ngạc nhiên không kém, là nàng hiểu lầm ư? Ánh mắt của hai tiểu tử kia nhìn nữ nhi của nàng rõ ràng đến thế, chẳng lẽ chỉ có mình nàng nhìn ra, Uyển Chi không tin.

“Chẳng lẽ cả hai đứa vẫn chưa có ai chiếm được trái tim của nó sao?” Lần này thì Uyển Chi đã đoán đúng, nhìn hai người lác đầu nguầy nguậy, Uyển Chi cảm thấy hết sức đau đầu. Giống gì không giống, lại đi giống tên kia ở điểm không quyết đoán này. “Phụ thân của con không giúp con sao?” Nếu Lạc Nhi không thể tự quyết định, vậy với địa vị của Mẫn Nguyên lại không thể chọn mối lương duyên tốt cho Lạc Nhi ư?

Lần này đến lượt Lạc Nhi choáng váng, từ lúc nhận thức mẫu thân đến giờ, nàng còn chưa biết ai là phụ thân của nàng. Vậy mà Uyển Chi lại hỏi như thế khiến nàng không biết phải trả lời ra sao? Uyển Chi thật sự muốn lật bàn: “Đừng nói với ta, ngay cả nhận phụ thân con cũng chưa từng làm. Mẫn Nguyên, chàng được lắm đợi đến lúc ta trở về Thiên giới, sẽ đòi lại công bằng cho Lạc Nhi thế nào.” Lời nói trong lúc tức giận của Uyển Chi, giống như mười mấy tia sét nổ ngay bên tai nàng, cơ thể chao đảo đứng không vững lùi lại vài bước, may nhờ có Tần Lục phía sau bắt lấy nàng mới không ngã.

Sự phụ của nàng, người vì nàng mà hết lòng hết dạ, thà để mình chịu tổn thương cũng muốn nàng an toàn. Người mà không có phụ mẫu bên cạnh, nàng đã âm thầm tự coi người như phụ mẫu dưỡng dục. Hóa ra cảm giác thân tình ấy không phải là giả, mà chính huyết thống chảy trong người nàng đã lôi kéo tinh thần đến.

Tần Lục và Huyền Vũ nhìn nhau không chớp mắt, hiểu rõ được sự kinh ngạc trong mắt đối phương, hai người họ không nhẹn được mà thở dài. Thân phận của Lạc Nhi bây giờ đã sáng tỏ hoàn toàn, có phụ mẫu như thế, làm sao tu vi và đạo thuật của Lạc Nhi không tiến bộ thần tốc cho được. Nhưng càng như thế thì địa vị của Lạc Nhi lại càng tôn quý, là con gái của Thần thượng cổ Chu Tước và Chiến thần Thiên tộc, ai lại không dò mắt mong ngóng được cưới nàng. Hân và Huyền Vũ không hẹn cùng nhau thở dài, con đường phía trước sẽ gian nan rồi đây.

Lạc Nhi trấn định từ cơn mơ hồ, nàng xoay người lại nói hai người: “Nếu mẫu thân cũng đã thức tỉnh, vậy chúng ta mau trở về thôi.” Uyển Chi nghe không hiểu, nàng đành phải giải thích sơ lược cho mẫu thân. Nghe xong Uyển Chi rơi vào trầm mặc, năm đó nàng đã sớm nhận ra tình cảm của Nhị sư huynh Từ Thiên dành cho mình. Vì thế mới chọn cách trốn tránh ở Mai Hoa cung, thu nhận đệ tử truyền dạy cho chúng bát y của mình. Nhưng đến cùng nàng lại không thể ngờ người nàng cố trốn tránh lại ra tay giết chết nữ nhi và Đại sư huynh của nàng. Dù biết kẻ làm chuyện đó chỉ là ma tâm của Từ Thiên nhưng nàng không thể không hận.

Uyển Chi nhắm mắt lại kiềm nén cảm xúc, nàng đưa mắt nhìn về phía chân trời mờ rộng, thế giới này tuy do nàng mà có, nhưng không thể nói không có tình cảm chân thật. “Đợi ta sửa lại không gian này một chút, sau đó sẽ cùng các con trở về.” Uyển Chi vung tay áo, xóa đi một đoạn ký ức về người mang thân phận Lăng Nguyên trên thế gian này, cũng cho ba người Lạc Nhi có một kết cục thỏa đáng. Chết trong cảm địa là cái kết Uyển Chi cho các nàng, để người đời sau khi dị nghị, để thế giới này lấy lại sự cân bằng, bốn người các nàng nên biến mất khỏi nhân giới này. Uyển Chi cũng tạo nên kết nối giữa nhân giới với ba nghìn thế giới còn lại, từ nay những người bên trong nhân giới này đều chịu sự cai quản của An Đình. Sống chết có số, đều hiện hữu trong số sinh mệnh của Ti mệnh nguyên quân.

Sau khi làm xong những chuyện đó, Uyển Chi mới có thể yên lòng mở thông đạo, dẫn thẳng về Thiên tộc. Nhưng khi các nàng vừa bước qua thông đạo, bỗng nhiên có một luồng sức mạnh khổng lồ hút chặt lấy Lạc Nhi, khiến nàng bị kéo ngược lại. Cả Huyền Vũ và Uyển Chi đều trở tay không kịp, bàn tay của Lạc Nhi chỉ bắt được một góc áo choàng của mẫu thân mình. “Xoạt!” Một tiếng, mảnh gấm rách làm hai, nửa theo Uyển Chi vào thông đạo, nửa bị kéo lại theo Lạc Nhi.

Uyển Chi hoảng sợ gào tên con gái: “Lạc Nhi!” Nhưng tất cả đã quá muộn, sức mạnh khổng lồ kia đẩy ngược Uyển Chi và Huyền Vũ vào sâu trong thông đạo, hút Lạc Nhi về phía mình. Chỉ có Tần Lục là dường như không bị ảnh hưởng, trước khi cửa thông đạo hoàn toàn đóng lại đã kịp ôm lấy Lạc Nhi đang bị hút lấy: “Đừng sợ, có ta ở đây rồi.” Lạc Nhi mở to mắt nhìn hân, mảnh gấm trong tay nàng còn hơi ấm của mẫu thân. Nàng nhìn sâu vào mắt hân, lại như thế nữa rồi, vì sao hai người họ không thể sống cho bản thân mình một chút chứ. Không biết sẽ bị con cuồng phong kia cuốn đi đâu vẫn lao ra bám lấy nàng, Lạc Nhi mắng hân: “Đồ ngốc!” Tần Lục mỉm cười với nàng, càng ôm lấy nàng thật chặt: “Đời này, ta chỉ ngốc ngếch vì nàng.”

P/s: Đáp án lần trước là Bảo Địa Nguyên Tôn

Câu hỏi kỳ này là muội muội ruột của Mẫn Nguyên tên gì?

Chúc các nàng đọc truyện vui vẻ, ba phần gấm rách sẽ kết thúc ở chương này nha.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Lừa Dối.

Nụ cười của Tần Lục vụt tắt, hắn nhìn về phía con cuồng phong đang hút chặt lấy bọn họ, đôi mắt khẽ nheo lại đầy nguy hiểm. Hắn ôm lấy nàng để đầu nàng vùi vào lòng hắn, bàn tay còn lại vuốt ve mái tóc của nàng, sự ấm áp quen thuộc đến mức không cần nhìn hắn vẫn nhận ra. Từng lọn tóc trượt qua khe tay của hắn, Tần Lục áp sát bên tai nàng khẽ thì thầm “Lãng quên!” Cùng lúc đó, một thanh đoản đao đâm xuyên qua lồng ngực nàng, kẻ đâm Lạc Nhi không ai khác lại chính là Tần Lục. Vì bất ngờ, Lạc Nhi không kịp phản ứng, đến khi con dao xé nát tim xuất hiện, nàng mới ngẩng đầu lên nhìn hắn, đôi mắt ngập tràn sự khó hiểu và hối hận: “Tần Y... Đáng lẽ muội không nên tin...”

Cơ thể Lạc Nhi mềm nhũn, không có chút lực trượt dần xuống dưới, nếu không phải có Tần Lục ôm lấy nàng đã ngã mất rồi. Tần Lục cau mày, dịu dàng truyền linh lực vào đoản đao đang nằm trong cơ thể nàng, hắn không nỡ nhìn thấy nàng đau đớn, nhưng hắn càng không nỡ để mất nàng. Ngay từ đầu hắn đã muốn buông tay, để nàng và Huyền Vũ có thể hạnh phúc ở bên nhau mãi mãi, nhưng đến cùng hắn lại không làm được. Sự ích kỷ của hắn lớn hơn mong muốn để nàng ra đi, vì thế hắn lựa chọn cách thức này, giữ nàng lại bên cạnh.

“Lạc Nhi của ta, hãy lãng quên đi tất cả, trong ký ức của nàng, chỉ có thể tồn tại một mình ta. Ta là bầu trời, là ngọn gió, là trái tim của nàng, nàng mãi mãi phải ở bên cạnh ta.” Lời chú thuật tàn nhẫn thoát ra từ miệng hắn, lại mang theo sự dịu dàng không thể che giấu. Đôi mắt xinh đẹp kia vẫn đang nhìn hắn chăm chăm, nhưng bên trong nó đã bắt đầu bị che phủ bởi một màn sương mờ ảo. Vết thương trên người nàng đã ngừng chảy máu từ lâu, Tần Lục rút đoản đao có dính máu của nàng trên đó, tự đâm vào ngực trái của mình, thẳng vào trái tim. Máu của nàng hòa vào máu của hắn, phong ấn ký ức mạnh mẽ nhất từ trước đến giờ, kể từ nay về sau, chỉ khi trái tim hắn ngừng đập, những ký ức kia mới có thể trở về với nàng.

“Chàng là trời, là ngọn gió, là trái tim của ta, ta chỉ có thể ở bên chàng mãi mãi.” Chú thuật cuối cùng được hoàn thiện, Lạc Nhi nhắm mắt lại, hoàn toàn bất tỉnh, nằm trong lòng Tần Lục. Hắn dịu dàng ôm nàng, sợ rằng chỉ cần hắn thở mạnh cũng sẽ làm nàng thức giấc, đoản đao được hắn giấu trong tay áo, là chìa khóa mở phong ấn duy nhất trên thế gian này. Khi nghi thức vừa xong, con cuồng phong cũng vừa dừng lại, thả hai người an toàn xuống đất. Ở đó, đã có người chờ sẵn từ lâu, quần thần hai bên quỳ rạp dưới chân Tần Lục: “Chào mừng đại vương trở về!” Tiếng chúc tụng vang vọng khắp nơi, Tần Lục bế nàng đứng vững vàng trên đất, khí thế quân vương áp đảo quần hùng, hắn đưa mắt nhìn đám người bên dưới. Không để ý một ai mà lạnh nhạt bước qua, vương cung trước mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc, là nơi hắn đã từng sống năm vạn năm.

Đôi mắt của hắn vẫn không rời khỏi khuôn mặt của nàng, khi bước qua cửa vương cung, bắt chợt hắn cất lời khen ngợi: “Lộng Ngọc, đóng tất cả con đường vào Ma giới lại!” Kể được gọi tên cung kính trả lời: “Thần hộ giá chậm trễ, xin đại vương trách phạt.” Hắn phất tay với Lộng Ngọc, ra hiệu cho hắn dừng lên tiếng: “Cả ta và người đều không nhận ra nhau, nếu không có sức mạnh thần minh của Thượng thần Uyển Chi thức tỉnh, e rằng ngay cả ta cũng sẽ quên mất đã từng sai người đi tìm kiếm tung tích của Uyển Chi.” Lộng Ngọc chính là cánh tay phải đắc lực của Tần Lục khi còn ở Ma giới, kế hoạch mượn binh Thiên tộc giết chết Nhị thúc hắn không thể tiến hành nếu không có sự trợ giúp của kẻ khác.

Giả dạng nữ nhi, cũng chỉ vì muốn Mẫn Nguyên đưa hắn đến Thiên tộc tìm nàng, còn để trả thù cho cái chết của cả nàng ở kiếp trước và phụ mẫu của hắn nữa. Không phải hắn chưa từng nuôi mộng hồi sinh phụ mẫu, nhưng ngoài Lạc Nhi là hóa phượng hoàng ra thì chỉ còn Uyển Chi mà thôi. Nàng đối với hắn quý giá biết bao nhiêu, làm sao hắn có thể nhẫn tâm dùng máu của nàng để hồi sinh phụ mẫu. Vì lẽ đó, hắn chỉ còn cách tìm kiếm tiên thể của Uyển Chi, dùng máu tim của hóa phượng hoàng để phụ mẫu hắn có thể sống lại. Người nắm đó hắn phải đi chính là Lộng Ngọc, không ngờ rằng chính Lộng Ngọc lại tìm ra Uyển Chi đầu tiên, đến cuối cùng lại rơi vào phạm giới do linh hồn Uyển Chi tạo ra.

Sau khi tìm được nàng, hắn lại quên mất chuyện này, cho đến khi hắn tự mình đến thế giới kia, bị sức mạnh thần minh ảnh hưởng, cũng giống như nàng hắn nhớ ra một số chuyện mình đã quên mất. Từ chỗ cam chịu buông tay nàng, hắn lại vạch ra kế hoạch buộc nàng ở bên hắn vĩnh viễn. Nhưng với tính khí của nàng, nếu kế hoạch có gì sơ suất hắn sẽ khiến nàng càng xa lánh hắn hơn. Hắn ẩn nhẫn giả vờ chờ đợi thời cơ, điều hắn không ngờ là Uyển Chi lại thức tỉnh sớm như vậy, còn triệu hồi cả tiên thể đang bị giam giữ ở Tây Châu, hoàn toàn trở lại nguyên thân. Tần Lục chỉ có thể đánh liều, lợi dụng Lộng Ngọc là biến số không thể kiểm soát của không gian, tạo nên một luồng sức mạnh đối nghịch với Thiên tộc, kéo nàng ra khỏi thông đạo trở về Thiên giới.

Hắn không phải quân tử, càng không thể giữ lời hứa của mình, ra tay với Huyền Vũ là điều không thể, với hắn bây giờ còn có tình cảm huynh đệ thân sinh. Tần Lục từ bỏ việc khiến phụ mẫu sống lại, cũng từ bỏ luôn việc báo thù Từ Thiên, bỏ qua luôn việc Huyền Vũ yêu nàng say đắm. Tự tay hắn xóa đi ký ức của nàng, không còn hận thù, không còn tình cảm vướng bận nẫu thối. Chỉ có như vậy, nàng mới có thể bình an vui vẻ sống hết kiếp bên hắn được, như vậy cũng có thể coi như hắn giữ được một phần lời hứa với nàng rồi đúng không.

Tần Lục nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, phẩy tay hóa phép thay bộ y phục nhiễm máu trên người nàng thành một chiếc váy màu hồng đào, thêu hoa bạch mai tinh tế. Nhìn mỹ nhân đang say ngủ, hắn vừa có cảm giác chờ mong vừa có chút không đành lòng. Sức mạnh thần minh của Uyển Chi đã tẩy sạch thân ác phẩm nhân của họ, để cả ba người trở về đúng tiên thân của mình. Lạc Nhi vốn dĩ đã rất giống Uyển Chi, người được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân của Thiên tộc. Lại kế thừa một nửa dung mạo của Mẫn Nguyên, Lạc Nhi sinh ra đã là một đại mỹ nhân rồi.

Trong thân xác người phạm, vẻ đẹp đó cứ như bị một lớp màng sương che phủ, đến khi trở lại tiền thể, sắc đẹp ngủ quên nay bừng tỏa như nắng vàng. Rực rỡ đến mức chói mắt người ta, làm hấn chỉ muốn giấu nàng đi, không để bất kỳ ai có cơ hội gặp nàng. Tần Lục thở dài một tiếng, đối y phục trên người, đưa lệnh bài tùy thân trên người cho Lộng Ngọc, rồi dặn dò: “Giao cho người việc ở Ma giới, sau khi ta tỉnh dậy, mọi thứ đều phải sạch sẽ gọn gàng.” Lộng Ngọc cầm lấy lệnh bài, khom người lui ra, ma quân đã hạ lệnh, đương nhiên hấn sẽ thực hiện một cách hoàn hảo nhất. Đợi đến khi người tỉnh dậy, triều đình của Ma giới đã trải qua một cuộc thanh trừ đẫm máu rồi.

Tần Lục nằm cạnh nàng, cẩn thận đặt nàng gối lên cánh tay hấn, còn tay kia thì ôm ngang hông nàng, hít thở hương thơm quen thuộc ấm áp, hấn mới khẽ thở dài đầy thỏa mãn. “Băng tuyết ở trong rừng phủ lên thân này, không cùng hương hoa đào hoa mạn lẫn lộn trên đồi. Bỗng nhiên một đêm nở ngát hương thanh. Bay khắp trời đất vạn dặm xuân.” Hấn vỗ nhẹ sau lưng nàng, rũ giấc ngủ chập chòn, một đêm không mộng寐, tỉnh lại nàng sẽ chẳng còn nhớ rõ ai ngoài hấn. Cả thế giới của nàng giờ đây chỉ còn lại một người tên Tần Lục, như hồng mai nở trên tuyết, rực rỡ giữa đất trời mùa đông.

Uyển Chi ngơ ngác nhìn nửa tấm áo choàng trên tay mình, nàng và Huyền Vũ đã trở về Thiên giới qua thông đạo. Nhưng cả nửa ngày nàng vẫn không thể tin được, làm một Thượng thần cao cao tại thượng bấy lâu nay, có rất ít chuyện khiến nàng bất lực như thế này. Nữ nhi mà nàng khó khăn lắm mới giành được mạng sống từ tay Diêm vương, nay lại cứ thế biến mất trước mắt nàng. Huyền Vũ đứng sau lưng nàng, đôi mắt se sắt nhìn về nơi mới vừa rồi còn là cửa thông đạo, nay đã hoàn toàn biến mất. Tay nắm lại thành quyền, gân xanh nổi nên cuộn cuộn, đầu ngón tay đâm vào da thịt đau nhói. “Tần Y đã lừa chúng ta!” Lời nói của hấn khiến Uyển Chi như bùng tình khỏi con mê, nàng đứng phắt dậy, huy động pháp khí muốn quay lại phạm giới kia lần nữa.

Nhưng trước khi nàng kịp làm gì thì Huyền Vũ đã ngăn nàng lại: “Thượng thần đừng quá xúc động, trước tiên chúng ta vẫn nên đến Âm giới một chuyến. Tần Y vốn là Ma quân của Ma tộc, nơi hấn có thể đến chỉ còn nơi đó mà thôi.” Uyển Chi cảm thấy mình như sắp phát điên rồi, một chút chuyện như vậy cũng không nhìn ra. Nàng xoay người nhìn Huyền Vũ: “Là ta đã hồ đồ rồi, con nói đúng, chúng ta mau đi thôi.” Huyền Vũ không đáp lại lời nàng, hấn gọi trưởng kiếm rồi nhảy lên trên, bay nhanh về Âm giới, vừa điều khiển trưởng kiếm, hấn vừa đưa tay sờ lên ngọc bội nơi thắt lưng.

Hiện giờ tình trạng của nàng rất lạ, cứ mê mang không cảm nhận rõ điều gì, giống như đã chìm vào giấc ngủ, làm hấn không thể xác định được nàng đang nghĩ gì trong lòng. Với tính cách của nàng, lại bị Tần Lục ngang nhiên đoạt đi, hấn chỉ sợ nàng phản kháng quá mức sẽ tự làm bản thân mình bị thương. Nhưng ngược lại với dự đoán của hấn, bây giờ nàng không hề tức giận, cũng chẳng có sự hoảng sợ nào, chỉ yên tĩnh mơ hồ, càng khiến trái tim hấn sốt ruột.

Huyền Vũ nhắm mắt lại, cố gắng trấn tĩnh đầu óc đang hỗn loạn của mình, rõ ràng Tần Lục đã từ bỏ, tại sao lại còn hành xử như thế? Hấn đã quên mất một chuyện, Tần Lục là ai ở kiếp trước, chính là Thiên nữ Tần Y xảo quyết gian trá, hằng ngày diễn kịch trước mặt người khác mà sống. Chút chuyện lừa gạt này, chẳng cần hấn phải tốn quá nhiều sức lực, và cũng là hấn quá hiểu bọn họ. Có lẽ trong giây phút nào đó, Tần Lục thật sự đã buông tay nàng, để nàng tự theo ý mình muốn.

Nhưng hấn đã hối hận, hối hận vì bỏ qua nàng dễ dàng như vậy. Huyền Vũ thở dài một tiếng, là hấn đã thả lỏng quá mức không hề cảnh giác Tần Lục bên cạnh. Kiếp trước Tần Lục đã từng để hấn giết chết mình, trước khi chết còn mĩa mai nói một câu: “Ta cướp Lạc Nhi của ngươi! Ta trả lại ngươi một mạng, ta đi tìm nàng trước!”

Đến lúc chết cũng ích kỷ muốn tìm đến nàng, thì làm sao hấn có thể buông tha cho nàng dễ dàng như thế. Tần Lục là cứu vãn hồ, bản chất gian xảo đã ngấm sâu vào con người hấn, muốn lừa gạt ai đó là chuyện nắm chắc trong lòng bàn tay.

Âm giới bị bao phủ bởi làn sương khí nặng nề, hấn không biết mình trở về đây khi nào và thời gian đã trôi qua bao lâu. Cũng không biết sau khi gặp Thượng thần Uyển Chi và Mẫn Nguyên gặp nhau đã có chuyện gì xảy ra. Cả việc An Đình và An Dương đến xem hấn, họ hỏi hấn những gì, hấn cũng đều không chú ý. Duy nhất bây giờ chỉ có một việc khiến hấn đặt hết tâm trí vào, đó là mảnh ngọc hình rồng hấn đeo nơi thắt lưng. Tiếng tim đập vẫn rất mạnh mẽ, nàng không hề bị thương, tâm trí sạch sẽ như trẻ nhỏ, đơn thuần chỉ chứa hình bóng một người. Hấn có thể nhận ra, tình trạng hiện giờ của nàng rất bất thường, nhưng hấn vẫn không dám khẳng định suy nghĩ của mình là đúng sự thật. Có thể... Nàng đã quên mất bọn họ là ai, trong tâm trí của nàng chỉ còn lại duy nhất một kẻ, Tần Y.

Huyền Vũ thở hắt ra, đôi mắt thâm trầm mở lớn: “Thuật Lăng quên. Tần Y, người dám dùng phong ấn ký ức với Lạc Nhi!” Một tiếng nổ vang lên, mọi đồ vật bên trong tâm cung của hấn đều vỡ nát không còn nguyên vẹn. Khi An Đình và An Dương chạy đến, thì cả tòa cung điện to lớn đều đã sụp đổ dưới trường kiếm của Huyền Vũ. Hai người nhìn nhau một cái, e rằng bên kia tình trạng của Lạc Nhi đã ảnh hưởng không nhỏ đến tâm tình của Huyền Vũ.

“Tên của nàng là Mẫn Lạc Nhi, ta thường gọi nàng là Lạc Nhi. Nàng là Vương hậu tương lai của ta, là nữ chủ nhân của Ma giới này.” Tần Lục nâng khuôn mặt diễm lệ kia lên cao, để tầm mắt của nàng chỉ có thể nhìn thấy một mình hấn. Từ tốn trả lời câu hỏi của nàng, trong đôi mắt xinh đẹp ấy, chỉ chứa một hình bóng của hấn, Tần Lục rất hài lòng. Lạc Nhi khẽ khép hờ mắt, vết chu sa trở nên bóng rất khi hấn chạm vào. Nàng tin lời hấn nói, vì trong ký ức mơ hồ của nàng, chỉ có hấn là rõ ràng hơn hết thấy, như mặt trăng lấp lánh trong đêm tối, như mặt trời chiếu rọi lúc bình minh.

“Chúng ta đã thành thân chưa?” Lạc Nhi mở mắt ra, lại nhìn hấn không chớp mắt, cả thế giới của nàng chỉ còn lại bóng hình của hấn. Nàng sợ nếu để hấn rời khỏi tầm mắt của mình, hấn sẽ biến mất không bao giờ trở lại nữa. Tần Lục lắc đầu: “Nhưng sẽ sớm thôi, Lạc Nhi của ta!” Bàn tay thô ráp sờ lên da thịt trắng mịn của nàng, khiến Lạc Nhi rùng mình một cái. Nàng run rẩy thở nhẹ, nhỏ giọng cầu xin: “Quân thượng, đừng như vậy...” Tần Lục khẽ cười lật người nàng xuống dưới, không chút chậm trễ cởi bỏ xiêm y của nàng: “Chẳng phải ta đã nói nàng là Vương hậu của ta hay sao? Ngoan nào, mau gọi phu quân.” Lạc Nhi đỏ bừng mặt, hơi thở của nàng trở nên gấp gáp, đôi mắt đen huyền nhiễm một màn sương tình mờ ảo: “Phu quân!”

Tiếng gọi của nàng khiến cảm xúc của Tần Lục nổ rầm một cái, hấn mỉm cười dịu dàng, thu lại toàn bộ sát khí của Ma quân trên người hấn. Nhẹ nhàng

áp mỗi hần lên mỗi nàng, tham lam cắn nuốt: “Lạc Nhi, nàng gọi đúng rồi, để bản quân thưởng cho nàng.” Lạc Nhi muốn lùi lại như hần giữ nàng rất chặt, không chế không để nàng rời khỏi hần. Tiếng nấc nhẹ phất ra sau màn trướng, che khuất mọi phong tình cảnh sắc bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: U Mê Quên Lối Về (1)

Author: Lạc Lạc Nhi

Thiếu nữ vận hồng y như lửa, ngồi trên tán hoa mai đỏ rực, bên cạnh là thiếu niên tuần tú, bàn tay không hề rảnh rỗi mà bóc vỏ hạnh nhân cho nàng. Hôm nay ở Tuế Vân cung, nàng đọc trộm thư tình của Thanh Long gửi cho sư tỷ, nhớ được một câu: “Dù sống hay chết, nguyện không chia lìa.” Lúc ấy nàng chỉ thuận miệng đọc, vậy mà thiếu niên bên cạnh lại mỉm cười dịu dàng, nhanh tay bóc hạnh nhân vào miệng nàng, khẽ đáp một tiếng: “Được.” Nàng nghiêng đầu nhìn hần, hạnh nhân tan trong miệng nàng: “Vì sao người ta lại muốn sống chết cùng nhau như thế, với ai cũng đã có thể sống chết cùng nhau sao?”

Hần véo chiếc cảm thon nhỏ của nàng, khẽ mắng: “Không phải là với ai cũng vậy, chỉ đối với những người yêu nhau mới có thể nguyện cùng sống cùng chết.” Nàng mơ hồ à một tiếng, nói thể không phải sư tỷ Hàn Nguyệt và Thanh Long ca ca đang yêu nhau sao. Nhìn thấy nàng dường như đã hiểu ra được mối quan hệ của hai người nào đó, hần khẽ mỉm cười, đôi mắt nhìn nàng càng thêm phần sùng nịch. Thiếu niên áp sát người nàng, phả hơi thở nam tính lên vành tai Lạc Nhi, từng chữ như thấm vào lòng nàng: “Muội nói xem, không phải chúng ta cũng vậy ư?” Lời nói của hần làm nàng đỏ bừng mặt, đúng vậy không phải bọn họ cũng như vậy sao?

Lạc Nhi mở mắt ra, khi thần trí đã đủ tỉnh táo, nàng mới thở nhẹ một hơi, vừa rồi chỉ là mộng. Sức nặng trên người khiến Lạc Nhi nhú mày lại, nhưng khi vừa nhận ra mình lọt thỏm trong vòng tay của Tần Lục thì nàng lập tức mỉm cười. Đây là phu quân của nàng, là bầu trời, là ngọn gió, là trái tim, là tất cả của nàng. Lời nói này cứ như một sự nguyện rửa, lặp đi lặp lại trong tâm trí của nàng. Nàng yên tâm nhắm mắt lại, người trong giấc mộng ấy, chỉ có thể là hần mà thôi. “Không phải là hần, không phải là hần đâu!” Lạc Nhi bật dậy, mồ hôi ướt đầm trung y đang mặc trên người, đau quá, đầu của nàng đau quá.

Cử động của nàng khiến Tần Lục tỉnh dậy, hần nhìn thấy nàng hai tay ôm lấy đầu, khuôn mặt hiện rõ vẻ đau đớn, thì vội vàng ôm lấy nàng, dùng thần thức dò xét tìm kiếm dấu hiệu bất ổn: “Lạc Nhi! Nàng đau đầu sao? Đừng lo lắng, sẽ hết đau ngay.” Cùng với lời nói của hần, cơn đau đầu của nàng từ từ được đẩy lui, hần cau mày nhìn nàng an tĩnh nằm trong lòng hần. Phong ấn ký ức xảy ra vấn đề, nó không thể hoàn toàn khiến nàng quên đi tất cả mọi thứ, có một số việc nàng vẫn vô ý nhận ra. Giống như lúc này, hình như nàng đã mơ thấy việc gì đó trong quá khứ, để rồi có một cái gì đó luôn nhắc nhở nàng. Sức mạnh ấy mâu thuẫn với phong ấn hần đặt trong tim nàng, khiến nàng đau đớn.

Tần Lục đặt nàng xuống giường, kéo cao chăn đắp cho nàng, sau đó hần mới khoác thêm ngoại bào rồi khỏi tầm điện. Đêm nay, hần vẫn chưa thật sự biến nàng thành người của hần, chỉ phóng túng để phân thân của mình đạt cao trào trong tay nàng. Nếu có kẻ biết được đã đến bước cuối cùng hần còn dừng lại, thì chắc chắn kẻ đó sẽ mắng hần là đồ ngốc. Nhưng có ai biết được, hần nhận ra sự cự tuyệt trong đôi mắt trong suốt kia của nàng. Nếu nàng đã không muốn, hần sẽ đợi, hần còn rất nhiều thời gian để cho nàng.

Lộng Ngọc đã dừng chờ từ lâu, nhìn thấy Tần Lục bước vào đã cung kính quỳ xuống bẩm báo: “Quân thượng, dư đảng của Nhị vương gia đã được thanh trừ, các vị trí mới trong triều đang được Doãn Minh thân quân cân nhắc sắp xếp.” Tần Lục ngừng bước, xoay người về phía Lộng Ngọc: “Người mới nhắc đến ai?” Lộng Ngọc đáp lại lời hần: “Bẩm quân thượng, là Doãn Minh thân quân, đệ tử thứ bảy của Trương tôn Gia Cán Bình.” Tần Lục nghe thấy vậy, lập tức trở nên vui vẻ, khoe miệng cong lên thành một nụ cười thích thú: “Mau mời huynh ấy đến đây cho ta.”

Lộng Ngọc vâng lệnh, lui ra khỏi đại điện, chẳng bao lâu sau người hần chờ đã được mời đến. Người còn chưa thấy đâu thì Tần Lục đã vội vàng đến tận cửa đón, vừa nhìn thấy hần Doãn Minh đã hỏi: “Giờ ta nên cung kính gọi người là quân thượng, hay kêu người là tiểu sư đệ Tần Lục của ta đây?” Giọng điệu lạnh nhạt của Doãn Minh khiến sự vui mừng của Tần Lục biến mất. Khóe miệng cứng đờ làm nụ cười của hần trở nên méo mó: “Sư huynh, sao huynh lại nói thế, đệ vẫn là Tần Lục khi trước, là tiểu sư đệ của huynh kia mà.”

Doãn Minh không thèm nhìn hần lấy một cái, hừ lạnh một tiếng, nếu không phải sư phụ giao phó cho hần việc đến Ma giới thu xếp cục diện. E rằng cả nằm mơ hần cũng không thể ngờ, chính quyết định của sư phụ mình đã trở nên sai lầm. Con người như Tần Lục vốn không cần sư phụ giúp đỡ, một mình hần vẫn có thể khiến trời nghiêng đất lệch. “Vì sao huynh lại đến Ma giới?” Tần Lục cố gắng kéo gần khoảng cách với Doãn Minh, ngoài nàng và Huyền Vũ, Doãn Minh và Trương tôn Gia Cán Bình chính là những người thân thiết với hần nhất.

“Đều không phải do sư phụ ngốc ngếch sao? Ngay từ khi người được đưa đến Âm Tư Môn, sư phụ đã biết người chính là hài tử của Công chúa Hàn Y và Hồ vương Ma giới. Vì thân phận của người không tiện công bố, sư phụ chỉ có thể âm thầm giúp đỡ người. Sau khi để người đến Tu La quốc tìm tiểu sư muội, người đã bảo ta đến Ma giới thu dọn cục diện chờ người về sẽ trao trả lại quyền lực vốn thuộc về người. Nhưng mà ta không ngờ, chính ta lại gián tiếp giúp người hại người....”

Nói đến đây Doãn Minh không thể nói được nữa, hần sợ mình không nhịn được sẽ nhào đến đập cho Tần Lục một trận. Khí tức của Lạc Nhi ở tầm điện phía sau hần có thể nhận thấy, hỏa phượng hoàng vốn kiêu ngạo ngày nào. Ấy thế mà bây giờ linh lực lại yếu ớt đến mức đáng thương, không phải là đã bị người ta phong ấn rồi sao? Với tình cảm mà Tần Lục dành cho Lạc Nhi, hần không cần nghĩ cũng có thể đoán ra được ai đã làm chuyện đó. Nhưng Tần Lục cũng là sư đệ của hần, dù có tức giận đến mấy, hần vẫn không thể ra tay với Tần Lục.

“Tạm thời đệ không thể để huynh rời Ma giới được, các thông đạo đến được Ma giới đều đã đóng lại. Sau này khi mọi chuyện đã ổn, đệ sẽ cho người đưa huynh về tận Âm Tư Môn.” Tần Lục cảm kích sự lo lắng của Tiểu Thất và sự phụ dành cho mình, phải mất bao lâu để có thể thu dọn cục diện rồi ren ở Ma giới hẳn biết rất rõ. Thế mà sự phụ lại phản phò đồ đệ mà ông tin tưởng nhất, đến Ma giới giúp đỡ hẳn. Nhưng nếu sự phụ phát hiện ra, tiểu đồ đệ bé môn luôn được ông cung chiều, lại phản bội Thiên tộc bắt giữ hỏa phượng hoàng. Đến lúc đó, ông sẽ có bao nhiêu thất vọng về hẳn đây, hẳn cũng không dám nghĩ sâu thêm.

“Còn muội ấy? Người tính giam giữ muội ấy cả đời ở Ma giới sao?” Doãn Minh nổi giận, lớn tiếng quát hẳn. Cả đại điện lớn như vậy, mà không một tiếng động nào phát ra, hạ nhận quỳ rạp trên đất, run rẩy trong sợ hãi. Người đứng ở kia chính là Ma quân đại vương, cũng là quân thượng của bọn họ, nếu người tức giận mà ra tay thăm sát, cái mạng nhỏ của họ chắc chắn không giữ được. Tần Lục cười khẽ, việc Tiểu Thất tức giận hẳn đã lường trước được, nhưng hẳn biết đôi lấy sự yêu thương của huynh ấy dành cho hẳn. Doãn Minh chắc chắn sẽ không phản bội hẳn ngay lúc này, nhưng để đề phòng bất trắc hẳn vẫn phải cảnh giác Doãn Minh: “Nàng là Vương hậu của đệ, làm sao có thể rời đệ mà đi?”

Bầu không khí trở nên vô cùng yên tĩnh, Doãn Minh nhìn hẳn lần cuối, giống như đang tìm kiếm hình ảnh tiểu sư đệ ba năm trước. Sau đó, hẳn lắc đầu đầy mệt mỏi, xoay người rời khỏi đại điện: “Đáng lẽ ta không nên đến Ma giới làm gì.” Tần Lục đưa mắt nhìn theo bóng lưng cô độc của Tiểu Thất, tại sao mọi chuyện lại trở nên thế này? Hẳn chỉ cần có nàng, như vậy cũng là sai sao? Tần Lục khẽ đưa tay lên trán, che đi đôi mắt của mình, là hẳn đã sai rồi ư?

“Quân thượng!” Tiếng gọi của nàng khiến hẳn bừng tỉnh, hẳn còn chưa kịp phản ứng thì Lạc Nhi đã đến bên cạnh hẳn từ lúc nào. Tần Lục mỉm cười với nàng, một bên ôm lấy nàng vào lòng, dùng ngoại bào của hẳn che kín cơ thể nhỏ bé của nàng. Sai hay đúng có gì quan trọng, chẳng phải bây giờ nàng đang ở bên hẳn hay sao. Chỉ cần như thế thôi đã đủ lắm rồi, mặc cho kẻ khác có nói thế nào, hẳn cũng không nên bận lòng nữa. “Người đó làm ngài đau lòng sao?” Nàng nhẹ nhàng hỏi, dù không nhìn thấy rõ, nhưng nàng có thể cảm nhận được Tần Lục đang đau lòng. Ai mà lại quan trọng đến mức, có thể làm tổn thương tình cảm của hẳn ngoài nàng kia chứ?

“Vi sao không ngủ thêm chút nữa? Không có ta bên cạnh, không ngủ được ư?” Hẳn không trả lời câu hỏi của nàng, chỉ lo lắng xoa nhẹ đầu nàng, phong ấn trong tim không làm nàng đau nữa chứ? “Thiếp ngủ đủ rồi. Ngài không trả lời câu hỏi của thiếp.” Nghe được chút hờn giận trong lời nói của nàng, hẳn xoay người nàng lại để nàng nhìn ra ngoài cửa điện. Nơi ấy bây giờ đã không còn ai nữa, chỉ còn nắng vàng lấp lánh trải dài một khoảng sân. “Vi sao lại nói ta đau lòng? Nàng xem, nơi này không có ai cả, kẻ nào có thể khiến ta đau lòng đây?”

Lạc Nhi sờ lên trái tim mình, nơi này nói cho nàng biết, hẳn vì ai đó nên đã đau lòng. Nhưng làm sao nàng có thể giải thích cho hẳn hiểu, dù có nói ra hẳn cũng sẽ không tin nàng. “Khí tức của người đó rất quen. Giống như thiếp đã từng gặp ở đâu rồi vậy.” Nàng ngẩng đầu nghi hoặc hỏi hẳn, đáp lại lời nàng chỉ có sự yên lặng bao trùm. Hẳn đưa tay lên che đi đôi mắt sáng rực của nàng, lời chú thuật lại vang lên lần nữa: “Lãng quên, lãng quên hết thầy đi.”

Ngay lập tức đôi mắt của nàng trở nên vô thần, cơ thể lại một lần nữa mềm nhũn ngã vào lòng Tần Lục. Khuôn mặt không chút sức sống, cứ như con búp bê tĩnh xảo mặc người khác chơi đùa trong tay. Tần Lục bế nàng lên, hẳn liên tục thắt chặt kết nối phong ấn trong tim nàng, nhưng tại sao vẫn có một khe hở, vì sao. Nàng nhận ra khí tức của Doãn Minh, mơ về giấc mộng không có hẳn, nếu Huyền Vũ đứng trước mặt nàng, liệu nàng có nhận ra hay không?

Lạc Nhi ngậy người tựa đầu vào vai Tần Lục, từ đôi mắt xinh đẹp tuôn ra hai hàng lệ nóng hổi. “Là ngài đã khiến thiếp quên hết đúng không?” Câu hỏi của nàng khiến bước chân của hẳn ngưng trệ, nàng vươn người dậy, nhìn sâu vào đôi mắt của hẳn: “Ngài đừng thi triển chú thuật nữa, những gì ngài muốn thiếp quên, thiếp đều không thể nhớ. Nhưng xin ngài đừng dùng thuật Lãng Quên nữa, những cơn đau đầu đó, thiếp thật sự không chịu được.” Hẳn bàng hoàng nhìn nàng, chú thuật đối với nàng giờ trở nên vô dụng, là hẳn không đủ mạnh hay do bản chất của nàng vốn đã nhạy cảm với pháp thuật.

Nhưng bây giờ khi hẳn đối diện với vẻ mặt khổ sở của nàng, hẳn chỉ có thể gật đầu đồng ý: “Ta hứa với nàng, sẽ không thi triển thuật Lãng Quên nữa.” Lạc Nhi đưa tay lau nước mắt, tiếp tục vùi đầu vào vai hẳn: “Quân thượng, người không thể khiến thiếp thất vọng được.” Bước chân của hẳn vẫn rất vững vàng, nhưng cả cơ thể lại cứng ngắt, chuyện hẳn làm nàng thất vọng, không chỉ có một hay hai: “Được, mọi chuyện nàng muốn, ta đều sẽ làm theo ý nàng.”

Ở một góc khuất trong đại điện, có một đôi mắt đang dõi theo hai người bọn họ. Như con sói đói khát lâu ngày tìm thấy miếng mồi béo bở, sẵn sàng chờ đợi thời cơ vồ nuốt lấy con mồi.

P/s: Đáp án kỳ trước: Máu tim của ba con hỏa phượng hoàng, Mộc Trần Châu, và thuật Hóan Sinh của Tứ Phương thần.

Câu hỏi kỳ này: Mẫu phi của Lạc Nhi ở phạm giới tên gì?

Cũng như các lần trước nàng nào trả lời đúng sẽ thưởng chương mới trong ngày. Hôm nay chương hơi ngắn vì ta bận làm báo cáo, chương sau sẽ bù

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 52: U Mê Quên Lối Về (2)

Uyển Chi ngồi trên ghế, bắt lực nhìn phu thê Hàn Hạ đang quỳ trước mặt. “Sự phụ, xin người tha thứ cho đồ đệ bất hiếu. Đã không dạy dỗ được tiểu

chất khiến hân làm ra những chuyện tày đình này.” Nàng thở dài một tiếng, điều này nàng có thể trách bọn họ được sao. Uyển Chi đưa mắt nhìn về phía An Đình đang ngồi cạnh nàng: “Tiểu Đình! Đờ bọn chúng lên đi, đã làm đến chức Thiên đế, Thiên hậu rồi. Sao có thể dễ dàng quỳ trước người khác như vậy.” Nhưng dù nàng đã nói vậy, thì phu thê Hàn Hạ vẫn không chịu đứng lên, cứ quỳ mãi như thế.

Khi Uyển Chi về Thiên giới, Hàn Hạ còn chưa kịp vui mừng chào đón, thì đã nghe được một tin động trời. Nữ nhi duy nhất của Uyển Chi đã bị tiểu chất của hân, Ma quân Tần Y bắt đi. Hiện tại, còn dùng phong ấn ký ức lên người Lạc Nhi, giam giữ ở Ma giới, khiến Lạc Nhi u mê không nhớ rõ mọi việc. Nghe xong mọi việc, Hàn Hạ bị trấn động dữ dội, cơn tức giận ập đến không thể đè nén, khiến cơ thể hân lao đảo một. Nếu không có Mị Cơ bên cạnh còn tỉnh táo, có lẽ hân đã mất sạch lý trí, hạ lệnh toàn quân tiến đánh Ma giới, dạy dỗ tên Tần Y đại nghịch bất đạo kia.

Nỗi xấu hổ và thất vọng tràn ngập trong lòng Hàn Hạ, giờ phút này hân không dám đối diện với sư phụ mà hân luôn tôn kính nhất. Càng không dám đối mặt với mọi người đã mất của mình, thân là cứu chủ lại không thể dạy dỗ tiểu chất nên người. Hàn Hạ tự sỉ vả bản thân mình thậm tệ, Mị Cơ nhìn thấy vậy, cũng chỉ biết thở dài để mặc hân. “Hai người đừng làm khó sư phụ nữa, cứ quỳ mãi như thế này cũng không phải là cách hay. Mau đứng lên hết cho mọi người, huynh muốn quỳ thì cứ quỳ tiếp, đừng bắt Mị Cơ tỷ tỷ chịu tội cùng huynh.”

An Đình tức giận với Hàn Hạ, nàng không nhìn nổi nữa, tiến lên đỡ lấy Mị Cơ bên cạnh Hàn Hạ. Nhận được nụ cười cảm tạ của Mị Cơ, An Đình lắc đầu với nàng rồi đỡ nàng ngồi xuống ghế. Hàn Hạ thấy An Đình tức giận, lại nhìn thấy sắc mặt không tốt của Mị Cơ thì cũng vội vàng đứng dậy. Ngượng ngùng gãi đầu hai cái trước mặt Uyển Chi, Uyển Chi nhìn bộ dạng trẻ con này của hân, lắc đầu than: “Mẫn Nguyên, sao chàng lại có thể gả Mị Cơ cho một tên như hân chứ?”

Mẫn Nguyên từ đầu đến cuối vẫn im lặng đứng sau lưng nàng, nghe được câu hỏi của nàng, lúc này mới lên tiếng, thân phận hiện giờ của họ có chút phức tạp. “Là Mị Cơ dọa sẽ bỏ nhà ra đi.” Một câu đơn giản đã khiến Uyển Chi hiểu ra vấn đề, thì ra lấy tiểu tử vô tâm này là chủ ý của Mị Cơ. Nhận ra bầu không khí đã trở nên ngưng đọng, An Dương mới hắng giọng một, đưa câu chuyện trở về chủ đề chính: “E hèm! Ta nghĩ, trọng điểm của vấn đề ngày hôm nay không phải là chuyện Mị Cơ có gả sai người hay không?”

Đúng vậy, hôm nay Hàn Hạ dẫn Mị Cơ và Hàn Nguyệt đến Âm giới có hai mục đích. Một là diện kiến Uyển Chi bằng xương bằng thịt, hai là tìm cách giải quyết vấn đề Tần Lục bắt Lạc Nhi. Khi nghe An Dương nhắc đến việc này, Uyển Chi đưa mắt về phía Mẫn Nguyên, hân nhận được ánh mắt đầy ẩn ý của nàng, khẽ gật đầu rồi nói: “Ta và Uyển Nhi đã quyết định, để mọi việc lại cho bọn trẻ tự mình xử lý.” Nghe được lời này của Mẫn Nguyên, mọi người đều sững sốt, Hàn Hạ vừa mới bình tĩnh nay lại gật mình đứng phắt dậy: “Sao huynh lại có thể để mặc...” Nhưng Uyển Chi đã lên tiếng ngắt lời hân nói: “Chúng ta thân là phụ mẫu của Lạc Nhi còn chưa sốt ruột, tiểu tử như người sốt ruột cái gì? Không phải chúng ta không muốn quản, mà đây là số kiếp thăng thân của bọn trẻ. Kinh qua thì thọ ngang trời đất, thất bại thì lụi tàn cùng thời gian.”

Nghe được sự đau đớn trong lời nói của nàng, Hàn Hạ im lặng, Lạc Nhi được Uyển Chi cứu về từ cõi hư không, rơi vào Bát Nhã chờ đủ tình hoa thì tái sinh trên nhân gian đã là một kỳ tích. Số mệnh của nha đầu này từ khi có mặt trên cõi đời đã hết sức trắc trở, năm lần bảy lượt gặp phải sóng gió lênh đênh. Nếu gặp người khác, e rằng đã hóa thành hư vô không tồn tại, nhưng với Lạc Nhi thì khác. Tái sinh trên nhân gian cũng cần phải trả một giá tương xứng. Uyển Chi đánh đổi mạng sống, còn với Lạc Nhi thì số kiếp thăng tiên và thăng thân lại đến sớm hơn bình thường. Tất cả đều do thiên đạo đã an bày, không thiên vị hay bất công đối với bất kỳ ai.

Đều đã làm mẹ, làm sao Mị Cơ và An Đình không hiểu được sự bất lực của Uyển Chi lúc này. Nhìn thấy hài tử mình thương yêu nhất rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục, còn bản thân mình lại không thể cứu. Xót xa đến thế nào, trái tim muốn tan nát đến bao nhiêu để thỏa nỗi đau đớn tột cùng trong lòng. Uyển Chi nhắm mắt lại, tựa đầu ra đằng sau dựa vào lồng ngực của Mẫn Nguyên: “Chàng xem, có phải thiếp đã sai rồi không? Chỉ vì sự cố chấp của thiếp, cải lại mệnh trời đưa Lạc Nhi đến với thế gian này. Vì thế mà thiên đạo mới không dung tha cho nữ nhi của chúng ta, mới dày vò con bé đến thế? Nhưng mà người làm sai là thiếp, tại sao lại không dày vò thiếp chứ.”

Mẫn Nguyên ôm nàng vào lòng, dịu dàng xoa đầu nàng: “Thiên đạo đã trừng phạt nàng rồi, mất đi sự sống mấy nghìn vạn năm, còn không đủ để gọi là trừng phạt ư? Nữ nhi có số mệnh của nữ nhi, nàng nhìn xem từ khi xuất hiện đưa cuộc sống của đứa trẻ ấy đã khó khăn biết chừng nào. Sau đó thì sao chứ, vẫn cải mệnh tái sinh, lại còn lớn lên rất khỏe mạnh, xinh đẹp hiểu biết thấu hiểu lòng người. Nữ nhi mạnh mẽ như vậy, nếu thiên đạo muốn diệt trừ con bé, ta e rằng nữ nhi của chúng ta đã sớm biến mất rồi.”

Uyển Chi không trả lời hân, chỉ biết vùi khuôn mặt vào lồng ngực ấm áp của Mẫn Nguyên, nỗi lo sợ lớn dần trong lòng nàng, chỉ vì mấy câu nói của hân mà từ từ phai nhạt. Thái độ của những người xung quanh cũng không có gì khác thường, việc Lạc Nhi chính là con gái của Mẫn Nguyên và Uyển Chi cũng không phải việc gì khó đoán. Chẳng qua là do người trong cuộc cứ u mê không chịu hiểu khiến họ cũng không còn cách nào là mở một mắt, nhắm một mắt chờ đợi Mẫn Nguyên tự nhận ra.

Bên trong đại điện, bầu không khí căng thẳng là thế nhưng bên ngoài hậu hoa viên, cuộc trò chuyện của những người trẻ tuổi thì lại hết sức thoải mái, ngoại trừ một người. Hàn Nguyệt an nhàn dựa người vào thân mai nghỉ ngơi, cây mai này là do nàng mang từ Mai Lạc cung đến Âm giới, phí rất nhiều tâm tư để trồng được ở đây. Thanh Long ngồi bên cạnh, nâng ly rượu ngang khoe miệng nhưng đôi mắt lại luôn để ý đến Hàn Nguyệt. Bạch Hồ không để ý đến hai người, chỉ chuyên tâm dùng pháp thuật điều khiển những cánh hoa rơi thu vào trong giỏ, hân định sẽ mang đến cho Ngọc Cầm làm bánh hoa mai.

Còn lại một mình Huyền Vũ vẫn trầm tư từ nãy đến giờ, đầu ngón tay không ngừng vuốt ve trăm huyết ngọc. Dưới ánh sáng mặt trời do Hàn Nguyệt tạo ra để sưởi ấm gốc mai, đường chỉ mảnh như tơ trong thân trăm ngọc như phát sáng, ánh lên thu hút ánh nhìn người ta. Cả ba người đều không lên tiếng, tụ họp với nhau một chỗ, trồng cây mai ở Âm giới, đưa Ngọc Cầm đến làm bánh hoa mai, mang cả rượu do Hằng Nga cất đến. Dù không nói ra nhưng hân hiểu, bọn người Bạch Hồ đang muốn an ủi hân.

Nàng yêu sắc đỏ của rừng mai, thích nhất là rượu do Hằng Nga ủ, còn món ăn quen thuộc nhất lại là bánh hoa mai do Ngọc Cầm làm. Bọn họ mang những thứ này đến, muốn xoa dịu phần nào tâm trạng không tốt của hân lúc này. Chắc trong lá thư gửi đến Thiên đế, mẫu phi của hân cũng đã nhắc đến tình trạng của hân. Thế nên lần này Thiên đế không chỉ đến Âm giới một mình, mà còn dẫn theo cả đám người Hàn Nguyệt, khiến Âm giới lâu nay yên tĩnh như vậy lại một phen náo nhiệt không thôi. Mặc dù không nói ra, thế nhưng trong lòng hân rất cảm kích, có những bằng hữu bên cạnh, nỗi bất an về

nàng mới thực sự vui bởi một ít.

“Tiền triển thế nào rồi?” Hàn Nguyệt băng quơ hỏi, vươn người nghịch những cánh hoa trong rổ của Bạch Hổ. Khiến hắn không thể không đề phòng, đoạt lấy rổ hoa trên tay nàng, còn ném một ánh nhìn đầy ẩn ý với Thanh Long. Huyền Vũ không nhìn nàng, nhưng hắn vẫn trả lời, hắn biết lời này là nàng đang hỏi hắn: “Lạc Nhi vẫn không thể nhớ ra ta là ai. Trong mộng muội ấy chỉ có thể nhìn thấy quá khứ do ta tái hiện, lại không thể nhìn thấy khuôn mặt của ta. Nhiều khi còn lầm tưởng người trong mộng ấy chính là Tần Y. Ta e cách này không hiệu quả.”

Thanh Long nhún vai tỏ vẻ bất lực với Bạch Hổ, Đế cơ của hắn đã muốn làm gì, hắn có thể quản được sao? Bạch Hổ ném cho Thanh Long một nhìn đầy khinh bỉ, còn Hàn Nguyệt cũng thôi không tấn công Bạch Hổ nữa.

Nàng ngả người xuống đệm mềm bên cạnh: “Tiếp tục đi, chắc chắn cách này sẽ có hiệu quả. Đừng quên điều Thượng thần Mẫn Nguyên đã nói với đệ. Lần đầu tiên đệ gặp muội ấy, chẳng phải đệ đã nhìn thấy sợi dây liên kết linh hồn giữa hai người sao? Không chỉ có mình đã đệ cảm nhận được nhân duyên tiền định, mà cả người làm cha như ngài ấy cũng nhận ra. Nếu không khi Lạc Nhi nói muốn làm pháp khí tặng đệ, ngài ấy đã không dạy muội ấy cách trích máu luyện trăm đầu. Ai nói từ đầu Thượng thần Mẫn Nguyên đã không quản chuyện hôn sự của con gái, thật ra ngài đã âm thầm chọn hiền tế rất lâu rồi.”

Lời nàng nói khiến Bạch Hổ và Thanh Long cùng bật cười, nhớ lại chuyện An Đình đã kể. Thượng thần Uyển Chi vừa đến Âm giới, lời còn chưa kịp nói đã xông vào đánh cho Thượng thần Mẫn Nguyên một trận. Phu thê An Đình không những không can ngăn, ngược lại còn ở bên ngoài thêm dầu vào lửa, khiến Uyển Chi nổi giận thật sự ra tay rất nặng. Khi nhắc đến chuyện Lạc Nhi bị bắt, Uyển Chi đã trách Mẫn Nguyên không chịu đứng ra đính hôn cho Lạc Nhi sớm hơn. Nếu không đã không có chuyện tranh giành một mắt một còn, làm hại đến nữ nhi của nàng. Lúc đó Mẫn Nguyên đã nói, trăm huyết ngọc đã được tặng cho Huyền Vũ, pháp khí ấy lại do chính hắn dạy Lạc Nhi làm. Không phải hắn sớm tỏ rõ quyết định của mình rồi ư?

“Bây giờ động binh tiến đánh Ma giới cũng được, chỉ cần đệ muốn bọn ta sẽ giúp đệ. Để xem thử là Tần Y dụng binh tốt hay là chúng ta luyện binh giỏi.” Bạch Hổ vẫn chăm chỉ nhặt nhanh hoa mai cho vào rổ, nếu Huyền Vũ muốn, đừng nói là san bằng Ma giới, mà là tính mệnh của Tần Lục thì họ cũng sẽ mang về cho hắn. Huyền Vũ lắc đầu, thân phận của Tần Lục rất đặc biệt, dù hắn là Ma quân đi nữa thì một nửa dòng máu của Thiên tộc vẫn chảy trong người hắn. So ra Hàn Nguyệt còn là biểu tỳ của Tần Lục, nói muốn Tần Lục chết cũng không dễ dàng gì, Thiên đế tuy tức giận nhưng vẫn rất yêu thương hài tử duy nhất của muội muội mình.

“Chuyện này đệ biết phải xử lý thế nào.” Huyền Vũ cài chiếc trăm huyết ngọc lên tóc trả lời Bạch Hổ. Thanh Long chợt nhớ ra một chuyện, buông ly rượu xuống, nhoen miệng cười: “Huyền Vũ, huynh đoán thử xem, mấy ngày trước đệ đã nghe ngóng được chuyện gì vui đây.” Huyền Vũ chậm rãi tự rót một ly, lắc đầu với hắn. Vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, Thanh Long nói: “Trưởng tôn Gia Cẩn Bình sớm đã phái Doãn Minh thần quân đến Ma giới ổn định cục diện chờ Tần Y trở về. Nay cửa vào Ma giới đã đóng hết, huynh nghĩ xem, người ở gần Lạc Nhi nhất mà chúng ta có thể tin tưởng sẽ là ai?”

Ly rượu vừa được nâng lên lại hạ xuống. Huyền Vũ lặp lại lời Thanh Long: “Doãn Minh thần quân, là Thất ca mà Lạc Nhi hay nhắc đến sao?” Thanh Long gật đầu xác nhận: “Đúng là vị này, một năm Lạc Nhi ở Âm Tư Môn, dù không chính thức bái sư, nhưng cả chín đồ đệ của Trưởng tôn đã sớm xem muội ấy là tiểu sư muội rồi.” Huyền Vũ lặng người đôi chút, rồi ngẩng đầu lên nhìn bọn họ: “Xem ra, mọi người vừa đến thăm ta mà ta lại sắp sửa phải đi nữa rồi.” Hàn Nguyệt đón lấy cái nhìn của hắn, dò hỏi: “Muốn đến Âm Tư Môn nhờ cậy Trưởng tôn Gia Cẩn Bình sao? Không được đâu, Tần Y vốn là đệ tử tâm đắc nhất của Trưởng tôn Gia Cẩn Bình. Việc giúp đệ khuyên nhủ Tần Y khiến đồ đệ của ông ta mất đi Lạc Nhi là điều không thể. Tin tức ông ấy phái Tiểu Thất đến Ma giới lộ ra đã cho thấy, ông ta chỉ giúp được tới đây, còn lại đệ phải tự giành lấy.”

Huyền Vũ hiểu Hàn Nguyệt đang muốn nói gì, nhưng ý của hắn hoàn toàn không phải như vậy: “Ta sẽ đến Ma giới.” Hàn Nguyệt đập bàn một: “Ma giới! Đệ điên rồi sao? Tần Y điên cuồng như vậy, ngay cả phong ấn Lạc Nhi hắn cũng dám làm. Vậy việc giết đệ có khó khăn gì với chứ?” Huyền Vũ không đáp lời nàng, hắn xoay người trở về tầm cung chuẩn bị, chỉ còn bọn họ ở lại, Bạch Hổ mới lên tiếng: “Nếu Đế cơ đã lo lắng như vậy, thì chúng ta cùng đi với đệ ấy!” Thanh Long nhường mày tán thưởng, quả là ý hay, nghe Bạch Hổ nói thế, tâm tình của nàng mới dịu lại. Hàn Nguyệt ngồi xuống, xoa xoa bàn tay đau nhức sau cú đập bàn: “Đạo này ta nghe được một tin đồn thú vị, liên quan đến vị cựu hôn phu. Không biết có nên gửi đến tên Tần Y kia làm quà ra mắt không nhỉ?”

Thanh Long cau mày khi nghe nàng nhắc đến ba chữ “cựu hôn phu”, người trong lòng nàng nói không phải là tên Mạch Ân có ma thân hay sao? Bạch Hổ thu chiếc rổ đựng đầy hoa mai vào túi càn khôn: “Thân thể của hắn đã đáng thương rồi. Muội cũng không cần xát muối lên vết thương của hắn nữa. Đừng quên hắn cũng là biểu đệ của muội.” Hàn Nguyệt lờm lờm một: “Bây giờ huynh lại cảm thấy Tần Y rất đáng thương sao? Chút chuyện nhỏ nhặt này có là gì với việc hắn bắt Lạc Nhi của muội cơ chứ? Nếu hoàng cô còn sống, nhìn thấy hắn làm những chuyện vô sỉ như thế, đừng nói là xấu hổ, kể cả việc đoạn tuyệt với hắn cũng làm ấy chứ.”

Thanh Long không can thiệp vào cuộc chiến của hai người họ, hắn ngửa đầu ra sau để cánh hoa mai rơi xuống mặt. Từng phiến hoa nhẹ nhàng lướt qua mặt hắn, mềm mại như bàn tay của thiếu nữ, khiến người ta hết sức thư thái. Khi Hàn Nguyệt vừa đem cây mai đến trồng giữa hậu điện, Huyền Vũ không hề có bất cứ phản ứng gì. Nhưng lúc mọi người không để ý, hắn lại thấy Huyền Vũ đứng dưới tán hồng mai, ngửa đầu nhìn lên trời, để mặc cho cánh hoa rơi đầy trên khuôn mặt. Khóe miệng dịu dàng mỉm cười, khi ấy hắn biết người anh em của mình đang nhớ đến ai, là Lạc Nhi, tiểu tình linh rực rỡ như hồng mai đỏ thắm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thù Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: U Mê Quên Lối Về (3)

“Sao thức ăn của tiểu thư còn đặt ở đây?” Tổng quản nội cung hỏi, ánh mắt không hài lòng nhìn cung nữ trước mặt. Cung nhân kia run sợ không dám đáp lại lời bà, vội vàng quỳ xuống đất: “Ma ma, là tiểu thư nói chưa đói, bảo nô tỳ đặt ở đây.” Tổng quản nội cung đưa mắt nhìn về phía tòa sen đỏ rực giữa hồ nước, phía trên tòa sen có một thiếu nữ. Vì khoảng cách khá xa nên bà ta không thể nhìn thấy nàng đang làm gì, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng thẳng tắp của nàng. Tuy chỉ nhìn thấy dáng vẻ đằng sau, nhưng người ta vẫn có thể cảm nhận được vẻ đẹp của nàng. “Là tiểu thư chưa đói, hay người không dám lại gần tiểu thư. Đừng tưởng ta không biết, dám nô tài các người đều lấy có sợ tiên khí hộ thể của tiểu thư mà chây lười.”

Cung nữ càng cúi đầu thấp hơn, quả thật các nàng rất sợ tiểu thư, tiểu thư vốn là người của Thiên tộc. Nghe đâu vừa sinh ra đã mang nguyên thân là hóa phượng hoàng cao quý, trong người mang một sức mạnh vô cùng to lớn. Tiên khí hộ thể của nàng mang màu trắng nhạt bao quanh lấy cơ thể nàng, bọn họ lại là Ma tộc khắc tinh trời sinh của Thiên giới. Chỉ cần các nàng đứng gần tiểu thư trong vòng năm bước chân, chắc chắn sẽ bị quang hào quang hộ thể kia đã thương nghiêm trọng. Chính vì lý do đó mà bọn họ rất sợ việc lại gần nàng, mà ngay cả nàng cũng biết được điều đó. Luôn luôn cố ý giữ khoảng cách với bọn họ, điều này khiến bọn họ vô cùng cảm kích nàng.

Khi tổng quản định lên tiếng trách mắng tiếp, thì có một người nữa đã xuất hiện trong lương đình. “Tần Nương đừng làm khó tiểu cung nữ này nữa. Sức mạnh của Lạc Nhi không phải bà không biết, nếu là người có tu vi thấp hơn muội ấy đến gần, chắc chắn sẽ bị sức mạnh của hóa phượng hoàng thiêu đốt.” Tần Nương vội vàng xoay người lại, vừa nhìn thấy Doãn Minh đã hành lễ: “Đại nhân!” Doãn Minh phát tay ra hiệu miễn lễ, rồi đưa mắt về phía khay điểm tâm đặt trên bàn đá: “Đề ta giúp bà một tay.”

Lời vừa nói xong, thì cứ như một cơn gió, lướt ngang qua hai người bọn họ đi thẳng đến mặt hồ đằng xa. Đến khi Tần Nương trấn định lại, thì khay điểm tâm trên bàn đã không cánh mà bay. Sau đó bà nhìn về phía tòa sen giữa hồ kia, lại nhìn thấy thiếu nữ đang xoay người trò chuyện với Doãn Minh, trên tay hẳn có một chiếc khay nhỏ. Tần Nương thở nhẹ một hơi, có Doãn Minh thần quân đích thân mang đồ ăn đến, nhất định tiểu thư sẽ không bỏ bữa, như vậy quân thượng cũng sẽ không lo lắng quá nhiều. “Còn không mau đứng lên, người muốn quý ở đó mãi sao?” Tần Nương cau mày, cung nhân kia vội vàng tạ ân rồi đứng dậy.

“Lại đang suy nghĩ điều gì vậy?” Doãn Minh niệm chú thuật để bản thân lơ lửng trên mặt nước ngay bên cạnh tòa sen của Lạc Nhi. Nàng xoay đầu nhìn hần, nở nụ cười: “Thật ca! Là Tần Nương nhờ huynh đưa đồ ăn đến sao? Chẳng phải muội đã nói không đói rồi ư?” Doãn Minh cúi đầu nhìn khay điểm tâm của mình, nhón tay lấy một chiếc bánh nặn hình hoa mai năm cánh bỏ vào miệng của nàng: “Bánh hoa mai.” Lạc Nhi im lặng nhai chiếc bánh thật cẩn thận, nhưng đôi mắt của nàng nhìn hần lại ánh lên tia khác thường. Vị ngọt tan ra nơi đầu lưỡi, hòa quyện hoàn hảo với hương mai nhàn nhạt: “Là hồng mai.”

Doãn Minh đặt khay điểm tâm vào tòa sen đỏ, mỉm cười xoa đầu nàng: “Nhận ra rất nhanh. Đúng là hồng mai.” Lạc Nhi trầm tư đôi chút, ánh mắt của nàng dừng lại ở ngọc bội phượng hoàng nơi thắt lưng, rồi lại chuyển sang tòa sen đỏ nàng đang ngồi. Những ngón tay chợt động đậy, chạm vào đóa sen bên dưới: “Thứ này gọi là Niệm Hóa Liên. Một khắc vượt ngàn dặm, là tọa kỵ muội yêu thích nhất!” Doãn Minh gạt gù tán đồng, bản thân cảm thấy vô cùng hài lòng: “Mơ thấy mình từng sở hữu Niệm Hóa Liên nên mới gọi nó ra sao?”

Những ngày ở Ma giới rất nhàm chán, những cung nga kia không thể chịu nổi sức mạnh Thiên tộc của nàng. Nàng cũng không muốn quá thân cận với người của Ma tộc, Lạc Nhi luôn chọn cách lánh xa khỏi bọn họ, trừ Tần Lục. May mắn thay, nàng đã gặp được Doãn Minh, là do Tần Lục cho phép nàng gặp hần. Hần sợ nàng ở Ma giới sẽ buồn chán, nên đã cho người đưa nàng đến gặp Doãn Minh trò chuyện. Nhưng dường như hần vẫn lo sợ điều gì, mỗi khi Lạc Nhi gặp Doãn Minh, đều có người giám sát hai người họ rất chặt.

Những lúc ở bên nàng, Doãn Minh sẽ bí mật dẫn dụ những kẻ giám sát đi chỗ khác. Sau đó lại âm thầm kể cho nàng từng chút một, nhưng hần chỉ cho nàng biết những điều nàng hỏi. Còn những điều nàng không hỏi, hần sẽ tuyệt nhiên không hề nhắc.

Lạc Nhi ngẩng đầu nhìn hần, nàng biết hần đã sớm đoán ra: “Phải, muội nhìn thấy có người đã tặng cho muội một tòa sen đỏ nghìn cánh. Còn gọi nó là Niệm Hóa Liên, bảo rằng...” Doãn Minh mỉm cười, hần nghiêng đầu về phía nàng: “Bảo muội rằng, ngày nào cũng phải gửi thư cho hần, đúng không?” Lạc Nhi không ngạc nhiên, chỉ hồ hững gật đầu: “Người đó không phải là quân thượng!” Doãn Minh nhìn biểu hiện bình thản của nàng, hần rất tò mò bây giờ nàng đang suy nghĩ điều gì trong đầu: “Phát hiện ra từ khi nào?”

“Từ lần đầu tiên mơ thấy người đó, đã có một giọng nói luôn nhắc nhở muội: “Không phải hần đâu, không phải hần đâu.” Con người quân thượng thế nào cả muội và huynh đều rất rõ, ngài ấy sẽ không cho muội nhiều thời gian để lựa chọn như vậy. Người đó với muội luôn luôn dịu dàng, bao dung muội cả khi muội ương bướng nhất... Và ngay cả bây giờ, muội vẫn luôn cảm nhận người đó đang nghĩ gì, là lo lắng, là bất an, là nhớ nhung.” Lạc Nhi đưa tay lên chạm vào trái tim đang đập, trái tim của nàng nhỏ bé đến thế, vậy mà lại có thể chứa đựng cảm xúc của ba người. Một là nàng, hai là Tần Lục, và người thứ ba chính là kẻ trong giấc mộng của nàng.

“Nhưng mà muội không thể nhớ ra tên của hần, ngay cả diện mạo của hần muội cũng không thể nhớ rõ. Hần giống như huynh, trong ký ức của muội chỉ là những cái bóng mờ ảo lướt qua không đọng lại được chút gì. Thật ca, muội phải làm sao đây?” Lạc Nhi dùng bàn tay còn lại che đi đôi mắt của mình, nàng thật sự rất khổ sở, nửa muốn nhớ lại quá khứ, nửa muốn để mặc nó trôi qua. Tần Lục đã không muốn nàng nhớ, nếu nàng cố chấp muốn tháo bỏ phong ấn sẽ khiến Tần Lục đau lòng. Bây giờ điều nàng quan tâm hơn cả chính là cảm xúc của hần, nàng chỉ muốn hần được vui vẻ mà thôi. Người đó là trái tim, là bầu trời của nàng, giống như lời nguyện đã khắc sâu vào tâm khảm, muốn chối bỏ cũng không được.

“Không muốn làm quân thượng của muội tổn thương đúng không?” Doãn Minh hỏi, Lạc Nhi không trả lời hần nhưng sự khổ sở chất đầy trong lòng nàng. “Tần Lục dùng trái tim mình làm mất phong ấn ký ức của muội. Đời này nếu muội muốn nhớ ra tất cả mọi chuyện, thì phải đích thân giết chết hần. Hoặc là hần phải tự nguyện trao trả ký ức cho muội, nhưng trường hợp này là không thể. Ngay trái tim hần ngừng đập, muội sẽ nhớ lại tất cả, muội không xuống tay được, cũng không muốn xuống tay. Ta nói không đúng sao? Nhưng mà Tiểu Lạc Nhi, người trong mộng đó muội không cảm thấy hần cũng rất đáng thương ư? Yêu thương một người là thế nhưng đến cả bản thân mình người đó cũng quên mất, còn gì đau khổ hơn kia chứ!”

“Muội biết, nhưng muội không thể giết Tần Lục. Huynh có hiểu hay không? Nó giống như lời nguyện vậy khắc sâu vào trái tim muội. Nếu đổi lại là huynh, cả thế giới của huynh chỉ còn lại duy nhất một người, tâm trí luôn biết một điều, người đó là tất cả đối với huynh. Chỉ cần người đó biến mất, cả thế giới của huynh sẽ sụp đổ, vậy huynh sẽ vẫn ra tay giết người đó sao?” Lạc Nhi ngẩng đầu lên nhìn hắn, nàng vừa nói vừa đập mạnh bàn tay lên lồng ngực Doãn Minh, hàng chân mày cau chặt, đôi mắt bi thương nhìn hắn chăm chú. Bên dưới bàn tay của nàng, trái tim của Doãn Minh đang đập một cách vững vàng.

Hắn thờ dãi một tiếng, kéo đầu nàng dựa vào vai hắn: “Đó chỉ là ràng buộc do phong ấn gây ra mà thôi. Dù muội có thực sự không quan tâm đến người kia, nhưng còn phụ mẫu thân sinh của muội thì sao. Nỡ lòng để họ rơi vào quên lãng không thể nhìn thấy nữ nhi của mình ư? Đừng quên những điều muội đã mơ thấy, mẫu thân của muội đã hy sinh mạng sống của mình đã bảo vệ muội ra sao? Đó không phải là giấc mơ của muội mà chính là ký ức được tái hiện trong tiềm thức. Có lẽ bây giờ muội không thể tin tưởng được ai cả, ngay cả ta muội cũng không dám tin. Nhưng hãy tin vào bản thân mình, người trung thực nhất với muội chỉ có chính muội mà thôi.”

Lạc Nhi tựa đầu vào vai Doãn Minh, những cảm xúc bên trong nàng cuộn trào như sóng ngầm dữ dội. Rồi bỗng nhiên một tiếng gọi quen thuộc vang lên khiến nàng bừng tỉnh: “Lạc Nhi!” Nàng phóng tầm mắt về phía bờ hồ, hoàng y lấp lánh, kim quan bạch ngọc trên đầu, còn ai khác ngoài Tần Lục. Con người co rút đau đớn, Lạc Nhi nhìn thẳng vào Tần Lục, trong đôi mắt của nàng có rất nhiều cảm xúc không thể nói thành lời. Doãn Minh chỉ cảm thấy mặt nước hơi rung động một chút, rồi bóng dáng của Lạc Nhi đã hoàn toàn biến mất.

Nàng đập lên Niệm Hòa Liên, lấy đà phi thân lên bờ tiến về phía Tần Lục: “Quân thượng! Thiếp có từng nợ ngài không?” Âm điệu trong lời nói vẫn rất bình thản, nhưng cảm xúc đang không ngừng xoay chuyển trong ánh mắt lại trái ngược với vẻ bình thản kia. Tần Lục sớm đã nhận ra sự khác thường của nàng nhưng hắn vẫn mỉm cười dịu dàng ôm lấy nàng vào lòng: “Không có!” Lạc Nhi mỉm cười chua chát, vậy là nàng không mắc nợ gì hắn cả, hắn lại trừng phạt nàng bằng cách lấy đi quá khứ của nàng.

“Trong quá khứ thiếp đã quên, thiếp có hận ngài không?” Tần Lục cảm nhận được cơ thể của nàng căng cứng, hắn biết nàng đang rất căng thẳng. Bỗng chốc hắn thấy tức giận, ném cái nhìn đầy lửa về phía Doãn Minh đang lơ lửng giữa mặt hồ. Hắn thật sự không nên để Doãn Minh gặp được nàng, dù rất tự tin về phong ấn ký ức. Nhưng ai có thể nói trước được rằng Doãn Minh sẽ không động tay động chân hóa giải phong ấn kia chứ. Nhưng khi hắn nhận ra ánh mắt bình thản của Doãn Minh đáp lại hắn, hắn biết mình đã sai rồi. Cùng lắm Doãn Minh chỉ cho nàng biết những gì nàng hỏi, hắn chính là sư huynh của hắn, chắc chắn sẽ không phản bội hắn đâu.

“Không có!” Hắn khẽ đáp lời nàng, lúc này Lạc Nhi mới nói: “Là bầu trời, là ngọn gió, là trái tim. Tần Lục, thiếp không cảm thấy gì khác ngoài việc những điều này cứ lặp đi lặp lại trong đầu thiếp như một lời nguyện. Đây không phải là hạnh phúc, là người chặt mất đôi cánh của thiếp, khiến thiếp không thể bay được nữa.” Nếu là trái tim của nàng, phải hiểu để yêu nàng không thể dùng cách giam cầm. Nếu là bầu trời của nàng, người đó phải để nàng tự do sải cánh bay lượn trên bầu trời đó. Nếu người đó là ngọn gió, thì nàng phải là áng mây phiêu lãng tận nơi xa, chứ không phải hạt bụi bị cuốn đi mất.

Tần Lục đau đớn nhắm mắt lại, nàng đã nhớ ra được điều gì, để ngày hôm nay nàng lại nói với hắn những điều như vậy: “Nàng muốn giết ta sao?” Lạc Nhi lắc đầu: “Không! Thiếp không muốn giết ngài. Thiếp không thể mất đi quá khứ ấy được. Phụ mẫu của thiếp, người đã sinh thành ra thiếp. Một chút thiếp cũng không thể nhớ ra dáng vẻ của bọn họ, ngài đã từng ném nỗi đau mất đi người thân sinh thành. Chắc ngài cũng biết nỗi niềm đó khổ sở đến mức nào. Nếu trước đây thiếp chưa từng hận người, vậy thì đừng để bây giờ thiếp có lý do để hận.”

Nàng đẩy Tần Lục ra, ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn, sự kiên định đọng đầy trong ánh mắt. Giống như lần ở Âm Tư Môn, khi nàng nói những lời tàn nhẫn với hắn, trong đôi mắt xinh đẹp ấy cũng là sự kiên định như vậy. Tần Lục bỗng nhiên muốn cười, hắn ngửa đầu lên trời cười vang một tiếng, trước đây nàng không hận, thì đừng để bây giờ nàng hận hắn sao. Lạc Nhi vẫn Lạc Nhi, dù có mất đi ký ức thì nàng vẫn luôn như vậy, một khi đã quyết định chuyện gì, có là ai cũng sẽ không thể thay đổi được nàng.

“Muốn lấy lại ký ức cũng được, giết ta đi Lạc Nhi.” Hắn vẫn giữ nguyên điệu cười bất cần trên môi, cúi thấp đầu nói khẽ vào tai nàng. Lạc Nhi nhìn hắn đến khó tin, bàn tay nàng nắm chặt thành quyền, đầu ngón tay bầu sát vào da thịt: “Là ngài đang sợ điều gì? Khi thiếp nhớ lại sẽ không còn ở bên cạnh ngài nữa à? Chẳng lẽ Ma quân Tần Y lại không hề có lòng tin vào bản thân như thế?”

“Không phải ta không có lòng tin vào mình, mà ta biết nàng chắc chắn sẽ không chọn ta.” Tần Lục muốn vuốt gọn làn tóc mai cho nàng, nhưng bị Lạc Nhi cự tuyệt, nàng lùi lại một bước: “Ngài không thấy ngài đang mâu thuẫn sao. Biết chắc rằng thiếp sẽ từ chối ngài nếu là thiếp của quá khứ, nhưng ngài cũng thừa biết chỉ cần thiếp hận ngài bây giờ, thì ngài mãi mãi cũng không thể có được thiếp.” Lời nói của nàng khiến hắn bừng tỉnh, phải rồi, nếu bây giờ nàng vẫn từ chối hắn, vậy không phải việc khiến nàng quên đi đã hoàn toàn vô nghĩa hay sao.

Doãn Minh không biết đã xuất hiện bên cạnh hai người từ lúc nào: “Tần Lục, đệ đừng lún sâu thêm nữa. Trước khi Thiên tộc xuất binh đánh Ma giới, hay trả lại cho Lạc Nhi ký ức của muội ấy. Đệ biết việc mình đang làm bây giờ là sai rồi mà.” Hắn đứng chắn trước mặt nàng, ngăn cản tầm mắt của Tần Lục, khiến Tần Lục chỉ có thể nhìn thẳng vào mắt hắn: “Thất ca, tại sao huynh cũng như vậy, chẳng phải huynh là Thất ca của đệ hay sao? Sư phụ cử huynh đến Ma giới là để giúp đỡ đệ, chứ không phải khiến đệ mất tất cả.” Tần Lục lồng lên như con thú bị thương, Doãn Minh cau mày lại, hắn âm thầm niệm chú dựng kết giới bảo vệ Lạc Nhi.

“Muội ấy có thể là tất cả của đệ, nhưng với muội ấy đệ không phải là tất cả. Lạc Nhi còn có phụ mẫu, bằng hữu, thân phận và địa vị không thể từ bỏ ở Thiên tộc. Cuối cùng thì phải làm sao đệ mới chịu hiểu, đệ đã làm được gì cho muội ấy mà bắt muội ấy phải từ bỏ tất cả để yêu đệ. Từ trước đến nay ta luôn âm thầm theo dõi đệ, thứ cảm xúc mà đệ dành cho Lạc Nhi không phải là tình yêu mà đệ vẫn luôn tự mặc nhận. Ta chỉ nhìn thấy toàn sự ích kỷ và đau thương mà đệ đối xử với Lạc Nhi mà thôi, Tần Lục.” Doãn Minh xòe rộng chiếc quạt trên tay, phẩy nhẹ hai cái khiến Tần Lục phải lùi ra xa khỏi bọn họ. Pháp khí của Doãn Minh chính là chiếc quạt này, bên trên có đồ pháp do chính tay Trương tôn Gia Cảnh Bình vẽ, pháp lực đầy mạnh mẽ không thể coi thường.

Tần Lục bị thần lực của Doãn Minh đẩy lùi, dường như chút lý trí còn sót lại trong người hắn đã hoàn toàn biến mất. Trong đầu hắn chỉ còn lại duy nhất một giọng nói: “Giết hắn đi, giết hắn đi, không thấy sao, hắn đang cướp Lạc Nhi của ngươi đi. Giết hắn, mới không có ai dám cướp Lạc Nhi của ngươi đi

cả. Giết hán, Tàn Y. Ha ha, giết hán đi.” Tiên khí quanh thân thể Tàn Lục lại tàn dần, thay vào đó là ma khí chòn vòn ngày càng đậm. Doãn Minh nhìn thấy tình hình trước mắt, biết rằng Tàn Y đã không thể kiểm soát được lý trí của mình.

Hắn âm thầm tính toán, sau đó dùng âm mật truyền lời với Lạc Nhi: “Cửu Nguyệt Hoàn và Mai khúc. Muội còn nhớ hay không?” Lạc Nhi không dám chắc trả lời hắn: “Có thể không rõ ràng nhưng muội có thể thử.” Doãn Minh gật đầu một: “Được, vậy muội nhất định phải giúp ta khống chế Tàn Lục. Còn kẻ đứng đằng sau giật dây chuyện này, ta phải lôi hắn ra cho bằng được.” Lạc Nhi gọi Niệm Hỏa Liên, tòa sen đỏ lại một lần nữa xuất hiện trước mặt nàng, đưa nàng rời xa khỏi khu vực giao chiến, lơ lửng giữa không trung.

Nàng gọi Cửu Nguyệt Hoàn, nhìn thấy pháp khí mình yêu thích nhất trước mặt, nàng cảm thấy có chút vui vẻ. Ngón tay lướt dọc theo thân đàn, cảm nhận được hơi ấm của chủ nhân, Cửu Nguyệt Hoàn run lên hoan hỉ. Mai khúc vang lên ngay tắp lự, không sai một nhịp, không trễ một âm, tiếng đàn trong trẻo ngân vừa đúng lúc. Trường kiếm của Tàn Lục đã phá nát kết giới bảo vệ do Doãn Minh tạo ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thử Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: U Mê Quên Lối Về (4)

Author: Lục Lạc Nhi

Thời khắc chiếc bánh hoa mai chạm vào đầu lưỡi, Lạc Nhi nghe được âm mật của Doãn Minh truyền đến: “Huyền Vũ đã đến rồi!” Lạc Nhi im lặng nhai chiếc bánh thật cẩn thận, nhưng đôi mắt của nàng nhìn hắn lại ánh lên tia khác thường. “Muốn đưa muội trở về ư?” Lạc Nhi hỏi hắn, miệng vẫn nhai chiếc bánh hoa mai cẩn thận, không quên bồi một câu: “Là hồng mai!”

Kết giới của Doãn Minh tạo ra đã bị Tàn Lục phá vỡ, cùng lúc này nàng cảm nhận được khí tức của những người xa lạ. “Huyền Vũ đã đến.” Nàng thì thầm, con người đen tuyền co rút dữ dội, Cửu Nguyệt Hoàn chuyển âm một cách khó chịu, Mai khúc vốn dịu dàng lại trở nên sắc bén. Chẳng mấy chốc Doãn Minh đã bị sức mạnh phát ra từ Cửu Nguyệt Hoàn đẩy lùi. Đến khi hắn kịp nhận ra thì tình hình đã thay đổi, Lạc Nhi vốn đứng sau lưng hắn, nay đã chắn trước mặt Tàn Lục, hắn sững sốt gọi tên nàng: “Lạc Nhi!”

Mai khúc vốn ngân lên để khống chế ma thân, nay đã hoàn toàn khác lạ, những âm thanh này hắn chưa từng nghe nàng dùng đến. Một màn chắn trong suốt được Lạc Nhi dựng lên xung quanh, ngăn cách ba người bọn họ. Doãn Minh cau mày vì áp lực Lạc Nhi đẩy về phía hắn, bốn mươi tám đạo huyền quang đang công kích hắn không ngừng. Không có thời gian để hỏi nàng lý do, hắn chỉ có thể khởi động trận pháp, không ngừng truyền linh lực vào chiếc quạt chống đỡ phép thuật Lạc Nhi ném vào hắn.

Tàn Lục chịu ảnh hưởng của Mai khúc, cũng nhanh chóng lấy lại sự tỉnh táo. Sau giây phút mơ hồ nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn đã hiểu ra tất cả, pháp khí trong tay run lên bần bật: “Là ta đã tấn công Thất ca trước sao?” Lạc Nhi đang bận rộn ngăn cản Doãn Minh tiến lại gần Tàn Lục, nghe thấy tiếng hắn hỏi, nàng biết hắn đã tỉnh: “Tàn Lục, hạt ‘Đồ kỵ’.”

Doãn Minh đã nhận ra điều bất thường của Tàn Lục từ lần đầu tiên gặp hắn ở Ma giới. Nhưng điều bất thường đó là gì thì Doãn Minh cũng không thể chắc chắn. Cho đến khi hắn bắt đầu để mắt đến thái độ kỳ lạ của Lộng Ngọc, cánh tay phải đặc lực của Tàn Lục. Việc Lạc Nhi đã tìm thấy Uyên Chi hắn cũng biết, nhưng khi nhắc đến chuyện Lộng Ngọc cũng ở bên cạnh Uyên Chi trong thế giới đó thì hắn lại không ngừng đặt ra nghi vấn.

Đến cuối cùng, khi Doãn Minh bắt đầu để mắt đến hành tung của Lộng Ngọc thì phát hiện ra một vấn đề. Chủ nhân của Lộng Ngọc không chỉ có một, ngoài Tàn Lục ra hắn vẫn đang liên lạc với ai đó, và nhận mệnh lệnh trực tiếp của kẻ ấy. Mỗi lần Doãn Minh đến thăm nàng, người có tình để mắt đến họ chính là Lộng Ngọc. Tàn Lục đang nắm giữ phong ấn ký ức của Lạc Nhi, nên sẽ không quá chú ý đến những điều nhỏ nhặt này. Nhưng tại sao Lộng Ngọc lại phải giám sát các nàng, kẻ kia muốn có được gì từ Lạc Nhi?

Trước đây Tàn Lục vẫn rất tỉnh táo, tại sao lại làm ra những hành động điên rồ ấy? Không thể chỉ vì yêu mà giành lấy cho bằng được, sự điên cuồng khó giải thích này rất giống với biểu hiện của người mang hạt “Đồ kỵ” trong lòng. Tất cả những chuyện kỳ quái trên gộp lại đáp án chỉ có một, người đứng sau Lộng Ngọc, hạ lệnh cho hắn gieo hạt “Đồ kỵ” vào lòng Tàn Lục.

Nghi vấn của Doãn Minh chỉ có thể trông cậy vào Lạc Nhi để chứng thực. Doãn Minh cẩn thận nói lòng sợi dây phong ấn giữa nàng và Tàn Lục, để nàng có thể dễ dàng kích động hắn. Chỉ cần là Lạc Nhi thì chắc chắn có thể khiến hạt “Đồ kỵ” trong lòng Tàn Lục phát tác, và Doãn Minh đã không nhầm. Thời khắc Tàn Lục nói: “Muốn lấy lại ký ức cũng được, giết ta đi Lạc Nhi.” Doãn Minh đã nhìn thấy hạt “Đồ kỵ” đang đâm chồi nảy nở trong lòng Tàn Lục.

Tàn Lục hoang mang nhìn nàng, hắn đã làm gì với nàng thế này, phong ấn nàng sao? Tại sao hắn lại có thể làm như thế với nàng kia chứ, còn cả việc bắt tay với Lộng Ngọc đưa nàng đến Ma giới, là thật ư? Không phải, những điều này hắn hoàn toàn không muốn. Đêm trắng ấy hắn đã thực sự buông tay nàng rồi, sau đó, sau đó thì sao? Hắn lại phản bội lời hắn đã hứa với nàng, gây ra những chuyện đến cả bản thân hắn cũng khó có thể tha thứ được.

Lần này đến lượt Tàn Lục đau đớn, hắn ôm lấy đầu mình, gào lên những tiếng thảm thiết, cứ như con thú hoang đang bị thương. Nóng, nóng quá, có lẽ đang thiêu đốt xung quanh hắn, khiến hắn hoàn toàn chìm ngập trong sự đau đớn. Âm thanh ma mị kia vẫn không ngừng đeo bám hắn: “Người chỉ cần

giữ nàng bên cạnh, không cần suy nghĩ điều gì cả. Chẳng phải rất vui vẻ sao? Vì sao lại phải phá vỡ mối liên kết giữa ta và ngươi. Ta chính là ước nguyện, là khát vọng sâu kín nhất, ngươi là ta, ta là ngươi. Ngươi không thể xóa bỏ được ta đâu ! Ha ha ha.”

“Doãn Minh, dừng lại đi!” Lạc Nhi khỏ sở khăn cầu Doãn Minh, khi hắn đã vượt qua bốn mươi tám đạo huyền quang của nàng. Chiếc quạt trong tay Doãn Minh vươn cao, chém thẳng một nhát lên kết giới trong suốt của nàng. “Bong!” Phép thuật của Doãn Minh giáng lên kết giới như va phải chiếc chuông đồng rắn chắc. Doãn Minh không thể hiểu được nhìn Lạc Nhi, cách nhau một màn kết giới, hắn vẫn có thể nghe được nàng: “Huynh không thể lấy mầm “Đổ kỵ” ra khỏi Tần Lục bây giờ được. Nó đã ra lệnh giết chết huynh. Bây giờ Mai khúc đã khiến huynh ấy tạm thời tỉnh táo, nếu huynh còn lại gần Tần Lục. Ngay cả huynh ấy cũng sẽ bị nó gầy vò đến chết, lùi lại đi Thất ca!”

Doãn Minh sững sốt, hắn vội vã lùi ra xa, hắn chỉ có thể nhìn thấy hạt mầm đã nảy nở, lại không thể nhìn thấy nó đã nói gì. Vậy mà Lạc Nhi lại có thể nghe thấy, chứng tỏ một điều rằng Lạc Nhi còn hiểu rõ tình trạng của Tần Lục hơn hắn rất nhiều. Không còn sự uy hiếp từ Doãn Minh, Lạc Nhi xoay người lại, ôm lấy Tần Lục đang ngã quỵ trên đất vào lòng: “Ngoan nào, không phải muội đang ở đây sao? Lạc Nhi vẫn luôn ở bên huynh kia mà!”

Lạc Nhi phẩy tay về phía Cửu Nguyệt Hoàn, khiến chiếc chuông bạc treo nơi dây kết vang lên từng tiếng dứt quãng. Âm thanh kỳ diệu vang lên, khúc nhạc chữa lành của nàng học từ Tần Lục, cũng chính là bí tịch hần liệu cả mạng mình để mang về cho nàng. Nàng ra lệnh cho Cửu Nguyệt Hoàn vừa duy trì lá chắn, vừa tiếp tục xoa dịu mầm “Đổ kỵ” của Tần Lục. Lạc Nhi không có ký ức, không có quá khứ, không có nhiều thứ tình cảm để suy nghĩ nhiều. Nhưng nàng biết, thứ tình cảm người trong mộng giành cho nàng rất sâu đậm, cả tình yêu phụ mẫu dành cho nàng cũng thế, còn cả... Người đang đau đớn trong vòng tay của nàng lúc này.

Lạc Nhi nhắm mắt lại, ngân giai điệu ấy bằng cả trái tim mình, qua những gì nàng nhìn thấy trong mơ, con người đó không phải rất đáng thương sao. Bản thân một người mất đi hết tất cả, chỉ còn một mong muốn là trả thù kẻ đã ám hại phụ mẫu, mà săn đuổi tất cả những kẻ có liên quan. Để rồi ngoài ý muốn của hắn, lại gặp phải nàng giữa nơi cạm bẫy giăng đầy ấy, nói hắn là khắc tinh của nàng, có lẽ nên nói nàng là khắc tinh của hắn.

Tình cảm của hắn dành cho nàng, không thua kém gì người trong mộng, nhưng lại mang theo nỗi tuyệt vọng nàng không thể giải thích. Là thích nhiều đến đâu, mới có thể hạnh phúc đứng nhìn nàng yêu người khác, để rồi lặng lẽ chúc phúc cho nàng. Chìm đắm trong cơn mê tưởng chừng không có lối thoát, nàng lại cảm thấy giờ phút này nàng rất tỉnh táo. “Tần Lục, mau mở mắt nhìn muội.” Lạc Nhi rất sợ hắn sẽ biến mất, trong thế giới mơ hồ giữa quá khứ mộng ảo và hiện thực hoài nghi, hắn lại là thứ rõ ràng nhất đối với nàng.

Giống như người đi biển, luôn luôn nhìn ngọn hải đăng để vượt qua sóng dữ cập bờ. Nàng bây giờ cũng vậy, chỉ có thể nhìn vào hắn mà bước tiếp, mặc kệ hắn chính là người nắm giữ ký ức của nàng. Nhưng nàng không thể hận, lại cảm thấy hắn rất đáng thương, đáng thương đến mức phải dùng cách này để níu giữ nàng ở cạnh. Để rồi khi phát hiện của Doãn Minh về hạt “Đổ kỵ”, nàng lại tức giận về hắn, một nam nhân sao có thể dễ dàng gục ngã đến vậy, những điều xung quanh hắn không hề quan trọng hay sao? Hạt “Đổ kỵ” chỉ có thể được gieo vào lòng khi người ta đang giữa cơn yếu đuối nhất. Mà điểm yếu của hắn, tính đến giờ phút này chỉ có thể là nàng mà thôi.

Khi những suy nghĩ ấy cứ mãi xoay vòng trong đầu nàng, thì đôi mắt của Tần Lục đã mở ra từ lúc nào. Đầu hắn áp sát vào ngực nàng, mọi thứ tĩnh lặng đến mức hắn có thể nghe được tiếng đập nơi trái tim Lạc Nhi. Lắng nghe những cảm xúc thay đổi trong lòng nàng, hăm mím cười tự giễu: “Nàng thấy ta đáng thương!” Lạc Nhi giật mình vì câu nói hắn, vội vàng buông hắn ra, không nói tiếp câu nói của hắn mà giúp hắn ngồi dậy: “Hạt “Đổ kỵ” rất khó phát hiện, sự sinh trưởng của nó cũng cực kỳ chậm. Đến khi phát hiện ra thì nó đã cắm rễ rất sâu rồi, vô cùng khó lấy ra, đồ chơi hiếm có như vậy, là ai đang đùa huynh đây?”

Tần Lục nghe nàng trêu chọc, nụ cười tự giễu trở nên tự nhiên hơn, hắn phì cười thật sự: “Ngoài Mạch Ân ra, ta không nghĩ ra được người thứ hai.” Đây mới là một Lạc Nhi mà hắn yêu mến, không phải con người dịu dàng trong ảo tưởng kia. Thì ra bấy lâu nay dù bị hạt “Đổ kỵ” khống chế, hắn vẫn không thể nhìn thấy nàng buồn bã. Nếu không đã không dễ dàng thả nàng đến gặp Doãn Minh, khiến hắn giờ phút này mất đi cơ hội ở cạnh nàng mãi mãi. Tần Lục thờ dãi một tiếng, tự cảm thấy bản thân mình thật vô dụng, nếu cứ mãi chìm đắm trong cơn mê về nàng như thế. Đến khi nào hắn mới có thể thoát ra khỏi những ám ảnh về nàng cơ chứ?

Tần Lục lắc đầu rũ bỏ những suy nghĩ ấy ra khỏi đầu mình, khi hắn mở mắt ra lần nữa, là một mảnh thanh bình đến kỳ lạ. Đến lúc rồi, cần phải giải thoát ra nàng và hắn: “Mẫn Lạc Nhi! Nhân danh chủ nhân của phong ấn, ta giải thoát nàng khỏi ràng buộc vào ký ức. Ta không còn là bầu trời, là ngọn gió, là trái tim của nàng nữa, những gì ta giấu đi khỏi nàng sẽ hoàn toàn trả cho nàng.” Tần Lục vươn người dậy, đặt lên mu bàn tay của nàng một nụ hôn. Trước khi Lạc Nhi kịp nhận ra, thì từ nụ hôn của hắn, có một luồng linh lực lan tỏa khắp cơ thể nàng.

“Rắc!” Nguồn sức mạnh ấy cuốn chặt lấy nàng và Tần Lục, buộc chặt trái tim nàng và hắn lần cuối cùng. Để rồi phản ngược lại nhau, bẻ gãy liên kết từ hai phía, đoàn đao Tần Lục luôn cắt trong người vỡ vụn, hóa thành tro tàn. Ký ức cứ như cơn lốc ập đến với nàng, càn quét qua những mảnh vụn nàng đang chấp vạ trong đầu, biến nó thành những bức tranh hoàn chỉnh. Lạc Nhi có chút choáng váng, cùng một lúc nàng phải tiếp nhận quá nhiều thông tin như vậy.

Cùng lúc ký ức trở lại với nàng thì bên ngoài kết giới có một sự rung động dữ dội, Lạc Nhi giật mình: “Huyền Vũ!” Tần Lục nghe rất rõ lời nàng nói, hắn cũng ngoảnh mặt nhìn lại. Bên cạnh Doãn Minh xuất hiện một nhóm người, là Huyền Vũ, Hàn Nguyệt, Thanh Long và Bạch Hổ. Lạc Nhi đứng vụt dậy, phất tay hạ màn kết giới xung quanh nàng, đôi chân không tự chủ được vội lao về phía trước. Chờ đón nàng là vòng tay ấm áp quen thuộc, Huyền Vũ ôm nàng trong lòng, không lời nào có thể tả hết cảm xúc lúc này của hắn.

Biểu hiện của nàng lúc này vượt ngoài mong đợi của Huyền Vũ, hắn tưởng nàng sẽ không nhận ra hắn. Những tưởng nàng sẽ đối mặt với hắn như kẻ thù, vì hắn biết ký ức của nàng đã mất, những gì từng có giữa hắn và nàng đều không còn. “Huyền Vũ! Muội đã nhớ ra rồi. Người muội luôn nhìn thấy trong giấc mộng chính là huynh.” Lời nói của nàng khiến cơ thể hắn rung lên, nàng nói nàng nhớ ra, vậy thì Tần Lục, hắn đã chết rồi sao. Đến lúc này Huyền Vũ mới biết, hóa ra hắn không hề muốn Tần Lục chết, từ đầu đến cuối chưa từng muốn.

Hàn Nguyệt đứng bên cạnh đưa mắt nhìn Thanh Long, nhận ra cả Thanh Long cũng không biết vì sao Lạc Nhi lại đột ngột nhớ ra, Hàn Nguyệt liền ném một ánh mắt khinh bỉ cho hắn. Sau khi xác định Lạc Nhi vẫn an toàn, lúc này nàng mới chú ý đến bóng người cô độc phía xa, đôi mắt neho lại đầy nguy

hiếm, dài lụa trong tay phát phor. Hàn Nguyệt thoát ra khỏi sự khống chế của Thanh Long, lao người về phía hần, đáy mắt như có lửa. Doãn Minh nhận ra ý định của Hàn Nguyệt, vội vàng di chuyển thân mình đến chắn trước mặt Tần Lục.

Khúc nhạc được Cửu Nguyệt Hoàn vang lên không dứt mới có thể phần nào khiến Tần Lục thanh tỉnh và giảm bớt đau đớn. Lúc này cả Tần Lục và mằm “Đổ kỵ” đều đang tranh đấu lẫn nhau, cơ thể của hần rất yếu chắc chắn không thể chịu được sự tấn công của Hàn Nguyệt. Chiếc quạt xoay tròn trong tay Doãn Minh, quần lấy đầu dài lụa Hàn Nguyệt đánh đến: “Đề Cơ, xin người hãy bình tĩnh. Mọi việc không như người đã nghĩ đâu.”

Hàn Nguyệt vẫn không có ý định buông tha cho Tần Lục, đôi mắt se sắt: “Doãn Minh thân quân, người không nên vì tình riêng mà bao che kẻ phạm tội. Mau tránh ra cho ta!”

Doãn Minh nhìn về phía Thanh Long và Bạch Hổ cũng đang lao đến, đẩy ngược pháp khí về phía Hàn Nguyệt, khiến nàng lùi lại vài bước: “Không phải lúc này Đề Cơ cũng đang vì tình riêng hay sao?” Hàn Nguyệt nghe được lời Doãn Minh nói thì lửa giận trong lòng như bùng phát: “Có thể so sánh với nhau được sao? Từ ban đầu ta đã biết không nên trông cậy gì vào người mới phải.” Dải lụa trong tay Hàn Nguyệt lại một lần nữa được tung ra, nhưng không cản được Doãn Minh ra tay, Thanh Long đã nhanh chóng kéo Hàn Nguyệt lại.

Bạch Hổ ngăn cản đường di chuyển của dải lụa, thu hồi nó trở về, đường tấn công bị ngăn cản, Hàn Nguyệt tức giận quát: “Hai người cùng một phe với hần sao? Đừng quên chính Tần Lục đã gây ra những chuyện này.” Thanh Long bôn chôn, thầm nghĩ cách khiến nàng nguôi giận, nhưng lời nói của hần liệu nàng có chịu nghe không. May thay Lạc Nhi đã rời khỏi vòng tay của Huyền Vũ, vội vàng đuổi theo Hàn Nguyệt: “Không phải do huynh ấy làm. Là Mạch Ân đã hạ mằm “Đổ kỵ” trong lòng Tần Lục.”

Một lời của nàng còn hiệu nghiệm hơn trăm lời họ nói, Hàn Nguyệt không dám tin nhìn về phía Lạc Nhi: “Muội nói, là hạt “Đổ kỵ” ư? Vậy hần còn sống được bao lâu?” Một khi hạt đã nảy mầm, muốn lấy hạt ra ngoài là cực kỳ khó, nếu không cẩn thận có thể khiến Tần Lục mất mạng. Hiện giờ Lạc Nhi đã lấy lại ký ức, chắc chắn Tần Lục đang rất tỉnh táo. Nếu thế thì mạng sống của hần chỉ còn đếm từng ngày đúng không?

“Muội không dám lấy hạt “Đổ kỵ” ra ngoài. Chỉ có thể dùng Mai khúc tạm thời trì hoãn thời gian sinh sôi của nó.” Lạc Nhi lắc đầu với Hàn Nguyệt, còn không quên ra hiệu cho Doãn Minh cách xa Tần Lục một chút. Doãn Minh vội phi thân về phía nàng, giữ một khoảng cách an toàn với Tần Lục. Huyền Vũ vẫn im lặng, bây giờ mới lên tiếng: “Đưa Tần Y về Âm giới đi, nhiều trường bối tụ hợp như vậy cũng nên có việc để làm rồi.”

Trong lời nói của hần có thể nhận ra ý tứ không hài lòng, là hần đang oán trách đám người già kia quá phiền nhiễu sao? Bạch Hổ cảm thấy lạnh sống lưng, không chỉ có mình hần cảm thấy thế mà tất cả bọn họ ngoại trừ Hàn Nguyệt cũng đều thấy vậy. Huyền Vũ nhìn Lạc Nhi một chút, nhận được cái gật đầu của nàng, hần mới tiến đến đỡ lấy Tần Lục: “Đi thôi, ta dìu đệ.”

Doãn Minh nhìn biểu hiện của Huyền Vũ, ngoại trừ kích động lúc ôm Lạc Nhi thì hoàn toàn bình thường, khiến hần cũng an lòng đôi chút. Có Lạc Nhi ở cạnh, Huyền Vũ và Tần Lục sẽ không xảy ra chuyện đánh nhau một mất một còn đâu. Hần lùi xa hơn một chút nói với các nàng: “Mọi người đi trước, ta phải xử lý Lộng Ngọc.”

P/s: Đáp án kỳ trước: Uyển Chi, An Đình và An Dương.

Chúc mừng nàng đã đoán đúng, chương mới của nàng đây. Mong nàng sẽ thích và tiếp tục ủng hộ mình.

U mê không lười về xin được kết thúc ở 4 chương nha.

Mọi người còn nhớ ta đã từng nói trong truyện có một cặp đôi Bách hợp hay không?

Sắp xuất hiện rồi đó nha, các nàng đoán thử đó là ai?

Bật mí là có liên quan đến quá khứ của Mạch Ân.

Câu hỏi kỳ này: Gia Cẩn Bình là đệ tử thứ mấy của Bảo Địa Nguyên Tôn?

Từ Thiên lần đầu gặp Uyển Chi ở đâu?

Theo lệ cũ, đáp đúng thì thưởng chương nha.

Chúc các nàng đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thứ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Ân Oán Đòi Trước

Author: Lục Lạc Nhi

Lạc Nhi cảm thấy không ổn, nếu muốn bắt Lộng Ngọc có các nàng cùng giúp sức không phải sẽ nhanh hơn sao? Trong lòng nàng cũng đã có tính toán, một khi bắt được Lộng Ngọc nhất định nàng sẽ không tha cho hắn. “Nếu huynh muốn bắt Lộng Ngọc, bọn muội cũng sẽ giúp. Bây giờ Mạch Ân ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng đã là một bất lợi lớn. Nếu như hắn lại bày ra trò quỷ gì, hay gieo thêm hạt quái dị nào đó vào người huynh, thì bọn muội biết phải làm sao?”

Nàng đã nhìn thấy Tần Lục đau đớn thế nào khi chống lại hạt “Đổ kỵ”, nàng không muốn nhìn thấy bất cứ ai lại phải chịu nỗi đau đó nữa. Thanh Long cũng tán đồng với suy nghĩ của nàng: “Tính mạng của Tần Y vẫn quan trọng hơn, cứ trở về Âm giới trước đã. Nếu trở về thì tất cả chúng ta cùng trở về, một người cũng không thể bỏ lại.” Có Hàn Nguyệt đứng về phía nàng, còn Huyền Vũ và Bạch Hồ thì không có ý kiến gì. Doãn Minh đành phải đầu hàng, tạm gác lại ý định bắt Lộng Ngọc, chấp nhận rời khỏi Ma giới.

Huyền Vũ chậm rãi để Tần Lục tựa vào vai mình, cẩn thận từng chút một bao bọc hắn trong linh khí thuần khiết nhất. Khi hắn chạm vào Tần Lục, hắn cảm nhận rõ ràng cơ thể của Tần Lục căng cứng, từng bắp thịt như cơ rút lại. Cả ánh mắt cũng lảng tránh hắn, Tần Lục như một đứa trẻ làm sai chuyện, khi đối mặt với người lớn lại sợ bị trách phạt. Bỗng nhiên Huyền Vũ rất muốn cười, thì ra không phải là hắn đặt sai niềm tin vào Tần Lục, hay là trực giác của hắn đã sai, chỉ là số mệnh đang trêu đùa ba người họ mà thôi: “Đệ không có lỗi, nếu ta ở vị trí của đệ, chưa chắc đã thức tỉnh sớm như thế này.”

Tần Lục nén con ho, ngẩng đầu đối diện với Huyền Vũ, nhìn thấy vẻ mặt bình thản của hắn, Tần Lục càng cảm thấy ngượng ngùng: “Nếu đệ có thể kiên định một chút, đã không đến nỗi bị kẻ khác lợi dụng.” Huyền Vũ vỗ nhẹ đầu hắn, như huynh trưởng đang an ủi tiểu đệ, rất giống với trước đây khi còn ở Nhân giới. “Được rồi, đừng gom hết lỗi lầm về phía mình như thế.” Một câu nói đơn giản, đã thể hiện rằng Huyền Vũ không hề giận Tần Lục.

Lạc Nhi nhìn thấy hai người họ như vậy, khẽ cười một tiếng, nắm lấy tay Hàn Nguyệt, tựa đầu vào vai nàng ấy, Lạc Nhi thì thầm: “Muội đã sợ sau chuyện này họ sẽ không thể hòa hợp được. Nhưng mà hình như muội nhầm rồi sự tở.” Trong giọng nói của nàng không giấu được sự vui mừng, Hàn Nguyệt nhìn nàng: “Lo cho bản thân muội trước đi, khi trở về Âm giới sẽ phải gặp phụ mẫu đó.” Nhắc đến phụ mẫu của mình Lạc Nhi hơi rùng mình, trước giờ nàng chỉ biết có mẫu thân mình là Uyên Chi, là Thượng thân Chu Tước thời viễn cổ. Sau khi gặp lại mẫu thân, chưa kịp vui mừng lại phát hiện ra sự phụ chính là phụ thân của mình.

Tuy trong lòng vui vẻ đến nhường nào, nhưng nàng lại có cảm giác không thể tin được. Từ một cô gái không cha không mẹ, luôn sống khép kín trong bốn bức tường. Sau đó tưởng rằng ông trời không có mắt, cho nàng xuyên không vào câu chuyện nữ phụ báo thù cầu huyết. Tính toán đường đi nước bước chỉ sợ đi sai đường thì ngay cả cái mạng nhỏ mới nhất lại được cũng tiêu mất. Ông trời lại trêu ngươi nàng, nữ thứ phụ nàng mắng ngốc nghếch hóa ra lại chính là nàng. Một kẻ không có gì, bỗng chốc có trong tay tất cả mọi thứ, khiến nàng có đôi chút sợ hãi. Nếu một ngày tất cả lại biến mất, nàng sợ nàng sẽ không thể chịu đựng được.

Thanh Long và Bạch Hồ không hề rời đi, trong lúc năm người kia đang chìm đắm trong thế giới riêng của họ. Thì hai người lại không ngừng bận rộn, kẻ thì đặt xe ngũ sắc, kẻ thì tìm cách mở lại thông đạo đã đưa họ đến đây. Cuối cùng thì mọi việc cũng xong xuôi, Bạch Hồ đưa mắt ra hiệu cho Thanh Long, còn bản thân thì leo lên xe ngũ sắc đánh một giấc. Hôm nay hắn thật sự rất mệt, để vào được Ma giới đang đón kín, hắn chính là kẻ cực nhọc nhất.

Với thể chất khác biệt của Tứ phương thần, Bạch Hồ dễ dàng cảm nhận được nơi được gia cố yếu nhất trong các con đường dẫn vào Ma giới. Từ đó mở một khe hẹp vừa đủ để di chuyển xuyên qua cổng, sau đó còn dùng chính linh lực thần thú của hắn để chống đỡ thông đạo tạm thời này. Thanh Long đỡ Hàn Nguyệt lên xe trước, sau đó xoay người lại giúp Lạc Nhi leo lên. Cuối cùng là Huyền Vũ và Tần Lục cũng an vị trên xe mây, vì phải cách xa Tần Lục mà Doãn Minh bị hất hủi giao cho vị trí đánh xe.

“Dù sao Tần Lục cũng là Ma quân, cục diện Ma giới vừa được ổn định, nay đệ lại rời đi như thế, sẽ không ảnh hưởng gì chứ?” Huyền Vũ liên tục truyền linh khí của mình vào vỏ bọc bao quanh Tần Lục. Tần Lục nghe thấy câu hỏi của hắn, cũng cảm nhận được xe mây đang di chuyển, hắn khẽ cười một tiếng: “Dù Lộng Ngọc không còn tin tưởng được, nhưng người mà Thất ca chọn chắc chắn không phải những kẻ vô dụng. Đến khi đệ trở về mà Ma giới lại một lần nữa rối loạn thì dẹp loạn từ đầu thôi.”

Lạc Nhi ngồi đối diện Huyền Vũ, nàng đã triệu hồi Cửu Nguyệt Hoàn, những ngón tay dạo trên phím tơ rất bình thản. Nghe cuộc đối thoại giữa hai người họ, khúc nhạc do nàng đàn ra càng trở nên vui tươi hơn. Đàn xong một lần, nàng niệm chú để Cửu Nguyệt Hoàn ghi nhớ khúc nhạc, sau đó thu nhỏ nó lại, đeo bên thắt lưng của Tần Lục. Tiếng nhạc vang lên không hề dứt, treo bên thắt lưng của Tần Lục như miếng ngọc bội, “Tạm thời muội để Cửu Nguyệt Hoàn bên cạnh huynh, để nó giảm bớt đau đớn cho huynh trước đã. Khi về đến Âm giới, muội sẽ nhờ mẫu thân xem có cách nào lấy hạt “Đổ kỵ” ra hay không?”

Tần Lục gật đầu với nàng, ánh mắt của hắn dừng lại nơi nàng đã đeo Cửu Nguyệt Hoàn cho hắn. Vừa khéo cả ngọc bội của nàng và Huyền Vũ đều rơi vào tầm mắt của hắn. Chính là đôi ngọc bội hắn đã trả lại cho nàng, và cũng chính là món quà đầu tiên Huyền Vũ tặng cho Lạc Nhi. Tần Lục nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, hắn phớt lờ tiếng hạt nham đang gào thét mà tự nhủ với chính bản thân mình: “Huyền Vũ chính là lựa chọn tốt nhất với nàng. Người phải mừng cho nàng mới đúng, đừng để bộ dạng sầu não này của người làm ảnh hưởng đến nàng.”

Có thể Lạc Nhi không để ý vì nàng đã đặt hết tâm tư vào khúc nhạc chữa thương cho Tần Lục, chỉ có Huyền Vũ là nhận ra được cảm xúc của Tần Lục đang giao động. Nhưng hắn lại chọn cách giả vờ như không biết, có những điều chỉ nên giữ trong lòng không nên phơi bày trước mặt người khác. Nhìn Lạc Nhi lo lắng như vậy, hắn mới thở dài một tiếng, vỗ nhẹ vai cái lên bàn tay của nàng: “Ở Âm giới nhiều người như vậy, muội còn lo không thể tìm ra cách cứu Tần Lục ư?” Lạc Nhi phì cười tự giễu chính mình: “Huynh nói đúng, là muội quá căng thẳng rồi.”

Xe mây chia làm hai gian chính, buồng trong có ba người Lạc Nhi đang không ngừng kiểm chế hạt “Đổ kỵ” Gian ngoài lại có ba người mãi miết nói về những chuyện xưa, ngay cả người đánh xe như Doãn Minh cũng góp vào được vài câu. Hàn Nguyệt mân mê dải lụa trắng trên tay mình, tiên khí chờn vờn phát ra từ pháp khí khiến nàng cau mày lại. Quả thật Ma giới không phải nơi thích hợp để Thiên tộc ở lâu, ngay cả pháp khí của nàng cũng bắt đầu tỏa ra hơi thở cảnh giác rồi.

“Đến giờ ta vẫn không thể hiểu được, tại sao Mạch Ân hết lần này đến lần khác đều nhắm vào chúng ta. Từ Thiên thì ta còn có thể hiểu được, là vì muốn

cứu sống Thượng thần Uyển Chi mà mượn tay Nhị vương gia Ma tộc đẩy công chúa Hàn Y vào chỗ chết. Còn Mạch Ân thì sao, hấn xuất thân từ một trong ngũ đại gia tộc của Thiên giới, tại sao còn nhắm vào người của Thiên giới?” Thanh Long không ngừng đưa ra thắc mắc của mình, hấn đã suy nghĩ vấn đề này rất nhiều lần nhưng không tài nào nghĩ ra được.

“Lời đồn đãi đó có thể là sự thật. Nếu đúng là như vậy thì mọi chuyện không phải quá dễ hiểu sao?” Hàn Nguyệt lên tiếng, nàng không muốn suy nghĩ nhiều đến vấn đề này. Việc đơn giản trước mắt không phải là tìm ra Mạch Ân sau đó giết chết hấn ư? Bạch Hồ lừa Hàn Nguyệt một cái: “Muội không thể lười thêm một chút được à? Suốt ngày chỉ nghĩ đến việc giết chóc như vậy. Ta vẫn không thể hiểu được tại sao sự phụ của muội lại nhất quyết để muội làm Đế Cơ nữa. Thiên giới còn an ổn đến ngày hôm nay quả thật là kỳ tích đấy.” Hàn Nguyệt hừ một tiếng, không tranh luận với Bạch Hồ về chủ đề này, nàng vốn dĩ không muốn làm Đế Cơ gì hết, cả ngày đối mặt với đám lão thần chuyên kiểm chuyện kia đã khiến nàng phát ngán.

Doãn Minh phù phép khiến xe mây vô hình, sau đó điều khiển xe chạy về phía biên giới Ma tộc. Nghe được câu chuyện của ba người bên trong, hấn cũng có suy đoán cho riêng mình: “Lời đồn đó ta cũng có nghe nói, nhưng không hẳn là không đúng.” Trong số bảy người bọn họ, kẻ sống lâu nhất không phải là Doãn Minh sao, còn là đệ tử thứ bảy của Trường tôn Gia Cẩn Bình, việc hấn biết được không phải là ít. Thanh Long tò mò hỏi hấn: “Vay chỗ nào đúng, chỗ nào không đúng?” Doãn Minh đánh xe sang trái tránh ma binh đi tuần, sau đó mới trả lời Thanh Long: “Chuyện này muốn nói cho rõ ràng phải quay ngược thời gian rất nhiều năm về trước. Câu chuyện thuộc về các trường bối đang ở Tu La quốc kia, không biết ngay cả chính họ có còn nhớ hay không?”

Rất nhiều năm về trước

Hải đường trắng muốt phủ kín Bạch Nam sơn, tiên khí chòn vòn bao quanh núi do long mạch tụ thành. Bạch Nam sơn vốn là nơi ở của Mạch gia, một trong ngũ đại gia tộc của Thiên giới. Bao năm qua vẫn luôn ẩn mình ở Bạch Nam sơn tu luyện đạo pháp, cách xa thế sự Tam giới. Nhưng hôm nay Bạch Nam sơn lại phá lệ mở sơn môn, đón một vị khách đặc biệt.

Từ sáng sớm, tiểu tiên đồng chuyên phụ trách trông coi sơn môn đã phải thức dậy. Mắt nhắm mắt mở theo chân chủ nhân đứng trước sơn môn đợi người, nhìn dáng vẻ sốt ruột của chủ nhân, tiểu tiên đồng không kiềm được hỏi: “Tiểu thư, vị khách người muốn đón là ai vậy?” Tiểu thư trong miệng hấn nói chính là Tam tiểu thư của Mạch gia, Mạch Tích Vân. Nàng không trả lời hấn, chỉ đứng yên một chỗ, hôm nay người kia sẽ đến thăm nàng, nàng không muốn bỏ lỡ thời khắc nào bên người ấy.

Sự kiên nhẫn của Tích Vân dành cho người kia giống như không có giới hạn. Nhưng tiểu tiên đồng theo sau nàng lại có vẻ rất tức giận, tiểu thư của hấn đã đợi từ lúc sáng sớm, đến tận bây giờ mặt trời cũng đã cao tận con sào, vì sao người kia vẫn chưa đến? Nhưng sự tức giận của hấn lại không làm ảnh hưởng gì đến tâm trạng vui vẻ của Mạch Tích Vân. Càng đợi, nàng lại càng cảm thấy sốt ruột: “Tại sao giờ này nàng ấy vẫn chưa đến, chẳng lẽ trên đường tới đây đã xảy ra chuyện gì sao?”

Giữa lúc Mạch Tích Vân còn đang lo lắng thì một quả cầu đỏ lao thẳng về phía các nàng. Vừa thoáng thấy Mạch Tích Vân đã cau mày lại, đẩy tiểu tiên đồng lùi ra xa. Sau đó bản thân thì phóng đến trước tiếp cận quả cầu lửa kia, đúng như nàng đã dự đoán, người kia đã gây ra chuyện rồi. Quả cầu lửa thực chất lại là một con huyết kỳ lân, có vẻ như người cưỡi trên mình nó không phải chủ nhân thực sự, nên khiến con vật không chịu nghe lời. Cơ thể nó không ngừng rung lắc, ý đồ muốn hất người kia xuống, nhưng trước khi huyết kỳ kịp làm như vậy thì Mạch Tích Vân đã xuất hiện bên cạnh nó.

Vừa áp sát huyết kỳ lân, Mạch Tích Vân đã vận thần lực, một tay bắt lấy người trên lưng kỳ lân, một chân đạp thẳng vào bụng của nó. Huyết kỳ lân bị đạp, cả người rơi từ không trung xuống đất, rớt vào rừng hoa hải đường bên dưới một cách đau đớn. Huyết kỳ lân rất muốn lồng lộn, nhưng đã nghe được giọng nói uy hiếp truyền đến bên tai: “Tê Tê, nếu Hàn Y không thể dạy dỗ tọa kỵ của mình cho đáng hoàng. Ta cũng không ngại giúp muội ấy dạy dỗ người đâu.”

Mạch Tích Vân ôm lấy người vừa bị kinh sợ trong lòng, cơ thể của nàng không khác gì nam giới, sức lực cũng không hề nhỏ, một tay đã có thể bế lấy người kia vững vàng: “Mẫn Mẫn đừng sợ, đã có ta ở đây rồi.” Thiếu nữ được gọi tên khẽ ngẩng đầu, trong đôi mắt của nàng long lanh như sắp khóc: “Tích Vân tỷ tỷ!” Chỉ kịp gọi như thế, những giọt nước mắt đã lăn dài trên gò má của nàng. Giống như bao nhiêu uất ức tích tụ, nay tìm được nơi an toàn khiến nàng có thể thoải mái trút bầu tâm sự.

Tiểu tiên đồng nhận lệnh đi thu hồi huyết kỳ lân, vừa đi hấn vừa quay đầu nhìn lại. Hóa ra vị khách mà tiểu thư nhà hấn vẫn luôn chờ chính là Thiên nữ Mẫn Cơ, hay còn gọi là Mị Cơ. Nàng ấy là cháu nội của Lão thiên quân lúc bấy giờ, là muội muội ruột của Chiến thần Mẫn Nguyên lừng lẫy. Có thể nói rằng với thân phận của nàng, muốn cái gì thì đều có được trong tầm tay. Tại sao một người như Mị Cơ lại có thể khóc thương tâm đến vậy?

Cũng giống như hấn, ngay cả Tích Vân cũng không biết lý do tại sao khiến Mị Cơ lại khóc. Không thể hỏi khi Mị Cơ vẫn đang ưu tư như vậy, Tích Vân chỉ có thể dịu dàng ôm nàng vào lòng. Vỗ nhẹ lưng để nàng khỏi nghẹt thở, còn liên tục lau nước mắt cho nàng. Đến khi Mị Cơ chỉ còn thút thít, Tích Vân mới thờ phào một cái từ tốn hỏi nàng: “Bây giờ muội có thể nói cho ta biết vì sao muội khóc được chưa? Còn nữa, tọa kỵ ta tặng muội đâu? Tại sao lại cười Tê Tê của Hàn Y?”

Mị Cơ dùng khăn tay lau nước mắt, vừa cố gắng trả lời Tích Vân bằng chất giọng nghẹt nghẹt: “Phụ quân và ca ca không đồng ý với hôn sự giữa muội và Hàn Hạ. Phụ quân cấm muội rời khỏi Tòa Thanh cung, còn nhốt A Tiểu lại nữa. Vạn bất đắc dĩ muội mới phải mượn Tê Tê từ chỗ Hàn Y mới có thể tới được đây. Tích Vân tỷ tỷ, bây giờ muội phải làm sao đây?” Tích Vân nghe xong lời Mị Cơ nói, khẽ lặng người, nhưng rất nhanh nàng đã lấy lại bình tĩnh. Khẽ nở nụ cười dịu dàng với Mị Cơ: “Mẫn Mẫn ngốc, dù phụ quân của muội có phản đối thì sao, chỉ cần Lão thiên đế đồng ý, chẳng phải hôn sự của muội liền chắc chắn sao?”

Mị Cơ lắc đầu: “Không đâu, nếu chỉ có phụ quân thôi thì không thể khiến nội tổ phụ đổi ý. Nhưng còn có cả đại ca nữa, huynh ấy dùng cả việc tiếp quản ngôi vị Thiên đế để làm cái giá trao đổi với nội tổ phụ. Tỷ nghĩ rằng ngài sẽ bỏ qua cơ hội hiếm có này sao, khi mà nội tổ phụ luôn muốn huynh ấy ngồi lên ngôi vàng này.”

P/s: Đáp án kỳ trước: Là đệ tử thứ tư, An Nhiên Âm

Thật là buồn ngủ mà, đến đây mọi người đã đoán được ai là cặp bách hợp rồi, nhưng mà cặp này không có kết thúc tốt. Vì như mọi người đã thấy tình cảm chỉ đến từ một phía Tích Vân.

Câu hỏi kỳ này:

Huyền Vũ từng cảnh báo Lạc Nhi tránh xa Mạch Ân ở chương mấy?

Huyền Vũ đã tặng bao nhiêu món cho Lạc Nhi tính đến thời điểm chương 55, hãy kể tên từng món một?

Lệ cũ, trả lời đúng có chương. Chúc các nàng đọc truyện vui vẻ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thử Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thân Thể Của Mạch Ân

Mạch Tích Vân che giấu cảm xúc khó chịu vừa xuất hiện trong lòng, hỏi Mị Cơ: “Mẫn Mẫn, muội thật sự đã yêu Hàn Hạ sao?” Mị Cơ không nhận ra sự thay đổi trong giọng điệu của nàng, đôi mắt kiên định nhìn nàng: “Phải, yêu đến mức muội không còn là chính mình nữa rồi.” Từng lời nói của Mị Cơ đập tan lá chắn vừa được dựng lên trong lòng Mạch Tích Vân. Nỗi đau đớn trào dâng nơi đáy mắt, cả cơ thể Tích Vân thoáng run rẩy, nàng nhìn người trong lòng mình, thờ dài một tiếng: “Hôn sự của muội sẽ thành sự thật.” Mị Cơ không thể tin được, hỏi dồn dập: “Tích Vân tỷ tỷ, tỷ có cách rồi đúng không? Có thật là tỷ sẽ khiến phụ quân và đại ca muội đồng ý không? Ngộ nhờ tỷ thuyết phục không được thì phải làm sao?”

Mạch Tích Vân bẻ ngón trên tay, từ đầu đến cuối không hề để chân nàng chạm đất, bước chân của Tích Vân rất vững vàng, đi từng bậc thang lên đỉnh núi, cả một tiếng thờ dốc cũng không có. “Tỷ không thể thuyết phục được Mẫn Nguyên, nhưng đại huynh ta thì có thể, dù sao thì Mẫn Nguyên vẫn là đệ tử duy nhất của huynh ấy.”

Mị Cơ nghe Tích Vân nói thế, bỗng nhiên cả người cứng lại, đại huynh trong lời Mạch Tích Vân nói chính là sư phụ của Mẫn Nguyên, đại đệ tử của Bảo Địa Nguyên Tôn, cũng chính là người kế thừa của Mạch gia. Nhưng đáng tiếc, trong cuộc chiến với yêu tộc cách đây bốn trăm năm đã không may bỏ mạng, nỗi đau đó đến giờ vẫn luôn âm ỉ trong trái tim Mẫn Nguyên. Mạch Tích Vân nói đúng, nếu thật sự dùng sư phụ để ép Mẫn Nguyên đồng ý, hẳn nhất định sẽ chấp thuận, nhưng... Nàng làm vậy có đúng không? Dùng sự mất mát của đại ca để đạt được mục đích của mình.

Cảm thấy người trong lòng bất động, Mạch Tích Vân lại thờ dài, muốn làm việc lớn không thể không hy sinh một số chuyện. “Muội không cần lo, ta sẽ không làm tổn thương Mẫn Nguyên. Nói đi nói lại, sư phụ của hắn cũng chính là đại ca của ta. Nỗi đau hắn trải qua, chưa bằng một phần vạn ta đã chịu đựng.” Trong cuộc chiến yêu ma đó, Mạch gia không chỉ mất đi Mạch Tích Du, mà còn có cả nhị thiếu Mạch Tích Nam cũng hy sinh tính mạng. Tên của bọn họ đều trở thành điều cấm kỵ ở Mạch gia, Mạch gia mất đi người thừa kế, nàng mất đi hai vị ca ca nàng hằng yêu kính.

Mọi thứ như sụp đổ khi hai người được mang về núi Bạch Nam, thân thể bị cỏ trùng xâm phạm nhìn không ra bộ dáng ban đầu. Mẩu thân của nàng vì không chịu được cú sốc này mà đổ bệnh, thuốc thang không ráo miệng. Nàng vừa phải chăm sóc bà, vừa chống đỡ Mạch gia đang rối loạn, ngồi vững trên ngôi vị chủ quân không phải là điều dễ dàng. Huynh đệ nàng có ba người, hai ca ca đã mất, nay chỉ còn nàng, mẩu thân lại đổ bệnh không dậy nổi, mọi thứ ở Mạch gia nàng phải tự mình gánh vác.

Ngay cả Mị Cơ cũng nhận ra được, Mạch Tích Vân bây giờ đã không còn là Mạch Tích Vân của ngày xưa nữa, người thiếu nữ ngang nhiên hùng dũng, tự do trên lưng ngựa quật ngã kẻ thù đã biến mất. Thịnh suy của cả một gia tộc đều đặt hết lên vai của Tích Vân, Mị Cơ vui đầu vào hõm vai của Tích Vân thủ thi: “Tỷ tỷ, thật xin lỗi, muội chỉ toàn nghĩ đến bản thân mình, hoàn toàn quên mất cảm giác của tỷ.”

Mạch Tích Vân hiểu nàng không cố ý, chỉ vì quá tin tưởng nên mới lệ thuộc, bất cứ chuyện gì Mị Cơ không thể giải quyết đều sẽ hình thành thói quen chạy đến chỗ nàng đầu tiên. Tích Vân vỗ nhẹ lưng Mị Cơ, hít thở hương hoa hải đường quấn quýt xung quanh: “Muội không cần phải xin lỗi, việc muội đến đây đã là một món quà. Kẻ không thể rời khỏi núi Bạch Nam như ta, có muội bất chấp chạy đến thăm ta, đã khiến ta rất vui rồi.”

Mị Cơ lắc đầu, mọi cảm xúc tiêu cực khi vừa đến đây đã tan biến: “Chuyện hôn sự của muội, tỷ đừng bận tâm. Haizz, đại ca sẽ đến đây đón muội sớm thôi, đến lúc đó muội sẽ thử thuyết phục huynh ấy lần nữa.” Mạch Tích Vân đã bế nàng lên đỉnh núi, đưa mắt lướt qua đám cung nhân hầu hạ, không cho phép bọn họ lên tiếng làm kinh động đến Mị Cơ. Hạ nhân hiểu lời, vội vàng yên lặng lui ra, chừa lại không gian yên tĩnh cho hai người. “Mất có đau không?” Mạch Tích Vân đặt nàng xuống đệm mềm, ra hiệu cho cung nga mau mang nước nóng và khăn mặt lại, đôi mắt của Mị Cơ đã sưng lên vì khóc quá nhiều.

Nàng gật đầu: “Đau.” Nghe thấy nàng thành thật như vậy, Mạch Tích Vân mỉm cười, ngón tay tinh xảo vuốt mí mắt của Mị Cơ: “Nhắm mắt lại.” Mị Cơ nghe lời nhắm mắt lại, Mạch Tích Vân đón lấy khăn hạ nhân đưa đến, nhúng vào chậu nước nóng, vắt thật khô, thử độ ấm trên da mình trước rồi mới cẩn thận chạm vào mắt của Mị Cơ. Khăn ấm chạm vào chỗ sưng khiến Mị Cơ thoải mái hơn một chút, nàng để mặc cho Tích Vân chườm khăn: “Nếu Hàn Hạ có thể đáng tin cậy bằng một nửa tỷ, cũng không đến mức khiến đại ca lo lắng đến thế.”

Tích Vân đôi mắt, lại nhúng ướt rồi chạm nhẹ lên mắt nàng: “Bản tính Hàn Hạ không xấu, chẳng qua hắn có nhiều điều suy nghĩ không thông. Thiên đế bao đời vẫn thuộc Mẫn gia, cho dù Hàn gia là một trong ngũ đại gia tộc đi nữa thì cũng chỉ là người ngoài trong cuộc chiến đoạt vị kia. Dù mẫu thân của Hàn Hạ có là thiên nữ Mẫn Liên, con gái của Lão thiên quân thì sao? Hàn Hạ vẫn mang họ Hàn, là người kế thừa của Hàn gia, hắn không muốn cũng không hề có ý định ngồi lên ngai vị Thiên đế.”

Nếu không phải Mẫn Nguyên quyết liệt từ chối thì còn chưa đến lượt Hàn Hạ làm trử quân, hắn làm trử quân không vui về gì, ngay cả phản kháng cũng chưa từng có cơ hội. Mẫn Nguyên không đồng ý để muội và Hàn Hạ thành thân, không phải vì hắn không tin tưởng Hàn Hạ. Mà đại ca của muội đang muốn Hàn Hạ lựa chọn, nếu hắn có thể can đảm đối kháng với cả Lão thiên đế, thì sau này dù có xảy ra chuyện gì hắn nhất định sẽ bảo vệ được muội. Một nam nhân, không sợ hắn không đủ mạnh mẽ chỉ sợ hắn không có ý chí kiên cường mà thôi. Mẫn Mẫn cứ chờ ở đây, ta tin không lâu nữa sẽ có tin vui đến với muội.”

Đến khi tv dừng lại, thì đôi mắt của Mị Cơ đã trở lại bình thường, vết sưng đỏ đã hoàn toàn biến mất. Mị Cơ mở mắt ra, đôi mắt xinh đẹp nhìn thẳng vào nàng, mang theo sự tin tưởng trọn vẹn: “Muội hiểu rồi.” Tích Vân ném chiếc khăn vào chậu nước, rửa sạch tay mình rồi mới chạm vào Mị Cơ: “Mẫn Mẫn hiểu được là tốt. Được rồi, không nói đến những chuyện không vui nữa, ta dẫn muội đi dạo một chút, tâm trạng cũng sẽ khuây khỏa hơn.”

Mị Cơ cũng không từ chối, bàn tay của nàng nắm lấy tay Tích Vân, từng bước chân vội vã đuổi theo nàng ấy. Nhưng hai người vừa đến cửa đã có một bóng dáng nhỏ bé chạy ngược vào, hải tử nhìn qua chưa đủ năm trăm tuổi. Mặc trường sam màu trắng thêu hoa hải đường bằng chỉ đỏ, đang ôm lấy chân của Tích Vân: “Cô cô, Tiểu Ân đã học xong rồi, người mau dẫn Tiểu Ân đi chơi.” Tích Vân nín cười để không phì cười, búng lên trán của hải tử: “Ta đã nói với con bao nhiêu lần rồi, Mạch Ân. Không được tự ý ôm lấy ta như vậy.”

Nghe nàng nói vậy, Mạch Ân dậm chân tỏ vẻ không hài lòng: “Tại sao con lại không được ôm người chứ, người là cô cô của Tiểu Ân cơ mà.” Mị Cơ nhìn hải tử rồi lại nhìn Tích Vân, dùng âm mặt truyền lời: “Là nhi tử của Tích Nam? Chẳng phải luôn ở Triệu gia với Như Ý hay sao? Lẽ nào Như Ý...” Tích Vân gật đầu với nàng, xác nhận điều nàng đang nghĩ là thật, “Sau cái chết của nhị ca, Như Ý rơi vào trầm mặc. Không còn cách nào khác ta phải để muội ấy trở về Triệu gia tịnh dưỡng. Hy vọng rằng tránh xa nơi có đầy ký ức về nhị ca sẽ giúp muội ấy khá lên. Nhưng... Như Ý luôn muốn đi theo nhị ca, mấy lần trước đều có người của Triệu gia cứu được... Còn lần này, Như Ý đã đi thật rồi. Triệu gia muốn giữ Mạch Ân lại nuôi dưỡng thành bé. Là tỷ đã gây sức ép đón Mạch Ân về, người kế thừa của Mạch gia, chỉ có thể ở tại Mạch gia.”

Tích Vân buông bàn tay Mị Cơ, cúi người xuống bế đứa trẻ kia lên: “Được rồi, trước tiên phải chào hỏi cho đàng hoàng đã. Thấy khách đến không đón là một sự vô lễ, con có hiểu không Mạch Ân.”

Dường như lúc này hải tử kia mới nhận ra sự có mặt của Mị Cơ, nghe lời nhắc nhở của Tích Vân thì xấu hổ đỏ bừng mặt, vòng tay cúi đầu trước Mị Cơ: “Tiểu tiên bái kiến Thiên nữ Mị Cơ.” Mị Cơ cũng không muốn làm khó một đứa trẻ, xoa đầu Mạch Ân rồi mỉm cười: “Ngoan lắm, vừa khéo ta và cô cô con cũng muốn ra ngoài đi dạo. Nếu chỉ có hai chúng ta thì thật chán, có con đi theo là một quyết định sáng suốt.” Mạch Ân ngượng ngùng để Mị Cơ xoa đầu, ánh mắt chờ mong vì sắp được đi chơi.

Nhưng bên dưới sự vui vẻ ấy, lòng Mị Cơ đau như cắt: “Tích Vân tỷ tỷ, tại sao muội cảm thấy, từng người bọn họ đều muốn rời bỏ chúng ta đến thế? Đầu tiên là Mạch Tích Nam, bây giờ đến cả Như Ý cũng đi theo huynh ấy. Phu thê hai người họ có lẽ đã được đoàn tụ, nhưng Như Ý có nghĩ đến Tiểu Ân hay không? Đứa trẻ này phải làm thế nào đây?”

Mạch Tích Vân ôm đứa trẻ rất chặt, đây là nhi tử của nhị ca, là hy vọng duy nhất của nàng lúc này. Mạch gia chỉ có thể do đứa trẻ này thừa kế, dòng máu của Mạch gia chảy trong người nó mang theo niềm hy vọng, nỗi đau và cả hận thù.

“Triệu Như Ý, muội ấy không nghĩ nhiều được như thế, tình yêu mà nhị ca và muội ấy cuối cùng đã hại chết Như Ý. Thiếu nhị ca, Như Ý cũng không muốn sống nữa, giống như thiêu thân lao vào lửa, dù biết sẽ chết vẫn tình nguyện lao vào.” Những lời này Mạch Ân hoàn toàn không thể nghe thấy, Mị Cơ đi sau Tích Vân, che đi đôi mắt của mình, nước mắt đã khô lại lần xuống không ngừng.

Ở Bạch Nam sơn này đã từng có hình dáng của họ, thiếu niên anh tuấn thoả sáo nơi đầu gió, ánh mắt dịu dàng nhìn thiếu nữ trước mặt. Mũi kiếm điểm nhẹ lên cánh hoa trắng muốt, hòa với tiếng sáo của thiếu niên, tà váy xoay tròn cuốn hương hoa đến gần thiếu nữ, xinh đẹp như tinh linh. Mạch Tích Nam, Triệu Như Ý, hai người bọn họ thật sự khiến nàng không biết phải làm gì.

Đứa trẻ trong lòng Tích Vân đều không biết gì cả, đến cả lúc này nó vẫn chưa biết, mẫu thân của nó đã không còn trên cõi đời. Vẫn an nhiên tựa đầu vào vai Tích Vân, thủ thủ kể cho nàng nghe việc học của nó, phu tử đã dạy nó những gì, các tiểu đồng học cùng đều không giỏi bằng nó. Bóng dáng của Tích Vân trở nên cô tịch hơn bao giờ hết, nhưng đối với Mạch Ân lúc này thì đó chính là cả bầu trời mà thằng bé có thể tựa vào.

P/s: Vậy là ngũ đại gia tộc trong Thiên giới đã lộ diện: Hàn, Mẫn, An, Mạch, Triệu.

Xuất thân của Mạch Ân cũng rõ ràng, con trai của Mạch Tích Nam và Triệu Như Ý.

Vì mối quan hệ giữa ngũ đại gia tộc được duy trì bằng những cuộc hôn nhân mang tính chính trị.

Những đứa trẻ cùng trang lứa trong ngũ đại gia tộc đều biết nhau, giống như Hàn Y, Hàn Hạ, An Đình, An Dương và Mẫn Nguyên luôn thân cận nhau ở An Nhiễm Âm. Thì Triệu Như Ý, Mạch Tích Vân, Mạch Tích Nam và Mẫn Cơ lại lớn lên bên nhau ở Bạch Nam sơn.

Sau này sẽ bổ sung thêm cây gia phả cho ngũ đại gia tộc để mọi người dễ hình dung.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thử Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

